

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
НИНДЖА СРЕЩУ ПЛАВАЩИЯ
ГРАД

Част 5 от „Нинджа“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1995

chitanka.info

На Виктория — моята неуморна привърженица и най-добра приятелка. Без нея несъмнено отдавна бих отплавал...

Гаснат ловджийските фенери в подножието на Огура, елени призивно тръбят в нощта... Сънят идва, душата ми споделя страховете им...

Оно Но Комачи

Онова, което на практика изглежда отлично, никога не се получава на теория.

Френски
управленчески принцип

ЧАСТ I

ДЖУНГЛАТА

В природата става така, че отвратителната гъсеница се превръща в прекрасна пеперуда.

Но при хората е обратното — прекрасната пеперуда се превръща в отвратителна гъсеница.

Антон Чехов

Платото Шан, Бирма

Лятото на 1983 година

Хората казваха, че го наричат Дивака, защото беше гледал всички филми за Тарзан и знаеше имената на актьорите, изпълнявали главната роля от Елмо Линкълн насам. Твърдеше, че обича всички, макар с положителност да имаше своите любимци.

Хората от племената, населяващи планинските области около Шан, нямаха причини да не му вярват. Защото филмите за Тарзан бяха истински хит в онези от малките градчета под планинските масиви, които можеха да си позволят прожекционен апарат и пари за покупка на черно-бели копия от Банкок.

Честно казано, онези, които познаваха Рок — а това означаваше всички, които се занимаваха с отглеждането, събирането, рафинирането и продажбата на маково семе — го наричаха Дивака по простата причина, че бяха виждали с очите си как сглобява своя гранатомет, слага го на рамото си и помита всеки, дръзнал да се изпречи на пътя му.

С течение на годините много от кралете на опиума бяха правили опит да го убият, но Дивака наистина се оказа това, което твърдеше сам „закърмен от войната и рокендрола“. Беше участвал във

виетнамската война, в разгара на бойните действия кръстосваше планинската пустош на Бирма и джунглата около делтата на Меконг, набирайки доброволци за ИЦОГ — Извънредните цивилни отбранителни групи, които да се борят срещу виетконг. Най-често посещаваше племената Ва, Лу и Лизу, заселили се в непристъпните планини на Бирма.

Беше един от онези рядко срещащи се демонични представители на човешкия род, които, окъпани в кръв, просто не можеха да си представят живота без полъха на смъртта. Обичаше всичко, което я съпътстваше — миризмата ѝ, звуците ѝ, тишината на прокрадването към нея, спирането на сърцето на врага, изтичането на кръвта му... Но най-много обичаше успокоението, което носеше тя, омекването на онези остри ножове в съзнанието му, които непрестанно заплашваха да накъсат на парчета самото му съществуване.

Той не беше като жертвите на войната, завърнали се у дома с кошмара на ракетната канонада и грохота на хеликоптерите в съзнанието си. Със спомена за кръвта и планината от трупове, ограждаща от всички страни Ямата. Тази яма се наричаше Азия и те бяха затънали до гуша в нея, завинаги, за цял живот...

Рок също познаваше ужаса ѝ, но за разлика от осакатените духом нещастници, той изпитваше облекчение. Защото за пръв път в живота си имаше цел. Именно тя го доведе тук, на платото Шан — митичния Златен триъгълник, където се събираха границите на Китай, Бирма и Тайланд. Идеално за отглеждане на мак поради географската ширина, надморската височина и особеностите на почвата.

Рок не само приемаше покушенията срещу живота си, той ги приветстваше. Защото правилно ги разглеждаше не само като тест за мъжките си способности, но и като път към налагане на присъствието си сред тези непристъпни планини. Познаваше добре местните жители, даваше си сметка, че ако не бъде приет от тях, завинаги ще остане просяк, ще си изкарва прехраната при един или друг от вождовете с единствената стока, която имаше за продан — смъртта. И ще води призрачен живот на отшелник, тъй като в очите на тези хора ще бъде завинаги един презрян варварин...

Не го ли приемеха, местните жители никога нямаше да му повярват. А без тяхното доверие той никога нямаше да стане богат. Това беше единственото нещо на света, което го интересуваше.

Разбира се, с изключение на смъртта, която беше в състояние да предизвика по всяко време и под всякаква форма.

В крайна сметка разби всички, които бяха изпратени срещу него. И така опроверга заканата на генерал Куан, че „ще го накара да живее в една безкрайна агония“.

Този генерал Куан беше опасен човек. В продължение на пет години водеше война с останалите опиумни крале на платото, успя да ги ликвидира един по един и да установи пълен контрол над най-богатите макови полета в света. Пълното му име беше Дийп Ним Куан и действително беше виетнамски генерал. Това му позволяваше да се радва на подкрепата на Сайгон, откъдето открито го снабдяваха с модерно оръжие и муниции. Докато съперниците му бяха принудени да правят бартерни сделки „опиум срещу пушки“, обикновено стари съветски автомати с оскъдно количество патрони за тях.

Един шибан виетнамец — это с кого трябва да се разправам аз, възмутено мислеше Рок. Кой казва, че войната е свършила?!

Спускаше се по един от стръмните планински склонове. Напразно беше чакал поредната парична пратка, сега беше тръгнал към Рангун, за да изпрати телекс на партньора си. Трябваше да знае колко ще се забавят парите.

Почти се препъна в Май, която лежеше на пътеката, а прекатурената каручка затискаше крака ѝ. Животното, която я теглеше, лежеше с пречупен крак на метър от нея.

Дори Рок със своята изострена до крайност параноя беше принуден да признае, че това момиче с блестяща като злато кожа, дълги бедра, огромни блестящи очи и малки твърди гърди изглежда наистина великолепно.

Отмести каручката, помогна на Май да се изправи и застреля животното, за да спести страданията му. После майсторски го одра и изряза най-хубавите късове от месото.

Дивака беше станал съвсем като азиатците — пестовен и прибран, загрижен и за най-дребните неща. Всъщност той отдавна се считаше азиатец. Някога се гордееше, че е американец, но националната принадлежност отдавна беше престанала да има значение за него. Често опипваше кучешката верига около шията си, носеше я така, както китайците носят талисманите си от тъмен кехлибар. Но рядко я поглеждаше, още по-рядко се замисляше за нея.

Защото беше Рок Дивака — власт, държава, закон — всичко, събрано в едно. В собствената му личност.

Натовари каручката добре. Момичето, месото, кожата, а дори и кокалите (за супа). Когато я взе на ръце, дългите ѝ нокти леко одраскаха кожата му. Сапфирът на лявото ѝ ухо ослепително проблесна.

Десетте километра до лагера тегли каручката сам. Все още нямаше постоянен дом, макар че живееше сред платата вече трета година. Този лукс щеше да си позволи след време, когато ще бъде абсолютно сигурен в доверието на местните хора, в своята власт над тях. За момента предпочиташе да създава трудности на платените убийци, които постоянно бяха по петите му. Това беше част от играта, още една демонстрация на мъжката му сила и умения.

Май каза, че живее в едно селце високо в планината — „на покрива на света“, според собствените ѝ думи. Което означаваше в центъра на маковите полета.

Веднага забеляза особеното изражение в очите ѝ. Знаеше какво значи то, просто защото го беше срещал навсякъде из Югоизточна Азия, а и отдавна познаваше начина на мислене на местните хора. Дължеше се на размерите му. Беше висок около метър и осемдесет — един съвсем нормален ръст за Щатите, но за азиатските понятия — огромен. Свободно четеше мислите ѝ, на лицето му се появи широка усмивка. Явно се питаше дали всичко по него е толкова голямо. Е, ще се постарее да ѝ предложи съответната демонстрация.

Докато тя превързваше дълбоката драскотина на крака си, той се зае да приготви вечерята. Реши да направи задушено с прясното месо, което бяха донесли. Широка купа закъкри на огъня, а той се зае да щави кожата. Стържеше с ножа и си мислеше за дългите нокти на момичето. Такова нещо рядко можеше да се срещне по високите плата, особено пък у момиче, което се занимава със земеделие. Шестото чувство — това, което неговият японски учител по бойни изкуства наричаше „харагей“ — започна да изпълва съзнанието му с божествената сила на прозрението.

Вдигна глава и видя Май, изправена гола пред входа, на палатката. *Тази мадама е наистина специална*, помисли си той и усети как започва да се възбужда. Ръцете и раменете му бяха опръскани с кръв. От доста време не беше спал с жена, но сега, гледайки Май, той

беше сигурен, че ще се възбуди, дори да беше спал с някоя само преди час...

— Пусна огромния моряшки нож във вътрешността на одраната кожа и се изправи. Погледът на Май се насочи към чатала му, на устата ѝ се появи лека усмивка. Обърна се и влезе в палатката, той я последва. Придвижваше се малко сковано заради огромната си ерекция.

Тя беше коленичила в полумрака на палатката. Направи му знак да се приближи, дланите ѝ покриха твърдите гърди. Рок разкопча колана си, останалото свърши тя. Хвана го нежно с две ръце, главата ѝ се приведе напред, блестящата коса покри голите му бедра, докосвайки го нежно, като крилото на нощна птица. Докосна го отначало с върха на езика си, после го погали с плоската му част. Накрая включи в действие и устните си.

Пое го дълбоко. Присвил очи, Рок гледаше как бузите ѝ хлътват, изведнъж бе обзет от прозрението, което жителите на Шан наричат „Рубин“... От умелите ѝ движения разбра коя е, откъде идва, кой я изпраща... Вече знаеше какво трябва да стори.

Тя продължаваше майсторската си работа. Устата ѝ смучеше, едната ръка леко притискаше корема му, другата се плъзна между бедрата, търсейки нови ерогенни точки.

Рок се наведе напред, уви ръце около тънкото кръстче на Май, повдигна тялото ѝ и бавно го обърна с главата надолу. Гърдите ѝ се притиснаха в слабините му, а бедрата се наместиха върху раменете му. Притисна лице до пламналата ѝ женственост, стонът ѝ усети като лека вибрация на мускулите.

Вкусът ѝ беше на манго и непознати подправки. Езикът му се залови за работа, скоро слабините ѝ се стегнаха в нетърпеливо очакване.

Устата ѝ полудя, стенанията ѝ го подканяха да свърши. Рок бавно я положи на пода на палатката и проникна в нея. Не беше лесно, тъй като тя беше прекалено малка за размерите му. Все пак плътта ѝ успя да се разтвори колкото трябва, тялото ѝ започна да се извива и притиска нагоре, в унисон с неговите мощни тласъци. Страстта ѝ изглеждаше съвсем неподправена. Очите му се навлажниха и изцъклиха, но контактът с „харагей“ не отслабна нито за миг. Физически усещаше присъствието на измамата и предателството, оплитащи го в тънката си мрежа.

Моментът на еякулацията приближаваше. Той ѝ даде да го разбере, като усили тласъците на бедрата си, а от гърлото му започнаха да излитат дрезгави стонове. Дясната ѝ ръка бавно напусна влажното му рамо, пред премрежения му поглед проблесна издължен нокът от метал, блестящ от мазна течност, очевидно отрова.

Понечи да сграбчи китката ѝ, но подцени бързината на нейните реакции. Или пък не беше достатъчно концентриран, тъй като в същия миг започна да се изпразва в нея с конвулсивни движения. Изпусна я, нокътят проблесна над главата му като смъртоносна опашка на скорпион, заплашвайки да се забие в незащитената му шия и да го превърне в труп.

Главата му се изпразни, тялото му сякаш увисна в безвъздушното пространство на „харагей“. Лакътят му се стрелна напред и смаза лицето ѝ, ушите му със задоволство уловиха пропукването на строшените кости, миризмата на кръвта ѝ беше странно възбуждаща.

В следващата частица от секундата пръстите му се увиха около китката ѝ, докопаха се до смъртоносния показалец, рязко го извиха назад и го забиха в слънчевия ѝ сплит.

На другата сутрин започна дългото изкачване към територията на генерал Куан. През нощта беше валяло, но денят беше душен и горещ — нещо доста необичайно за тази надморска височина. Когато пред очите му се появи първият патрул на вьетнамския генерал, челото на Рок отдавна беше покрито с едри капки пот.

Свали вързопа от гърба си, настани се в сянката на едно дърво и хапна малко сушена риба. Отпи вода от манерката и се приготви да запали огън за чай. Отвори вързопа и изсипа част от съдържанието му в бързо кипналата вода.

Патрулът на генерал Куан забеляза дима и скоро петима войници с готови за стрелба автомати „Калашников“ започнаха да свиват обръч около бивака на Рок. Отлично, помисли той и започна да си подсвирква популярната преди години мелодия „Запали огън за мен“...

После, спокойно и без да бърза, започна да сглобява гранатомета си. Войниците от патрула бяха наблизко, той се прицели и натисна спусъка. Трима бяха пометени от оглушителната експлозия, оцелелите панически започнаха да отстъпват назад.

— Доведете ми генерал Куан! — изрева Рок на странното местно наречие. — Кажете му, че Дивака иска да го види!

Войниците бързо се скриха сред храсталаците, Рок се облегна на дървото и се приготви да чака. След около час войниците отново се появиха, с тях беше още един човек, очевидно командирът им. Спряха се на доста голямо разстояние.

— Кой си ти? — извика новодошлият. — Как смееш да викаш генерал Куан?

Въпрос на благоприличие, въздъхна в себе си Рок. В Азия всичко е въпрос на благоприличие. Забрави ли човек това, той бързо се превръща в труп.

— Аз съм Дивака — отвърна той и намести гранатомета на рамото си. — Не викам никого, не заповядвам на никого... Просто помолих за среща с генерал Куан. Аз съм възпитан човек, не смея да настоявам за нищо...

Командирът беше чувал за Дивака, но тази тирада му направи необходимото впечатление.

— Генералът ще те приеме при известни условия — изръмжа той. — Преди всичко, ако платиш компенсация за тримата, които уби...

— Това беше нещастна случайност. Имах единственото намерение да се защитя...

— Генерал Куан няма да приеме това обяснение. Три семейства са обречени на глад...

— Ще направя така, че да не бъдат обречени — отвърна Рок, следвайки неписаните правила при подобни разговори.

— Носиш ли дарове за генерала?

— Разбира се. Само един варварин или луд би дошъл с празни ръце при императора на Шан.

Това беше достатъчно, командирът на патрула му направи знак да се приближи. Рок събра багажа си с изключително внимание. Направи цяло шоу от разглобяването на оръжието и прибирането му. Онзи насреща трябваше да бъде сигурен в миролюбивите му намерения.

Командирът тръгна напред, войниците вървяха от двете страни на Рок. Вече не се страхуваше от тях, намираще се под зловещата протекция на генерал Куан. Ако в този момент някой ги нападнеше,

войниците бяха задължени да запазят живота му, дори с цената на своя...

Лагерът на генерал Куан гъмжеше от въоръжени мъже. Сякаш всички, годни да носят оръжие, бяха свикани да посрещнат неканения гост. Тази примитивна демонстрация на сила все пак му направи впечатление. Означаваше, че го приемат сериозно, а това вече беше добра предпоставка за предстоящия разговор.

Преди пет години генерал Куан беше получил заповед да завладее платото Шан, да вземе търговията на забранената стока в свои ръце и по този начин да подпомогне икономиката на страната си, тънеща в отчайваща мизерия. Още тогава беше наясно, че главният му противник ще бъде китайският крал на опиума, държащ в ръцете си цялата благословена територия, а не слабите и зле въоръжени части на бирманската армия, които правеха епизодични опити да я поставят под свой контрол.

Вкараха Рок в основната постройка на лагера и го оставиха сам. Нямахше го дори младото момиче, което по традиция поднасяше чай. Съвсем умишлен жест от страна на генерала, който явно много държеше да покаже превъзходството си.

След около час в помещението влезе млада жена. Беше стройна и красива. Огледа Рок, после коленичи пред опушената дупка в земята и започна да разпалва огън. Постави три еднакви по големина цепеници над пламъчетата, изправи се и излезе.

Изтече още половин час. Рок чуваше единствено кучешки лай, накъсван от резки команди.

Генерал Куан се появи в целия си блясък. Носеше тъмни кожени бричове и груба риза в защитен цвят, над която беше наметнал американско пилотско яке от мека кожа, на ръкава му все още стоеше знакът на Четирнадесета ескадрила. За разлика от останалите опиумни крале в района, той не беше отрупан със злато и скъпоценности, единственото му украшение беше тънка верижка около врата, на която проблясваха рубини и сапфири. Придружаваха го двама телохранители, въоръжени с автомати.

Младата жена отново се появи, в ръцете ѝ имаше чайник и лакиран поднос с две дебели керамични чаши. Окачи чайника на

желязната кука над огнището, чайт скоро стана готов. Горещ, гъст и сладък, според тайландските обичаи. Рок не беше пил истински чай повече от шест месеца. Протегна ръка да поеме чашата си и с удоволствие вдъхна ароматния дим.

После, след доста проточилото се мълчание, той вдигна глава и каза:

— Съгласих се да платя обезщетение за нещастния инцидент, станал тази сутрин... Грешката беше моя и искрено съжалявам за това. Бих желал да осигуря семействата на загиналите...

Генерал Куан се замисли. Естествено, началникът на патрула вече беше докладвал за инцидента, но сега виждаше, че този дивак има маниери, и това го изпълваше със задоволство. Би могъл да го ликвидира и въпреки маниерите му, това едва ли щеше да учуди някого. И без това този дяволски чужденец беше станал опасен с присъствието си в Шан.

Генерал Куан виждаше алчността в очите на дяволския чужденец, чувстваше я толкова ясно, колкото смазката върху патроните в пълнителя си. Дивака искаше свой дял от маковата реколта — защо иначе ще се домъкне чак тук, в една забранена от бирманските закони територия?

Хм... Неговото „ва“ не изглежда чак толкова силно, колкото се говори, помисли си генерал Куан, докато наблюдаваше гиганта над ръба на чашата си. Сега ще си плати за униженията, които ми е причинявал, ще изтрие петното на позора... След като е имал глупостта да ми дойде на крака... А после ще го зароя до шията в дълбока яма и ще го оставя на мравките и слънцето...

Тревожеше се единствено от мисълта за Май. Къде изчезна тя? Защо не беше изпълнила заповедта да премахне този чуждестранен дявол? Може би още не е решила по какъв начин да го стори, въздъхна в себе си генералът. После в душата му се промъкна черно подозрение. Не, нещо е станало с нея! Сигурно са я пленили враговете му или пък нещо е станало в джунглата! Коремът му болезнено се сви. Какво ще прави без своята безценна Май? Тя му беше като талисман, всичко хубаво се беше случвало само в нейно присъствие...

На лицето му се появи крива усмивка:

— Още чай?

Рок кимна в знак на съгласие, после тялото му се прегъна в дълбок поклон.

— Благодаря за гостоприемството — рече. — Аз съм един незначителен човек и едва ли го заслужавам — очите му проследиха красивата млада жена, която пристъпи да допълни чашата му. Дали не е сестра на Май? Много си приличаха. Рок беше напълно убеден, че именно генерал Куан е изпратил Май да го ликвидира.

Отдавна поддържаше контакт с племената Ва, Лу и Лизу, беше чувал слуховете и легендите, които се носеха за тази Май... Била в състояние да събира и разпръсква облаците (един чисто китайски термин), което означаваше да доставя изключително удоволствие на своите любовници... Самият той ги беше възприемал именно така — като слухове, предавани от ухо на ухо, все по-невероятни и преувеличени... Докато Май не го беше поела между устните си...

Приключиха с чая, Рок се надигна и каза:

— Компенсациите за семействата на войниците са уредени, сега искам да покажа какво нося за подарък на уважаемия господин генерал... — протегна ръце и започна да развързва вързопа си, върху който беше поставил широка метална купа. Телохранителите насочиха надолу картечните си пистолети.

— Храна! — извика весело Рок, напълни купата със задушено месо и я постави над огъня. — Храна, достойна за боговете!

Генералът скептично го наблюдаваше.

— На мен ми плащат с рубини, сапфири и злато, а не с храна — промърмори той. В тона му обаче се долавяше одобрение. Добрата храна беше негова слабост, Рок се беше погрижил да научи това.

Отмести купата от огъня и я постави пред домакина си. Генерал Куан се наведе напред и вдъхна ароматичния дим.

— Мирише добре — отбеляза той.

Направи знак на един от телохранителите си. Онзи праметна оръжието си през рамо, наведе се над купата и заби два пръста в нея. Хвърли няколко хапки в устата си, генералът внимателно го наблюдаваше.

Младежът най-сетне се изправи, оригна се и кимна с глава. Генералът не си направи труда да го извини за непочтителността, нито пък Рок поиска подобно нещо.

Направи знак, вторият телохранил извади златни пръчици за хранене, инкрустирани с рубини и сапфири. Постави купата на дланта си и започна да се храни. Работеше като багер, дори Дивака зяпна от удивление. През цялото време спря само веднъж, колкото да промърмори:

— На вкус е дори по-добро, отколкото на мирис!

— Много любезно от ваша страна — поклонил се Рок, протегнал ръка и добави: — Моля, позволете ми да ви сипя още...

Генералът кимна и му подаде купата, Рок разбърка къкрещата върху огъня храна и я напълни догоре. После погледа още малко и тихо подхвърли:

— Чува ли съм, че Ваше благородие се наслаждава и на жените си по начина, по който се храни... — кимна леко по посока на хубавото момиче край огъня и добави: — Сега виждам, че това е вярно...

Малките очички на генерала бяха почти затворени от наслада, устата му продължаваше енергичните си действия.

— Чува ли съм още, че бисер сред жените на Ваше благородие е едно момиче на име Май — продължи Рок. — Тя тук ли е, генерал е? Бих ли могъл да я видя?

— Ъ — това беше звукът, който отбеляза моментното прекъсване на машината за плюскане.

— Не? Много жалко — усмихна се Рок. — Е, не съм кой знае колко изненадан... Такова рядко съкровище не бива да се показва, дори и на гостите... Нали така?

— Ъ.

— Е, хубаво — сви рамене Рок. — Може пък да се окаже, че Май все пак е някъде край нас...

Генерал Куан приключваше с втората купа задушено, лицето му блестеше от пот и мазнина. Очите му бавно се повдигнаха към Рок.

— Какви глупости дрънкаш?

— Видяхте ли дъното? — невъзмутимо попита Рок. — Имам предвид на купичката...

Генерал Куан разрови гъстия сос.

— Останало ми е едно чудесно парче месо — промърмори той, набучи го на пръчицата и се приготви да го пъкне в устата си. Спря в последния момент, привлечен от необичаен блясък. Разтърси месото да го очисти от соса, пред очите му се появи великолепен бирмански

сапфир. *Аха, ето го истинският подарък рече си той. Този чуждестранен дявол е наистина умен!*

После очите му изведнъж се разшириха, погълнатата храна плисна на плътна струя в краката му, от гърлото му се проточи задавен стон.

Сапфирът беше прикрепен към човешко ухо, цяло и непокътнато. Ухото на неговата любима Май.

КНИГА ПЪРВА ЛЕГЕНДА ЗА ЗЛОТО

Винаги ще се намерят ескимоси, желаещи да учат конгоанците как да се справят с жегата.

Станислав Лем

ПЪРВА ГЛАВА САЙГОН | ТОКИО

Никълъс Линеър чакаше своя човек. Пиеше топла бира и наблюдаваше голямата колкото палеца му хлебарка, която изследваше мръсната стая с високомерието на японски шогун.

Намираще се на третия етаж на хотел Ан Дан — едно изключително неприятно място, което обаче беше напълно подходящо за намеренията му. Слабата, едва 40-ватова крушка хвърляше жълтеникава светлина по мръсните и напукани стени. Тя се задействаше чрез докосването на двата оголени проводника в дупката до вратата, разбира се, ако имаше ток. Цялата порутена сграда беше пропита от миризма на гнило, примесена с воня на пот и човешки изпразнения. Шумът, идващ от улица „Нгуен Трай“, беше не само непоносим, но и не стихваше до ранните часове на утрото. Но това в крайна сметка беше Сайгон, а кварталът Шолон, в който се намираше хотелът, беше най-мръсната и неприятна част на огромния град, заселена предимно с отрепките му...

Никълъс се обърна да погледне Жисаку Шиндо — японския частен детектив, нает от партньора му Танцан Нанги. Той имаше задачата да разследва убийството на Винсънт Тин — бившия директор на сайгонския клон на „Сато Интернешънъл“ — огромната международна компания, която Никълъс и Нанги притежаваха заедно.

— Мислите ли, че ще дойде? — попита той.

— Приятелят на моя приятел каза, че ще дойде — отвърна пестеливо Шиндо, гласът му прозвуча странно в задушния и влажен въздух на стаята.

Никълъс прехвърли в главата си дейността на Винсънт Тин. По всичко личеше, че този човек е работил за своя сметка, а службата в „Сато Интернешънъл“ е била само прикритие за незаконните му операции. Връх на тази дейност беше кражбата на ултрасекретен компютърен прототип, разработен по специален дългосрочен проект на компанията под наименованието „Чи“ и прякото ръководство на Никълъс. Компютрите от тази серия представляваха истинска революция, нищо подобно не беше се появявало на световния пазар. Базиращи се върху технология на невронни мрежи, компютрите от първото поколение „Чи“ можеха да обработват информацията точно по начина, по който действа човешкият мозък.

Подобно на повечето престъпници, включително и на гениалните, Тин се беше провалил поради алчността си. Комбинирайки откраднатите компоненти на „Чи“ със софтуера на американската разработка „Кошер“ (също използваща невронни платки), той беше създал някакъв странен сайгонски хибрид и беше побързал да го предложи на огромния черен пазар в Югоизточна Азия.

Тези действия доведоха до големи неприятности за „Сато-Томкин“ — американския клон на „Сато Интернешънъл“, и лично на Никълъс, който беше работодател на Тин. Американското правителство ги обвини в кражба, незаконно производство и промишлен шпионаж. Засегнат пряко, Никълъс имаше както лични, така и професионални причини да разкрие точния размер на щетите, предизвикани от Тин преди убийството му.

Пристигнал на място и чул оценката на Шиндо за създалата се ситуация, той изпита още по-дълбока тревога. Стана ясно, че ударът, нанесен върху репутацията и цялата дейност на „Сато Интернешънъл“, не е бил дело единствено на Тин.

Първият възникнал въпрос, беше кой е създал хибрида „Чи-Кошер“? Положително не беше Тин, на него му липсваха необходимите познания и умения за подобна операция. На практика подобно нещо беше по силите на малко компютърни специалисти. Обединяването на две паралелни, но едновременно с това дълбоко различни, системи в кибернетиката, можеше да бъде извършено само

от човек с гениални познания. Разбира се, такова обединяване беше възможно от техническа гледна точка, стига човек да има търпението да се зарови в милиони различни комбинации. Но за да се получи краен продукт с желаните качества, беше нужен талантът на гениален теоретик.

Кой от познатите на Винсънт Тин притежава подобни качества?

След всичко това въпросът за тайнствената му смърт продължаваше да стои открит.

Според старши инспектор Ханг Ван Киет от сайгонската полиция, Винсънт Тин е бил убит по непредпазливост по време на незаконното си проникване в чужда собственост. Въпросната собственост представляваше голям и порутен склад в северната част на града, запълнен с варели сярна киселина, соли, бензин, сода бикарбонат и натриев перманганат. С други думи, там се е помещавала нелегална фабрика за наркотици. Но Никълъс знаеше, че Ван Киет лъже.

Миналата седмица Шиндо беше разговарял със старши инспектора. Ван Киет — мършав виец с жълти очи и още пожълти зъби на страхлив хищник, упорито се придържаше към версията за случайната смърт на Тин. Притиснат здраво от Шиндо, той за единствената възможна отбранителна позиция — по-добре нещата да останат такива, каквито са, тъй като присъствието на Тин на това място може да повдигне редица неприятни въпроси. Делото трябва да бъде прекратено с вече известното заключение.

Шиндо мъдро не разкри това, което знаеше. Чрез приятел на свой приятел той беше успял да получи копие от заключението на патологоанатома, извършил аутопсията. В него беше отбелязано, че тялото на Тин действително е било потопено във варел със сярна киселина, но преди това в него са били забити двадесет и пет едрокалибрани куршума. Тази информация запази за себе си, Ван Киет дори не подозираше, че е успял да се добере до нея.

Свикнал на бързи и точни преценки, Шиндо докладва за своите подозрения — Ван Киет знае много повече за смъртта на Тин, отколкото е готов да сподели. Притежаваше богат опит с хора от тоя тип, Шиндо му беше дал да разбере, че е готов да плати за евентуалната допълнителна информация с американски долари.

Но лицето на Ван Киет изведнъж беше станало затворено и мрачно, срещата бе прекратена. Една доста странна и обезкуражаваща реакция, особено за виетнамец... Лоша новина. Тя несъмнено означаваше, че старши инспекторът действа под принудата на инстинкта за самосъхранение.

В днешен Сайгон думите „законност и ред“ не означаваха абсолютно нищо, поне в смисъла, в който ги възприемат нормалните и цивилизованите хора. Огромният град живееше в хаос, обществото, доколкото го имаше — беше изцяло в плен на беззаконието, което неизменно съпътства следвоенните години в една бедна и разграбена страна. Управлението се осъществяваше от особена по своята форма полузаконна анархия. Полицията имаше по-малки правомощия от армията, а тя пък — от тъмните, обикновено наемни сили и групировки, действащи на ръба на цивилизацията. Скрити, но могъщи и заплашителни. В тях бяха събрани хора, родени и израснали в хаоса на непрекъснатите войни — срещу камбоджанци и французи, китайци и руснаци, американци и племенни вождове...

Крайният резултат от този хаос беше една вечна война, гърчеща снага като огромна змия, периодично изменяща се, превърнала се накрая в някакво странно и извратено чудовище, абсурдна агломерация от напалм, въздействащи на психиката наркотици, граничещи с лудост масови прояви, оглушителна рок музика, изобилие на незаконно притежавано и продавано оръжие, всеобщо объркване, яростни изблици на гняв и омраза... Накратко казано, в тази страна се наблюдаваше сблъсък между „узаконените“ масови убийства във войната и тихата смърт от престъпна ръка, скрита в сянката на нощта...

Всеки държавен служител в тази страна беше подкупен — това беше просто начин на живот и въпрос на оцеляване. Но Ван Киет не прие. Защо? Страхът беше единственото чувство, достатъчно силно да победи алчността. Следователно старши полицейският инспектор на сайгонската полиция е под заплахата на могъщи сили, вероятно тези, които управляват цялата страна... Благодарение на този факт разследването пое в нова, коренно различна и несъмнено далеч по-опасна посока. Това беше причината Никълъс да е тук, това беше причината и за нескритата неприязън на Шиндо.

Детективът пушеше, очите му бяха сведени към пода. Беше слаб човек със среден ръст и затворено състарено лице. Липсваха му каквито и да било отличителни белези, подобно лице бързо се забравяше... Значително предимство за човек с неговата професия. Голяма част от колегите му бяха принудени да полагат неимоверни усилия, за да станат незабележими... Беше облечен с бяла риза и тънка вратовръзка с неопределен цвят, панталонът му беше от сива изкуствена материя.

Никълъс отпиваше от топлата бира и продължаваше да наблюдава хлебарката. Противното насекомо положително се чувстваше у дома си. Мрачната гробница, наречена хотел, го притесняваше далеч по-малко, отколкото Никълъс. Бледата светлина падаше върху кафеникавото ѝ тяло, странно променяйки цвета му. Никълъс гледаше хлебарката с отвращение и някакво странно примирение. Сякаш тя беше опитен сънародник в непозната страна, от който бе принуден да се учи, за да оцелее... За разлика от Шиндо, който често работеше тук, Никълъс рядко идваше в Сайгон. Шиндо имаше много приятели сред виетнамците, връзките му се простираха навсякъде.

През тънката стена долиташе ритмично блъскане на вкопчени тела върху тясно легло, животинско сумтене, жвакащи звуци на грубо сношение.

Шиндо протегна ръка към колана си и измъкна тежък револвер 45-и калибър. Беше американско производство, на около десет години, а може би и повече. Вероятно струваше цяло състояние, но покупката му беше оправдана. Не можеше да залага живота си на евтините пистолети, съветско или китайско производство, които се продаваха по задните улички на Шолон.

— Купих ви пистолет — нелюбезно промърмори той. — Можете ли да го използвате?

— Мога, но предпочитам да се въздържа. Не обичам огнестрелни оръжия.

Шиндо изсумтя, размаза с ток фаса си и веднага запали нова цигара.

— Това тук е Сайгон — промърмори той, — няма нищо общо с Япония. Дори пеленачетата трябва да имат оръжие... — На лицето му

се изписа неподправено отвращение: — Какво ще направите, когато ви тикнат някой пищов под носа?

Никълъс беше не само нинджа, но и танжин — член на една затворена общност, в която се влиза единствено по силата на наследени качества. Притежаваше умения, които многократно надхвърляха силата на бойните изкуства и бяха родени векове преди тях. Същността на Тао-тао се нарича „кокоро“ — мембраната на живота. Пулсацията на тази мембрана ражда невероятна психическа мощ — така, както движението на атома в реалния свят дава живот на всичко — светлина, топлина, енергия... В основата на уменията на танжина лежи едно могъщо, почти магическо качество — превръщането на мисълта в действие.

Учението Тао-тао съдържа две основни положения — Акшара и Кшира. Пътят на Светлината и Пътеката на Мрака. Никълъс получи подготовката си според Акшара, но някогашният му сенсей Канзацу тайно беше заложил в душата му и определени прийоми от Кшира. Векове наред танжините са вярвали, че само онзи, който владее и двете страни на Тао-тао, може да постигне истинско съвършенство. Стотици измежду най-способните от тях са правили подобни опити. Но тъмната страна на това сложно изкуство неизбежно е вземала превес, бавно и неусетно завладявала душата на всеки, дръзнал да я опознае, превръщайки го в кръвожаден звяр. Затова постепенно престанали да я преподават, Кшира била обречена на забрава.

Колкото по-дълбоко затъваше Никълъс в тайните на Акшара, толкова по-привлекателна му се струваше Кшира. Защото бавно прозря, че Пътят на Светлината страда от съществени недостатъци. Постепенно стигна до убеждението, че някога, още в зората на човешката цивилизация, двете половини на Тао-тао са били едно хомогенно цяло, а учението — далеч по-могъщо. Но някъде през вековете Кшира е успяла да се измъкне от контрола на съзнанието и се е превърнала в демонична сила.

Стотици, а може би и хиляди години целта на танжините е била една — да постигнат състоянието Шукен — Абсолютното Превъзходство. Именно Шукен е съвършеното сливане на Акшара и Кшира. Без него неизменно се стига до разруха на психиката, Кшира взема своето. Дори и от най-дисциплинираните умове. Именно така

намери гибелта си и Канзацу, смазан от огромната злокобна мощ на Кшира...

Но няма Канзацу беше планирал подобна съдба и за Никълъс? В главата му положително беше заложена бомба със закъснител, готова да го унищожи... Това беше причината, поради която Никълъс отчаяно се стремеше да постигне Шукен, да разкрие неговата тайна...

Но това състояние беше почти изцяло илюзорно, можеше да се постигне единствено чрез „корьоку“ — Силата на Прозрението. Никълъс беше чувал, че Микио Оками владее „корьоку“ и именно чрез него е успял да постигне пълната си власт над всички кланове на Якудза. Затова искаше да го открие жив и здрав, искаше да направи всичко възможно да го държи в безопасност. Защото единствено от него можеше да научи тайната на „корьоку“ и чрез нея да достигне до Шукен.

— Махни пистолета, имаш други грижи — каза на глас той, отново усетил неприязненото отношение на Шиндо.

Детективът запали цигара от фаса на предишната, лицето му беше затворено и непроницаемо като на Буда. Оръжието изчезна с лекотата, с която се беше появило. Личеше, че този човек умее да борави с пистолети...

— Имал ли си приятели по време на войната? — попита Никълъс, опитвайки се да осъществи някакъв контакт с частното ченге. Шиндо продължително го изгледа сред облаци дим. Беше се облегал на мръсната стена и приличаше на сводник в гаден бардак.

— Познавал съм разни хора — промърмори той и издуха облак дим през ноздрите си. — И от двете страни... Това сигурно ще ви изненада...

— Не съвсем. В бизнес като твоя...

— Значи имате основателни причини да не ми вярвате...

Ето каква била работата. Шиндо е изтълкувал пристигането на Никълъс като израз на недоверие в способностите му.

— Ако наистина беше така, веднага щях да анулирам договора между нас — отвърна Никълъс.

Раменете на Шиндо се отлепиха от стената, интересът му видимо нарасна.

— А вие какво знаете за войната?

Никълъс се замисли за миг, после бавно започна:

— Потоци от мастило се изписаха за американците, травмирани по време на войната. Но аз мисля, че става въпрос за нещо друго. Нещо по-просто и по-неприятно... За него никой не иска да говори, а мнозина просто не го разбират... В армията се събраха младежи от различни обществени прослойки, но най-много бяха те от гетата на големите метрополии и от малките, обречени на загиване, градчета... Тикнаха в ръцете им смъртоносни оръжия... Обучаваха ги да стрелят с автомати, гранатомети и огнехвъргачки, обясняваха им, че в убиването няма нищо лошо, че именно това се иска от тях... Според мен немалка част от тези младежи са започнали да възприемат войната като бавнодействаща отрова, като наркотик, далеч по-силен от хероина... Защото тя им е предлагала тотална промяна не само в поведението, но и в съзнанието... Другояче не би могло и да бъде, нали? Млади хора, още почти деца, изведнъж се оказват от другата страна на закона, държат в ръце както живота, така и смъртта...

Шиндо го гледаше с интерес през полуспуснатите си клепащи, в поведението му се долавяше неподправено вълнение.

— Да — дрезгаво промърмори той. — Точно така беше!

Двойката отгатък стената приключи с гимнастиката, през открития прозорец долетя френска песен със силен виетнамски акцент, в която се говореше за самотни души... Гласът, натезал от фалшив сексуален патос, изглеждаше съвсем на място в град като Сайгон...

Никълъс долови особената нотка в гласа на Шиндо и пожела да разбере на какво се дължи тя.

— Войната за теб е била нещо твърде лично, нали?

Шиндо стана и започна да крачи из стаята.

— Някога имах любовник — промърмори той. — Беше войник, тук служеше...

— И оцеля...

— До известна степен — отвърна Шиндо, без да отделя поглед от горящия край на цигарата си. Песента отгатък набираще сила, пискливият глас изпълваше стаята. — В крайна сметка вече не му се живееше... Не можеше. Демоните на войната го изяждаха отвътре...

Странно, помисли си Никълъс. Понякога човек е склонен да сподели с непознати дори и най-интимните си тайни...

— Какво се случи? — попита на глас той.

— Каквото трябваше — въздъхна Шиндо — неподвижна, сякаш издялана от гранит фигура. — И знаете ли кое е най-смешното? Хората, които водеха тази война, *имаха нужда* от нея! Имам предвид и двете страни, защото в крайна сметка те бяха еднакви... Лудостта се превърна в тяхна реалности норма на поведение, бяха затънали толкова дълбоко в нея, че измъкване нямаше... Мечтаеха за войната, копнееха за нея! Тя ги привличаше неотразимо, даваше храна на най-отвратителните им инстинкти, погребваше хуманността им под дебелия пласт на жаждата за убиване... Затова те не искаха войната да свърши — очите му напуснаха ярката алена точица на цигарата и се спряха върху лицето на Никълъс: — А с приятеля ми се случи следното: вдигнах пистолета си и го убих, подчинявайки се на изричното му желание!

Гласът зад прозореца премина във фалцет и заглъхна, мястото му беше заето от звуците на поредното съвкупление в съседната стая — толкова ясни и отчетливи, сякаш мъжът беше опрял жената направо на тънката стена. Ако не внимават, може да пипнат оголените жици на стената и да преминат в отвъдното като една от двойките, посетила преди няколко часа хотела. Ако можеше да се вярва на ухиления собственик, разбира се. Секс и смърт, винаги близки... А тук, в Сайгон, почти напълно идентични...

За разлика от Никълъс, хлебарката изобщо не реагира. Но тя не беше разбрала разказа на Шиндо. Подът се тресеше от вечния ритуал, Никълъс беше сигурен, че долавя миризмата на женски секрети. Стана и прекоси стаята. По-далеч от източника на шума, по-далеч от отворения прозорец, който отчетливо се очертаваше на стената, сякаш беше поставен в златна рамка.

— Ако изобщо дойде, скоро трябва да бъде тук — промълви той. — Което означава, че е време да тръгваш...

— Продължавам да мисля, че не е правилно да се срещате с този човек насаме — поклати глава Шиндо. — Ние изобщо не го познаваме.

— Но само аз зная подробностите за невронните чипове, нали? Ако прояви подозрителност и започне да те разпитва, това ще означава край и за двама ни!

— Все пак можем заедно да...

— Не. Той пожела да се срещнем насаме. На негово място бих изчезнал в момента, в който видя, че ме очакват двамина...

От новото си място Никълъс виждаше част от оживената улица. Триколесни велосипедни рикши се промушваха между тежки камиони, съветско производство, който изхвърляха облаци отровен дим. Ята колоездачи бързаха да заемат всяка педя пространство, между тях едно кихаха тъй наречените сватбени таксита — стари американски автомобили с газгенератори, огромни като космически кораби. Тълпи бездомни хлапета играеха опасна джебчийска игра с новоизлюпени бизнесмени, които през деня се опитваха да въртят търговия с контрабандни стоки, а през нощта харчеха припечеленото в бардаците на Шолон. Войници в защитни униформи търкаха рамене с копринените роби на будистки монаси, полуголи проститутки и цял легион сакати просяци. Инвалидите бяха най-често срещаните хора във Виетнам — преждевременно остарели младежи без ръце и крака; деца, деформирани от последиците на войната. Главно от „Оранжевия агент“ — химикал на диоксинова основа, използван за обезлистване на джунглата.

Мислите на Никълъс отново се върнаха на Микио Оками. Вече месеци наред този човек не излизаше от съзнанието му. Оками беше *Кайшо* — върховен шеф на всички главатарии от Якудза. По време на американската окупация на Япония след войната той бил близък приятел с бащата на Никълъс — полковник Денис Линеър. Никълъс се беше заклел на смъртния одър на баща си, че ще помогне на Оками в момента, в който японецът се обърне към него.

И този момент дойде. От известно време насам Оками имаше проблеми с членовете на своя Вътрешен съвет, съставен от оябуните (главатарите) на отделните мафиотски кланове. Причина за това очевидно беше тайният му съюз с Доминик Голдони — бос на американската мафия. Вътрешният съвет бил включен в плановете на Оками, отделни негови членове, заедно с хора от японското и американското правителство създали „Годайшу“ — един престъпен конгломерат, който си поставил за цел завладяването на световните оръжейни пазари и всякакъв друг вид незаконен бизнес. В превод това име означава „Пет континента“ и най-точно отразява целите и намеренията на новата организация и парите започнали да текат като пълноводна река. Това, накарало някои членове на Вътрешния съвет да настояват за разширяване на дейността по посока на наркотиците.

Оками и Голдони се противопоставили и изготвили свой собствен план. Но след предателство Голдони бил брутално убит, а Оками (установил се от известно време насам във Венеция) потърси помощта на Никълъс.

Отзовавайки се на молбата на Оками, Никълъс замина за Венеция. Там се запозна с Челесте — една от сестрите на Голдони, която също искаше да помогне на Кайшо. В крайна сметка Оками премина в нелегалност, това беше единственият начин да се спаси от смъртта. Докато Никълъс се намираше във Виетнам, неговият стар приятел Лю Кроукър — бивш детектив в полицията на Ню Йорк, замина за родния си град при Маргарет — втората сестра на Голдони. Надяваше се, че рано или късно Оками ще влезе във връзка с нея посредством тайнствения си осведомител Нишики, който беше доставял на Доминик Голдони всички компрометиращи факти за политици и индустриални босове, позволявайки му по този начин да изгради своята империя. А именно Маргарет беше определена за наследник на тази империя — най-могъщата подмолна организация в Съединените щати.

Сърцето на Никълъс се сви от състрадание. Приятелят му беше дълбоко влюбен в тази жена, но трябваше да се държи на разстояние от нея, а едновременно с това и да я шпионира. Един Господ знае до какво ще доведе всичко това. Но двамата с Кроукър бяха единодушни — работата трябва да бъде свършена и толкоз.

Беше ясно, че Оками се крие, но едновременно с това не пропускаше да им подхвърля насочващи факти. Един от тях беше компанията „Авалон ЛТД“, друг — информаторската мрежа на Нишики. Защо? Отначало Никълъс мислеше, че Винсънт Тин е бил доставчик на тази компания. Но после разбра какво иска да им каже Оками — Тин е бил незначителна пионка в една далеч по-сложна игра. Отново се запита кои ли са били деловите партньори на Тин...

Тялото на виетнамеца било прибрано от човек, представил се за негов брат. Но Тин нямаше семейство, а човекът се оказа член на Якудза. Спокойно би могъл да бъде представител на някоя от фамилиите, образуващи Вътрешния съвет...

Най-любопитното в тази история беше, че човекът се представил като служител в компанията „Авалон ЛТД“ — една тайнсвена фирма за международна търговия с оръжие. Никълъс успя да проникне в

компютърния ѝ архив, където откри сведения за стока, закодирана под името „Факел-315“. Дватама с Лю стигнаха до заключението, че „Факел“ е името на някакво ново оръжие, а цифрата 315 — дата. Петнадесети март. Нямаха никакви доказателства в полза на това предположение, но тежест му придаваше самият факт, че Оками ги насочваше именно към тази фирма...

Никълъс знаеше, че Оками очаква от него откриването, проследяването и отстраняването на хората, които искат да го убият. Дали пътят към тези хора не минаваше през Сайгон, където един член на Якудза се беше представил за брат на Винсънт Тин и служител на „Авалон“? Защо е било необходимо да съобщава името на своята фирма, и то именно на *тази*? Дали пък Кайшо отново не се опитва да го манипулира? Ето още една причина да пристигне в Сайгон...

Не можеше да се освободи от чувството, че насочвайки го към „Авалон ЛТД“, Оками го насочва пряко и към „Факел-315“. Това очевидно беше важна част от главоблъсканицата и Кайшо очакваше от него правилното ѝ решение...

Една фигура се отдели от насрещния тротоар, прекоси улица „Нгуен Трай“ и се насочи към входа на хотела. Никълъс остави бутилката с бира, хвърли механичен поглед на часовника си и обърна гръб на прозореца.

Беше точно полунощ.

— Нямаме време за спорове — твърдо каза той. — Хайде, Шиндо, изчезвай!

Човекът му се беше появил.

Заемайки добре заучена поза, Наохиро Ушиба се изправи пред ослепителните прожектори на камерите и многобройните въпроси, с които журналистите го засипваха постоянно след скандала през 1992 година, разкъсал на парчета непристъпната стена на японската политическа, икономическа и бюрократична инфраструктура.

Ушиба беше дайжин, министър на най-могъщата държавна икономическо-политическа организация в Япония — Министерството на търговията и индустрията, известно повече със съкращението си „МИТИ“. Именно „МИТИ“ беше в основата на икономическото чудо след войната, именно неговите опитни екипи от служители изградиха

приоритетните програми за развитие на японската промишленост и създадоха съответните данъчни и експортни облекчения за големите търговско-промишлени конгломерати. Скандалите следваха един след друг, почти всяка седмица. Последният от тях засегна агонизиращата реформа на стари политически съюзи и всичко изглеждаше пред разпадане.

Тридесет и девет години след образуването на Либерално-демократическата партия в Япония светът вече не беше същият. Тогава ЛДП се бореше за бъдещето на страната, единствените ѝ алтернативи бяха комунистите и социалистите. Поредица министър-председатели на ЛДП действаша в тясно сътрудничество с дайжините на „МИТИ“ и превърнаха страната в истински икономически колос. Но тези почти четири десетилетия безконтролна власт се оказаха пагубни за самата партия. Нейните висши функционери се превърнаха в закостенели и корумпирани въжеиграчи. На последните избори се случи и неизбежното — ЛДП изгуби властта. Може би наистина ѝ беше време, мислеше Ушиба.

Дойде ред и на „МИТИ“: обществеността искаше прозрачност и внимателно разследване на дейността му. Двама от заместник-министрите бяха уличени в приемане на подкупи от големи производители на електронни компоненти. Ушиба, твърдо решен да запази това, което беше останало от морала и авторитета на повереното му ведомство, моментално уволни провинените и разпореди публично разследване. Решителните му действия впечатлиха дори жадната за сензации преса, значително намалиха желанието ѝ да го разкъса заедно с останалите. Но гафът си беше гаф, вестниците изследваха под лупа всички действия на „МИТИ“, не минаваше ден без материал, свързан с министерството.

Въпросите, на които обществеността очакваше отговор, бяха изключително трудни.

— Как ще обясните участието на „МИТИ“ в изкуствения бум на недвижимата собственост през 80-те години, довел банките и икономиката до ръба на банкрута? — зададе първия от тях някакъв репортер.

— Идеята за поскъпване на японската недвижима собственост беше добра, ние внимателно я изследвахме, преди да ѝ дадем зелена улица — спокойно отвърна Ушиба. — През осемдесетте години йената

беше много силна, икономиката ни се задъхваше от високите цени на недвижимата собственост в чужбина. Повишението на вътрешните цени беше отличен начин за съживяване на инвестициите вътре в страната.

— Какво ще кажете за слуховете, според които икономическата политика на страната се диктува от определени членове на Якудза? — попита друг репортер. — Имам предвид конкретно Акира Шоза, който по всяка вероятност вече е запълнил вакуума във властта, оставен след изчезването на Микио Оками...

Ушиба сдържано се прокашля. Стройното му мускулесто тяло беше увенчано от съвършена глава, чиято красота би могла да се приеме и за малко женствена: Но за разлика от европейската история, в Япония хората с подобна външност са били възприемани като герои. Наричали са ги „бишонен“ — млади красавци, съществуващи под покровителството на някой влиятелен човек от благородническо потекло.

— Вие, уважаеми представители на печата, отлично знаете, че Акира Шоза е оябун на клана Кокоро-гуруши. Само по себе си това име е смешно и доказва примитивния манталитет на Якудза. Преведено на ясен език, то означава „болезнено“... Докато самата думичка „якудза“ означава губеща ръка на хазарт... Сами виждате, че в средите на нашата организирана престъпност съществува определена склонност към самобичуване, неосъществен стремеж към някакво наказание за живота извън закона...

Ушиба бавно се огледа, очите му блестяха на светлината на прожекторите:

— Позволете ми да добавя, че напоследък се наблюдава известно активизиране сред редовете на Якудза. Ние успяхме да разкрием наличието на съмнителни делови отношения между определени членове на тази организация и някои големи финансови конгломерати. В тях личи почеркът на Шоза, но аз мога да ви уверя, че „МИТИ“ и градската прокуратура на Токио вземат всички мерки за окончателното прекъсване на тези незаконни отношения — приведе се леко напред, за да подчертае това, което щеше да последва: — Шоза е просто един от оябуните, чийто бизнес трови икономическите отношения в Япония. Затова час по-скоро трябва да бъде обезвреден.

— Можете ли да ни дадете някои подробности за вашата дейност, дайжин? — намеси се трети репортер. — Икономиката на страната е в достатъчно лошо състояние и без пипалата на Якудза...

— Напълно съм съгласен с вас — кимна Ушиба. — Мога да ви уверя, че ръководството на „МИТИ“ се е вдигнало на истински кръстоносен поход срещу незаконния бизнес и корупцията. Няма да се спрем пред нищо, за да възстановим доверието на обществеността. Излишно е да напомням, че именно „МИТИ“ беше верен страж на реда и законността в годините на нашия феноменален, но на моменти и доста болезнен икономически растеж. Ние нито за миг не се отклонихме от своя дълг, още по-малко ще сторим това сега, при новата действителност. Ще направим всичко възможно, за да защитим интересите на обикновените хора — после предложи впечатляваща статистика на дейността на своето министерство в борбата срещу корупцията, отговори на още няколко въпроса и отстъпи мястото си на Танака Гин — едър мъж с мрачно лице, най-известния градски прокурор на Токио, с когото работеше от месеци.

Озовал се най-сетне на спокойствие в кабинета си, Ушиба прокара ръка по косата си и установи, че е влажна. Направи гнуслива физиономия и влезе в банята. Глътна едно хапче, наплиска се със студена вода и разтърка с кърпа косата си.

Тези пресконференции започваха да му тежат, макар инициативата за тях да беше лично негова. Не можеше обаче да се откаже. Вече се беше превърнал в нещо като манекен, публиката имаше нужда от изявите му. А те бяха полезни, тъй като бяха за доброто на „МИТИ“, а и на целия бюрократичен апарат.

Интеркомът на бюрото му жужеше. Секретарката съобщи, че за среща настоява Юкио Хажи. Ушиба хвърли поглед на гъсто изписания си календар за деня, името на Хажи не фигурираше в него. Въпреки това нареди да го поканят. Хажи беше един от младите заместник-министри, обучавани лично от него.

Служителят се появи с тържествено лице, Ушиба му направи знак да седне на стол с никелирани крака. Хажи беше умен младеж, назначен в „МИТИ“ с отлична диплома и всевъзможни препоръки. Ушиба беше решил да го превърне в своя дясна ръка.

— Зная колко сте зает, дайжин — промълви младият служител. — Но въпросът не търпи отлагане...

Ушиба се облегна назад, запали цигара и отправи поглед към гладкото лице на събеседника си. Ето една типична рожба на нова Япония, помисли си той. С отлично образование, с всички необходими специализации и сложни тестове зад гърба си. Наградата му беше назначението в „МИТИ“, в допълнение Ушиба даваше да се разбере, че това е само началото на една бляскава кариера. Макар и продукт на съвременния живот, у този младеж ясно се долавяше присъствието на „канрьодо“ — духа на самурая бюрократ. В тази сграда действаше строг кодекс на честта, който едва ли се различаваше по нещо съществено от „Бушидо“ — кодекса на древните самураи. Служителите или го приемаха като библия, или бързо биваха прехвърляни в други, по-незначителни ведомства.

— Какъв е този въпрос? — попита Ушиба.

— Поисках да платя месечния си наем и изведнъж открих, че нямам достатъчно средства в банката — отвърна младежът, извади от джоба си сгънат на две лист хартия и му го подаде: — Моля да приемете оставката ми. Напускам държавната служба. Очевидно не съм научил достатъчно, въпреки че правех всичко възможно.

Ушиба пое оставката и щракна запалката си под листа, без дори да го разгъва. Изчака, докато всичко се превърна в пепел, пусна го в пепелника пред себе си и попита:

— Колко дължиш?

Хажи назова цифрата, министърът попълни един чек и му го подаде.

— Грешката ти е, че не си чел както трябва „Хагакуре“ — „Книгата на самурая“ — поклати глава той. Не попита как е изхарчил парите си Хажи, това просто не го интересуваше. Важно беше да се спазват правилата на „канрьодо“, грешките да останат далеч от очите и ушите на външни хора. — Недискретността на младостта е разбираема и може да се очаква... Аз съм твой началник и следователно нося отговорност за теб. Вземи този чек и въпросът е приключен. Не искам повече да чувам за подобни проблеми.

Виетнамецът беше дребен и незабележим, Никълъс изпита леко разочарование, когато видя фигурата му на прага. Хлебарката се размърда в момента на почукването, миг по-късно от нея вече нямаше

дори следа. Никълъс отвори с лявата си ръка, предпазливо опрял гръб в стената.

Мъжът под светлината на луминесцентната тръба в коридора беше слаб и строен, с тесни бедра. Лицето му се губеше в сянката на широкопола шапка от американски тип. Беше облечен в отлично скроен делови костюм, несъмнено правен по поръчка. Ризата и вратовръзката му бяха от фина тайландска коприна, ароматът на скъп мъжки дезодорант предизвика лек сърбеж в носа на Никълъс. Стойката на мъжа беше небрежна, но Никълъс забеляза как очите търсят дясната му ръка. Един достоен за отбелязване факт.

— Ти ли си Гото? — попита мъжът и направи крачка напред. Никълъс беше избрал този псевдоним, когато приятелят на приятеля на Шиндо прие да им помогне.

— Аз съм.

Мъжът огледа стаята повече с любопитство, отколкото с подозрение.

— Готов ли си да тръгваме?

— Не чух името ти...

— Можеш да ме наричаш Транг — сви рамене онзи, устните му се разтегнаха в усмивка и разкриха равни, ослепително бели зъби. — Това име е добро колкото всяко друго... Нали така, *господин* Гото?

Никълъс взе сакото си и го последва навън. Не си направи труда да заключи. Беше платил за стаята предварително и нямаше намерение да се връща.

— Винаги ли прибягваш до... хм... подобен лукс? — попита Транг. Гласът му беше нисък и леко одрезгавял като на страстен пушач и пияч. Което може би наистина е така, помисли си Никълъс.

Около хотелския вход се навъртаха няколко полуголи жени, шарени и натруфени като новоизлюпен рок състав, вероятно и също толкова млади... Какъв живот, Господи! Докато Никълъс и новият му познат си пробиваха път между тях, от устните им излитаха смучещи звуци, ръцете им съблазнително повдигаха малките, все още стегнати гърди... Лъхна ги миризма на евтин парфюм и сгорещена женска плът.

Транг вървеше с широка крачка, Никълъс беше принуден да използва раменете си сред тълпата, задръстила булевард „Лиен Ван Чау“, за да се задържа редом е него. Автомобилите по платното изхвърляха облаци задушлив дим. Комбиниран с пушека от стотиците

разпалени мангали край стените, той превръщаше въздуха в трудна за дишане лепкава смес, натежала от миризмата на прегоряло олио, пържено месо и зеленчуци.

Версията, която Никълъс избра за плашливия приятел на приятеля на Шиндо, беше достатъчно проста и ясна: притежава прототип на компютърен чип с невронни платки от второ поколение, нужен му е специалист теоретик в областта на електронните езици за създаването на завършен продукт. Нужен му е спешно. Задължително условие е този човек да знае да си държи езика зад зъбите. Идеята беше следната: онзи, който е създал компютъра на Тин с невронни платки от първо поколение, положително ще се изкуши от възможността да сложи ръка на по-усъвършенстваната система от второ поколение. Още повече, че Нанги се беше погрижил да изтегли от азиатския пазар всички съществуващи екземпляри от фалшификата на Тин.

Обещаният чип от второ поколение беше равностоеен на чек за един милиард долара, освободен от данъци. А възможността за създаване на кибернетична машина без конкуренция на световния пазар — още по-съблазнителна...

Седемдесет и два часа по-късно приятелят на приятеля се обади по телефона. Никълъс прие без възражение датата и часа на срещата, но настоя тя да стане в хотел Ан Дан в Шолон. Просто защото Шиндо познаваше отлично както самата сграда, така и околността. В това имаше здрав разум. Отдавна беше разбрал, че най-важното нещо при подобни срещи е „миризмата“ на околната среда — онази неповторима комбинация от гледка и звук, вкус и усещане, които правят тази среда позната, които прогонват възможността за неприятни изненади.

Никълъс добре разбираше, че Шиндо е принуден да действа под напрежение. В параноичен Виетнам всяко разследване трябва да се води в условията на максимална секретност. Нестабилното правителство продължаваше да воюва с разбунтували се военни подразделения, планински племена и етнически групировки, това автоматически правеше подозрителен всеки чужденец. В допълнение Шиндо и Никълъс нямаха, никаква представа нито за самоличността, нито за силата на противника си. Винсънт Тин и съдружниците му спокойно биха могли да се окажат замесени в контрабанда на наркотици и оръжие, в съдружие с жадни за власт китайски опиумни

крале, с отделни кланове на японската Якудза... Списъкът можеше да продължи безкрай... Общото в това плашещо със своята многоцветност гъмжило беше едно — всички изброени и неспоменати сили и личности бяха опасни, техни шпиони действаха на територията на Сайгон и околностите му. Никълъс съзнаваше, че не може да се бори с тях на равни начала, следователно трябваше да обмисля всяка стъпка с изключително внимание. В противен случай и той, и Шиндо, лесно можеха да изчезнат без следа...

— Транг — реши да прибегне до изненадата той. — Колко време си работил за Винсънт Тин?

— Винсънт Тин? — закова се на място виетнамецът, изведнъж превърнал се в скала сред потока на човешката навалица.

— Да — кимна Никълъс, забил очи в лицето му. Търсеше колебание и двуличие, но откри нещо друго. Нещо, което не можеше да определи.

Край тях с рев профучаха няколко тежки мотоциклета, стъклата на витрините задрънчаха, обля ги облак дим. Някъде от средата на облака долетя истеричният глас на Мик Джагър, проливащ горчиви сълзи за войната...

— Ти си работил за него, нали? — настоя Никълъс.

Главата на Транг леко се завъртя, очите му мрачно проблеснаха на светлината на уличните лампи.

— Ако бях работил за него, отдавна да съм мъртъв — промърмори той.

От този отговор Никълъс разбра, че е докоснал оголен нерв. Дори да не е поддържал делови отношения с Тин, този човек очевидно знаеше какво е станало с него. Знаеше и защо. Цената му рязко отскочи.

— Чакай малко, Транг — протегна ръка той. Но виетнамецът рязко се дръпна и хукна сред тълпата. Никълъс се втурна подире му. Какво става, по дяволите?

Транг бързаше в североизточна посока, към канала Ким Бен Нге, който очертаваше южната граница на Шолон. Двойка будистки монаси със шафранови роби се обърнаха да го изгледат, шумно ято безпризорни хлапета протягаше ръце като лепкави водорасли към дрехите му. Натруфена уличница му хвърли премрежен поглед изпод фалшивите си мигли, атрибутите ѝ сякаш бяха купени директно от

Карнаби стрийт, някъде около 1969 година... Никълъс имаше чувството, че цял Сайгон е осъществил някакъв непонятен скок във времето, опитващ се отчаяно да изтрие от паметта си гладните и ужасни години на войната.

Почти настигна Транг, когато му се стори, че сред тълпата се мярна лицето на Шиндо. Видението изчезна и той отново забърза след вьетнамеца, който си пробиваше път с лекотата на змиорка сред крайбрежните скали. Спомни си предупрежденията на Шиндо за тази част на града, притеснението му нарасна. Това беше негов терен, за Никълъс всичко беше чуждо и непознато...

Заобиколи групичка хора, тичешком прекоси няколко метра от тротоара, изведнъж оказали се пусти. Почти настигна Транг, когато усети, че към него се приближава и друг човек, от противоположната посока. Ръката му вече се протягаше да го дръпне, когато екна изстрел.

В следващия миг главата на човека редом с Транг се пръсна като диня, разхвърчаха се кръв, мозък и натрошени кости. Никълъс се озова по очи на тротоара, в ноздрите му нахлуха лютивата миризма на барут и сладникавата воня на смъртта. Над оживената улица се възцари секунда на шокирана тишина, после някой изкрещя, последваха го други гласове, настъпи невероятна суматоха.

Отпуснат на колене, Никълъс потъна в Акшара, съзнанието му се стрелна спираловидно надолу, към пулсиращата мембрана на „кокоро“... Избра един от вековните ритми на Тао-тао, докосването му до пулсациите на „кокоро“ бързо изпълни душата му със сила, мисълта се трансформира в действие... Блесна ослепителна светлина, ярки цветове се смесиха в неземни съчетания, времето престана да съществува и отлетя някъде надалеч... Достатъчно въоръжен, той бавно отвори танжинското си око. Мощните пипала на психиката му изпълзяха навън. Нещастникът на тротоара беше мъртъв, пипалата автоматически са заеха да търсят присъствието на друг танжин. Не откриха нищо. Вниманието му се насочи към трупа, очите му се спряха на тясната вратовръзка, която изведнъж беше престанала да бъде сива и безцветна... Ярки пръски кръв я бяха превърнали в модерна стока, сякаш току-що закупена от модната къща Джаксън Полак...

Господи, това е Шиндо, простена душата му.

Протегна ръка, но Транг приклепна до него и напрегнато извика:
— Не! Няма време!

После се изправи и хукна наляво. След миг фигурата му се стопи в мрака. Никълъс хвърли последен поглед към проснатото тяло на Шиндо и го последва.

„Вдигнах пистолета си и го убих, подчинявайки се на изричното му желание...“ — това бяха думите на Шиндо за някогашния му любим, нали? Сега обаче Никълъс разбра, че той е имал предвид и себе си... Просто не е бил в състояние да живее далеч от Виетнам. Войната го беше оплела в лепкавата си паяжина и в крайна сметка той беше умрял точно така, както винаги е мечтал — на територията на Виетнам, от вражески куршум...

Тичаше редом с Транг, тъмните задни улички се сменяха в бърза последователност, това окончателно го обърка. Предполагаше, че точно такава е целта на лудото им тичане. Объркваше се не само той, но и евентуалните им преследвачи. В главата му напираха десетки въпроси, които би искал да зададе едновременно на Транг. Най-главният от тях беше, разбира се, дали изстрелът е бил предназначен за него?

Най-сетне излязоха на улица „Тран Ван Кию“. Пред тях мътно проблясваха водите на канала Кин Бен Нге, пресечени от тесния мост на улица „Кон Глуок“.

Транг се плъзна покрай моста и изчезна в мрака под него. Никълъс за миг спря, хвърли поглед зад гърба си. Не се страхуваше от мрака, но изобщо не познаваше Транг, не беше сигурен дали не го чака капан...

По дяволите, какво означават тези съмнения в момента? Ако Транг не е подставено лице, той наистина има нужда от него. Шиндо е мъртъв, този човек вече е единствената му връзка със започнатото разследване. Без него едва ли ще постигне някакъв напредък...

Сви глава в раменете си и се гмурна в мрака. Затъна до колене в мръсотия, вонята беше непоносима. Очите му постепенно свикнаха с тъмнината и скоро обхванаха очертанията на малка лодка завързана за една от подпорите на моста. По тихото шумолене на копринените дрехи разбра, че Транг се придвижва натам. Ръцете му отвързаха въжетото, лодката се насочи към средата на канала. Никълъс скочи вътре и широко разкрачи крака, за да успокои опасното разклащане.

Бавно се измъкнаха изпод моста, Никълъс направи опит да открие евентуални преследвачи, но бързо се отказа. Хората по брега на

канала и моста бяха прекалено много, а осветлението — твърде оскъдно. Отгоре на всичко и лодката силно се клатушкеше. Прибегна до помощта на танжинското си око, лазерният лъч на концентрираната му психика започна да търси присъствието на врага. Но хората бяха наистина прекалено много, смущенията — прекалено силни. Четенето на мисли не беше най-силното оръжие в танжинския арсенал. Истинските майстори бяха в състояние да се доближат до него чрез комбинация от интуиция, наблюдение и психическа прозорливост, но това не беше истинско четене на мисли и затова трябваше да се третира със съответната доза резервираност.

Струваше му се, че тук, в средата на канала, те са твърде уязвими. Обърна се да го каже на Транг и установи, че виетнамецът беше изчезнал. Лишена от копринения костюм и широкополата шапка, слабата фигура, наведена над шумния извънбордов мотор изглеждаше съвсем различно. Беше подчертано женствена и сърцето на Никълъс неволно пропусна един такт. Именно тази странност беше регистрирало съзнанието му в първия миг на тяхната среща, но не беше успяло да я разгадае...

— По дяволите! — изруга той и тежко се отпусна на напречната дъска. — Коя сте вие?

— Казвам се Бей — отвърна младата жена, а той се зае да я разглежда. Беше несъмнено красиво виетнамско момиче с гладка кожа, големи блестящи очи и дълга вълниста коса. Следователно шапката е била необходим атрибут от маскировката, а не ексцентрична прищявка, помисли си Никълъс. Неволно се възхити от уменията ѝ. От образа на Транг не беше останала дори следа...

Какво стана с Транг?

На пълните ѝ устни се появи усмивка, ръцете ѝ майсторски управляваха лодката по течението.

— Нека опростим нещата — отвърна. — Да кажем, че Транг е бил убит там, на улицата, и да го забравим.

— Не става — поклати глава Никълъс. — Там беше убит човекът, който работеше за мен. А вие го заряхте и...

Главата ѝ рязко се завърта, тъмните ѝ очи се забиха в лицето му:

— Това можеше да бъдете и вие! Не е зле да го запомните. Видяхте ли какво остана от черепа му? Това, към което се стремите, е

както незаконно, така и крайно опасно, господин Гото! Кой тогава е отговорен за смъртта на този човек? Аз или вие?

Никълъс отвори уста да отговори, но езикът му сякаш залепна за небцето. Тя беше успяла да го стресне не само с думите си, но и с начина, по който ги изрече.

После, почувствал, че отново му се връща дар слово, той бавно поклати глава и направи кратко резюме:

— Мъже се превръщат в жени, убийство насред улицата, бягство от невидим враг... Какво става тук?

— Това е ваше приключение, господин Гото. Сам го пожелахте.

Никълъс замълча, съзнанието му се опитваше да обхване събитията, случили се от появата на тази жена в хотелската стая до настоящия момент. Най-много се тревожеше от факта, че не беше успял да разбере за дегизировката. Гордостта му беше сериозно наранена, но най-лошото беше, че спътницата му очевидно усещаше това. Какво всъщност знае за него тя? Много се беше надявал, че поне в Сайгон ще може да запази своята анонимност.

— Трябва да ми се доверите! — тръсна глава Бей, насочвайки лодката към тъмно заливче на отсрещния бряг. Намираха се приблизително на пет километра от мястото, на което бяха взели лодката, изчисли Никълъс. — Аз ще ви свържа с човека, който ви трябва...

— Специалиста по теория на електронната реч?

— Да — кимна Бей. — Руски евреин на име Абраманов.

ВТОРА ГЛАВА ТОКИО | САЙГОН

Акира Шоза, оябун на клана Кокоро-гуруши, внимателно се вслушваше в плътния камбанен звън, долитащ откъм храма. Висока три човешки боя и излята тук преди 250 години от медно-бронзова сплав, тази камбана беше дело на майсторите лаяри, създали най-добрите катани и самурайски брони, които познаваше Япония.

Биеше на разсъмване, свечеряване и в полунощ. За това се грижеха трима шинтоистки свещеници, които разлюляваха дебел бронзов прът, висящ хоризонтално до нея. Сферичната глава на този прът беше увита в специален калъф от индигов плат, който се сменяше веднъж в годината. Това ставаше в последния ден палмата, по време на дълъг и сложен ритуал.

Дълбоко религиозен, Шоза присъстваше на този ритуал всяка година, още от дните на своето възмъжаване. Обръснал глава, той коленичеше заедно с шинтоистките свещеници и отправяше горещи молитви към боговете, закрилници на храма, изграден изцяло от свещеното камфорово дърво. Ослепително бял сняг покриваше стръмния покрив, лъчите на луната неясно проблясваха над главите на богомолците, кръвта по ръцете му — резултат от вече разрешени проблеми на бизнес или чест, заплашително тъмнееше.

Всичко това беше станало, преди да се издигне до поста оябун. Но кръвта, подобно на кръговете по дънера на вековно дърво, ясно маркираше издигането му в клана.

Шоза никога не пропускаше да чуе камбанния звън, долитащ откъм древния храм. Този звън, прибавен към любовта, която изпитваше към древното изкуство на своята страна, най-точно отразяваше неговата душевна нагласа, беше истински символ на вярата му, вълнуваше го далеч по-дълбоко от отношенията със себеподобните си, които изглеждаха мимолетни и незначителни. Шоза беше дълбоко убеден, че значение в живота му имат единствено космическите символи, на тях беше отдал сърцето и душата си.

Сълзите се появиха в очите му заедно с първите удари на камбаната. Облиза устни, усети горчиво-соления вкус на закалена

стомана, който неизменно се появяваше едновременно с божественния екот. Без значение беше фактът, че отгук, двадесет етажа над земята, той не можеше да види храма, сгъшен като рядка гъба под гъстите клони на кипарисите. Важното беше, че чува камбанния звън, останалото бяха подробности.

Слушаше напрегнато, сълзите се стичаха по бузите му. Остана в това положение дълго след като камбанният звън престана, а ехото му бавно глъхнеше в натежалия от отровни изпарения въздух, увиснал над тъмните каньони от стомана и стъкло в центъра на Токио.

Когато всичко утихна, той бавно обърна гръб на прозореца, отворен както винаги няколко минути преди полунощ. Татуираният на гърба му октопод оживя, осемте пипала започнаха да се свиват и разпускат, илюзията беше пълна. Приближаваща се по сложност до живописиста, тази татуировка се наричаше „иризуми“ и беше неразделна част от живота на всеки член на Якудза. Октоподът на Шоза беше майсторска изработка, пипалата му стигаха чак до раменете и бедрата, в кафявите му очи прозираше неизказана мъка, примесена със свирепа ярост. Главата му беше заобиколена с гирлянд от „сакура“ — вишневи цветове, които изглеждаха толкова свежи и истински, сякаш току-що бяха откъснати от подножието на планината Нара. Четири от пипалата бяха вкопчени в брадат воин с напрегнато изражение на лицето и бойна секира в ръце, останалите четири бяха увити около тялото на съблазнителна полугола жена. Двойствеността на октопода беше характерна за японските легенди и предания, а сексуалната му потентност се считаше за несравнима. И защо не? С осем ръце, този звяр положително беше по-добър любовник от всеки човек.

Пробудил своя октопод, Шоза се обърна с лице към големия сандък от прозрачен плексиглас, опрян до насрещната стена. Вътре имаше восъчна фигура на Мерилин Монро в естествен ръст, застинала в една от позите на „Седемгодишен сърбеж“ — филм, отдавна превърнал се в легенда. Разкрачила нозе и притиснала ръце в долната част на корема си, със стреснато изражение на красивото лице, восъчната Мерилин беше облечена в онази рокля, която беше носила живата ѝ двойница, изправена върху вентилационната решетка на метрото, докато горещият въздух се плъзга по чувствените ѝ бедра... Шоза беше платил цяло състояние за тази дреха, горещият въздух в прозрачния шкаф се нагнетяваше от специално монтиран

електромотор, полите на роклята се развяваха като знамето, побито над гроба на незнайния воин...

— Какво толкова намираш в нея?

Шоза бавно се обърна при звука на познатия глас, очите му се спряха върху красивото лице на Наохиро Ушиба — дайжина на „МИТИ“, което се беше сбърчило от отвращение.

— Всичко в тази жена е толкова... толкова преувеличено и гротескно... Сякаш гледам американски рекламен клип... — имитацията на разтревоженото лице на Мерилин беше толкова сполучлива, че Шоза избухна в смях.

Ушиба се раздразни още повече.

— Тази жена сякаш превъплъщава корупцията на душата! — отсече той.

— Чия душа? — сви рамене Шоза. — Какво разбираш под корупция?

— Страхувам се, че попадеш под влиянието на най-противната част от американската психика! — гневно го стрелна Ушиба. — Отлично знаеш каква е моята дефиниция на корупцията: американската бизнес етика, американският хедонизъм, американското късогледство и американското високомерие!

— Господи, колко си разпален. Наохиро — усмихна се Шоза. — Никак не приличаш на човека, който дава онези пресконференции... — махна с ръка към панорамата на града зад стъклото и продължи: — Погледни натам и ще видиш, че ние също сме страна на кухи символи... Като тази тук — ръката му се насочи към восъчната Мерилин, — която обаче е приятна и откровено привлекателна... Ти ставаш известен, би трябвало да проявяваш повече симпатия към колежката си... Защото и двамата сте символи. Кой по-добре от нас може да разбере това?

Шоза имаше внушителна фигура. Масивната глава се свързваше с набитото тяло направо, без помощта на врат, раменете му бяха невероятно широки и мускулести.

Татуировката „иризуми“ допълнително допринасяше за това впечатление, разноцветните мастила по кожата създаваха илюзията за маска — нещо, до което несъмнено би прибегнал някой по-обикновен човек. Ушиба, който го познаваше по-добре от всеки друг, беше дълбоко убеден, че тази фасада позволява на Шоза да се превръща от

една химерична личност в друга без никакви угризения на съвестта. И за деянията на тези личности носи отговорност не той, а изрисуваните по тялото му същества...

— Направо ми се повдига, като те гледам — сбърчи нос Ушиба, очите му неволно се насочиха към мястото, на което се съвкупяваха морското чудовище и съблазнително разголената жена. — Тези мръсни американци... — задави се от безсилен гняв.

— Повдига ти се от американците, с които сме принудени да си лягаме — отбеляза Шоза и се насочи към кухнята с намерението да запари чай.

Ушиба запали цигара и го последва.

— Най-лошото е, че имаме нужда от тях — отбеляза той. — Чудя се, че не го усещаш!

— Усещам го и още как — отвърна Шоза. Сложи водата на котлона и отвори шкафа за чашите. — Но за разлика от теб съм се научил да го понасям.

Тази част от небостъргача беше собственост на Шоза, достъп до трите последни етажа имаха само най-близките му хора, при това рядко... На долния етаж живееха прислужниците и охраната, Шоза не беше от хората, които обичат обществени изяви. Полунощ едва ли е най-приемливото време за делова среща с министъра на „МИТИ“, но Шоза все пак си беше гангстер и отношенията му с представител на висшата държавна бюрокрация трябваше да бъдат пазени в дълбока тайна. Дайжин Ушиба изпълняваше ролята на официален съветник на тричленния Вътрешен съвет на бившия Кайшо, никой от посветените в тази тайна нямаше интерес от нейното разгласяване. След смъртта на Томоо Козо в края на миналата година във Вътрешния съвет членуваха Шоза Акинага и Таши Шидаре — един сравнително млад мъж, издигнат за оябун на клана Ямаучи на мястото на Козо. С изключение на Шидаре, тези хора, включително Ушиба, съставляваха ръководството на „Годайшу“ — организацията, която се обяви против властта на Микио Оками в качеството му на Кайшо — върховен оябун на Якудза. След месеци разгорещени спорове те стигнаха до решението да го отстранят. А по някакъв странен и неизвестен никому начин решението за отстраняване се превърна в смъртна присъда.

— Това е унижително!

— Не — отвърна Шоза и рязко се обърна. — Унизително е да се поддаваш на слабостта си — напълни чашите с горещ чай и двамата се настаниха един срещу друг на кухненската маса.

— Докторът казва, че язвата ми се влошава — въздъхна Ушиба и издуха гъст облак дим над главата си. — Кърви заради американците! Не смяташ ли, че имам достатъчно причини да ги мразя?

Шоза побутна чашата към него и му отправи скептичен поглед.

— Имаш, разбира се — отвърна той. — Но ти отдавна си се разграничил от тях, освен това помогна на всички нас да се разграничим от Кайшо...

— Какво разбираш под *разграничаване*? — намръщи се Ушиба. — Убийството на Микио Оками, нали?

— Нима е мъртъв? — вдигна вежди Шоза. — Нима знаеш нещо, което не зная аз, Наохиро?

— Разбира се, че не — въздъхна с болезнена гримаса Ушиба и уви пръсти около дебелата порцеланова чаша. — Просто допускам, че това вече е факт...

— Убийството на Оками би било сериозна грешка — тръсна глава Шоза, опразни на един дъх съдържанието на чашата си и прокара пръст по дъното, опитвайки се да събере ситно нарязаните листенца чай. Умишлено не обръщаше внимание на болките, които очевидно изпитваше дайжина. Обратното би било проява на неуважение.

— Но ако е жив, ние положително бихме разбрали това — възрази Ушиба.

Шоза облиза пръста си и замислено започна да дъвче горчивите листенца.

— Вярно е, че нямаме никаква вест от Оками — каза той. — Но предполагаемият му убиец е мъртъв, вече не можем да получим информация от първа ръка... — усмихна се, ръката му покри ръката на Ушиба: — Не се тревожи за Кайшо. Властта му вече не съществува. Някога дядо ми казваше: „Брой за свои приятели само хората, които имат възможност да те унищожат.“ — Шоза открито се наслаждаваше на мигове като този, не му се случваше често да се изправи открито срещу Ушиба.

— Ако наистина си убеден, че Оками е жив, ти ще направиш нещо — отвърна Ушиба и изтръска пепелта от цигарата си. — Той беше твой проблем!

— Точно така — замислено кимна Шоза. — Кайшо... Съвременният шогун... Господи, колко нещастия се струпаха на главите ни заради него! Каква огромна власт имаше в ръцете си! Това не беше справедливо!

— Несправедливо, защото той успя да се постави извън обсега на твоята лична власт — отбеляза Ушиба. — Лично аз му се възхищавам за този успех...

— Уф! — въздъхна с видимо отвращение Шоза — Не ми казвай, че не си знаел какво става! С хилядите си шпиони отдавна си разбрал, че лично аз заповядах — убийството му.

— Навикът да си правиш майтапи с мен някой ден ще ти изяде главата! — предупреди го с леден глас Ушиба. — Уверявам те, че не бях чувал нищо за подобен заговор!

Шоза не успя да скрие усмивката си.

— Разбира се. Американците са виновни за дупката в стомаха ти. Прекалено много си се напрягал, за да разбереш чувството им за хумор!

— Ти пък си взел прекалено много от него! — ядосано го изгледа Ушиба.

— Дори да е така, нищо не съм загубил. Затова ти предлагам да забравиш тревогите си в това отношение. Ще се отразят зле на стомаха ти...

— Точно като този чай! — промърмори Ушиба и отмести чашата си. После скочи на крака и изтича към банята, оставяйки Шоза сам с мислите си.

Американците наистина скъсяват живота на Наохиро, мрачно поклати глава той. А денят, в който този живот свърши, ще бъде тежък ден за самия него. Защото ще изгуби преимуществото си над останалите оябуни, ще изгуби блестящата пътека, водеща до всички японски министерства. Даваше си сметка, че трябва да се готви за този ден, колкото и да му беше неприятно. Въпреки усилията на екипа от лекари, подобрение в състоянието на Наохиро нямаше. Лекарите настояваха за интензивно болнично лечение и пълно спокойствие вече месеци наред, но той категорично отказваше.

Защото притежаваше „кан“ — една китайска думичка, означаваща дом-крепост на феодалния мандарин. В японската си интерпретация тази думичка имаше съвсем различно значение. Тя

беше синоним на административната власт, от нея произлизаше терминът „канрьодо“, употребяван за описание на всичко, което трябва да притежава самураят бюрократ.

А Наохиро беше истински самурай бюрократ. Работата в „МИТИ“ означаваше всичко, около нея се въртеше целият му живот. Един от най-сигурните начини да бъде убит беше просто да му се забрани да работи, помисли си Шоза. Лекарите прекрасно знаеха това и проявяваха отстъпчивост.

Шоза дълбоко уважаваше Ушиба, можеше да се каже, че дори го обича. Но той беше преди всичко прагматичен човек, заобиколен от насилие и предателство. В този свят няма място за състрадание и обич, подобни чувства се проявяват рядко и обикновено са дълбоко маскирани.

Ушиба се върна в кухнята. Лицето му беше бледо и намръщено. Запали цигара и мълчаливо напълни дробовете си с дим.

Шоза съзнаваше, че го беше обидил и реши да замаже гафа си. Отвори хладилника и извади картонена опаковка с мляко.

— Хайде, приятел, усмихни се — напълни чашата на Ушиба той. — Най-малкото, защото вече не трябва да се тревожиш за оня тип Томоо Козо...

— Откачен бандит! — изсумтя Ушиба. — Тръгнал да убива Никълъс Линеър само за да стане негова жертва!

— Погледни на този факт от добрата му страна — продължаваше да се усмихва Шоза. — Без него Вътрешният съвет на Кайшо е далеч по-приятна компания!

— Може би си прав — сви рамене Ушиба и седна на мястото си. — Поне защото с издигането на Таши Шидаре за оябун вие с Тетцуо Акинага ще държите далеч по-здраво юздите на клана Ямаучи... — лицето му се сбърчи, очите му се сведоха към млякото: — Но трябва да направите така, че Линеър никога да не разбере кой е преследвал жена му по време на фаталния инцидент. Защото научи ли, че това е бил човек на Козо, положението ни ще стане доста тревожно. Той няма да отмъщава само на клана Ямаучи, а на всички Якудза... Добре знаем какво е отношението му към тази организация. Чрез политиците, на които плащаме, ние можем да държим под контрол полицията, но с Линеър не е така... Той е човек, който може да ни унищожи и сам...

— Направихме всичко необходимо Линеър да не разбере истинската причина за катастрофата — изръмжа Шоза. — Шофьорът на камиона знае точно толкова, колкото е съобщил на полицията. В показанията му никъде не се споменава за бялата тойота. Дори Танцан Нанги няма представа, че съпругата на Линеър е била следена. А и защо да има? Всички знаем, че Козо беше луд. Какво би спечелил от проследяването ѝ?

— Много просто. Научава за връзката между Оками и Линеър и поставя жената на американеца под наблюдение с надеждата, че тя ще го отведе до него...

— А кой е бил мъжът, с когото се е срещнала и с когото е прекарала нощта в един токийски хотел?

— Любовникът ѝ — промърмори Ушиба, без да отделя поглед от чашата с мляко. — Шеф на някаква рекламна агенция... И двамата бяха напълно невинни.

— Да, ама ние не го знаехме... Козо вижда един американец, който пристига в Токио и отива при Танцан Нанги направо от летището. Това го прави безкрайно подозрителен, просто защото вече знае за американските партньори на „Годайшу“.

— Не подозрителен, а параноичен — отбеляза Ушиба с нескрито презрение в гласа.

— Във всяко подозрение присъства и известна доза параноя, нали? — Шоза се замисли за миг, после поклати глава: — Във всеки случай жената на Линеър е забелязала бялата тойота по петите си и е изпаднала в паника...

— Което означава, че смъртта ѝ е плод на нещастна случайност, така ли?

— Нищо подобно — отвърна Шоза. — Ако се замисли човек, ще стигне до единствено правилното заключение: вина за смъртта ѝ носи самият Линеър. Начинът му на живот я уби... Тя е била безкрайно изнервена, подскачала е при най-малкия шум зад гърба си...

— Много интересно тълкуване — усмихна се дайжинът.

— Никълъс Линеър — въздъхна Шоза. — Прав си, като казваш, че това е един изключително опитен и опасен противник. Всички оябуни на Якудза се страхуват от него...

— С изключение на теб, нали? — иронично изви вежди Ушиба.

— Напротив, аз *най-много* се страхувам от него — поклати глава Шоза, после си сипа чай, като се стараяше да не гледа млякото на събеседника си. — Просто защото имам реална представа за омразата, която този човек изпитва към Якудза...

— Хайде да не влагаме и лични чувства — предложи Ушиба. — Положението и без това е изключително комплицирано...

— Мислиш, че имам лично отношение? — вдигна глава Шоза. — Може би си прав... Но това не променя нещата. По някакъв начин Оками е успял да разбере за плановете ми да го елиминирам и реакцията му беше доста необичайна. Обърнал се е за помощ към Никълъс Линеър.

— Но как е възможно това? — попита Ушиба със съмнение в гласа. — Линеър мрази всички, които са свързани с Якудза.

— В това няма никакво съмнение. Но по душа Линеър е чист японец, такъв е бил и баща му... Явно имаме работа със семеен дълг. Полковникът е дължал услуга на Оками, изпълнява я синът... „Гири“... Линеър става закрилник на Оками. Ето *причината* да не вярвам в смъртта на Кайшо. По същата причина настоявам и за ликвидирането на Никълъс Линеър!

— Забранявам това, независимо от убедителността на аргументите ти! — повиши глас Ушиба.

Веждите на Шоза се повдигнаха.

— *Ти* ми забраняваш?!

— Послушай ме, зная какво говоря. Козо пренебрегна разумните ми съвети и сега е мъртъв... Добре те познавам, зная, че се счита за по-добър от Козо... И мислиш, че ще успееш да надхитриш Линеър...

— *Наистина* мога! В крайна сметка той е човек, а не машина или бог! И като всеки човек си има своите слаби места.

— Значи си готов да поставиш под заплаха самото съществуване на „Годайшу“, само и само да докажеш, че имаш по-голяма ерекция от неговата?

— Е, това вече е едно типично женско изказване!

Ушиба скочи на крака и пристъпи към прозореца с чаша в ръка. Искеше да изпие на спокойствие презряната си напитка, до гуша му дойде от кръвожадността на Шоза. Не му се искаше да мисли нито за Никълъс Линеър, нито за предстоящата битка между него и Шоза. Очите му се зареяха навън, но виждаха единствено стоманобетонни

конструкции и стъкло. Ярko доказателство за правилността на политиката, която провеждаше от години, довела до огромната икономическа мощ на Япония. *Това май стана прекалено бързо, въздъхна вътрешно той. Днешна Япония прилича на дете, което тича, преди да се е научило да ходи... И затова се препъва в гигантските си усилия да задмине икономическото развитие на целия Западен свят...*

Обърна се към оябуна и леко поклати глава:

— Линеър не е като другите...

Шоза беше спокоен и отпуснат, отлично знаеше какво означава отстъплението на приятеля му към прозореца: незабавно и решително действие!

— Глупости! — тръсна глава той. — Случайно зная причината, на която се дължи дълбоката му омраза към Якудза. И възнамерявам да я превърна в ахилесовата му пета... Хората, които изпитват толкова дълбока омраза, неизбежно допускат грешки...

Остра като нож болка разкъса вътрешностите на Ушиба, лицето му неволно се сгърчи, в стъклото се появи гротескното му отражение. Ръката му конвулсивно вдигна чашата, съдържанието ѝ изчезна в гърлото му. Знаеше, че млякото няма да е достатъчно... Точно както няма да са достатъчни и новите, предложени лично от него ограничения в икономиката, имащи за цел да избегнат резкия спад...

Действителността не му предлагаше нищо утешително. Държавата не успя да изпълни обещанието си да защитава централната банка на страната. Три четвърти от нейния капитал се оказа блокиран в ликвидни средства и недвижими имоти. Количеството му се оказа опасно малко, особено след като индексът „Никей“ спадна с близо 60 процента от стойността си преди година, а недвижимата собственост вървеше по десет цента за долар...

Опасният цикъл упорито отказваше да се подчини на усилията на Ушиба. Спадът в икономиката доведе до масови банкрути, а това оказваше допълнителен натиск върху банковите резерви. Кръгът се затваряше, тъй като несигурността караше инвеститорите да продават масово ликвидни средства. Никой не вярваше на правителствените твърдения, че икономиката на страната се намира в добро състояние.

Но след всички скандали за корупция и подкупи, обикновените хора са убедени, че заслужаваме съдбата си, помисли си Ушиба. И, за съжаление, са съвсем прави...

Рязко се обърна, отвратен от себе си и пораженческите си мисли. Защо пък трябва да се тревожи? „Годайшу“ е изцяло на негово разположение, краткосрочните икономически сътресения на страната не могат дори да го разклатят. Членовете на организацията действат в глобален мащаб, а това ги прави напълно изолирани от локални икономически кризи. В това отношение не можеше да ги уплаши дори противник като Никълъс Линеър. След като Шоза твърди, че разполага със средство за неговото отстраняване, Ушиба е принуден да му повярва. А освен това много *искаше* да му повярва...

Искаше и още малко мляко, но се срамуваше да го каже на приятеля си. Всъщност какво общо има тук млякото, горчиво се запита той. Шоза, а и всички останали, вярват, че болките му се дължат на кървяща язва. Е, в това поне беше успял да ги заблуди. Но разберат ли, че има рак на стомаха, ще го изхвърлят за броени минути!

Неподлежащ на операция. Такова беше личното му решение, когато лекарите обясниха до какво би довело отварянето на стомаха му: инвалид, който дори няма да усеща вкуса на храната, окичен с тръбички и торбички като извънземен звяр... Не, не! Това унижение не беше за него! По-добре да приеме тишината на гроба!

— Сигурен съм в едно — промълви Шоза. — Шансовете на „Годайшу“ нарастват значително при отсъствието на Оками...

— Но Оками изгуби вяра в това, което сам беше създал — замислено отвърна Ушиба. — Защо? Непрекъснато си задавам този въпрос. Той винаги е бил патриот. Ясно съзнаваше необходимостта от прочистване, даваше си сметка, че това е единственият начин да се прекрати моралният упадък на тази страна, започнал още с приемането на написаната от американците конституция...

— Какво значение има това? — тръсна глава Шоза. — Оками вече е минало, съображенията му са без значение. Пред нас лежи блестящо бъдеще, приятелю... Намираме се само на крачка от успеха!

Ушиба изпита леко чувство на завист към оптимизма на оябуна.

— Може би си прав — въздъхна той. — Но проблеми имаме и те трябва да бъдат решени. Преди всичко трябва да се оправим веднъж завинаги с американците. Предимството им в областта на телекомуникациите и производството на свръхпроводници от фибростъкло става толкова голямо, че заплашва нашето бъдеще. През двадесет и първия век ще преуспяват онези компании, които са в

състояние да предават и обработват данни по най-бърз и най-точен начин... Друг проблем за нас е Линеър. Притежаваната от него компания „Сато-Томкин“ държи патентите на телекомуникационни технологии, за които ние можем само да мечтаем... В момента инвестират в създаването на фиброоптична комуникационна мрежа в страни като Китай, Индия и Малайзия... Скоро тези страни ще се превърнат в наши сериозни конкуренти... Още веднъж те предупреждавам — Линеър е нинджа и притежава изключителен ум! Лично аз съм правил няколко неуспешни опита да му окажа натиск... Но той изчаква, после прибъгва до една проста, но ефикасна тактика: преценява силата на противника и я неутрализира с по-голяма сила!

— Не бива да се тревожиш за Линеър — поклати глава Шоза. — Остави го на мен.

— Аз се тревожа за „Годайшу“. Евентуален конфликт с Линеър ще ни изправи пред непредвидими рискове. Всички нас! В момент като този не бива да привличаме вниманието му към нашите операции...

— То вече е привлечено! — остро отвърна Шоза. — Нали е поел закрилата на Оками?

Друсаха се в неизвестна посока. Така поне се струваше на Никълъс, отпуснал се на седалката до Бей. Старата каруца, която би могла да се нарече автобус преди двадесетина години, жалостиво скърцаше по изпълнения с дълбоки дупки асфалт. Вътре вонеше на урина и животински изпражнения. При всяко по-рязко друсане затворените в тесни клетки пилета надаваха паническо кудкудякане. Жълтата птичка, окачена в далеч по-луксозна клетка над главата на шофьора, неспокойно започваше да подскача. Никълъс беше чувал, че Виетнам е единствената страна в света, в която хората вечерят с кучета, а на разходка извеждат домашните си птици. Шиндо го беше предупредил никога да не пита какво месо му поднасят.

Може би този сандък на колела се използваше единствено за превоз на птици до пазара, тъй като други пътници липсваха, а по зле осветения път нямаше спирки с чакащи хора. Нямаше абсолютно никаква представа как Бей е узнала за неговото съществуване, но фактът си беше факт — сандъкът ги очакваше само на три пресечки от мястото, на което бяха слезли от лодката. Двадесет минути по-късно

вече бяха извън чертите на Сайгон и се отдалечаваха в югоизточна посока.

— Къде отиваме? — попита той.

— В Железния триъгълник — кратко отвърна тя, очевидно имайки предвид Ку Чи. Преди тридесет години този район получи печална слава благодарение на километрите тунели на различни нива, позволили на комунистическите сили да контролират всичко, намиращо се в радиус на сто километра около Сайгон. Прокопаването на тези тунели започнало още през 40-те години, по време на войната с французите. Твърдата почва от червеникава глина била идеална за целта. Десетилетия по-късно мрежата подземни тунели била подновена и разширена, далечният ѝ край опирал чак до границата с Камбоджа.

— Искам да получа отговор на няколко въпроса, Бей — обади се Никълъс. — Преди всичко, каква е била връзката ви с Винсънт Тин?

Бей гледаше през прозореца. Прибрана в конска опашка, косата ѝ леко помръдваше. Беше несъмнено силна и уверена в себе си млада жена, вероятно именно поради това беше съумяла успешно да се превъплъти в мъжка роля. Лицето ѝ, въпреки подчертаната женственост, беше от онзи тип, който с помощта на малко грим лесно можеше да се видоизмени в мъжко. Това я правеше особено интересна, още повече че поведението ѝ беше съвсем непринудено.

— Не съм работила за него, макар че имах подобни предложения — отвърна най-сетне тя. Главата ѝ продължаваше да е извита към прозореца, но той виждаше отражението на лицето ѝ в тъмното стъкло. — Имах предложения и от по-интимен характер... Но аз знаех каква е репутацията му, давах си сметка, че отговоря ли положително дори на едно от тях, моментално ще бъда дълбоко засмукана в призрачния му свят... — пръстите ѝ неспокойно се размърдаха в скута ѝ: — Това не можех да си позволя... Винаги съм била независим посредник, понякога дори и пряк участник в преговорите между... между определени фракции...

— Предполагам, че под определението „фракции“ имате предвид контрабандисти на наркотици и оръжие, терористи и други от този сорт...

Тя дълго мълча. Автобусът продължаваше да скърца и стене, билетата кудкудякаха, жълтата птичка скачаше като ужилена в

клетката си.

— Каквото и да си мислите за мен, господин Гото, аз работих дълго и упорито, за да постигна едно наистина завидно положение... Не дължа нищо на никого, но в замяна на това много, при това влиятелни, хора ми дължат услуги... Не зная дали си давате сметка колко е важно това. Предполагам, че не... Моята родина е особена страна, различна от всички останали. За да се разбере истината за Виетнам, са необходими много време и изключително търпение... Ако съдите за нас по вашите стандарти, несъмнено ще се натъкнете на големи трудности, може би и на непоправими нещастия...

Много мъже в положението на Никълъс биха проявили склонност да пренебрегнат подобно предупреждение. Но времето и търпението бяха важни атрибути в личностните му изяви, той отдавна беше осъзнал значението на „проникването“ в непознатата околна среда, на вниманието към всички детайли. Независимо дали те са странни, ексцентрични или откровено ужасни... Виетнамската култура и нрави често се оказват ужасяващи за външния човек. А ужасът има лошия навик да завързва очите на потърпевшия в най-неподходящото време. Бей беше права — в никакъв случай не биваше да съди за нея според американските или японските стандарти.

— Оценявам думите ви, Бей — тихо промълви той. — Бихте ли ми разказали подробности около смъртта на Тин?

— Тя не беше инцидент, но вие вероятно вече знаете това...

— Да.

— А знаете ли, че е бил убит по китайските традиции?

— Китайски традиции? Не разбирам...

— Някога, преди много години, китайските опиумни крале от платото Шан ликвидирали своите врагове точно по начина, по който е бил убит Винсънт Тин... Надупчвали телата им с куршуми, а после ги пускали в киселината, с която рафинирали наркотиците. Това било предупреждение към всички, които биха дръзнали да ги предадат...

— Искате да кажете, че днес това вече не се прави?

Бей изви глава, косата ѝ докосна рамото.

— В известен смисъл — да... Просто защото тези хора вече не съществуват. Заменени са от един-единствен човек, който контролира цялото производство на опиум...

— Така ли? Никога не съм чувал за него...

— Това не ме учудва — отвърна Бей и се извърна да го погледне. В очите ѝ нямаше страх, нямаше и съмнения. — Онзи, който произнесе името му, сам си подписва присъдата...

— Добре, ясно. Този човек ли е отговорен за смъртта на Тин?

Зениците на Бей имаха цвят на препечено кафе.

— Ще ви разкажа една история, свързана с мястото, където отиваме... Нарича се Ку Чи, може би сте чували това име...

— Да, чувал съм го.

— По време на войната там се установява щабът на Двадесет и пета дивизия на американската армия. Задачата ѝ била да се справи с все по-опасните набези на виетконг, които оперирали в опасна близост със столицата на Южен Виетнам. Стотици войници намерили смъртта си, докато спят. Най-накрая загадката била разкрита, при това напълно случайно. Оказало се, че палатките на американците били опънати точно над широка мрежа от подземни тунели.

Никълъс се замисли, после бавно вдигна глава:

— Значи Тин е действал прекалено близо до човека, който контролира опиумната реколта, така ли?

— Той контролира не само нея...

Нищо чудно, че инспектор Ван Киет е отказал подкупа на Шиндо, помисли си Никълъс. Просто е умирал от страх.

— А вие знаете ли името на този човек, Бей? — попита на глас той.

— Господин Гото, или както там се наричат... — въздъхна Бей и впи очи в неговите: — Вече ви казах, че действам самостоятелно и съм напълно независима. А това означава, че не съм толкова глупава, за да си създавам врагове.

Прекъсна ги нисък гърлен звук, долетял откъм мястото на шофьора. Бей бързо отиде при него, до слуха на Никълъс долетя напрегнат шепот. Тревогата се долавяше отдалеч.

Бей се върна, лицето ѝ беше преbledняло.

— Лоши новини рече. — Полицията е блокирала пътя. Мисля, че търсят именно нас...

— Но защо? Нищо лошо не сме направили.

— Нищо, точно така — поклати глава Бей. — Само дете напускаме място на току-що извършено убийство, проникваме в забранена територия и уговаряме сделка с контрабандна стока. Това са

само три от възможните обвинения, които могат да ни бъдат отправени...

— Да, но...

— Тридесет години затвор, без съд и присъда, без надежда за помилване. Това е един цял живот, господин Гото... А вашето правителство няма официално установени дипломатически отношения с Виетнам... Което означава, че пипнат ли ви, с вас ще бъде свършено!

Стана и го поведе към дъното на автобуса. Шофьорът беше оставил отворена страничната врата.

— В сметката не включвам и един твърде очевиден факт — промълви в заключение Бей. — Че полицията е подкупена от хора, които са далеч по-силни от нас... Ако ни пипнат и не ни разстрелят на място, значи ще сме извадили късмет!

Последните ѝ думи потънаха във воя на вятъра, тялото ѝ се отлепи от стъпалото и изчезна в нощния мрак. Никълъс скочи след нея, без да се колебае нито секунда.

За миг министър Ушиба ослепа от болка. После пристъпът отмина, очите му бавно се спряха на простата дървена сграда на Ясукуни.

Натежал от смог и безразличен към тежкия автомобилен трафик, въздухът около храма сякаш още отекваше от дрезгавите патриотични крясъци...

Ясукуни беше шинтоистки храм, разположен в сърцето на Токио, в близост до градината на Императорския дворец. Може би затова беше превърнат в мемориал на загиналите през войната японски войници и най-вече на смелите камикадзе — най-скъпите жертви на военната машина, станали известни с решителния си принос за победата в най-голямата морска битка в района на Тихия океан. Над противник, превъзхождащ японската флота по всички показатели.

Ушиба потисна желанието да притисне корема си с ръце, вместо това извади таблетка и бързо я гълтна. Напоследък болките ставаха все по-трудно поносими, вместо една вземаше по три такива таблетки на ден и правеше героични усилия да надмогне замайването от силното им болкоуспокоително действие. Но докъде щеше да го отведе това? Подозираше, че вече е започнал да се превръща в наркоман. Денят без

лекарството му се струваше немислим, не можеше да си представи дългите му часове без пелената на силното му въздействие върху режещата болка в стомаха.

Запали цигара и дълбоко вдъхна дима. Стегна краката си и тръгна по посока на храма. Продължаваше да мисли за историята на Ясукуни, превърнат от правителството в място на истерични милитаристични изяви в края на тридесетте...

Неотдавна стана известно едно решение на Върховния съд, според което министри и висши правителствени служители нямаха право да се молят в този храм. Това, според тълкуването на съдебните магистрати, представлявало нарушение на следвоенната конституция, изискваща разделение между държавната власт и религията. Разбира се, тази конституция беше написана под диктовката на американците и по тази причина много от министрите си позволяваха да игнорират забраната.

В храма имаше няколко мъже с побелели глави, без съмнение бивши военни. Идваха тук да си спомнят за войната и своето участие в нея, за бойните другари, която вече не са между тях... Ушиба смаза с ток цигарата и пристъпи прага. Докосна звънчето над главата си, за да събуди „ками“ — духовете-закрилници на храма, после плесна с ръце и сведе глава в безмълвна молитва.

Пусна няколко монети в процепа на кутията за дарения от червено дърво, обърна се и тръгна към съседната постройка. Беше затворена за ремонт, наоколо се въртяха хора в работно облекло. Но ако човек си направеше труда да се вгледа по-внимателно, той несъмнено би разбрал, че това не са работници.

Най-едрият начумерено изглежда Ушиба, после го позна, направи лек поклон и се оттегли във вътрешността на сградата заедно с инструментите си.

Ушиба го последва. Това беше музей на мъртвите пилоти камикадзе. Стените бяха покрити със знамена и флагчета, гъсто изписани с предсмъртните поеми на обречените. Под всяка от тях беше отбелязано името и възрастта на автора ѝ.

В развълнуваното съзнание на Ушиба изплува отдавна забравено стихче:

*Вятърът носи сухи листа, много са,
Достатъчни за голям и топъл огън...*

Вътре имаше един посетител — висок и болезнено слаб. Чул стъпките на Ушиба, той бавно се обърна, на лицето му се появи бледа усмивка. Казваше се Тетцуо Акинага и беше оябун на клана Шикей. Именно той беше третият член на Вътрешния съвет на Кайшо, включващ още Акира Шоза и Таши Шидаре — наследника на Томоо Козо. Неслучайно точно тези мъже бяха помогнали на Микио Оками да създаде могъщата международна организация, известна под името „Годайшу“. След отстраняването на Кайшо Ушиба автоматически се издигна от съветник до пълноправен член на съвета.

— Добро място за среща, нали, дайжин?

— Разбира се.

Акинага имаше право да се обръща към него по име, но очевидно му беше по-удобно да използва титли. Ушиба подозираше, че това му помага да освободи съзнанието си от паяжината на многопосочната власт, особено по време на събрание на „Годайшу“.

Косата му беше сребристо бяла и старомодно дълга. Носеше я в стила на древните самураи. Изпитите бузи и чипият нос подчертаваха опасния блясък на дълбоко хлътналите очи. Беше връстник на Шоза и приближаваше шестдесетте, но външно изглеждаше доста по-стар. Годиците, а по всяка вероятност и компромисите на властта (както подозираше Ушиба) бяха извили устните му надолу. Изглеждаше така, сякаш не одобряваше това, което виждат очите му. Беше препатил човек, знаеше как острието на ножа се обръща към гърдите на приятел вместо на враг, следователно съзнаваше, че голяма разлика между двете понятия няма.

— Тук тишината е изключителна — добави Акинага. — Напомня смълчаването на полето малко преди залез... — засмя се: — Май с годиците ставам и сантиментален...

Ушиба го разбираше отлично. Утехата за самия него идваше единствено от любимото стихче, появяващо се в съзнанието му внезапно, при най-различни ситуации. И от това, което трябваше да осъществи „Годайшу“, разбира се.

Бавно се плъзнаха под флагите на падналите герои, усещаха ясно тежестта на дълга, тежестта на една от най-древните и двусмислени японски традиции — достойната загуба.

— Аз много ви уважавам, дайжин — склони глава Акинага. — Преди шест месеца ме информирахте, че ще успеете да прекратите борсовия спад. Това беше добра новина, защото много от банките под мой контрол са инвестирали големи капитали в акции на „Никей“. Но знаете ли как постъпих аз? Просто не ви повярвах. Защото бях убеден, че правителствените манипулации са едно, а пазарната политика — съвсем друго. Но вие извършихте истинско чудо. Индексът на „Никей“ за същия период се покачи с пет хиляди пункта и моите банки започнаха да дават признаци на стабилизиране. Хаосът отстъпи...

— Признавам, че това не беше лесно — отвърна Ушиба. — Практиката на правителството да инвестира голяма част от пенсионните фондове в ценни книжа, за да повиши търсенето на пазара и съответно — цените на акциите, е изключително опасна. Наложих се да пуснем съвсем целенасочени слухове, за да вдигнем цената на няколко доста позакъсали компании, имахме големи затруднения при блокирането на офертите за нови ликвидни средства, прииждащи през последните шест месеца... Това беше неизбежно, трябваше да бъде сторено. Колкото по-малко са падащите акции, толкова по-голямо е търсенето.

— Планът ви беше съвършен.

— Но си остава изкуствен, също като онзи бум в цените на недвижимата собственост, който създадохме преди години. Последниците могат да се окажат твърде опасни, никой от нас не е в състояние да ги предвиди...

— Историята е на ваша страна, дайжин — усмихна се Акинага. — Аз твърдо вярвам, че пазарът ще остане под контрол. Вече бяхме свидетели на спада, идва ред на оживлението... Рецесията ще бъде преодоляна.

Почувстваха близост от общото си преклонение пред историята, двамата мъже не бързаха да започнат трудния разговор. И двамата живееха с миналото, а едновременно с това и с бъдещето. Настоящото беше без значение — то е просто мост от една реалност към друга...

— Въпросът, който повдигнах пред Съвета и който продължава да ме тревожи, е дали можем да вярваме на чуждестранния оябун... —

бавно и с нежелание започна Акинага. — Американската мафия преживява сериозен упадък. Изчезва традиционното чувство за чест, доближавало нейните шефове до нашите разбирания. На негово място се настаняват дребнавите сметки, алчността и желанието за мъст. А новите хора по върховете изглеждат меки и нестабилни.

Ушиба кимна с глава.

— Принудени сме да преговаряме с Чезаре Леонфорте — каза той — Раздразнителен и непредвидим, той няма нищо общо с хладния ум и разсъдливостта на Доминик Голдони. Но това е и предимство за нас. Не успяхме да поставим Голдони под свой контрол, следователно изгубихме и онези висши американски служители, които са работили за него...

Акинага не беше впечатлен.

— Не се безпокоя толкова от Леонфорте, колкото от неизвестния брой неуравновесени, а следователно и опасни индивиди, с които сме принудени да сътрудничим за реализация на целите, поставени пред „Годайшу“ — промърмори той. — Ставам нервен от мафията, купените, от нея правителствени служители в американската администрация, а дори и от старите ни връзки във Виетнам... Всичките са „итеки“ и ние не можем да разберем какво става в душите им... Само Оками беше в състояние да го прави — главата му бавно се поклати: — Но най-лошото е, че Шоза отказва да види огромните рискове, пред които сме изправени. Очите му просто са затворени пред вероятността от провал, не иска да мисли за това, което може да стане при една-единствена грешка в оценките ни за хората, с които сме принудени да действаме по силата на обстоятелствата.

Лицето на Акинага заплашително потъмня.

— Сбъднаха се и най-мрачните ми опасения — промърмори той. — Шоза стана прекалено близък с американците. А те са „итеки“, нямат никаква представа за нашите идеали. Мислят единствено за пари, за тоновете пари, които „Годайшу“ ще им носи от четирите посоки на света. Те са наемници, без чест и идеали. Ще ни продадат при първа възможности ще се нахвърлят като бесни кучета отгоре ни!

— Все пак помислете какво остана зад гърба ни — отвърна Ушиба. — Когато Оками и Голдони ни предадоха, немислимото беше на път да се случи. Сам видяхте как подеждаха ответните ни мерки.

Голдони умря, а Оками изчезна. Няма от какво да се безпокоим. Отново вървим по пътя към бляскавото бъдеще!

— Добре е, че наистина успяхме да ги неутрализираме! — остро отвърна Акинага. — Лично се погрижих за това! Оками беше прекалено опасен, защото притежаваше „корьоку“ — Силата на Просветлението!

Ушиба беше дълбоко смаян. Отначало Шоза, а сега и Акинага твърдяха, че заслугата за отстраняването на Кайшо е тяхна. Успя да се овладее дотолкова, колкото да промърмори:

— „Корьоку“ ли? Никога не съм чувал за него...

— Това не ме учудва — отвърна Акинага, сложи ръце зад гърба си и изведнъж заприлича на университетски професор. — Аз самият научих за него случайно, чух го от устата на Оками... Направих съответните проучвания. Това е състояние, което наподобява дълбока медитация, но далеч по-могъщо от нея. Наподобява нещо като втори поглед, позволява на притежателя си пълен синхрон между мотивация, интуиция и намерения. В ръцете на умен и практичен човек като Оками тази комбинация се превръща в страшна сила. Убеден съм, че именно „корьоку“ му е дало възможност да действа с Голдони без ние да разберем за това.

— Това наистина обяснява много неща за силата и влиянието на Оками — кимна Ушиба. — Все пак той е на повече от деветдесет години!

— Но какво са замисляли двамата с Голдони? — присви очи Акинага. — Изпратихме най-добрите си агенти, но не открихме нищо...

Ушиба най-сетне беше на познат терен. До този момент срещата протичаше по доста обезпокоителен за него начин. Акинага категорично порица Шоза, той самият нямаше никакви аргументи в обратна посока.

— Може би не са търсили където трябва — поклати глава той.

Акинага не беше от хората, които лесно се примиряват с провалите.

— Какво точно искате да кажете, дайжин? — наостри уши той.

— Научих, че Оками е успял да разбере за вашия заговор срещу него. Именно това го е накарало да потърси помощта на Никълъс Линеър.

— Глупости! — размаха ръце Акинага. — Омразата на Линеър към Якудза не подлежи на съмнение! Кой, за Бога, ви разказа тази приказка?

— Акира Шоза — отвърна Ушиба. — Настоявам да помислите добре, преди да отхвърлите тази възможност. Тя има всички шансове да се окаже истина. Историята на Япония дава достатъчно доказателства в подкрепа на тезата, че откритата враждебност е най-доброто прикритие за приятелски чувства — истината в тези думи беше убедително доказателство за начина, по който миналото влияе на настоящето. Поне за Ушиба...

— Може би сте прав — отвърна скептично Акинага. — Но ние всички знаем за омразата на Шоза към Линеър. Подобна теория е изключително удобна за него, тъй като дори да се окаже погрешна, той пак ще получи възможност за дълго чаканото отмъщение...

Ушиба си даваше ясна сметка за противоречията между членовете на Вътрешния съвет след изчезването на Кайшо, правеше всичко възможно да продължи помирителната си мисия.

— Никой от нас, а най-малко самият Шоза, не може и не иска да скрие омразата си по отношение на Линеър — поклати глава той. — Но когато го запознах с вашите обвинения, той категорично ги отхвърли. Има и друго — след като Линеър наистина ненавижда Якудза, какво е правил миналия месец във Венеция? Нали именно там е щабът на Оками?

Правилно беше предвидил, че това разкритие ще затвори устата на Акинага. Високият мъж дълго мълча, после въздъхна и поклати глава:

— Е, добре... За момента ще приема вашето становище, Ушиба... Но ви предупреждавам, че няма да гледам отстрани как Шоза планира своето отмъщение! Съгласен съм, че трябва да отстраним Линеър, защото той действително е най-сериозната заплаха за „Годайшу“. Но това не означава, че се заблуждавам по отношение на него. Познавам силата и уменията му, баща ми е бил близък с полковник Линеър в онези ужасни години след капитулацията... Често са си сътрудничели, особено в кризисни моменти. Самият аз пазя великолепни спомени за този човек. Помня погребението му, защото тогава за пръв и последен път в живота си видях сълзи в очите на баща си. Само аз ги видях. Носеше тъмни очила, но аз бях се изправил до

него и ги видях отстрани... Толкова дълбоки бяха чувствата, които го вълнуваха!

Отправил поглед към окървавените знамена на камикадзе над главата си, Акинага леко се усмихна:

— Но зная и друго — синът не е като бащата. Полковникът разбираше, че американските закони в Япония са временно понятие, което е обречено на изчезване. Съмнявам се, че Никълъс Линеър е в състояние да проумее това. Той притежава изключително строг вътрешен кодекс на честта. Ако можеше да се превърне в самурай от XII век, той положително би отказал да се възползва от услугите на нинджа, за да заобиколи правилата на Бушидо... По-скоро би предпочел смъртта.

— Въпреки всичко настоявам за изключителна предпазливост по отношение на Линеър — тръсна глава Ушиба. — Чувал съм най-различни слухове за него, имам чувството, че е дори по-могъщ, отколкото го считаме. Да раздразниш отровния паяк, като разкъсаш мрежата му, невинаги е най-мъдрото решение... Наближава моментът за окончателната победа на „Годайшу“ затова трябва да вземем всички необходими мерки. Не бива сами да даваме храна на подозренията му...

— Може би — бавно кимна оябунът. — Но когато слушам аргументи като вашите, дайжин, неволно се сецам за митичния герой Йошинори, тръгнал на смъртен бой с Паяка-демон, който отнел живота на девет хиляди и деветдесет герои... Когато го открил, чудовището било омаломощено от многобройните си рани... Не било в състояние дори да защитава гнездото, в което лежало малкото му... — дълбоко хлътналите очи на Акинага станаха още по-тъжни: — Истината невинаги е такава, каквато очакваме, дайжин...

Ушиба кимна с глава, в съзнанието му се появи обещанието на Шоза да открие ахилесовата пета на Линеър.

— Тук сте прав. Дори Паяците-демони могат да бъдат победени... — очите му се насочиха към окървавените знамена на камикадзе. Акинага имаше предвид Никълъс Линеър със своя пример, но той важеше с пълна сила и за баща му — полковник Линеър. А Никълъс наистина притежаваше качествата на легендарния герой и беше в състояние да извика на помощ всички морални сили, необходими за победата над злото.

— Май не сте много убеден...

Ушиба изпъна рамене в опит да се стопли. Тайно би предпочел някое по-дебело палто, но не можеше да си позволи подобна проява на слабост, особено в обкръжението на чакали като Акинага и Шоза.

— Акинага-сан — рече на глас той. — Половината от времето си прекарвам в компанията на американци „итеки“ и мога да ви уверя, че не изпитвам никакво уважение към тях. За разлика от Шоза, считам, че техните нрави и култура оказват пагубно влияние върху Япония. Но Никълъс Линеър не е „итеки“. На практика той се различава от всички хора, включително и от нас, японците. Шоза обаче едва ли е в състояние да разбере това.

— Хм, Шоза! — промърмори Акинага, а на лицето му се появи такова изражение, сякаш му бяха поднесли вмирисана риба. Според мен той тайно мечтае за трона на Кайшо, макар да се обявява за противник на подобен пост, концентриращ твърде много власт в ръцете на един човек. Не одобрявам неговата припряност, но мога да я разбера. Представете си само какъв авторитет ще има човекът, успял да победи Никълъс Линеър! В желанието на Шоза за незабавна разправа е Линеър аз виждам още един негов опит да постигне превъзходство над всички нас...

Значи и Акинага не вижда опасността от Линеър за цялото бъдеще на „Годайшу“, въздъхна в себе си Ушиба. И той, подобно на Шоза, е загрижен преди всичко за личното си влияние в рамките на Вътрешния съвет, не е в състояние да оцени дългосрочните последици от още един неуспешен опит да бъде отстранен Линеър. Душата му се гърчеше от тревога, междуособиците на оябуните дълбоко го огорчаваха и плашеха. Испита остра мъка по Кайшо, който, независимо от своите слабости, беше в състояние да поддържа единството на организацията. След изчезването на Микио Оками всеки преценяваше своите лични шансове, вземането на единодушни решения се превърна в отдавна отминал сломен. Но фактът, че Оками му липсва, беше доста изненадващ... Та нали само преди броени месеци той се обяви за неговото отстраняване?

— Аз съм верен на клетвата, която дадохме — промълви на глас той. — Дългът към „Годайшу“ преди всичко! — ръцете му в джоба на палтото се свиха в юмруци: — „Годайшу“ е най-важното нещо в моя живот, защото само тази организация е в състояние да извърши това,

което не може да извърши правителството — овладяване и контрол на международната търговия в световен мащаб — от компютърните технологии и доставката на оръжие до търговията с петрол и наркотици! — от гърдите му се откърти дълбока въздишка: — Времето на „Годайшу“ най-сетне идва! Икономиката ни е в плачевно състояние, печалбите намаляват, големите корпорации една по една прибягват до мерки, които доскоро се считаха за немислими — свиване на производството, съкращение на работната сила и затваряне на производствени мощности. Никой не знае какви поражения ще донесе това на нашата финансова система и банкови институции, а това е още по-тревожно. Колко банкрути още трябва да станат факт, преди да видим светъл лъч в тунела? А хитрите американци твърдо държат на силна йена. Твърдят, че това им помага да се справят търговския дефицит по отношение на Япония, но аз добре зная истинската причина: те знаят, че силната йена блокира оживлението в нашата индустрия и намалява относителния ни дял в световната търговия. Американците са доволни от нашата криза и искат да я протакат до безкрайност.

— Но това положение е изключително изгодно за „Годайшу“ — изтъкна Акинага. — Хаосът, предизвикан от финансовия колапс, е най-добрата среда за нашето процъфтяване. Нима не сте съгласен с мен?

— Съгласен съм — кимна Ушиба. — Но това само трябва да ни подтикне към единодушие в името на голямата цел — тотално завладяване на световната икономика!

Нощното небе имаше странно червен цвят. Никълъс сведе поглед надолу и разбра, че това се дължи на дългата колона камиони, придвижваща се с ръмжене към Ку Чи. Напрегна взор и с ужас установи, че те са пълни с полиция и войска.

— Копите вече са по петите ни — тихо промълви той.

— Точно така — кимна Бей. — Вие имате могъщи врагове, господин Гото.

— Може би и двамата ги имаме.

— Всяка година плащам купища пари, за да съм сигурна, че нямам такива врагове! — поклати глава Бей и заби поглед в лицето му.

След секунда се обърна по гръб и се хлъзна по склона на канавката, в която бяха намерили укритие.

Намираха се на около триста метра от пътя, когато Никълъс видя как раздрънканият автобус отбива встрани за проверка. Шофьорът беше свален и с ръце на главата отговаряше на въпросите на някакъв офицер, а войниците нахлуха в осветената кабина. Отдалеч приличаха на черни мравки върху бучка захар.

— Прекалено много са — замислено промълви Бей. — Няма да успеем да стигнем Ку Чи...

— Тогава да се връщаме в Сайгон.

— Изключено. Минава три часа сутринта. Ще се съмне, преди да стигнем, и тогава ще се окажем лишени от каквото и да било укритие... Ако преди това не се натъкнем на друга полицейска проверка.

— Не трябва ли поне да опитаме?

Бей сви рамене и тръгна в обратна посока. Но още преди да са изминали сто метра, тя рязко го дръпна към влажната земя. Ръката ѝ се стрелна напред, към ярките светлини на фаровете, прорязващи нощното небе.

— Права бях — прошепна. — Вече ни очакват. Намираме се в центъра на гигантска примка, която бавно се свива около нас. Имаме само един път...

Обърнаха се и отново поеха по посока на Ку Чи. Когато се озоваха на склона, откъдето оглеждаха обстановката преди малко, тя вече се беше променила. С помощта на „кокоро“ Никълъс опипа мрака пред тях, почти веднага усети враждебно присъствие. Клекна до Бей и прошепна:

— Идват насам.

Бей запълзя към върха на възвишението.

— Откъде знаете? — попита тя. — Аз не виждам абсолютно нищо...

— Сега трябва да ми се доверите — отвърна Никълъс и затвори танжинското си око. — Срецу нас се придвижват поне дузина въоръжени войници. Вероятно шофьорът ни е предал...

— Не, едва ли... Той... — млъкна и стисна китката му с тънките си пръсти: — Насам! И по-бързичко!...

Поведе го надясно, по-далеч от възвишението и Ку Чи. Очевидно искаше да се изплъзне от стягащата се примка на преследвачите. Теренът стана хълмист, Никълъс усети миризмата на застоялата вода, покриваща оризищата. Тичаха около километър и половина в тази посока, после Бей рязко свърна наляво. Спуснаха се по лек наклон, отново промениха посоката и се отправиха към Ку Чи.

Чуха ромон на поток, Бей намали ход и тихо прошепна:

— Сега по-внимателно!...

Земята беше песъчлива, осеяна с камъни. Коренища и бодливи клони пречеха на движението и разкъсваха дрехите им.

— Това ли е най-добрата пътека? — попита Никълъс.

Палецът на момичето отскочи нагоре:

— Над нас теренът е по-добър, но там има минно поле, широко не по-малко от триста метра. Дори местните хора избягват да го доближават...

Продължиха напред, скоро се озоваха на стръмен речен бряг. Наложиха да забавят ход, тъй като около водата имаше дебел пласт тиня. Въздухът тежеше от миризмата на гниеща тропическа растителност, в ушите им жужаха милиарди невидими насекоми.

Стигнаха до завоя на реката, маркиран от дебелия ствол на паднало дърво. Бей вдигна ръка и спря.

Приклекна и започна да изследва дървото. После вдигна глава:

— Готов ли сте да поплувате?

Нагази във водата и спря да го изчака до дървото. Не беше дълбоко, но течението беше изненадващо силно. Погледът на Никълъс беше привлечен от някакво движение край подгизналия ствол. Голяма водна змия бавно, се плъзгаше към тях, но Бей не й обърна внимание.

— Ако изгубите равновесие, ще откриете, че имате прекрасна възможност да се удавите — иронично подхвърли тя. После пусна дънера и започна да се придвижва срещу течението. Плуването беше невъзможно, и двамата бяха принудени да ходят по подвижния пясък на дъното и да се борят с бързата вода, която прииждаше насреща им на неравни вълни. По изчисления на Никълъс изминаха така около километър, после Бей изведнъж го побутна към гладката повърхност на една скала.

— Чакайте тук — прошепна в ухото му тя.

— Какво има?

— Виетконг са защитавали входовете на подземните си тунели със специални капани... А доста от тях излизат именно край тази река... Проблемът е, че никой не знае къде са, нито пък дали все още не са минирани...

Никълъс я проследи с поглед. За миг тялото ѝ остана неподвижно до брега, после изведнъж се скри под водата. Почувствал напрежението, той механично превключи в медитативно състояние, дишането му стана дълбоко и равно. Скоро танжинското му око се отвори, почти веднага видя фигурата на Бей, която бавно се плъзгаше към брега. Чувстваше капана някъде наблизо, знаеше, че поваленото дърво надолу по течението е един вид маркировка. Психиката му не долови присъствието на експлозиви, но това все още не означаваше нищо. Тя просто не беше тренирана да открива неодушевени предмети, още по-малко пък изкуствено създадени енергийни източници.

Усети прокрадващите се стъпки на смъртта, мислите му неволно се насочиха към Джъстин — съпругата му, загинала при жестока автомобилна катастрофа няколко месеца по-рано. Все още не можеше да се освободи от чувството на вина, едва ли някога щеше да се примири с факта, че Джъстин умря без двамата да успеят да отстранят недоразуменията помежду си. Но дори и сега не беше сигурен, че биха могли да го сторят. Съжителството им беше изпълнено с прекалено много нещастия, двамата си бяха нанесли дълбоки рани. Макар зараснали на повърхността, те стигаха чак до костите и може би затова бяха още по-болезнени.

Челесте — красивата жена, в която се беше влюбил, докато правеше опит да запази живота на Микио Оками, замина обратно за родната си Венеция. След нещастията с Джъстин той вече нямаше сили да я помоли да остане в Япония против волята си. Къде ли се е намирал, докато тялото на Джъстин се е овъглявало в смачканата кола? Може би в прегръдките на Челесте или пък... Най-ужасното беше, че никога няма да разбере това.

Бей се бавеше доста дълго под водата. Никълъс не се безпокоеше особено, тъй като сам умееше да задържа въздуха в гърдите си толкова дълго, колкото пожелае. Танжинското му око положително би уловило всяка опасност...

След малко главата ѝ изскочи на повърхността. Избърса очи, обърна се към него и прошепна:

— Пътят е чист, да вървим!

Гмурнаха се под водата, той хвана глезена ѝ, за да не я изгуби. Видя как тялото ѝ побутва малка метална вратичка и изчезва зад нея. Последва я, вратичката се затвори зад тях.

Пространството беше тясно, бяха принудени да се притиснат един до друг. Водата се стопли от телата им. Тя се протегна, хвана някаква метална халка и отвори втора врата. Плъзнаха се напред и нагоре, водата отстъпи, главите им изскочиха над нея. Въздухът вонеше на гниеща пръст, но беше напълно годен за дишане.

— Напред — прошепна Бей, в ръката ѝ се появи миниатюрно фенерче. Очевидно се беше подготвила и за подобен вариант още преди да се появи в хотелската му стая.

Лъчът се плъзна по влажните стени на тунела, пробягало нещо, което приличаше на череп. Бей движеше фенерчето бавно и внимателно. Тунелът беше висок около метър, ширината му едва ли надминаваше петдесет сантиметра. Лъчът се спря на тънка нишка, наподобяваща паяжина.

— Ето го — прошепна, момичето. — Точно на височината на коляното. Взривното устройство.

— Може би има и второ, трябва да внимаваме — обади се Никълъс.

Бей го стрелна с поглед и кимна. Пръстите ѝ опипаха едната стена на тунела, после и другата. Лъчът на фенерчето се закова на една малка издупчина близо до пода.

— Осколочна граната — прошепна. — Ако случайно преминеш през капана, шрапнелите на тази граната непременно ще ти откъснат краката...

После му посочи откъде да мине, без да докосва скритите в глината детонатори, един по един се прехвърлиха над тънката жица и продължиха напред, придържайки се към средата на тунела.

След малко Бей се закова на място, лъчът на фенерчето освети скелет на голямо куче, оглозгано преди години от пълчищата плъхове, населяващи тези тунели. Черепът, който видяха преди малко, очевидно принадлежеше на това животно.

— Елзаска овчарка — прошепна тя, докато прекосяваше купчината кости. — Американците са ги използвали за проверка на тунелите. Не са вършили кой знае каква работа, защото виетконг са прибегвали до лют пипер и униформи на убити противникови войници... Дори започнали да се мият с американски сапун и това също заблуждавало кучетата... — задържа светлината върху костите, докато Никълъс мине над тях: — Бедните животни! Не са били в състояние да надушват мините на виетконг и много от тях са намерили смъртта си... В крайна сметка янките престанали да ги пускат тук...

Тунелът се извиваше стръмно нагоре, подпорите бяха опасно прогнили. Въздухът се изпълваше със сладникава миризма, все по-силна и по-противна... Бей спря и се извърна да го погледне:

— Това място не е от най-приятните, но именно такава е целта му... Сегашните управници не знаят почти нищо за него, повечето от тях са убедени, че мрежата от тунели е окончателно унищожена от бомбените килими на стратегическите бомбардировачи „Б-52“... Което не отговаря на истината. Засегнати са само онези от проходите, които са се намидали близо до повърхността. По-дълбоките са непокътнати, над тях има дебел пласт глина и варовикови скали...

Никълъс разбра, че се намират именно в един от тези тунели. Те се пресичаха и извиваха, бяха нагъсто и изчезваха във всички възможни посоки. Като улиците на призрачен град. Накъдето и да се насочваше лъчът на Бей, той неизменно попадеше на човешки останки. Всички, без изключение, бяха в спокойни пози, като че ли потънали в размисъл, И това беше най-ужасното. Сякаш смъртта ги беше заварила по време на разговор или дрямка, докато приготвят храна или просто си почиват...

Танжинското му око продължаваше да е отворено, в съзнанието му се появяваха доста по-пъстри картини от това, което осветяваше фенерчето на Бей. Главата му се завъртя. Сякаш тези войници, макар и отдавна мъртви, все още притежаваха жизнена енергия, сякаш историята отказваше да ги постави на прашните си лавици и да ги обрече на забравата...

— Сега сме на сигурно място — обяви Бей, без да намалява ход. — Дори да подозират, че сме тук, полицаите и войниците не биха ни последвали за нищо на света.

— Защо?

— Защото знаят, че можем да останем в този лабиринт с месеци, без дори да ни подушат... Освен това тук е опасно и за тях. Сам видяхте, че много от тунелите са минирани.

— А сълзотворен газ? Биха могли да пуснат тук газ и...

— Дори през ум няма да им мине подобно нещо... Знаят, че тук има много междинни врати и прегради. Никакъв газ не може да изпълни тази огромна мрежа...

Никълъс кимна с глава.

— Все пак бих предпочел да си бъда там, в пълния с дървеници хотел Ан Дан — промълви той.

— Споменахте за дървеници и това ме подсеща, че трябва да се погрижим за някои техни братовчеди — усмихна се Бей и плъзна лъча на фенерчето по дрехите му. Приклепна и започна да чисти тялото му от дребни пиявици, впили се незабележимо навсякъде — по глезени и лакти, дори и по врата му... — Не след дълго ще усетите присъствието на тези приятели... По-добре свалете дрехите си.

Той се подчини, погледът му не се отделяше от черните й блестящи очи, които инспектираха тялото му с вещината на опитен лекар.

— Имате тяло на атлет — отбеляза с леко учудване тя. — Мускулите ви са издължени и гладки, като на плувец... Това тяло очевидно не принадлежи на разплут бизнесмен или на човек, който се занимава с промишлен шпионаж... Сега вече свалих маската ви, господин Гото. Зная какъв сте...

Протегна ръка и отлепи една пиявица от вътрешната страна на бедрото му. Той усети как космите на врата му леко настръхват.

— Не се срамувайте от голотата си — заключи Бей и се изправи. — Следователно няма да се впечатлите и от моята.

Подаде му фенерчето и започна да сваля мокрите дрехи от себе си. Оказа се по-млада, отколкото си беше представял. Едва ли беше на повече от двадесет. Тялото ѝ беше красиво, но далеч от непорочността. Дълбоки белези личаха върху долната част на гърба и таза ѝ.

Никълъс отлепи малка пиявица от кръста ѝ, пръстът му леко докосна един от белезите.

— Какво се е случило тук?

— Наистина ли искате да знаете? — застанала с гръб към него, Бей гледаше в мрака, гласът ѝ прозвуча като в метална тръба.

— Не, ако това ви притеснява...

— Мислех, че вие ще се притеснявате... — тя пое дъх и бавно го изпусна, очевидно очаквайки отговор. Но той мълчеше, главата ѝ леко се поклати: — Един човек стана... Не зная каква дума да използвам...

— Груб...

— По-скоро разпален...

Никълъс се замисли за миг, после вдигна глава:

— Значи това е било сторено умишлено, така ли?

— Да.

— От любовник...

Бей гъвкаво се обърна, очите ѝ се забиха в лицето на Никълъс:

— Отново ли ме подлагате на преценка, господин Гото?

— Надявам се, че не...

— Наистина ли? — главата ѝ помръдна, лъчът на фенерчето проблесна в окото ѝ, останалата част от лицето ѝ потъна в дълбока сянка!

— Ролята на мъж изиграхте безупречно — призна Никълъс. — Поздравявам ви.

Ироничната усмивка отново се появи. Под свежестта на младостта ѝ прозираше рано натрупан опит. Очите ѝ бяха като на човек, който прекалено дълго се е взирал в пламъците на буен огън.

— Ако положението ни стане отчайващо, ще можем да се храним с тези гадини — промълви тя, докато мачкаше пиявиците с пета.

Никълъс предпочете да не мисли за тази възможност.

— Доброволно ли се съгласихте да бъдете обезобразена от любовника си? — попита той.

— Ще прозвучи странно, ако ви отговоря утвърдително — въздъхна тя. — Всъщност отговорът е доста по-сложен... — главата ѝ се извърна по посока на мрака, сякаш беше доловила някакъв звук. Никълъс бавно разбра, че на практика тя се вслушва в миналото. — Това беше болката, знаете... Белезите са просто физическо доказателство за нея...

— Какво направи болката?

— Тя ни направи истински...

Настъпилата тишина се нарушаваше единствено от капките, които падаха от голите им тела върху червеникавата глина и призрачно белеещите се кости.

В душата му се промъкна хлад. Какви болки е трябвало да изпита тази млада жена, още почти дете! Само за да чувства и помни...

Обзе го чувство на съжаление, но инстинктът го предупреждаваше да не го показва. Тя едва ли се нуждаеше от него, реакцията ѝ положително щеше да бъде гневно избухване, последвано от омраза...

Подсушиха дрехите си на приспособление, наподобяващо печка. Наричаше се „кухня Диен Биен Фу“, на него комунистическите партизани са приготвяли храната си. Вентилацията се осъществяваше от сложна система тръбни отвори, но действаше ефикасно — дим почти нямаше. Подпалки имаше в изобилие, а масивната желязна запалка на Бей се оказа наистина водонепроницаема...

Клечаха голи в тъмнината и усещаха духовете на мъртвите — неспокойни и сякаш още неродени... Никълъс, привлечен от равномерното повдигане и отпускане на красивите ѝ гърди, тихо въздъхна:

— Защо ме доведохте тук?

— Защото това е границата, точката на разделяне — отвърна тя.

Той почака продължението, но то не последва.

— Между кое и кое? — попита.

— Между Сайгон и... — на устата ѝ се появи усмивка, раменете ѝ леко се повдигнаха: — Няма значение... Абраманов прие да се срещне с вас именно тук и никъде другаде. Тук той се чувства на сигурно място...

— Този Абраманов е работил за Винсът Тин, нали? И е сглобил фалшификата с откраднатите невронни платки...

Бей обърна горящия пън с помощта на дълга, почерняла пръчка.

— В радиус от осем хиляди километра едва ли ще се намери друг, който да го стори — кимна тя.

— Нарочно ли ми предлагате уклончиви отговори? — внимателно я изгледа Никълъс. — Абраманов ли е бил, или не?

— Той е бил — отвърна спокойно Бей, но в тона ѝ се долови нещо особено.

— Какво има, Бей?

— Моля ви, не питайте — тръсна глава тя.

— Защо?

Очите ѝ се премрежиха, стори му се, че вижда блясъка на самотна сълза. После момичето рязко му обърна гръб.

— Защото искам да ви разкажа всичко, но ако го сторя, вие няма да ми повярвате!

— Опитайте.

Дланта ѝ се стрелна нагоре и той разбра, че е бил прав за сълзата. Тя се извърна към него, на устните ѝ отново играеше подигравателната усмивка.

— Не — рече. — Няма да повярвате и това е факт. Някога майка ми твърдеше, че човек допуска най-голямата грешка в живота си, когато казва на партньора си неща, които той не иска да чува...

— Аз ще ви чуя, независимо какво ще кажете.

— Жадна съм — промърмори тя и изчезна в мрака. След по-малко от минута се завърна, в ръцете ѝ се поклащаше американска каска, пълна с вода. Постави я върху печката и изчака водата да заври.

— Вашият приятел Винсънт Тин често се отбиваше тук — подхвърли тя.

— Той не ми беше приятел и вие добре знаете това...

— Според мен вие изобщо не сте го познавали — каза тя и хвърли поглед към каската. — Точно тук той се срещаше с Абраманов и останалите си... партньори. Харесваше му, чувстваше се удобно сред мрака и тинята. Веднъж ми призна, че се вълнува, че витаещата наоколо смърт го кара да се чувства по-жив...

Никълъс изпита тревога от това „призна“. Мрачният свят на Ку Чи започна да се променя, маската се плъзна встрани, отдолу проблесна истинската му същност.

— Трудно беше да се разбере какви са неговите стимули — продължи Бей. — Не помнеше родителите си, не знаеше дори къде е роден. Израснал е по улиците на Сайгон, на два пъти замалко не изгубил живота си. Първия път, бил още малко момче, от ръцете на някакъв местен гангстер, втория — от американско оръжие по време на войната. Честно казано, не зная кого мразеше повече...

Стана, уви ръце в изсъхналите си дрехи и вдигна каската от огъня.

— Много го биваше да мрази... Наслаждаваше се на омразата, както ние се наслаждаваме на храната... Вече всички бацили в кипящата вода би трябвало да са измрели.

— Той ли ви водеше в тези подземия? — попита Никълъс. От завоалираните ѝ приказки ставаше ясно, че именно Тин е бил пламенният любовник. Защото той едва ли е бил човек, склонен да „признава“ каквото и да било пред делови партньор, особено когато става въпрос за детството и възмъжаването му. А приятели просто не е имал. Все пак всеки човек изпитва нужда от изповед, за всеки настъпва времето, когато само пълното разтоварване на душата може да доведе до облекчение и покой. Изборът пред Тин е бил силно ограничен, той едва ли е могъл да се изповяда пред друг, освен пред човека, с когото е споделял постелята си...

— Да, често го правеше — отвърна на въпроса Бей и пробва температурата на водата с връхчето на пръста си. — Харесваше му да се люби тук...

— А на вас?

— Сексът с него беше... беше вълшебен! Мястото нямаше значение.

— Дори това тук, толкова заплашително? — вдигна вежди Никълъс.

Бей взе каската и му я подаде.

— Най-важното беше той да се чувства добре...

Никълъс отпи няколко глътки и ѝ върна каската.

Водата беше лишена от вкус, но все пак приятна. Не отместваше очи от лицето ѝ, в главата му се блъскаха безброй въпроси. Всички водеха в една посока, но той вече започваше да разбира, че трябва да търси неочакваното и странното, ако иска да разбере тази жена.

— А вие добре ли се чувствяхте? — попита той.

Бей прокара пръсти през гъстата си коса.

— Знаете ли, това беше като болката... Реакциите му бяха истински. Когато той беше щастлив — *истински* щастлив, а не пиян или дрогиран, ставаше наистина друг човек. И този човек беше неотразимо привлечен от мен, в това съм абсолютно сигурна. Усещах възбудата във всяка пора на кожата му. Това беше важно, защото във всички останали мигове от живота си той носеше непроницаема маска. Маска, моделирана от миналото му, изпълнена със страх, гняв и бедност, с *безкрайна* самота... Единствена аз бях в състояние да повдигна тази маска.

Никълъс се отпусна назад, дълбоко замислен. Ясно разбираше какво значение е имало всичко това за жена като Бей. Жена, принудена да съществува в общество, което изключва уважението към такива като нея; жена в град, където повечето момичета на нейната възраст се продават на улицата, изложени на опасности като сифилис, хепатит и СПИН, рядко достигащи до зряла възраст...

Тялото му се разтърси от остра тръпка. Имаше чувството, че присъства на повторение на драмата, разиграла се между Бей и Тин. Беше ясно, че след смъртта на Тин тя е надянала необикновената му маска, скрила е зад нея истинската си човешка същност.

— Но колко време сте сама? — попита най-сетне той.

— Достатъчно — поклати глава Бей. — Оставете ме на покойствие.

Никълъс опипа дрехите си, увери се, че са изсъхнали, и започна да се облича.

— Кога ще дойде Абраманов?

— Честно казано, вече би трябвало да е тук — отвърна тя, след като направи бегла справка с часовника си. — Мисля, че трябва да разберем какво го е забавило — вдигна дрехите си и махна с ръка към тъмния край на тунела: — На около половин километър оттук е резервната явка. Там Абраманов трябва да остави бележка, в случай че е възпрепятстван...

Подземният свят на Виетконг неохотно разкриваше грозотата си пред фенерчето на Бей. Никълъс забеляза, че вървят надолу, към недрата на глинестите хълмове. Чудеше се докъде ще стигнат.

След известно време Бей спря, приклепна и дръпна някакъв железен капак. Спусна се в дупката, Никълъс я последва.

Озоваха се на следващото ниво, тунелът тук беше сравнително чист. В душата му неволно се промъкна уважение към инженерите, сътворили това необикновено съоръжение.

Продължиха пътя си. Останките на Виетконг бяха навсякъде, пътешествието през царството на смъртта изглеждаше безкрайно. Най-сетне се озоваха на мястото на явката. Нямаше никого. Бей се отпусна на колене, пръстите ѝ зашариха в пукнатините на скалата.

— Няма нищо — изправи се след миг тя, за пръв път от началото на одисеята в гласа ѝ се долови безпокойство. До този момент, въпреки опасностите, поведението ѝ беше белязано от почти неестествено

спокойствие и пълно самообладание. Вдигна глава, в очите ѝ се появи неясна следа от страх: — Абраманов би трябвало да е тук... Нещо е станало!

— Може би са го забавили полицейските проверки по пътя.

— Не — поклати глава тя. — Би трябвало да влезе в тунелите на километри оттук, далеч отвъд блокадата.

— В такъв случай се налага само едно заключение — аз съм измамен. Може би заедно с вас... — Никълъс я хвана за ръката и я изправи срещу себе си: — Ето защо искам някои отговори.

В същия момент доловиха някакъв необичаен звук.

— Някой идва! — прошепна Бей и бързо угаси фенерчето си. — Насам, бързо!

Плъзнаха се зад купчина пръст, в която проблясваха сухи човешки кости. Вонята беше неопишуема. Проснат до очи до Бей, Никълъс ясно долавяше напрежението, което сковаваше тялото ѝ. Вниманието му беше привлечено от тъп блясък. Леко извърна глава и видя в ръката ѝ нож. Опасно оръжие с дълго острие, с такива ножове си служеха морските пехотинци.

Очите ѝ бяха втрещени напред, той неволно проследи погледа ѝ. И тогава видя неясната фигура, прокрадваща се в дъното на тунела. Дори бегъл поглед към този напрегнато приведен силует беше достатъчен, за да разбере, че той принадлежи на войник. Значи Бей сгрещи — те все пак са посмели да се спуснат в подземния лабиринт!

Ослепителната светкавица на яростта ѝ остави дълбок отпечатък в съзнанието му. Предусети намеренията ѝ частица от секундата преди тялото ѝ да се раздвижи. Би могъл да я спре, но имаше ли смисъл? Вече я познаваше достатъчно, за да разбере, че тя яростно ще му се противопостави. И по този начин щеше да разкрие позициите им. Остави я да върви, после предпазливо я последва. Танжинското му око долови нещо, което оставаше скрито за нея.

Беше гъвкава и безшумна, истинска дива котка. Виетнамският войник усети присъствието ѝ едва когато огромният нож потъна дълбоко в корема му. Ръката ѝ рязко дръпна нагоре, нещастникът изкрещя, от тялото му изригна фонтан кръв.

Политна встрани и Бей се закова на място. На метър от нея зловещо проблесна дулото на автомат, насочено право в гърдите и.

Единственото ѝ оръжие все още беше дълбоко забито в тялото на войника, очите ѝ широко се разтвориха от смайване и ужас:

В следващата секунда Никълъс вече летеше към втория войник. Тунелите се разтърсиха от оглушителния трясък на автомата, юмрукът на Никълъс потъна дълбоко в слънчевия сплит на врага, дланта на другата му ръка смаза ларинкса му. Войникът се строполи и остана неподвижен. От устата му се разнесе тихо гъргорене, после престана.

— Какво става, по дяволите? — изграчи Никълъс. — Казахте, че...

— Знам какво съм казала! — сопнато отвърна Бей, включи фенерчето и тръгна напред. — Нещо е станало! Това място се превърна в капан! Трябва час по-скоро да изчезваме.

На всеки няколко крачки се спираше и почукваше носещите греди с върха на окървавения нож. На четвъртия път спря и с лекота отмести две от тях, очевидно фалшиви. Подскочи и се издърпа в откритата се дука, Никълъс побърза да я последва. Когато се озова на по-горното ниво, Бей вече бързаше навътре в тунела. В следващия миг се закова на място, от устата ѝ се откъсна сподавена виетнамска ругатня. Никълъс я доближи и видя, че тунелът е запълнен с наскоро изкопана пръст. Тръгнаха в обратна посока. Неколкостотин метра по-нататък Бей откри още една дупка в тавана и двамата без колебание се прехвърлиха на горното ниво.

Тук въздухът беше застоял и хладен, очевидно Бей и нейните хора никога не бяха се качвали в тази част на лабиринта. Стъпваха безшумно, но в замяна на това шумът зад гърба им бързо се приближаваше. Бей ускори крачка, а Никълъс се обърна назад и потърси местоположението на противника с танжинското си око. В същия миг момичето нададе тих писък и той полетя към него. Намери я просната на земята, до краката ѝ проблясваше метален цилиндър.

— Не се приближавайте! — Извика тя. — Не мърдайте! В името на Бога не...

В този момент се разнесе тих пукот, ярка зеленикава светлина прогори ретината му и го заслепи.

— О, Буда! — простена тя. — Не!

В първия момент той реши, че е счупила крак, но тя рязко се отгласна назад и почти го събори. Очите ѝ, побелели от ужас, бяха

насочени към долната част на бедрото, където месото сякаш прегаряше.

Усети присъствието на Никълъс, вдигна глава и тикна моряшкия нож в ръцете му.

— Бързо! — извика задъхано. — Режи!

— Какво?

— Натъкнах се на неексплодирал артилерийски снаряд! Той е пълен с фосфор, американците му казват „Уили Питър“ Прогаря месото ми, ако не го изрежеш, с мен е свършено!

Беше чувал за ужасните рани, които причинява фосфорът. Той поглъща кислорода от въздуха и нищо не може да го угаси. Бей беше права.

— Хвани се за врата ми и стискай здраво!

Опря острието в края на горящата кожа и здраво натисна. Бей изпъшка, по лицето и се затъркаляха сълзи. Пръстите ѝ се впиха във врата му, през стиснатите ѝ зъби се промъкна болезнено стенание.

Той режеше умело, бързо отстраняваше фосфора заедно с изгорената вече плът. Очите на Бей се извърнаха с бялото нагоре, тялото ѝ се отпусна. Беше припаднала. По-добре, стисна устни Никълъс. Острието на ножа продължаваше да отстранява зловещо съскащата субстанция. Горещината стана почти нетърпима.

Много му се искаше сега да са до онази кухня „Диен Биен Фу“. Би могъл да дезинфектира раната с кипяща вода. Но това беше само мечта, трябваше да се оправя както може. Разкъса ризата си на ивици и направи турникет, с останалата част превърза криво-ляво грозно зеещата рана.

Накъде ли се беше запътила? Без нея със сигурност щеше да се изгуби в този лабиринт на смъртта. Но ако остане тук и чака да се свести, положително ще попадне в лапите на войниците и двамата ще бъдат езекутирани на място. Може би ще успее да се върне по пътя, по който бяха дошли?

Успя. След около два часа отново се озова при скелета на елзаската овчарка и меко проблясващата жица на взривното устройство. През по-голямата част от това време носеше Бей на рамото си. Разбра, че момичето изпада в шок далеч преди тялото ѝ да изстине и да започне мускулната контракция. Много му се искаше да направи

нещо за нея. Но нямаше избор — помагаше ѝ, като правеше опит да я измъкне час по-скоро оттук.

Минавайки в близост до кухнята „Диен Биен Фу“, той за миг се изкуши да спре и да затопли тялото ѝ, но танжинското му око усети присъствието на още войници. Отдалечи се оттам бързо и с максимална предпазливост.

Остави я до елзаската, на сантиметри от жицата. Лицето ѝ беше бяло като платно, продължаваше да е в безсъзнание. Провери състоянието ѝ с помощта на психическата си сила. Не видя нищо утешително. Беше загубила значително количество кръв, шокът от принудителната операция беше силен. Ако в рамките на двадесет и четири часа не приеме силна доза антибиотици, инфекцията е сигурна. С помощта на дълбока вътрешна концентрация успя да снижи нивото на патогенните микроорганизми, които започваха да действат върху зеещата рана. Но не беше в състояние да я излекува.

Извърна лице към жицата и се зае да я изследва. Видя рамото на момичето, опряно в полузаровена в стената на тунела ръчна граната, точно върху предпазителя. Сърцето му се сви. Бавно започна да я отмества. Предпазителят се освободи, но експлозия не последва.

Внимателно повдигна тялото ѝ и го прехвърли над жицата. После започна да се спуска в дупката, от която бяха дошли. Ледената вода на реката покри тялото му до кръста. Изтегли момичето след себе си. Нямаше никаква представа ще издържи ли под водата и колко време ще трае това. Давате си сметка, че място за грешка няма и трябва да действа с максимална бързина. Би било глупаво да я удави точно когато е на път да я измъкне от ужасните подземия.

Потопи глава под водата, отвори танжинското си око и се остави да бъде изведен до коритото на реката. Бей тежеше като олово, тялото ѝ го дърпаше надолу към дъното. Оттам се надигнаха тиня, парчета дърво и жици, раздвижени от мощните тласъци на краката му.

Най-сетне усети течението и разбра, че се намира в средата на реката. Извади главата на момичето на повърхността и заплува към насрещния бряг. Издърпа отпуснатото ѝ тяло на пясъка, от гърлото ѝ излетя спазматична кашлица, придружена от струи вода. Той видя със задоволство, че в нея нямаше кървави примеси. Може би беше дошла в съзнание от студената вода, скоро усети болката и започна да стене.

Никълъс отново отвори танжинското си око, този път за да потърси природните болкоуспокоителни, изпълващи всяка жизнена среда.

— Господи — замаяно прошепна Бей. — Какво стана с мен?

— Бял фосфор — поясни той. — Махнах го от тялото ти...

Тя затвори очи, главата и клюмна. Гърдите ѝ усилено се повдигаха и отпусаха.

Утрото бавно настъпваше. Небето порозовя, после бе пронизано от бледозелени лъчи. Птичките започнаха да издават призивни трели, насекоми зажужаха сред храстите. Свежият ветреца носеше миризмата на младите евкалипти, засадени след американските акции по обезлистяване на района по време на войната.

Той внимателно докосна рамото ѝ.

— Зная, че си изтощена, но нямаме никакво време за почивка. Трябва час по-скоро да те отведе при лекар.

— Излишно е да си правиш този труд — обади се груб мъжки глас над главите им. — Аз ще се погрижа и за двама ви!

Никълъс вдигна глава. Мъжът беше облечен в полицейска униформа, пистолетът му сочеше в земята. Зад него се виждаха повече от десет души във военни униформи: Не беше внушителен в истинския смисъл на думата, лицето му беше бледо и злобно, зъбите толкова жълти, колкото и очите. Шиндо го беше окачествил абсолютно точно — страхлив хищник.

Старши инспектор Ханг Ван Киет рязко изляя:

— Ставайте!

— Аз съм гражданин на...

— Казах вече! — пистолетът се насочи в гърдите на Никълъс. — На крака!

Никълъс бавно се изправи, придържайки Бей до себе си. От устата ѝ се откъсна протяжен стон.

— Не виждате ли, че е тежко ранена, за Бога?! Изрязах фосфора от месото ѝ. Не я ли откарате в болница, положително ще умре!

— Така ли? — промърмори Ван Киет, направи една крачка напред и впи очи в преbledнялото лице на Бей. Дулото на пистолета му докосна окървавената превръзка, тя изкрещя. На устните му се появи особена усмивка: — Сега аз решавам дали ще живеете, или ще умрете... И двамата!

Никълъс замълча, но виетнамецът едва ли очакваше отговор.

— Арестувани сте в забранен район — обяви той. — Къде отивахте?

— На разходка.

Танжинското око на Никълъс видя вдигането на пистолета миг преди то наистина да се случи. В главата на Ван Киет цареше абсолютна пустота. Пръстът му натисна спусъка, ехото от изстрела беше оглушително. Тялото на Бей излетя от прегръдката му, от гърдите ѝ бликна фонтан кръв.

Господи, той наистина я застреля!

Отпусна се на колене във водата, пропълзя няколко сантиметра напред и вдигна главата ѝ.

— Още ли мислиш, че се майтапя, човече? — прогърмя гласът на Ван Киет зад гърба му. — Ти си обвинен в шпионаж срещу Независима Република Виетнам!

Бей все още дишаше, но по устните ѝ се появиха кървави мехурчета. Ван Киет не беше стрелял ей така — за сплашване. Беше стрелял, за да я убие.

— Господин Гото...

Шепотът ѝ беше по-тих дори от пляска на водата.

— Трябва да...

Той се наведе напред, ухото му почти докосна устните и. Ясно усещаше как сърцето ѝ забавя своята дейност, а дробовете ѝ се запълват с течност... Прониза го остро чувство на вина.

— ... да ти кажа...

— Махнете го от нея! — излая Раи Киет по посока на войниците.

— ... трябва да знаеш за...

Войниците започнаха да се спускат по калния бряг.

— ... за Плаващия град...

Дулото на пушка се заби в гърба му.

— Ставай, човече! — изрева Ван Киет.

— ... да... Тунелите водят от Сайгон за Плаващия град...

Ван Киет грубо го отстрани от умиращата Бей. Лицето му на невестулка беше потъмняло от гняв.

— Мръсник! — изрева той. — Можеш да се считаеш за мъртвец! Тук така наказваме шпионите и убийците!

ТРЕТА ГЛАВА

КЪНЕКТИКЪТ | НЮ ЙОРК | САЙГОН

— Чичо Лю!

Високото момиче се хвърли в прегръдките му.

— Мислех, че вече никога няма да те видя! — прошепна Франсин и се притисна до него.

— Нали ти обещах да се върна?

Франси кимна и залепи нос за широките му гърди.

Задачата на Лю Кроукър беше толкова болезнена, че предпочиташе да не мисли за нея. Което означаваше, че прави точно обратното. По природа беше далеч от двуличието, но откакто срещна Маргарет Голдони де Камило и се влюби в нея, всичко се промени. Беше натоварен с разследване на убийството на брат ѝ — Доминик Голдони, един от най-могъщите кръстници на мафията в източната част на Съединените щати. Но за своя голяма изненада и още по-голямо притеснение той изведнъж се оказа влюбен в тази жена. А Франсин беше дъщеря ѝ.

Момичето го въведе в дневната. От известно време насам живееше при една приятелка на майка си. Страдаше от булимия — неприятна болест, предизвикана от омразата между родителите ѝ, както и от факта, че баща ѝ — Тони де Камило, често прибягваше до насилие над майка ѝ... В края на миналата година Кроукър помогна на момичето да се изправи срещу болестта и да се бори с нея, оттогава двамата бяха много близки. Още една причина да бъде дълбоко мразен от Тони Д.

— Страшно се радвам да те видя! — стискаше ръката му Франсин. — И то точно днес, защото...

В този момент вратата се отвори и на прага застана Маргарет. На лицето ѝ се изписа изненада, заменена от радост. И двете чувства бяха потиснати с голяма доза умение.

— Лю — каза тя с дълбокия си мелодичен глас. — Каква изненада!

За последен път се видяха по Нова година на токийското летище Нарита. Кроукър я изпращаше обратно за Щатите.

— *Искам само едно да знаеш* — беше му казала тя. — *Ако не те видя отново, със сигурност ще повехна и ще умра.*

— *Но въпреки това се връщаш при Тони Д.* — беше отвърнал той и сърцето му се сви от болка, когато в очите ѝ се появиха сълзи. — *Няма да е зле да ми кажеш как да вляза в контакт с информационната система на Нишики.*

— *Това е главното ми наследство от Дом* — отвърна Маргарет. — *От него е черпел цялата си мощ, няма да го споделя с никого, дори и с теб...*

Изправена на вратата с джинси, каубойски ботуши и елегантно кожено яке, тя изглеждаше далеч по-красива, отколкото си я беше представял. Лицето ѝ със съвършен като древна скулптура нос, чувствени устни и блестящи очи предизвика такава буря в душата му, че дори го заболя.

— Здравсти, мамо.

— Здравей, захарче — усмихна се в отговор Маргарет. — Как е?

— Супер! — възкликна момичето и се притисна съвсем по детински в Кроукър.

А той стоеше с ръце, на раменете ѝ и никак не му се искаше да я пусне. Защо? Нима тя беше предпазен щит срещу чувствата му или пък онази връзка от плът и кръв, която съществуваше между него и Маргарет?

Франси местеше очи от единия към другия.

— Отивам да хапна нещо — обяви тя. — Ако някой огладнее, кухнята е ей там!

Маргарет изгледа гърба на отдалечаващото се момиче, после пристъпи напред и хвърли чантичката сина дивана.

— Не знаех, че си се върнал от Япония — промълви тя. — Откога си...

— Ясно — сведе глава тя. — И през цялото това време дори не завъртя един телефон...

— Маргарет... — пристъпи към нея той и изведнъж замръзна на място. В главата му нахлу всичко, с което се беше занимавал през тези два месеца. След завръщането ѝ от Токио той я беше поставил под неотклонно наблюдение. Никълъс му даде името на един агент, който се грижеше за сигурността на компанията в Ню Йорк. След като се прибра, Кроукър провеждаше по-голямата част от наблюдението

лично, обръщаше внимание на всичко по-особено в живота на Маргарет. Знаеше, че рано или късно тя ще се свърже с тайнствения информатор Нишики, който събираше компрометиращи сведения за известни политически фигури по нареждане на Оками. Тя трябваше да върши това по начина, по който го беше вършил брат ѝ — Доминик Голдони. Механизмите бяха добре отработени, едва ли имаха нужда от промяна.

Той я обичаше и шпионираше, през цялото време се стараше да бъде далеч от очите на Тони Д. Отново си зададе въпроса, който го измъчваше от доста време насам: как е възможно да обича жена, която беше от другата страна на закона? Вероятно и тя си задаваше същия въпрос.

— Как се отнася с теб Тони Д.?

— О, Лю, нека не си разваляме срещата с приказки за него!

Тон веднага застана нащрек:

— Пак ли те бие?

— Не — отвърна тя. — Слава Богу, с това вече е приключено — на лицето ѝ се появи подобие на усмивка: — Мисля, че е решил да смени тактиката... Искан Франси да се прибере у дома и бракът ни да се стабилизира...

Студена вълна заля душата на Кроукър.

— И ти му повярва, така ли?

Сега усмивката ѝ стана съвсем истинска.

— От години не вярвам на нито дума от това, което казва Тони.

Той пристъпи крачка напред и вече не можеше да се спре. Сякаш го привличаше силен магнит, краката му сами скъсяваха разстоянието. Стисна я в прегръдката си, устните им се сляха.

— О, Господи! — прошепна тя. — Мислех си, че... — стисна клепачи и тръсна глава: — Не искам да кажа на глас това, което си мислех!

— Никога няма да престана да те обичам! — прошепна той, ръката му нежно докосваше косата ѝ. — Каквото и да се случи!

Тя беззвучно се разрида.

— Никога не съм вярвала в ада, но имам чувството, че точно там съм попаднала! Зная, че искаш да разбереш всичко за Нишики, но точно това не мога да споделя с теб! Дали има начин да ме накараш да го сторя? Не зная, но съм сигурна, че ще опиташ... Не мога да мисля

за теб като за противник, това ме убива! Чувствам се като разкъсана на две!

Притискаха се един в друг. Какво би могъл да отвърне Кроукър? Всичко би било лъжа, може би затова предпочете мълчанието.

И двамата мечтаеха да останат насаме, но това беше изключено. Маргарет имаше на разположение само час, Кроукър от своя страна пък трябваше да провери сведенията за движението ѝ през последните двадесет и четири часа, след което да продължи наблюдението. На всичкото отгоре трябваше да се съобразяват и с Франси. Задоволиха се с един общ обяд в кухнята, всеки се преструваше, че всичко е наред и животът следва нормалния си ход.

На следващата сутрин той беше паркирал колата си на ъгъла на Парк авеню и Четиридесет и седма, вчерашната среща му се струваше сън. Долови някакво движение в огледалцето за обратно виждане и напрегна взор. На разстояние две коли зад него една жена беше излязла на платното и махаше за такси. Беше красива и добре облечена, някъде около четиридесетте. Скъпо кожено палто, елегантна чантичка от „Шанел“. В момента, в който вдигна ръка, слабичък негър на велосипед сведе каска над кормилото и яко натисна педалите. Пресече пътя на някаква кола, която го възнагради с гневно натискане на клаксона, приближи се до жената и ловко измъкна чантичката от рамото ѝ. Тя се олюля, блъсна с бедро паркираната до нея кола и падна на колене.

Велосипедистът увеличи скоростта, след миг се озова редом с колата на Кроукър. Той рязко отвори шофьорската врата и негърът се блъсна в нея. В следващата секунда беше навън, кракът му изрита издрънчалото на асфалта колело, ръката му посегна за чантичката. Онзи се претърколи встрани, без да я изпуска, в свободната му ръка проблесна острието на сгъваем нож.

— Копеле шибано! — изрева. — А си посегнал, а съм ти разпорил корема!

Кроукър замахна с лявата си ръка, острието на ножа влезе в съприкосновение с титановите пръсти, разхвърчаха се искри. Очите на негъра сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

— Мамичко!

Кроукър бавно свиваше пръсти около острието. В следващата секунда ножът изхвърча от ръката на нападателя и издрънча на

асфалта. Ръката продължи движението си нагоре, спря на сантиметър от сгърченото лице на негъра, от пръстите ѝ бавно изскочиха металните нокти и още по-бавно раздраха ризата на гърдите му.

— Дай чантичката! — изграчи Кроукър. — Иначе жив ще те одера!

— Добре бе, добре!... — уплашено отвърна велосипедистът и хвърли чантичката. Очите му не изпускаха механичната ръка. — Какво, по дяволите, е *това*?

— Не питай!

Онзи се изправи и бавно тръгна да вдига колелото си. Но Кроукър го настигна с един скок и сложи крак върху веригата.

— Това вече е мое! — заплашително изръмжа той.

— Хей, стегни се малко! Без него ще си загубя работата! С това си изкарвам хляба, човече!

— Да си мислил, преди да откраднеш тая чанта! Изчака отдалечаването на слабичкия негър, после направи няколко крачки по посока на жената, която съсредоточено изследваше дългата бримка на копринения си чорап.

— Това е ваше, госпожо...

— Трябваше да го пречукате това животно! — гневно възкликна жената и грабна чантичката си от ръката му. Сивите ѝ очи вече търсеха следващото такси. — По дяволите, закъснях за срещата си в Сотби!

— Ще ви изчакат, сигурен съм в това — промърмори Кроукър и се върна в колата си. Колелото заряза там, където беше паднало.

Какво става с този град, за Бога?! Преди години именно тук се беше запознал с Никълъс... Посегна към картонената чаша със студено кафе, закрепена върху таблото, очите му внимателно огледаха лявата ръка. Беше изгубил китката си по време на една опасна съвместна операция с Никълъс, но екип от гениални японски хирурзи му беше поставил тази биомеханична протеза. Доста вода изтече оттогава, но той продължаваше да се възхищава на умениято им. Пръстите бяха съвсем точно копие на истинските, движението им осигуряваше мощна литиева батерия. Протезата като цяло беше изработена от матирани поликарбонати, неръждаема стомана и синкав титан. Беше напълно достатъчна за обичайните човешки движения, в допълнение обаче представляваше и опасно оръжие. Бяха му необходими няколко месеца, за да свикне с всичките ѝ функции, повече от година за

свободното им използване. Сега вече протезата беше част от същността му, боравеше с нея инстинктивно и без да се замисля.

Кроукър беше едър мъж. Напоследък беше започнал да се отпуска, огромните му мускули бяха доста омекнали. Но Никълъс го постави на специална диета и тежки гимнастически упражнения, тлъстините видимо се топяха, под тях отново заподскачаха стоманените мускули. Природата го беше дарила с огромна сила, имплантирането на биомеханичната протеза я увеличаваше още повече. Лицето му беше грубо и обветрено, като на заклет каубой.

Преди няколко години напусна Висшето полицейско управление на Ню Йорк и се оттегли на Марлоу Айлънд — Флорида, където започна да дава под наем малката си, но снабдена с всичко необходимо яхта. Живееше с Аликс — една красива манекенка, която твърдеше, че прилича на Робърт Мичъм, и изглеждаше искрено влюбена в него...

Хвърли поглед на часовника си. Десет без три минути. Миг покъсно зърна стройната фигура на Маргарет да слиза от едно такси, спряло на ъгъла. Беше облечена в тъмночервено костюмче от туид, лицето ѝ беше леко напрегнато. Всеки понеделник по това време — точно в десет, тя провеждаше среща със счетоводителите на фирмата си. Приличаше на професионален комарджия, превъплътيل в себе си достатъчно интуиция и логика, за да обере премиите на игралната къща, независимо коя е тя...

Измъчваше се, че трябва да я наблюдава от разстояние, сърцето му копнееше да бъдат заедно. Но нямаше избор. Правеше всичко възможно да поддържа илюзията, че просто си върши работата и тя не е нищо повече от обикновен обект. Иначе не би могъл да издържи.

Разгъна вестника пред лицето си. Връзката му с Маргарет беше на чисто психическа основа и постоянно се изменяше. Пластовете на нейната душа се разтваряха като книга, под тях се показваха други — тайнствени и непознати, но въпреки това привлекателни. Тя беше не само сестра на Доминик Голдони, но и негова наследница. Управляваше успешно огромната му империя, използвайки за подставено лице Тони Д. — собствения си съпруг. Но каква е била крайната цел на Доминик Голдони, изненадващо избрал една жена за свой наследник? По време на своето продължително разследване Кроукър беше успял да установи, че този човек е бил нещо повече от един хладнокръвен гангстер. В главата му е имало далеч по-практични

идеи от обикновения рекет, носел му стабилни проценти от практически всеки бизнес по Източното крайбрежие. Връзките му в политическите среди на Вашингтон се бяха оказали изключително здрави и дълбоки.

Голдони и Микио Оками бяха сключили таен съюз. Оками беше. Кайшо — върховен бос на японската мафия Якудза. Но каква е била неговата цел? На този въпрос двамата с Никълъс все още не бяха намерили отговор. Първо трябваше да открият къде е Оками, който в продължение на години беше предоставял изключително поверителна информация на Доминик Голдони по отношение на силните на деня. Както в политиката, така и в едрия бизнес. Доминик умря, но информацията не секваше. Вече насочена към Маргарет...

Двамата с Никълъс решиха, че Кроукър трябва да се заеме с разкриването на този канал. Беше ужасно решение, защото трябваше да следи жената, която обича. Но това беше единственият начин да се доберат до Оками, друг просто не съществуваше... Наблюдавайки я как пресича широкия като площад тротоар, Кроукър ясно съзнаваше, че опасността над главата му е като двуостра кама. Не само трябваше да държи задачата си в тайна от Маргарет, но и нито за миг не биваше да забравя, че враговете на Оками могат да разберат за какво става въпрос и да го използват, за да се доберат до отстранения Кайшо...

Широките стъклени панели на входа позволяваха да се вижда всичко, което ставаше вътре в просторното фоайе. Маргарет се насочи към асансьора, който трябваше да я отведе на двадесет и осмия етаж. Фактът, че беше решила да остане под един покрив с Тони Д., ясно доказваше сериозното ѝ отношение към наследството на Доминик. Вече всички знаеха, че — Тони я малтретира и бие, интимният им живот отдавна не съществуваше. Свидетел на тези отношения беше дъщеря им Франсин, която страдаше от булимия и дълбока депресия. Въпреки всичко Кроукър все не можеше да приеме за нормално, че Маргарет е омъжена жена и живее с човек, който на практика само прикрива действията ѝ в един призрачен свят. Буквите върху хартията не означават нищо, той неволно затвори очи. Но по отношение на мислите в главата си беше безсилен. Мрачната ирония на факта, че е влюбен в жена, която действа от другата страна на закона, го притискаше със съкрушителната мощ на своята простота.

— Хей, приятел, тук спирането е забранено.

Кроукър дори не вдигна глава. Бръкна в джоба си и извади значката на федерален агент. Получи я от бившия си шеф Уилям Джъстин Лилехамър, който, преди да бъде убит, му беше възложил следствието по смъртта на Доминик Голдони. Залепи я за стъклото, очаквайки ченгето от пътната полиция незабавно да се разкара.

— Изключете двигателя и слезте от колата, моля!

Кроукър отмести вестника. Вместо очакваната кафява униформа на манхатънско ченге до колата стоеше висок млад човек в униформа на градската полиция. Лицето му не беше кой знае колко добре избръснато, кафявите му очи бяха мътни.

— Не видяхте ли значката, сержант? Изпълнявам задача, която е извън вашата юрисдикция. Моля, не ми пречете.

Ченгето протегна ръка и отвори вратата на колата, очите му не изпуснаха нито едно движение на Кроукър.

— Изпълнете заповедта, ако обичате!

— А бе, ти луд ли си? — сопна се Кроукър. — Аз съм федерален агент!

— Веднага!

Очите на Кроукър бавно се спряха върху пистолета в дясната ръка на полицаия. Къде беше проклетото копеле, когато откраднаха чантата на оная богата кучка, ядно се запита той. Прибра значката и слезе. Синьо-бялата полицейска кола беше паркирана на метър зад неговата, лампата на покрива ѝ беше изключена. Зад волана седеше втори униформен полицаи, очите му бяха вперени право напред.

— Елате с мен, ако обичате.

Полицаят се държеше любезно, но твърдо.

Кроукър сви рамене и отвори задната врата на патрулната кола. Полицаят се настани до него, онзи зад волана даде газ. Не включи нито сирена, нито сигналните светлини.

Отпусна се мълчаливо на седалката. Беше прекалено опитен, за да задава въпроси, на които така и така нямаше да получи отговор. Предпочете да насочи вниманието си към действията на тези двамата, както и върху пътя.

Шофьорът беше по-възрастен. Лицето му беше тлъсто и отпуснато, на носа му имаше голяма бенка. Влажните му устни лениво предъвкваха клечка за зъби. Държеше се някак сковано, сякаш униформата не му беше по мярка.

Насочиха се на запад, прекосиха центъра и поеха към тунела „Линкълн“. Ню Джърси, помисли Кроукър.

— И през ум не бива да ти минават глупости! — предупреди го онзи с четината, дулото на пистолета опря в ребрата му.

Как да ми минат, въздъхна в себе си Кроукър. Няма Нюйоркско ченге, което ще ме поведе оттатък реката към Джърси! Нищо чудно, че шофьорът се чувства неудобно в униформата си. Вероятно за пръв път в живота си облича такава. Кой са тези типове?

Потънаха в тунела. Стори му се, че са прекарали под водата цяла вечност. Най-накрая изскочиха навън. Изпъстрено с петна от моторно масло платното на магистралата правеше плавен завой по посока на Ню Джърси. Въздухът стана лепкав и горещ, напоен с мръсотия. Сякаш се намираха в околността на огромен завод. Гледката беше мрачна и сякаш лишена от всякакъв цвят. Бетон, стомана, безкрайни потоци коли.

Напуснаха магистралата още на първата отбивка и поеха към Хобокън. Не стигнаха далеч, тъй като дебелият отби патрулната кола и спря пред стара, отдавна запусната бензиностанция. Ръждясал скелет на „Фолксваген-бръмбар“ отбелязваше мястото, където някога, вероятно преди десетилетия, са били резервоарите за гориво. Черна котка невъзмутимо се ровеше в боклуците.

Непосредствено зад бензиностанцията имаше изоставено гробище за автомобили, оградено от мрежа с бодлива тел в горния край. Приличаше на концлагер. Навсякъде се валяха боклуци и остатъци от коли. Сякаш преди години тук се беше водило ожесточено сражение. Край колата минаха двама скитници, приведени под тежестта на вързопи. Пред себе си тикаха стари колички за пазаруване, отрупани с книжни торби и парцаливи дрехи. Количките им се сблъскаха точно в средата на изоставения асфалтов път, възникна кратък спор. После единият направи опит да хване черната котка, наблюдаваща ги само на метър встрани, но тя беше твърде пъргава за него.

— Чудесно местенце — отбеляза Кроукър. — Често ли се отбивате тук, момчета?

— Млъквай! — отсече брадясалият и го сръга в ребрата с пищова си.

— По-внимателно, синко. Ще вземеш неволно да се гръмнеш!

— Нали ти казах да...

— Хайде стига! — обади се дебелият зад волана. — Той вече е тук.

Кроукър извърна глава и спря до един тъмносин „Линкълн Марк VIII“, който бавно се плъзна зад тях.

Шофьорът включи на скорост и полицейската кола се насочи към отворения портал на гробището. Линкълнът ги последва с тихо боботене на мощния мотор.

Раздрусаха се здраво над купчина счупени тухли и бетонни късове, после спряха. Дебелият изключи мотора и мълчаливо слезе от колата.

— Мърдай! — обади се брадясалият и Кроукър бавно излезе навън. Шофьорът им беше обърнал гръб и спокойно се облекчаваше в корените на хилав смърч, който знае как успял да оцелее сред това царство на промишлени отпадъци.

Линкълнът спря на няколко метра от тях. Стъклата му бяха тъмни. Такива обикновено се използват във Флорида, за спасение от яркото слънце и жегата.

Шофьорската врата се отвори и от колата слезе Тони де Камило, съпругът на Маргарет. Кроукър бавно си пое дъх. Облечен в модерен костюм на райета — необходим атрибут за известен в света на шоубизнеса адвокат, Тони Д. се запрепъва сред боклуците към тях. Единствено по копринената риза с монограм и ярката вратовръзка си личеше, че този човек никога няма да бъде онзи гений в света на престъпниците, какъвто е бил Доминик Голдони. И завинаги ще си остане фасада на онова, което движеше нещата в този свят.

— Изчезвайте! — кратко заповяда той на двете фалшиви ченгета, които бяха арестували Кроукър.

— Тоя мръсник е опасен, Тони!... — опита се да възрази брадясалият.

— Знам, че е опасен — троснато отвърна Тони. — Сал ще има грижата за него...

Патрулката включи на заден ход и изчезна.

— Откога притежаваш това красиво имение, Тони? — иронично подхвърли Кроукър и веднага съжали за това. Но омразата му беше прекалено силна, за да бъде овладяна. Мразеше го не само заради вонята на корупция, която го следваше навсякъде като лепкав шлейф,

но и за грубото му поведение спрямо най-близките. Мисълта, че този тип е пребивал Маргарет, го накара да потръпне и да прибегне до няколко дълбоки вдишвания и издишвания.

Де Камило беше мъж от средиземноморски тип, достатъчно красив и представителен. Кожата му беше мургава, а черните очи — остри, наблюдателни и искрящи. Приблужи се на сантиметри от Кроукър и бавно подръпна ръкавелите си.

— Значи ти си копелето, което скъсва от шибане задника на жена ми! — промърмори леко задъхано той.

Доста точно определение, призна в себе си Кроукър, а на глас каза:

— Аз съм копелето, което никога не е вдигнало ръка да я удари!
Затишие.

Във взаимната им омраза нямаше нищо интелигентно или рационално. Приличаха на два бика, решени на всяка цена да спечелят спорната женска, нищо не можеше да ги спре...

— Тя мисли, че си страхотен — равнодушно промърмори Тони Д. — Жалко, защото се налага да намажа онзи зид с мозъка ти...

— Нима изобщо не я уважаваш? — попита Кроукър.

Странен въпрос за Тони Д. Не му обърна внимание, вероятно нямаше подходящо настроение. Вдигна ръка и дясната врата на линкълна се отвори. Появи се Сал, очевидно личният бодигард на Тони. В ръцете си държеше мощна пушка с оптически мерник, личеше му, че умее да борави с нея. Опря я на покрива на колата и внимателно се прицели. Кроукър си даде сметка, че всичко е било предварително проиграно — той самият се оказа изцяло в обсега на евентуалния изстрел, докато Тони можеше дори да не се помръдва. Ако, разбира се, беше готов да рискува копринената си риза, която положително би била опръскана с кръв... Но той беше предвидлив тип, сигурно си носи поне две за резерва в багажника на линкълна...

Сал притисна буза в приклада, окото му леко се сви пред оптическия мерник.

— Готов ли си да умреш, копеле? — попита Тони. Гласът му беше станал леко дрезгав от вълнение.

— Кой е готов? — сви рамене Кроукър. Не мислеше за живота и смъртта, а по-скоро за това, което превръщаше Тони Д. в брутален

звяр. Той просто не беше в състояние да прави разлика между мисъл и действие, вероятно именно затова беше пребивал жена си...

Маргарет. Спомни си за нея и разбра, че не иска да умре. Особено пък от ръцете на тоя противен тип. Но положението беше лошо. Не беше в състояние да се пазари, а и Тони едва ли щеше да има търпението да го изслуша. Ядоса се на себе си, просто защото беше позволил да го отмъкнат като някакъв нещастен новак. Марлоу Айлънд беше притъпил инстинкта за самосъхранение у него. Ето до какво водят прекаленото пиене и безгрижният живот на слънце... Човек става небрежен и твърде късно разбира това... Сега тази небрежност може би ще бъде заплатена с цената на живота му. Беше се нагледал на подобни случаи. Много отлични ченгета се бяха простили с живота си заради мимолетно отпускане, някоя малка, почти незабележима небрежност... Дойда и неговият ред. Господи.

Спомни си за Аликс, за невероятното ѝ тяло, очертано на фона на залеза в Марлоу Айлънд. Неземно красивата манекенка, която, противно на всякаква логика, се беше влюбила в него... Спомни си и Маргарет — силна духом жена с напълно изграден характер, привлекателна по неотразим начин, обременена от обичта и наследството на мъртвия си брат, опитваща се да управлява огромната империя, изградена върху кръв, насилие и сложно преплетени интереси. Спомни си Никълъс. Такъв, какъвто го остави в Токио — силен и верен приятел, готов да заложи живота си за него. Спомни си за баща си, надупчен от куршуми в една от задните улички на „Адската кухня“, проснат бездиханен с окървавена униформа на редови полицаи. Майката на Кроукър не само отказа да го погребее с тази униформа, но и побърза да я изхвърли на боклука. Кроукър я измъкна оттам и внимателно я прибра в найлонов плик. Извади я отново в деня, в който го произведеха сержант-детектив, и дълго гледа тъмните петна бащина кръв...

Действието се развиваше сякаш на забавен кадър. Тони Д. бавно кимна с глава, Кроукър почти физически усети как показалецът на Сал обира луфта на спусъка, а окото му — неестествено голямо през увеличителното стъкло на мерника, бавно се присвива...

После тресна изстрелът. Плътта на Кроукър настръхна в очакване на куршума. Но това не стана. До слуха му достигна нещо

като хълцане, главата му се вдигна заедно с тази на Тони Д. Видяха как Сал бавно се отпуска на колене, а пушката пада от ръцете му.

— Мама му стара! — стреснато промърмори Тони Д. — Какво, по дяволите...

— Излишно е да се напъваш, Тони! — прозвуча заповеден мъжки глас. — Ще ти дойде прекалено много!

Кроукър спря поглед на човека, който се приближаваше откъм струпаните накуп ръждясали коли. Беше малко по-възрастен от Тони, но рошавата коса и широката усмивка му придаваха вид на хлапак. Крачеше решително, краката му с лекота преодоляваха неравния терен.

Долната челюст на Тони смаяно увисна.

— Пресвета Дево Марио, Божествена майчице! — прекръсти се той. — Гадняра!

— Той самият! — потвърди Чезаре Леонфорте, усмивката му стана още по-широка.

— Сигурно си полудял, мамка му! — изплю се Тони. — Как смееш да се появяваш на моя територия?!

Леонфорте го изгледа с любопитството, с което посетителите на зоологическата градина разглеждат екзотични птици.

— Значи ме мислиш за превъртял, а? — промърмори той. — Вярно, че с покойния Доминик (мир на праха му) се бяхме разбрали. Той си седи на Източното крайбрежие, а аз — на Западното... — раменете му леко се повдигнаха и отпуснаха: — Но ти добре познаваш човешката природа, адвокате... Дом тръгна да се разширява на запад, а пък аз — на изток...

— Мръсно копеле! — изрева Тони, лицето му стана мораво от притока на кръв. — Идваш тук без никой да те е канил, убиваш ми бодигарда и се хилиш! Означава ли това, че искаш война?!

— Успокой се, адвокате — промърмори Леонфорте. — Искам да си защита интересите и нищо повече. Фактът, че мислиш със задника си, не означава, че и аз трябва да правя твоите грешки.

Имаше очи на убиец. В близост до ирисите танцуваха едва доловими червеникави пламъчета. Кроукър беше виждал достатъчно от тях, за да ги разпознае. Но при този човек имаше и едно съществено различие — налудничавите пламъчета в очите му влизаха в рязко противоречие със спокойното му поведение и добре обмислените

фрази. Сякаш в тялото му бяха намерили място две коренно противоположни личности.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Време е да се събудиш, адвокате. Ти си един шибан аматьор, който и понятие си няма от играта, за която се е захванал!

— Не съм длъжен да ти слушам глупостите! — изрева извън себе си Тони Д. — Имам някои сметки за оправяне с тоя мръсник, ти стой настрана!

— Хайде да не надценяваме ума ти, Тони — предложи все така спокойно Леонфорте. — Защо не се качиш на прекрасния си нов линкълн, за който, между другото, искрено ти завиждам, и да изминеш обратния път до града? Някой друг ден ще си поговорим на спокойствие...

— Какво?! Идваш на моя територия и си въобразяваш, че *можеш да ми заповядваш*?!

— Спокойно, адвокате. Трябва ти доза кокаин или едно професионално продухване. А най-добре и двете...

— Считай се за покойник, Гадняр! — мелодраматично заяви Тони Д. В гласа му се долови онази тежка заплаха, която правеше неотразимо впечатление на продуцентите от „Парамаунт“ и „Метро Голдуин“...

Но Чезаре Леонфорте изобщо не се впечатли. Цъкна с език и зад гърба му изведнъж изскочиха двама здравеняци с дълги палта. Под полите им надничаха късите дула на автоматични пистолети МАК-10.

— Няма смисъл да се караме, адвокате. Ще забравя заплахата, която току-що ми отправи, само и само за да те уверя в своята искреност. Не искам неприятности, а и...

Вече си ги създаде, приятелче! — изсъска Тони.

— ... съм сигурен, че ти също не ги искаш — спокойно довърши изречението си Леонфорте.

Тони премести очи от автоматичните пистолети към лицето на Кроукър.

— Май не вярваш на късмета си, а? — изръмжа той. — Аз също!

После бавно започна да отстъпва към относителната сигурност на голямата кола. Лицето му беше бяло като платно, Кроукър имаше чувството, че всеки момент ще се строполи в несвяст.

— Само едно ще ти обещаю, Гадняр! — просъска тихо Тони. — Горчиво ще съжаляваш, че си се появил тук!

— Страхотен тип! — засмя се Леонфорте и остана на място, докато лимузината потегли. После се обърна към Кроукър и добави: — Я се погледни, приятелче... Май наистина си готов за изстисквачката, а? — главата му неодобрително се поклати: — Това момче беше сериозно. Като нищо щеше да ти откъсне ташаците...

— Твоите също — отбеляза Кроукър. — Не мислиш ли, че ставаме нещо като братя по съдба?

Леонфорте дълго мълча, очите му изпитателно оглеждаха фигурата на Кроукър.

— Май наистина си те бива — одобрително промърмори той. — Излишно е да карам някое от момчетата да провери дали са ти сухи гащите...

— Свършиха ли се майките за тая работа?

Чезаре Леонфорте отметна глава и се разсмя. После разтърка очи и вече сериозно добави:

— Можеш да се майтапиш колкото си искаш, мистър Кроукър... Но фактът си е факт — аз ти спасих живота и сега трябва да ми се отплатиш!

Джипът друсаше здравата, тялото на Никълъс, омотано в гъвкава жица и с превръзка на очите, подскочаше на задната седалка. Сетивата му бяха изострени. Старши инспектор Ван Киет заповядваше с остър глас да им направят път, в ноздрите го удари миризма на прясна риба, нарязана захарна тръстика и плодове.

Не беше трудно да разбере, че се връщат обратно в Сайгон. А там ще го екзекутират, точно както го беше заплашил виетнамецът. Преди да го изправят пред дулата на пушките, те несъмнено щяха да го подложат на разпит. Можеше спокойно да забрави за адвокат и процес — тук тези придобивки на цивилизацията нямаха никаква цена.

Знаеше какво трябва да бъде сторено. Шиндо и Бей са мъртви. Вече беше на път да разкрие загадката около убийството на Винсънт Тин. Незаконният компютърен хибрид е бил конструиран от руски кибернетик на име Абраманов, който се крие северно от Сайгон, а тунелите Ку Чи са отправната точка към него.

Шиндо беше сигурен, че старши инспектор Ван Киет знае всичко за убийството на Винсънт Тин. Сега Никълъс имаше нужда от двадесетина минути насаме с него, за да получи необходимата информация.

Двадесет минути.

Концентрира се върху жицата, с която бяха стегнати китките и глезените му. Тялото му беше в полулегнало положение, проблеми с жицата едва ли щеше да има. Тя беше стегната здраво, но особените контракции на мускули, кости и сухожилия скоро дадоха резултат. Пръстите му напипаха края и започнаха да го развързват.

Работеше бавно и внимателно, макар че при това друсане едва ли някой би забелязал действията му, дори и да го наблюдава внимателно.

Ръцете си освободи точно за десет минути, веднага след това се зае с глезените. Главата му продължаваше да се тръска заедно с подскачанията на джипа по разбития път, скоро превръзката се разхлаби и очите му бяха свободни.

Първото нещо, което видя, беше ухиленото лице на Ван Киет. Извърнал се назад, старши инспекторът беше насочил в гърдите му голям руски пистолет.

— Няма смисъл — поклати глава той. — Знам кой си, знам *какво* представляваш... Имам представа за твоите умения и можеш да ми повярваш — няма да ти позволя да ги приложиш на практика. По-скоро ще ти вкарам един куршум в главата още сега! — Никълъс леко се размърда и виетнамецът добави: — Не се опитвай да ми прилагаш номерата си, защото наистина ще те гръмна!

Никълъс отвори танжинското си око и разбра, че Ван Киет наистина е готов да го убие. Отпусна се на седалката. Макар и развързан, сега се чувстваше повече пленник, отколкото в момента на залавянето си край Ку Чи.

В джипа се възцари тежко мълчание. Шофьорът с мъка си пробиваше път през каруци и велосипедни рикши, задръстили предградията на Сайгон. Никълъс откри, че Ван Киет няма никакво намерение да го води в полицейския участък. Това беше лош признак, трябваше да разбере по чии заповеди действа виетнамският полицай. Човек като него, заровен до шия в престъпната действителност на огромния град, положително смуче от няколко господари. Ако е умен и изобретателен, той спокойно би могъл да съчетава разностранната

дейност без особени проблеми с личната си сигурност. Естествено кралят на опиума, който вероятно го държи на хонорар, едва ли ще бъде информиран за връзките на инспектора с международен търговец на оръжие. Защото това би довело до бързата му смърт, която сигурно по нищо няма да се отличава от тази на Винсънт Тин...

Никълъс трябваше да се концентрира върху запазването на живота си, сега това беше от първостепенно значение. Ван Киет очевидно изпълняваше нечия заповед, а господарят му очевидно имаше отношение към убийството на Винсънт Тин. Мислите му започнаха да текат в тази посока. Един от източниците на доходи за Тин очевидно е бил и компютърът, създаден с крадените невронни платки от първо поколение на технологията „Чи“. Но Тин вече го нямаше, компютърът също. В Сайгон обаче се появява Никълъс, със себе си носи невронни платки от второ поколение. Това положително е твърде изкусителна примамка за хората, действали в комбина с Винсънт Тин.

От Бей научи едно ново име — Абраманов, руснакът с теоретична подготовка по кибернетика. Но този човек е тесен специалист, а не бизнесмен. В страна като Виетнам той едва ли би могъл да има някакво влияние. Тук никой не обичаше руснаците. Следователно някой стои зад него. Кой е той? Никълъс не можеше да се освободи от подозрението, че това е същата личност, която е заповядала екзекуцията на Винсънт Тин. В момента без съмнение го водеха именно при него или при някой от неговата група. Ако оцелее за подобна среща, разбира се...

Най-сетне спряла пред безлична сграда. Върху олющената фасада беше окачена табелка с нищо неозначаващ номер. Но Никълъс имаше чувството, че вече е бил тук. Свалиха го от джипа, край тях се точеха велосипеди и рикши. Даде си сметка какво означава свободата на тези хора. Бедни, а вероятно и гладни, те бяха хиляди пъти по-свободни от него. При пристигането си в Сайгон дори не беше предполагал, че ще завижда на някого тук. А сега се оказа, че завижда дори на последния уличен просяк...

Вътрешността на сградата изглеждаше напълно запусната. Никълъс механично огледа дългия коридор, паметта му се задейства. Номерът. Беше същият, който се споменаваше в един от докладите на Шиндо. Тази сграда е била наета от Винсънт Тин за незаконните му

операции. Още една крачка към разрешаване на загадката около неговото убийство.

Шофьорът вървеше напред, инспектор Ван Киет — на крачка зад Никълъс. Започнаха да изкачват стръмна желязна стълба. Малко преди средата пътят им беше препречен от неясна фигура, слизаща в обратна посока.

— Инспекторе! — обади се мелодичен женски глас.

— Вие! — стреснато се спря Ван Киет.

— Аз ще поема този човек — спокойно каза Сейко.

— Изключено! Имате ли представа какви са обвиненията срещу него?

— Имам.

— Дори да е така, аз не мога просто да...

— Забравяте с кого разговаряте, Ван Киет! Можете и искате!

Сърцето на Никълъс пропусна един такт. Красивата японка на стълбите се казваше Сейко Ито и доскоро работеше като негова лична асистентка. Именно тя предложи кандидатурата на Винсънт Тин за директор на новооткрития филиал на „Сато-Томкин“ в Сайгон. Вероятно е била замесена и в нелегалния износ на невронните платки за компютъра „Чи“. В отсъствието на Никълъс и без да притежава солидни доказателства в една или друга посока, партньорът на Никълъс Танцан Нанги я беше назначил на мястото на Тин, вероятно с надеждата, че рано или късно тази жена ще се издаде... Ако е сигурна в доверието на своите работодатели, тя положително ще допусне някоя грешка. Това беше основният довод на Нанги.

И ето я сега тук. Точно в сградата, в която Тин е вършел незаконните си операции. Очевидно не само познаваше отблизо старши полицейския инспектор на град Сайгон, но и го държеше в ръцете си.

Сейко се спусна още едно стъпало надолу и спря пред шофьора на Ван Киет, който ѝ препречваше пътя. Носеше къса черна рокля от естествена коприна, прорязана от тъмнозелени ивици. Раменете и по-голямата част от краката ѝ бяха голи. Нямахше обици, единственото украшение по нея беше солидна гривна от старо сребро. От цялата ѝ фигура се излъчваше здраве и красота, но най-вече решителност. Никълъс никога не беше виждал подобно изражение на лицето ѝ.

Шофьорът въпросително се озърна, Ван Киет леко кимна с глава и той се отмести.

— Елате, Никълъс — промълви Сейко. — Сигурно сте доста уморен след всички приключения, които преживяхте...

Искаше му се да отговори отрицателно, искаше му се да й каже да не му пречи, да го остави да разкрие всичко докрай. Очевидно беше убедена, че спасява живота му, но на практика просто прекъсваше неговото разследване, вероятно завинаги... Но как би могъл да й каже всичко това пред Ван Киет?

Нямаше избор. Раздвижи се, мина покрай мрачната фигура на полицаия и последва Сейко по дългия коридор, обратно към изхода. Тежката врата беше открената, отвъд нея се виждаше оживената улица. По нея летяха велосипеди и рикши, свободни като лястовици в синьото небе...

— Тони мисли, че ти си убил Доминик Голдони.

— Но ти си на друго мнение. Нали, мистър Кроукър?

— Да, точно така.

Чезаре Леонфорте допълни чашите с каберне „Джордан“.

— Едно от предимствата на живота в Калифорния е близостта с производителите на най-добрите американски вина — промърмори той и отпи глътка от рубинената течност. — Аз съм закърмен с италианско вино и все още го обичам... Но реколтата от Напа и Сонома е наистина забележителна... — очите му замислено се спряха на чашата: — Това постижение може да се сравнява единствено с успехите на японците...

— На японците?

Седяха в дъното на ресторант от веригата „Трай-Бе-Ка“ в западната част на Манхатън, непосредствено до Канал стрийт. Гадняра очевидно не си падаше по уютните италиански ресторантчета с карирани покривки. Дългото и тясно помещение с редица високи прозорци навяваше чувство за присъствие в някогашна работилница. За това допринасяха както стърчащите отвсякъде тръби на отоплението, така и черните униформи с ризи без яка на обслужващия персонал. Пещерната симетрия се нарушаваше единствено от дългия бар, издигащ се на малък подиум над стария дъсчен под. Двамата

мъжаги с автоматични пистолети МАК-10 не се виждаха никъде, вероятно висяха отвън на тротоара.

— През петдесетте и шестдесетте години етикетът „Произведено в Япония“ беше синоним на евтини боклуци — поясни Леонфорте. — Същото беше положението и с калифорнийското вино... Но я виж какво става сега!... — ръката му вдигна кристалната чаша: — Цял свят цени калифорнийското вино, дори ни завивда за него... Същото е и при японците, въпреки временните затруднения на икономиката им... Вече никой не разказва вицове за тойотите, обект на подигравка станаха кадилаците... Аз самият едва ли някога ще седна зад волана на кадилак!

— Ще ме извиниш за любопитството — усмихна се Кроукър. — Но откъде ме познаваш?

— Не е чак толкова трудно — махна с ръка Леонфорте. — Само трябва да се сетиш, че аз имам достъп до всички електронни средства за информация, които са на разположение на тъй наречените сили на реда... — облегна се назад, върху лицето му се появи самодоволна усмивка. И защо не? Току-що беше унижил главния си съперник, прогонвайки го най-безцеремонно от собствената му територия. В допълнение беше получил за лично ползване един федерален агент, като, между другото, беше спасил и живота му...

— Така ли? — учуди се Кроукър. — Аз пък бях убеден, че споменатите електронни средства са надеждно защитени срещу външно проникване...

— Кой казва, че моето проникване е „външно“? — отвърна Леонфорте и се засмя на озадаченото му изражение. — Е, добре. Признавам, че технически погледнато, аз *наистина* съм външно лице. Но на някои хора това им е безразлично... Държавните служители са претрупани с работа...

— А и заплатите им са малки, нали?

— Точно така, мистър Кроукър — кимна Леонфорте. — Лошото заплащане е проклятието на бюрократа. Ако човек проумее този факт, той вече знае всичко за съсловието... — произнесе „съсловието“ с нескрито пренебрежение, като за второ качество хора. — Но именно това съсловие задвижва държавния апарат. И аз действам по съответния начин — стрема се да спечеля неговото доверие, или... поточно казано — неговия интерес...

— Като смазвате необходимите колелца — каза Кроукър и сложи в устата си късче хляб, натопено в зехтин. Виното, комбинирано с преживените вълнения, прогаряше празния му стомах. В крайна сметка човек не всеки ден се завръща от отвъдното, при това в компанията на един от най-близките сподвижници на дявола...

Леонфорте вдигна ръка и направи знак на келнера да донесе втора бутилка.

— Това е факт — кимна той. — Всяка кола се нуждае от смазочни материали. Особено тази, която върви с нискооктанов бензин...

Кроукър забеляза малкия белег, почти невидим под брадичката му. Леонфорте не го криеше. Напротив — хора като него обикновено се гордееха с подобни неща, считаха ги за медали, доказващи храбростта им на млади години...

— Е, добре, знаеш кой съм — кимна той. — И какво от това?

Леонфорте изчака келнера да извади тапата и да отлее няколко капки вино в чиста чаша. После му махна да се отдалечи, без да си прави труд да отпие.

— Ще ти кажа какво, мистър Кроукър — промърмори той. — Веднага ще ти кажа. Каква е причината да вървиш по петите на Маргарет Голдони де Камило?

— Наистина ли очакваш да я споделя с теб?

Леонфорте направи цяло шоу с повторната дегустация, после тържествено напълни чашите.

— Ще ти кажа нещо, което може би ще те шокира — промълви той. — Ние с теб наистина имаме нещо общо... И то е притеснението, което изпитваме от личността на един мъртьвец. Доминик Голдони...

Кроукър замълча, кабернето продължаваше да върши лоши неща с червата му.

— Може би ще кажеш, че дрънкам глупости, но съветът ми е хубавичко да си помислиш... Искам да ти разкажа нещичко за себе си... Баща ми Франсис — нека Бог даде покой на душата му — беше човек от старата школа. Какво искам да кажа ли? Че беше истински герой, по-силен от живота. Ето какво! Интересуваха го най-главните неща в този живот: парите, влиянието, почитта... Чукаше като бесен. Заведе ме на курва, когато навърших дванадесет... Такава е традицията в рода ни. Остана да гледа как „оправям“. Може би е искал да ми дава

съвети, а може би просто да погледа... Казва ли ти някой? Но от този момент нататък ме третираше като мъж. Шест месеца по-късно сложи в ръката ми пистолет и се зае да ме учи да стрелям. Караше ме да сглобявам и разглобявам оръжието с вързани очи, съвсем като фелдфебел... Но такъв си беше той, какво можех да направя?

Беше ясно, че подготовката е в ход. Но за какво, по дяволите? „Да станеш мъж, викаше. Не станеш ли мъж, ще станеш боклук...“ И имаше право, да знаеш! — Леонфорте отпи с наслаждение от чашата си и продължи: — И тъй, старецът каза, че се налага да убивам... Някакъв умник нарушил правилата и започнал да дрънка глупости за баща ми, при това на публично място... Следователно трябваше да бъде убит на публично място. В любимия си ресторант, където се чувствал на сигурно място. „Ще ударя камбаната, рече старецът. Всички ще знаят за какво става въпрос...“

— По онова време бях тринадесетгодишен, но с детството ми беше свършено. Така искаше баща ми, така исках и аз... — Леонфорте замълча за момент, очите му потърсиха очите на Кроукър: — Зная, че си убивал навремето, вероятно не ти е било лесно... Но с мен не беше така. Чувствах се като пратеник на Бога, с ангел на рамото. Бум, тряс! Мозък и кръв по стените, примесени със сос от скариди. Мадами пицят, приятелчетата на моя човек зяпат ошашавени, други направо си драйфат... Исусе Христе! Чувството за върховна власт беше великолепно! Изпитвах го за пръв път в живота си... И знаеш ли какво? Изведнъж ми се прииска да ги очистя всичките. Така, както клечаха около масите. Имах чувството, че са омърсени от контакта си с него. Все пак се овладях, пуснах патлака на земята и си излязох...

Възбуден от приятните спомени, Леонфорте се приведе над масата с порозовяло лице:

— Сега ще ти разясня подробностите по създалата се ситуация. Доминик си беше един шибан гений, откъдето и да го погледнеш... Мразех го в червата, но бих бил тъпак, ако не се съобразявах с този факт. Беше достатъчно умен да ме държи на разстояние, въпреки че аз имах повече пари, повече хора и повече възможности от него. Удряше ми един в мутрата в момента, в който се опитвах да заема някоя нова територия. Никога не чух нищо директно от устата му, между нас нямаше открита конфронтация. Но веднъж ми пропадна изгодна сделка с държавно имущество заради някакви щатски забрани, друг

път ФБР изтараши компания, която се готвех да закупя, трети път пък фирма с големи печалби изведнъж се оказа на ръба на банкрута часове преди да я глътна... И това се повтаряше безкрай. Знаех, че е Доминик, но понятие си нямах как успява! Любознателните хора искат да задоволяват своето любопитство, мистър Кроукър. А аз съм страшно любознателен!

— Страхотно — усмихна се Кроукър. — Но аз какво общо имам с това?

Леонфорте остави чашата си на масата, лицето му се смръщи:

— Искаш да играем открито, значи... Е, добре, започваме! — в очите му се появи хладен, почти животински блясък: — Той те привлече, нали? Доминик имам предвид. Разбира се, такава е влиянието му върху всички... Ти, приятелче, си успял да проследиш убиеца му. И не само да го проследиш, а доколкото разбирам и да помогнеш за ликвидирането му... Ролята ти обаче не свършва дотук. Пъхаш ръце там, дето може би не им е мястото... В гащичките на Маргарет де Камило... И ставаш нещо като член на семейството... — ръката му отново се стрелна нагоре в познатия жест: — Хич не ми пука за това, приятел. На даден етап дори ми е любопитно... Мъжете са си мъже, нали? По дяволите, това унижение трябва да го е довършило! Такива като него се раждат в гъз... Надявам се, че разбираш какво имам предвид...

Пръстът му се насочи към Кроукър:

— Но фактът, че това го прави едно ченге, хвърля петно върху нашето съсловие... Италианците му викат *infamia*, което ще рече безчестие. Обиждаш ни право в очите и това ме кара малко да ти се сърдя...

Не ми стига Тони Д., ами сега и още един италиански враг, въздъхна в себе си Кроукър. Има дни, в които човек направо не бива да се събужда!

— От друга страна имам едно особено чувство по отношение на Маргарет — продължаваше Гадняра. — Просто не ми се вярва, че умник като брат й ще остави целия бизнес в ръцете на глупак като Тони Д.! Защо би го сторил? Само защото е зет на фамилията? Не, братле. Доминик беше твърде умен, за да допусне тази банална грешка. Значи има нещо друго... Но какво? — ръката му отново се вдигна, този път в примирителен жест: — Окей, може би наистина не

знаеш... Но съм готов да си заложа и двете топки, че Маргарет знае! Разбираш ме отлично, защото и ти имаш същите подозрения, нали? Защо иначе ще вървиш подир нея, а не подир Тони? Маргарет беше единствената близка на Доминик в навечерието на смъртта му... И единственият умен човек край него, въпреки че е инвалид...

— Инвалид?

— Тя е жена, приятелче. Как *другояче* би нарекъл това нейно качество?

Кроукър отмести поглед от лицето на Леонфорте и промърмори:

— Гладен съм.

Двете противоположни личности у Чезаре Леонфорте направо го влудяваха.

Гадняра ухилено подсмръкна и махна с ръка на келнера.

— Няма проблеми, ще ядеш до насита. Нали затова сме тук?

Поръча си ордъовър с водка и зелена салата. Кроукър, чието настроение окончателно помръкна, предпочете стек с пържени картофи. Без да го пита, Леонфорте прибави една зелена салата и за него.

Отново останаха сами, Леонфорте вдигна чаша и кимна по посока на младата двойка, която се настаняваше на съседната маса.

— Виж го тоя нещастник как наднича по момичетата. Прилича на истински глупак нали? Много ми се иска аз да съм човекът, дето ще сключва сделка с него следобед... Положително няма да знае кога да каже „да“ и кога „не“... — пръстите му отчупиха парче хляб и бавно го потопиха във виното. — Откак свят светува жената оказва лошо влияние върху поведението на мъжа...

— Това лично мнение ли е, или научно доказан факт?

— Не бива да си такъв скептик, приятел — засмя се Леонфорте и налапа хляба. — Да вземем за пример теб и Маргарет. Обективно погледнато, ако между вас съществува някакво споразумение или съюз, нещата не биха били толкова отчайващи... Но у теб се забелязва присъствието на *привличане*... И това влияе на преценките ти, замъглява съзнанието ти точно когато то трябва да е максимално ясно. Защото искаш да я закриляш, да ѝ станеш спасител...

— Ти най-малко можеш да бъдеш сигурен в това — възрази Кроукър.

Салатите пристигнаха. Леонфорте се нахвърли върху своята така, сякаш не беше ял от дни. Кроукър сложи малко в устата си и установи, че стомахът му е окончателно затворен. Поклати глава и остави вилицата.

— Напротив — промърмори с пълна уста Гадняра. — *Аз зная всичко!* Просто защото зная какво става между мъжете и жените. Мъжете преследват властта, а жените — мъжете с власт. Това е най-нормалното нещо на света и нищо не може да го промени.

Приключи със салатата, оцетът и олиото от устните си избърса с помощта на хапка хляб. После пръстът му се насочи към чинията на Кроукър:

— Няма ли да я ядеш?

— Вземи я — поклати глава Кроукър.

Леонфорте я взе, чинията беше опразнена за нула време. Келнерът се появи, отнесе посудата и зареди сребърните прибори за основното ястие.

Леонфорте отпи глътка вино и вдигна глава:

— Виж какво, мога да пренебрегна факта, че шибаш жената на Тони Д. Отдалеч ти личи колко си й наточен, нека Бог ти помага... Но това е слабост, мистър Кроукър, и сега ще разбереш защо твърдя, че жените оказват лошо влияние на мъжа... Ти ми дължиш живота си. За разлика от оня дрисльо Тони Д., аз рядко пропускам шанса да се разправам с враговете си... Имаш си приказка с Маргарет и очаквам да ми помогнеш да разбере някои неща... Убеден съм, че тя знае много, готов съм на всичко, за да се докопам до това, което притежава.

Кроукър усети тежките удари на сърцето си.

— Какво е то?

— Списъкът на Доминик. В него се съдържат сведения, с чиято помощ той е държал в ръцете си всички. Не само в града и щата, но и във Федералното правителство! Убеден съм, че Тони Д. и хабер си няма за него, следователно остава Маргарет. Един Господ знае защо Доминик се е доверил именно на нея. Дори да пращи от акъл, тя си остава една фуста и сериозните хора не би трябвало да й имат доверие...

Основното ястие пристигна, Леонфорте се нахвърли върху своето още преди келнерът да постави чинията пред него.

— Това е положението, мистър Кроукър — изръмжа с пълна уста той. — Ще продължиш с проследяването на Маргарет. Ще разкриеш тайната на Дом и ще я споделиш с мен. Защото от този момент нататък ти работиш за мен.

— А какво ще стане, ако откажа?

Леонфорте вдигна глава, в очите му ярко проблеснаха налудничавите пламъчета. Лицето му се разтегна в отвратителна усмивка.

— Ще ти кажа, мистър Кроукър, веднага ще ти кажа... Откажеш ли, лично ще пусна един куршум в мозъка на Маргарет Голдони де Камило!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТОКИО | САЙГОН | ВАШИНГТОН

Момичето с бадемова кожа извърна тъмните си очи към Акира Шоза и той видя тайните, плувачи в тях.

Тайните бяха стока, с която Шоза цял живот търгуваше, може би затова веднага я почувства близка. Беше просната върху черна лакирана маса, косата ѝ — не по-малко блестяща от лака, се спускаше към малките гърди, плоския корем и стегнатите бедра. Атмосферата тежеше от тютюнев дим и лепкава сексуална възбуда. Голото тяло на момичето беше покрито с ивици индигова боя, устните ѝ бяха свити във формата на съвършено „О“...

Тайните помагаха на Шоза — оябун на клана Кокоро гуруши, да стои по-далеч от затвора. А там влязоха твърде много едри финансисти, висши чиновници и професионални политици по обвинения в измама, укриване на доходи и незаконно финансиране на политически партии.

Тясна ивица блестящ плат прикриваше по декоративен начин слабините на момичето, гумен предмет с фалическа форма запълваше устата ѝ. Това беше същността на представлението: цветните ивици върху гърдите, корема и бедрата ѝ оставаха напълно неподвижни, признаци на живот даваха единствено ярко начервените устни, сякаш изпълняващи древен ритуал. В помещението беше толкова тихо, че Шоза чуваше дишането на неколцината посетители от мъжки пол, отбили се в нощния клуб след разточителни вечери в скъпи ресторанти, търсещи разтоварване от напрегнатия ден.

Една от най-ревниво пазените тайни на Шоза беше свързана с Никълъс Линеър. Той беше централната, фигура, около която се въртяха странни събития, в свой особен ритъм...

Като ритъма на устните пред него, увили се около гумения предмет, движейки се нагоре-надолу с бавни, перверзни движения. Момичето владееше отлично номера си, очите ѝ сладострастно се притваряха, езичето ѝ пъргаво прибъгваше по главичката.

Бащата на Никълъс, полковник Линеър, беше сключил таен съюз с Микио Оками още по време на американската окупация. На пръв

поглед в това нямаше нищо необичайно. В онези години американците често прибегваха до услугите на Якудза, особено когато трябваше да се справят с работническите бунтове, организирани от комунистите. Те правилно бяха преценили, че е далеч по-добре главите на непокорните японци да бъдат трошени от техни сънародници, а не от войниците на една чужда окупационна сила. Клановете на Якудза, от своя страна, с радост приеха поставената задача, просто защото ужасът им от комунистите беше не по-малък от този на американците.

Но отношенията между Оками и полковник Линеър очевидно бяха стигнали по-далеч от едно обикновено взаимноизгодно сътрудничество. Двата бяха станали близки приятели. Дотук се простираха сведенията на Шоза, всичко отвъд тях се приближаваше до сферата на предположенията. Никой не знаеше какви точно са били тайните им планове, догадките бяха най-различни. Шоза например беше единствен сред оябуните на Якудза, който разбираше мотивите на Томоо Козо, направил опит да убие Никълъс Линеър в първия ден на новата година.

Всички бяха убедени, че Козо — оябун на клана Ямаучи, е действал под принудата на страха. Опасявал се е, че Линеър ще разбере подробности около смъртта на жена си, катастрофирала заедно със своя любовник в опит да избяга от хората на Козо, които са я държали под око. В това отношение Шоза умишлено излъга Ушиба. Защото Козо съвсем съзнателно беше тръгнал по следите на Джъстин Линеър, беше решил да я ликвидира, а след това да се разправи и със съпруга ѝ. Причината за това беше кръвно отмъщение. Козо твърдо вярваше, че полковник Линеър и Оками са организирали убийството на баща му Катцуодо през 1947 година, защото Катцуодо бил против политиката на Оками за тясно сътрудничество с американците. Катцуодо мразел всичко, което идва от Запад, така и не успял да превъзмогне чувството на унижение, обхванало го след разгрома на Япония в Тихия океан. И това била причината за дълбоките му разногласия с Оками.

Вътрешната война изглеждала неизбежна. Оябуните на различните кланове били убедени, че тя ще им донесе само нещастия, но никой нямал сили да ѝ се противопостави. Две седмици след като Катцуодо открито заплашил с война, тялото му изплувало от водите на река Сумида. По него нямало никакви следи от насилие, но някой

очевидно открил добре пазената фамилна тайна, че старият Козо не умеел да плува. Младият Томоо подчинил живота си на една-единствена цел — да открие убийците на баща си. Подозренията му били насочени към Оками и полковник Линеър, но Шоза така и не разбра дали те са били подплатени с достатъчно твърди доказателства.

Вниманието му беше привлечено от момичето върху масата, което контролираше тялото си по наистина великолепен начин. Това беше коронният ѝ номер, за изпълнението му наистина трябваше талант. Нито едно мускулче не помръдваше под гладката кожа, обсипана вече със ситни, едва забележими капчици пот. Една самотна капка, доста по-едра от останалите, блестеше като диамант на върха на възбудената гърда. В нея имаше нещо неизразимо величествено. Тя престана да бъде обикновена течност, а приличаше на сълза, на готов да полети във въздуха вишнев цвят... Вечен като живота, далеч от докосването на времето и чувствата...

В едно отношение Шоза искрено се възхищаваше от Никълъс Линеър. Този човек се беше изправил пред една типично японска дилема, достойна за най-светлите исторически личности. Никълъс обича баща си, но едновременно с това не може да приеме връзките му с Якудза в лицето на Микио Оками, Моралът му е здраво разтърсен, вероятно това се превръща в основна причина за дълбоката му омраза към Якудза. Едновременно с това обаче той приема да помогне на Микио Оками. За да уважи паметта на баща си, за да изпълни даденото обещание — да помогне на Оками, когато оябунът се обърне към него. Миналата година Оками разбрал, че е белязан за убиване, и потърсил помощ. Никълъс се е отзовал и това му правеше чест. Приел да закриля стария мафиот, да изпълни своето „гири“, въпреки очевидната вреда, която му носи този акт...

Момичето извади фалоса от устата си, по бузата му се плъзна тънка струйка слюнка. Ръцете ѝ го обхванаха нежно, поиграха си малко с него, после го наместиха между малките, твърди гърди, които възбудено се повдигаха и отпускаха. Върхът му се потърка в едното зърно, после в другото, скоро и двете започнаха да потръпват под светлината на прожекторите.

Влажната глава на фалоса бавно се движеше по плоския корем, прескочи пъпа и опря в лъскавото парче плат, което прикриваше слабините. Ловко движение на китката и гуменият инструмент се

плъзна отдолу. Платът се повдигна толкова непринудено и съблазнително, че зрителите неволно се надигнаха от местата си.

Изцъклили очи и затаили дъх, те гледаха как инструментът бавно потъва в тялото на момичето. От устата му се изтръгна тихо, възбуждащо стенание. После гуменият фал ос започна да се движи в такт с дискретно прозвучалата музика. Навътре, навън... Навътре, навън... Ярко начервените устни продължаваха да бъдат във формата на „о“...

Миг по-късно се разнесе тихо шумолене. Един от зрителите се беше изправил, треперещата му ръка стискаше десет хиляди йени. Неясна фигура до ярко осветената сцена протегна ръка и прибра банкнотите, междувременно панталонът на мъжа се набра на куп около глезените му. Дишайки тежко, той се приближи до масата. Влажният инструмент продължаваше ритмичното си движение. Навътре, навън... навътре, навън...

Мъжът коленичи до главата на момичето и вкара члена си в устата му. Червените устни се склучиха около потръпващата плът, мъжът затвори очи. Вече всички бяха на крака. Музиката заглъхна, в залата се възцари тежка тишина, нарушавана единствено от пъшкането на коленичилият мъж. Бедрата на момичето от вътрешната страна бяха почервенели от приток на кръв и бяха влажни от пот. Коленете ѝ се разтвориха, превръзката от блестящ плат се усука като въже, а под нея... Очите на мъжете не се отделяха оттам.

Пръстите ѝ пуснаха плъзгавия фал ос, вдигнаха се нагоре и обвиха гърдите. Но изкуственият уред продължи движението си, сякаш изведнъж оживял... Това се дължеше на силните вагинални контракции на момичето, мускулите от вътрешната страна на бедрата ѝ се превърнаха в стоманени въжета. Едновременно с това челюстите ѝ се разтвориха до отказ, членът на коленичилият мъж потъна без остатък между тях. От устата му се изтръгна дрезгаво стенание, бедрата му направиха няколко могъщи тласъци, тялото му политна и почти се строполи на пода. Забила пети в масата, младата жена вдигна таза си нагоре, конвулсивните движения станаха неконтролируеми, изкуственият орган потъна докрай.

От гърлата на зрителите излетя колективна въздишка, натежала от възбуда. Въздухът беше напоен с миризмата на пот. Мъжът се надигна от подиума и със залитане се отправи към мястото си.

Защракаха запалки, блеснаха огънчета. Шоуто свърши, магията отлетя. Шоза направи знак на един от хората си. Той трябваше да иде в гримьорната и да изчака момичето, което щеше да вземе душ и да се облече. Знаеше, че когато се върне у дома, това момиче ще го чака в леглото. Но преди това му предстоеше разговор с един човек. Вероятно единственият, ако се изключи Микио Оками, който е знаел всички тайни на окупирано Токио в края на четиридесетте.

Качи се в бронираната лимузина и каза няколко думи на шофьора си. До него седеше едър мъжага, личен бодигард на оябуна. Беше напълно неподвижен и сякаш дремеше, но това впечатление беше измамно и дълбоко погрешно.

Двадесет минути по-късно вече се намираха в занемарен квартал, в близост до река Сумида. Бездомни псета притичваха под светлината на фаровете, в кофите за боклук. Горяха импровизираните огньовете на скитниците. Зад тях заплашително се издигаха тъмните фасади на огромни складове. Лимузината меко спря пред малка къщичка, сгушена между тях.

Ръмеше дъжд, на студената светлина на уличните лампи ситните капчици приличаха на мъгла. Шоза слезе от колата и вдигна яката на палтото си. Чистият въздух му дойде добре, особено след душната атмосфера в нощния клуб. В ноздрите го удари свежата миризма на реката, но гърлото вече го дразнеше от саждите на запалените огньовете и той забърза нагоре по стълбите.

Вратата се отвори още след първото почукване, сякаш жената зад нея го беше очаквала. Беше едра и здрава, с незабележителни черти. Косата ѝ беше черна и гъста.

Обзавеждането в къщата беше европейско, елегантният вестибюл водеше към красиво извито вътрешно стълбище. Осветлението идваше от кристален полилей, свежи цветя бяха подредени в кристална ваза върху мраморен постамент. Шоза знаеше, че тези цветя се сменят всяка сутрин и никой не ги беше виждал увехнали.

Прекося коридора, облицован в скъпа ламперия от черешово дърво, жената отстъпи крачка встрани и го остави да влезе в библиотеката. Подът беше покрит със стар и очевидно скъп персийски килим, мебелите се състояха от нисък диван с кадифена тапицерия и чифт столове с високи облегалки, също тапицирани. Едната стена

беше изцяло заета от лавици с книги, срещу нея имаше широка стъклена витрина, в която беше подредена достойна за всеки музей колекция от самурайски оръжия, повечето от които датираха от началото на XII век. До витрината беше изправен изящен френски секретер от тъмно дърво. Жената, която седеше пред него, извърна глава и стана на крака да го посрещне.

Това беше нейната светая светих, тук душата на Шоза винаги се изпълваше с респект. Жената положително беше надхвърлила седемдесетте, но изглеждаше поне е две десетилетия по-млада. Патрицианското лице издаваше наличието на самурайска кръв. Кожата ѝ беше бяла и гладка като фин порцелан, пламтящите черни очи криеха цял океан от емоции и интелект. С тази жена човек трябва да се отнася почитателно, Шоза добре знаеше това. Беше сестра на Микио Оками и сам по себе си този факт беше достатъчен, за да я отличава от всички останали. Но той някак се губеше и преставаше да има значение, просто заради невероятната душевна сила, която се излъчваше от нея. От майка си — човек с наистина стоманена воля, Шоза се беше научил да уважава тихата сила на жената и никога не допускаше фаталната грешка да я приема като човек второ качество.

— Добър вечер, Кисоко-сан — почитателно поздрави той. — Надявам се, че това късно посещение няма да наруши спокойствието ти.

— Часовете на денонощието нямат никакво значение за мен — отвърна с мелодичен глас жената, очите ѝ спокойно пробягаха по лицето му. — Сънят също... — беше наистина изключителен глас. Притежателката му беше в състояние да го използва както за оръжие, така и за неизказани обещания. Освен това веднага проличаваше, че е жена, свикнала на мъжка компания. — Какво ще кажеш за едно бренди?

— Чудесно — кимна с глава Шоза.

Кисоко напълни една чашка от кристалната гарафа. Носеше великолепно кимоно от бродирана коприна, черно върху виолетово. Отдолу, точно според обичаите, се виждаше якичката на долната дреха от мека черна коприна. В замяна на това прическата и гримът на лицето и бяха напълно европейски, в крак с последните изисквания на модата.

Подаде питието на Шоза и се отпусна на позлатения стол в стил Луи XV пред бюрото. Шоза пристъпи към витрината със самурайските доспехи.

— Великолепни са — поклати глава той. — Завиждам ти.

— О, те принадлежат на сина ми Кен — отвърна тя. — Много е запален по древните оръжия на Япония... У него има, как да кажа... едно особено чувство за чест... — от устата ѝ се откъсна кратък смях, очите ѝ се плъзнаха по колекцията, после се спряха върху лицето на Шоза: — Положително много би желал да живеем в XII век... По онова време нещата са имали определено място и точно наименование... Подозирам, че той е напълно объркан от сложността на съвременния свят...

Това беше смело изявление по отношение на сакат човек. А може би и тя като повечето майки на оцетени от природата деца не можеше да види техните недостатъци в истинската им светлина. Шоза добре значеше, че и най-рационалните хора понякога са заслепени от обичта към своето поколение и отчаяно се надяват да му помогнат...

— Дълга ти извинение — поклати глава тя, усмивката ѝ се промени. — Не си тук, за да те занимавам със сина си...

Шоза се обърна и вкуси коняка с върха на езика си. Не си падаше по алкохола, но винаги беше ценил лечебните му качества. Така беше и с повечето неща, които се налагаше да употребява, докато върши деловата си работа.

— Бих искал да поговорим за полковник Линеър и твоя брат — каза той.

Кисоко вдигна глава като птичка, доловила сигнал за опасност.

— Продължавай.

— Но не бих искал да те засегна...

— Шоза-сан, ние се знаем от много години. Аз съм те държала на колене, разхождала съм те в парка Уено, веднъж дори ти помогнах да откачиш хвърчилото си от клоните на вишните...

— Помня — кимна Шоза. — Беше във формата на тигър...

— Жесток звяр — кимна Кисоко. — Който въпреки всичко се нуждаеше от цялата ни любов, за да оцелее.

— Брат ми се опита да го открадне и аз го напердаших...

— Ако на това му казваш пердах... Доколкото си спомням, момчето отиде в болница с пукната ключица...

— И до ден-днешен едното му рамо е по-ниско от другото. Но никога повече не направи опит да се докосне до моите вещи...

— И не каза на никого какво го е сполетяло...

Шоза замълча, опитвайки се да разгадае скрития смисъл на този разговор. Прегрешенията на детството му едва ли имаха някакво значение. Кисоко беше известна с образната си реч, незначителните случки от миналото обикновено насочваха събеседниците ѝ към теми от настоящето. Какво искаше да му каже сега?

— Предполагам знаеш, че Томоо Козо се опита да убие Никълъс Линеър — промълви най-сетне той.

— Зная — кимна тя. — Макар че вестниците не писаха нищо, вероятно по нареждане на полицията...

— Козо беше убеден, че полковник Линеър и брат ти са отговорни за смъртта на баща му през 1947 година.

— Да, помня деня, в който извадиха тялото му от Су мида.

— Прав ли беше Томоо? Наистина ли те бяха отговорни за смъртта на стария Козо?

— Не, разбира се — без колебание отвърна тя. — Томоо беше луд, всички го знаеха... И досега се чудя как сте го търпели във Вътрешния съвет...

— Но те са били добри приятели, нали? Имам предвид брат ти и полковник Линеър...

— Приятели? — изви глава тя. — Странно определение. Полковникът беше европейец, как е възможно да са били ПРИЯТЕЛИ?

— Но по душа той беше японец...

— Така ли? Много странно твърдение!

Шоза остави чашата.

— Отказваш да признаеш очевидното, така ли?

— Кое по-точно? Ти смесваш слуховете с действителните факти.

— Нима не е документиран факт, че полковник.

Линеър е работил активно в рамките на Окупационните власти за възстановяване на японския икономически и политически живот?

— По този въпрос няма никакво съмнение — кимна Кисоко и изпи на един дъх съдържанието на чашката си. — Но едновременно с това правеше всичко необходимо за окончателното ликвидиране на военнопромишления комплекс...

Шоза смаяно я погледна.

— Мисля, че не мога да проследя мисълта ти.

— Ще можеш, ако обърнеш внимание на един прост факт — в Окупационното правителство имаше хора, които бяха твърдо убедени, че трябва да се запазят най-добрите военни умове на тази страна. Защото именно те ще бъдат в основата на бъдещия щит срещу експанзията на комунизма в Тихоокеанския басейн, защото именно това беше нашата роля в следвоенната обстановка... Да бъдем американската крепост в Далечния изток, надеждна възпираща сила срещу Съветския съюз и Китай. Странно, не мислиш ли? Американците първо ни разоръжават, а след това искат от нас да охраняваме тяхната зона на влияние...

— В момента говорим за военнопръстъпници, нали? — пожела да бъде сигурен Шоза. — Определени среди в американската окупационна армия, са искали да спасят от военен трибунал поименно подобрани японски офицери, с мисълта по-късно да ги използват за своите цели...

— И НАИСТИНА го направиха. От историята знаем, че тези генерали просто изчезнаха, но аз мога да кажа къде... Минаха в нелегалност и се превърнаха в американски шпиони.

— А брат ти и полковник Линеър са участвали в този процес...

Устните на Кисоко иронично се присвиха:

— Някои неща няма да разбереш никога...

— Но това трябва да го разбере! — рязко отвърна той и сам се изненада от враждебността в гласа си.

— ТРЯБВА? — изгледа го продължително тя.

— А защо трябва? — ръцете и леко се раздвижиха, кимоното прошумоля. Оябунът заповядва, останалите изпълняват. Така ли?

Той за миг затвори очи, изпитал нужда да се освободи от силата на характера ѝ.

— Не мога да ти заповядвам, Кисоко — промърмори. — И ти отлично го знаеш.

— Така е. Фамилията Оками е недосегаема дори за човек като теб. Брат ми се погрижи за това.

— Но Никълъс Линеър не е твой приятел. Затова те моля да ми отговориш кратко и ясно: нима наистина твърдиш, че брат ти и полковник Линеър не са били близки приятели?

Тя му предложи още бренди, но той отказа с поклащане на глава.

— Всички бракове имат своите лоши моменти. В крайна сметка някои оцеляват, други — не...

— Какво стана с техния?

— На този въпрос отговор може да ти даде само един човек — тихо отвърна тя, остави кристалната гарафа на масичката и пристъпи към него: — Брат ми Микио...

Шоза си даде сметка, че твърде късно е открил ключа към гатанката, която му беше поставена. Ръката ѝ се повдигна, силните ѝ пръсти се увиха около врата му. Той ясно усети пулсирането на кръвта в сънната си артерия.

— Но той не е тук... Той се крие. Някъде далеч, много далеч... Както от мен, така и от теб — очите ѝ трескаво блестяха. Шоза имаше неприятното усещане, че всеки момент ще се превърне в огромна змия, ще раззине челюсти и ще го погълне. Ето какво искаше да му каже тази жена: Микио си остава неин брат, каквото и да е сторил, каквото и да планира за в бъдеще... На света съществува морален дълг, пред който всичко останало трябва да мине на втори план...

— Ти опита ли се да го убиеш, скъпи?

Шоза беше толкова смаян от неочаквания въпрос, че от устата му не успя да излезе нито звук.

— Мечтаеш ли за властта му? Искаш ли да заемеш трона на Кайшо? Искаш ли да ликвидираш неговото влияние? — пръстите ѝ го стискаха в желязна хватка. — Беше толкова сладко дете, така добре си играеше с другарчетата си! Обичах да ти пея приспивни песнички... Но погледни се сега — превърнал си се в истински представител на подземния свят! Трябва да призная, че мракът ти отива, скъпи... Обвива те като удобна мантия, дълбоко си се сраснал с него...

Шоза разбра, че е загубил. Кисоко категорично отказа да обсъжда миналото. Все пак реши да опита един последен въпрос.

— Добре — въздъхна той. — Не искаш да говорим за брат ти и полковника, ще те помоля да ми кажеш нещо относно Коей...

— Коей? — изненадано го погледна тя, хватката ѝ се разхлаби. — Какво те кара да мислиш, че зная нещо за нея?

Наричаха я само на малко име. Когато ставаше въпрос за Коей, всички правеха така.

— Не мога да си представя, че не знаеш...

— Дългите ѝ нокти се забиха в адамовата му ябълка, той неволно потръпна от болка.

— Отвратително същество! Гади ми се, като чувам името ѝ от устата ти! Няма да говорим за нея!

— Защо?

— Отвращаваш ме! Това е истинската причина за посещението ти, нали? — очите ѝ го пронизваха с яростен пламък: — Брат ми и полковникът бяха само претекст! Искал си да ме накараш да говоря за нея!

— Аз искам да разкрия тази тайна...

— По-скоро бих умряла, но...

— Мамо!

Шоза не знаеше докъде щяха да стигнат, ако Кен не беше вкарал инвалидната си количка в библиотеката. Беше красив мъж с издължено лице и топли кафяви очи. Горната част на тялото му беше развита великолепно — с широки рамене и стегнат корем. Това се дължеше на ежедневните му упражнения в специалния салон на горния етаж, където гимнастическите уреди съжителстваха с колекция древни оръжия.

— Да, Кен — ръката ѝ пусна шията на Шоза, мястото бързо почервения. Но очите ѝ продължаваха да са втренчени в лицето му. Най-накрая се обърна, на устните ѝ се появи хладна усмивка.

— Горе имат нужда от теб, мамо...

— Добре, идвам... — пристъпи към сина си, после изведнъж се сети, че Шоза все още е в стаята, и се обърна към него: — Надявам се, че ти бях полезна...

Шоза объркано мълчеше, кръвта пулсираше в шията му, стомахът му беше присвит.

— Навсякъде около нас е пълно с мъртъвци и умираци, но аз все пак спасих един човешки живот.

Сейко стоеше много близо до Никълъс, върховете на гърдите ѝ опираха в ризата му. Беше го отвела в сравнително модерен апартамент, прозорците гледаха към оживена улица, изпълнена с магазини за евтина електроника и употребявани видеокамери, по всяка вероятност крадени. От ресторанта на приземния етаж долиташе

миризма на пипер от маниока и „нуок мам“ — ферментиралия рибен сос, който беше неизменна съставна част от виетнамската кухня.

Стаите бяха претъпкани с дървени мебели и евтини сувенири, изработвани на ръка както тук, така и в Индия, Бирма и Тайланд. Цветни копринени завеси от Северен Тайланд покриваха не само прозорците, но и голяма част от стените. Голо място имаше само до вратата на кухнята, там беше окачен плакат на Джими Хендрикс от началото на 60-те години.

— Той искаше да те убие... Когато мина край него, целият трепереше от напрежение... — ноздрите ѝ леко потръпнаха: — Отдавна не си се къпал, но миришеш добре...

Отношенията помежду им бяха странни, натежали от неизказани мисли и потиснати емоции. Джъстин открито го ревнуваше от тази жена, беше убедена, че между двамата има нещо. Никълъс не ѝ обръщаше внимание, но после, в навечерието на заминаването му за Европа при Микио Оками, Сейко внезапно му беше разкрила своите чувства. Любов ли беше това, или обикновена страст? Май и тя не можеше да отговори на този въпрос.

Пръстите ѝ сръчно свалиха парцаливата риза от гърба му.

— Целият си в кръв — прошепна тя и прокара ръка по гърдите му. — Човек бих убила, за да се докопам до този миг... — сведе лице към него, бузата ѝ беше хладна и мека като коприна. После зъбите ѝ се забиха в плътта му.

— Какво искаш, Сейко?

Зъбите ѝ се разтвориха, устните докоснаха кожата му.

— Питай танжинското си око.

Той обаче беше сигурен, че и интуицията ще му свърши работа.

— Заради лични чувства ли поиска мястото на мой асистент?

— Да.

— Значи си ме познавала отпреди...

— Да. Видях те в клуба на Нанги в Шинюку, той постоянно те мъкнеше там... Когато те видях за пръв път, седях на бара заедно с приятеля си. Той искаше да ме напие и да ме вкара в леглото си, а аз му бях сърдита. Когато ти влезе, вече бях доста на градус. Помислих, че ще получа инфаркт. Болката в гърдите ми беше толкова пронизителна, че ми се зави свят. Извиних се и станах. Приятелят ми мислеше, че отивам до тоалетната, но аз просто исках да съм по-близо до теб... —

тялото ѝ се притискаше в неговото с плавни, почти неуловими движения. — Смесих се с тълпата. Знаех, че няма да ме забележиш, докато аз можех да те гледам до насита. Беше страхотно. Слабините ми се свиваха и разпускаха, дишах тежко и на пресекулки. Скоро престанах да се владеея и постигнах оргазъм...

Той ясно чувстваше горещото тяло под късата рокля, сякаш вече беше гола.

— Струваше ми се, че стоя там с часове. Може би приятелят ми беше тръгнал да ме търси, не зная...

— Накрая сигурно е побеснял и си е тръгнал... Но вече, изобщо не ми пукаше за него, защото имах теб... Почти. Първата стъпка беше направена, когато подадох молба за постъпване на работа. Втората и окончателната — когато ти ми съобщи, че съм приета.

— Но тогава вече си знаела, че съм женен, нали?

— Знаех всичко за теб.

— Значи си си давала сметка, че не можеш да ме имаш.

— Напротив, такова нещо и през ум не ми минаваше. Фантазиите ми бяха прекалено силни и почти се сливаха с действителността. Бях убедена, че те са един поглед в бъдещето...

Тая май е луда, помисли си Никълъс. Нещата биха били прекалено прости, ако наистина се окажеше така. Но той силно се съмняваше. Нищо в живота не е толкова просто...

— Защо Ван Киет изгаря от желание да ме убие?

— Защото според него си виновен за убийството на двама от хората му в Ку Чи.

— За тези убийства той екзекутира Бей...

— Не. Уби я за удоволствие. А теб жив ще те одере, стига да му се удаде тази възможност.

— Но ти ще направиш така, че да не му се удаде, нали? — погледна я в лицето Никълъс.

— Точно така — кимна тя, на лицето ѝ се появи доволна усмивка. — С мен ще бъдеш в безопасност.

— И защо? — обви ръце около тялото ѝ той. — За кого работиш тук?

Тя направи опит да се освободи от здравата прегръдка, ментално усетила, че започва разпитът...

— Работя за теб, защо трябва да работя и за някой друг?

— Защото в тази страна връзките и влиянието са всичко, а ти си жена. При това японка, чужденка...

— Само наполовина. Баща ми е виетнамец... — главата ѝ се отметна назад, устните ѝ започнаха да треперят. Никълъс напрегна психическите си сили и долови спазматичния гърч на съзнанието ѝ. Какво става?

Кожата ѝ се зачерви, по лицето ѝ избиха ситни капчици пот.

— Ох! — стенанието беше дълбоко и продължително, зародило се някъде ниско в стомаха ѝ. Тялото ѝ изведнъж се отпусна в ръцете му.

Пресвети Боже, смаяно си помисли той. Тя току-що преживя оргазъм!!

— Още, още! — притискаше се в него Сейко, гласът ѝ беше дрезгав от напрежение.

— Сейко...

Тя впи устни в неговите, розовото ѝ езиче се стрелна напред и му попречи да говори. Ръката ѝ леко се плъзна към издутината между краката му.

— Ето, знаех си аз! — прошепна тихо тя, на лицето ѝ се появи тържествуваща усмивка. — Не можеш да скриеш чувствата си към мен! За пръв път ги усетих, когато заминаваше за Венеция, усетих ги като физическа болка... — пръстите ѝ бързо дадоха свобода на набъбналата му мъжественост, дланта ѝ се уви около нея. — Наистина ли се изненада, когато ти разкрих чувствата си?

— Ами... Аз...

— Не, не искам да ме лъжеш! *Зная* какво изпита, тъй като усетих потръпването на душата ти! Усетих го като подводно течение в спокойно планинско езеро...

— Сейко, дълбоко се заблуждаваш, ако мислиш, че...

— Това не е заблуда — прошепна тя и се отпусна на колене. Панталонът му се плъзна надолу и се уви около глезените му. Какво става? Той откри, че не е в състояние да се контролира. Оргазмът, който тази жена беше изпитала без дори да бъде докосната, възпламени сетивата му. Странният ѝ огън го заля с гореща вълна, вече беше късно да се спре...

Главата ѝ се приведе, дългата коса покри раменете ѝ. Устните ѝ се обвиха около него, той усети как потъва в приятна топлина. Пое го

дълбоко в устата си, езикът ѝ започна деликатната си работа, докосвайки най-чувствителните му точки.

Ръцете му несъзнателно стиснаха раменете ѝ, презрамките на роклята отлетяха встрани. Тя спусна ръце надолу, колкото да оголи гърдите си. Дланите му ги обхванаха, в гърлото ѝ заклокочи дрезгаво стенание, вибрациите на устните ѝ около члена му направо го подлудиха.

Той не искаше да свърши по този начин, но нямаше сили да я спре. Пръстите му стиснаха зърната на гърдите ѝ, тя го пое дълбоко в гърлото си, целия... Усети влудяващо докосване в основата, а след това по върха на главичката, вече не беше в състояние да контролира нито мислите, нито действията си. Танжинското му око се отвори сякаш по собствена воля, пред погледа му блесна ослепителната експлозия на еякулацията. Той простена и се приведе напред, а тя продължаваше невероятните контракции на гърлото си.

С изненада откри, че ерекцията му изобщо не пострада. Блъсна я грубо на пода и вдигна роклята ѝ. Тя не носеше бельо и беше страхотно възбудена. Проникна в нея до дъно, тялото ѝ се сгърчи в екстаз. Той знаеше, че го усеща не само физически, а и с всички останали сетива. Още при първия тласък от устата ѝ се откъсна дрезгав вик, тялото ѝ се разтърси от спазми, сърцето ѝ лудо заблъска. В очите ѝ се появиха сълзи, виковете следваха един след друг, натежали от възнение и страст. Той инстинктивно почувства, че тази жена не е луда, а по-скоро притежава рядко срещаната способност да откликва изцяло на психическата му енергия. Именно тази способност я беше привлякла към него сред тълпата в клуба на Нанги, именно тя беше предизвикала странния, лишен от физически контакт оргазъм...

Никълъс затвори очи и потъна в нея, неспособен да мисли за нищо. Направи опит да постави под контрол танжинската си сила, но тя отказа да му се подчини. Изскочи от дълбокото си укритие в душата му и ги обви в мекия си предпазен пашкул. Това позволи на страстта им да остане неукротима в продължение на часове — далеч по-дълго от нормалното. А после потънаха в мъртвешки сън...

Събудиха се късно през нощта, имаха чувството, че излизат от дълбока кома. И двамата бяха напълно дезориентирани, това вероятно се дължеше на инстинктивното им желание да задържат бързо изчезващото състояние на екзалтация.

През открянатия прозорец нахлуваше поток от звуци: кудкудякане на кокошки, форсиране на мотоциклети, ръмжене на тежки камиони, оглушителна рок музика от насрещния бар, монотонна будистка молитва... Въздухът тежеше от главозамайващи аромати — восък от запалени свещи, печено месо, евтин парфюм, оцет и подправки, ферментирала осолена риба, човешка пот и тежка смрад от изгоряло дизелово гориво.

— Буден ли съм?

— Да — прошепна тя и отметна кичур влажна коса от челото си.

Очите ѝ се насълзиха, ръцете ѝ покриха голите гърди, тялото ѝ се изтърколи встрани.

— Съжалявам... С нищо не мога да оправдая действията си. Аз...

Ръката му се протегна към нея, докосна слабините ѝ, от гърлото и излетя сподавен вик.

— О, Буда, какво става с мен? — проплака тя, бедрото ѝ потръпна като живо под пръстите му. — Толкова много те исках, така отчаяно желяех да те притежавам!... Бих сторила всичко, дори убийство, за да те имам!

— Тихо! — прошепна той и закри устата ѝ с длан. Притегли я към себе си и добави: — Права си... Аз също изпитах това... Дори тогава, на летище Нарита...

Тя се притисна към него.

— Имам чувството, че съм изпила цяла бутилка скоч...

Чувстваше ударите на сърцето ѝ, изпита странното усещане, че телата им са се слели. Някъде дълбоко в душата му помръдна предупреждението — не бива да отстъпва на това упойване, не бива да я допуска толкова близо до себе си, да отстъпва пред магическите ѝ способности... Но и предизвикателството беше огромно.

Не само защото тя остана единственият човек, който би му помогнал да се добере до Абраманов и хората, организирани убийството на Винсънт Тин, но и защото сливането на душите и психическите им сили беше нещо, което не се постигаше всеки ден и с всеки индивид...

Даваше си ясна сметка, че се е изправил срещу личност, която има способността да откликва изцяло на психическото му излъчване. Какво позволяваше на Сейко да упражнява тази рядка дарба? Дали не

беше „корьоку“? Чувствителността ѝ по отношение на човешкото излъчване твърде много наподобяваше способностите на Оками — такива, каквито ги беше видяла Челесте. Способности, които не само му бяха позволили да държи враговете си на разстояние, но и да бъде жизнен и работоспособен въпреки деветдесетте си години... Никълъс отдавна беше разбрал, че „корьоку“ не е наука, не е бойно изкуство. То не може да бъде усвоено чрез обучение или упорити тренировки, просто защото е природна дарба на малцина богоизбрани, спи дълбоко в душите им и чака подходящия момент за пробуждане...

Сблъсъкът на толкова много психическа енергия остави в устата му вкус на метал. Сега и двамата трябваше да се върнат в действителността. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Влезе под душа, а Сейко отскочи до близкото пазарче, което работеше през цялата нощ. Донесе плодове и зеленчуци, в огромна картонена кутия димяха току-що приготвени макарони. Беше се сетила да му купи и дрехи, които що-годе щяха да свършат работа — няколко чифта бельо, панталон в защитен цвят, блестящо бяла риза, чифт здрави туристически обувки, чорапи и късо яке е военна кройка.

Сложи на огъня зеленчуците и скоро вечерята беше готова. Седнаха в кухнята, блестяща с хромираните си уреди. Никълъс имаше чувството, че се намира в американска къща от началото на седемдесетте години.

Умираха от глад и мълчаливо се нахвърлиха на храната. Никълъс проговори едва когато в чинията му не остана нито троха.

— А сега ти предстоят някои обяснения — облегна се назад той. — Доста много неща около теб ми се струват странни.

— Аз мога да кажа същото за теб — изгледа го тя. — Което ни поставя в равни позиции.

— Не — поклати глава той. — Ти знаеш някои важни неща за мен. Например, че съм нинджа и притежавам уменията на танжин... Освен това си направила своите проучвания и знаеш всичко за Джъстин и отношенията ми с нея.

— Добре. Признавам се за виновна.

Лишено от грим, лицето ѝ беше някак по-меко и невинно в своята красота. Той чувстваше ясно неговата привлекателност, но едновременно с това си даваше сметка, че това чувство е доста измамно. В съзнанието му кой знае защо се появи сцена от отдавна

забравен филм — двама испански цигани водят двубой на живот и смърт пред очите на своите близки и роднини, обградили ги в плътен кръг. Вържени са с ножове, свободните им ръце са свързани със здраво въже. Ще оцелее само един от тях...

— Искам да те помоля за нещо... по-необичайно... — промълви той.

На лицето ѝ се появи усмивка, розовото езиче изскочи да оближе изпръхналите устни.

— Нима досега не вършихме точно това?

— Може би, но по друг начин... Сега искам да надникна в душата ти.

— Не — поклати глава тя, очите ѝ се насочиха към остатъците от храна на масата. — Това би било нещо като изнасилване...

— Не знам — сви рамене той. — Нямам достатъчно познания в тази област.

Главата ѝ отскочи нагоре, очите ѝ се заковаха в неговите:

— Защо го искаш?

Той ѝ разказа за „корьоку“, споменавайки бегло за част от причините, които го карат да се интересува от него. Обясни, че нейната реакция на танжинския поглед е събудила любопитството му, накарала го е да помисли, че тя може би притежава „корьоку“...

— Не съм психарка — поклати глава тя. — Нямам видения, не съм обладана от предчувствия. Признавам откровено, че в това отношение съм пълна нула...

— Все пак те моля да ми разрешиш един опит...

— Какво би видял?

— Все още не зная...

— Можеш ли да видиш всичко? Животът ми в момента, животът ми такъв, какъвто е бил?

— Не притежавам подобна сила — поклати глава той. — И никой не може да я притежава... Дай ми ръцете си... — тя плахо се подчини, върховете на пръстите ѝ бяха ледени. — Не се страхувай.

Танжинското му око бавно се отвори, в същия миг клепачите ѝ потрепнаха и сякаш по команда се затвориха. Психическата му енергия нахлу в нея, тялото ѝ се отпусна. Започна да изгражда около душата ѝ дебела обвивка на сигурност и спокойствие, скоро съзнанието ѝ потъна

в нещо, което наподобяваше дълбок сън. Изчака още малко, после проникна в него.

Измерено в реално време, това проникване продължи само една десета от секундата, но беше напълно достатъчно. Разбра, че тази жена не притежава Силата на Просветлението, подобна сила ще трябва да търси единствено у Микио Оками.

Затвори танжинското си око, клепачите ѝ отново потрепнаха и се разтвориха.

— Как се чувстваш?

— Ами... Добре... — пръстите ѝ стиснаха дланите му: — Откри ли това, което търсиш?

— Не.

— А животът ми?

— Зная за теб толкова, колкото и преди. Вече ти казах, че не съм в състояние да чета чужди мисли...

Тя кимна и освободи ръцете си.

— Нямах нищо общо с жената, която назначих за своя асистентка — погледна я е любопитство той.

— Това беше в Токио — поклати глава тя, стана и започна да прибира посудата. Тук е Сайгон и вьетнамската ми кръв казва думата си...

— Каза, че баща ти е вьетнамец... Жив ли е?

Тя сложи вода за чай, взе един нож и се зае да бели плодове.

— Жив е — отвърна. — Занимава се е политика, макар че тук това понятие звучи малко странно. Вьетнамските политици гледат накъде духа вятърът, предлагат услугите си на онзи, който плаща най-добре. Идеите им убеждения са без никакво значение. Всичко това прави понятието „политик“ твърде разтегливо и твърде далеч от общоприетия му смисъл... — Вдигна глава, в погледа ѝ имаше нещо особено: — Баща ми е работил за различни хора, бих казала, че оцелява и просперира благодарение на пъргавината си...

— Чрез него ли държиш в подчинение Ван Киет?

— Отчасти — кимна тя, пръстите ѝ майсторски обелиха един сочен лонган^[1]. — Но и сама имам известно влияние...

— То достатъчно ли е, за да ми кажеш нещо за жената, с която бях?

— За Бей? Разбира се. Известна е като представител на един от големите трафиканти на оръжие...

— На мен каза, че е независим посредник.

— Това е Виетнам — засмя се Сейко. — Никоя жена не може да изпълнява подобна роля.

— Но по всичко личи, че ти можеш...

— Никога не съм казала, че съм независима. Това не би било възможно дори при всичките връзки и влияние на баща ми... — обели една ябълка, нарязва я на парчета и я подреди в чиния заедно с лонгана и два едри банана, разрязани по дължина. — Тук жените нямат самостоятелност. Дори когато си спечелят някакво уважение, то е нетрайно и им се признава с открито неудоволствие...

— Значи ти имаш двама работодатели: „Сато Интернешънъл“ и...

Сейко постави чинията в средата на масата и седна на мястото си.

— Работя за човек на име Шидаре, който има разностранни интереси във Виетнам.

— Шидаре? — вдигна вежди Никълъс. — Значи не е виетнамец?

— Малцина от влиятелните хора в тази страна са виетнамци — сви рамене Сейко. — Открай време е така. Думата на виетнамците никога не е имала особена тежест, попадаме в полезрението на международната политика единствено благодарение на важното си геополитическо положение. В продължение на десетки години сме пионки в една игра, която нито си представяме, нито разбираме...

— В думите ти има горчивина...

— Така ли? — вдигна глава тя, пръстите ѝ замислено опипваха парченце лонган. — Съвременната история на Виетнам съдържа само едно събитие, което заслужава да бъде отбелязано. А то е, че страната е обект на непрекъснати агресии от различни външни сили. Културата ни е унищожена. Слушаме френска музика, ядем китайска храна, умираме да се правим на американци. Какво очакваш да изразяват думите ми?

— Не зная — въздъхна Никълъс. — Честно казано, нямам ясен поглед върху тукашната ситуация.

— Предполагам, че аз я усещам по-добре просто защото съм половин японка и от Токио нещата изглеждат съвсем други...

— Сейко, не мога да си позволя лукса да те оставя на поста ти. Работата за две компании едновременно носи сериозни опасности за сигурността... — *Да не говорим, че в Токио съществуват сериозни подозрения относно ролята ти в цялата бъркотия около незаконното производство на компютърния фалшификат*, добави мислено той. Много хора са убедени, че именно ти си помогнала на Масамото Гоей — един от ръководителите на проекта „Чи“, да прехвърли част от невронните платки на Винсънт Тин... Тук, в Сайгон някак по-лесно можеше да обърне гръб на всичко, което Сейко беше вършила в Токио.

— Значи ще ме уволниш?

— Само ако ме принудиш — поклати глава той. Какъв смисъл има да я отстранява? Предпочиташе да разбере дали е искрена, за кого всъщност работи... Затова трябваше на всяка цена да остави впечатление, че продължава да ѝ вярва. В противен случай едва ли някога ще научи истината за тази жена. — Ще трябва да избереш един от постове, които заемаш в момента...

— Не искам да напускам теб и „Сато“ — импулсивно отвърна тя. — Но аз се нуждая... по-скоро *ние* се нуждаем от известно покровителство... Сутринта сам се убедих колко е важно това... А когато се върнем в Токио, моментално прекъсвам всякакви странични контакти. Това устройва ли те?

— Само в случай, че намеря подходящ човек за управлението на тукашния филиал на „Сато-Томкин“ — поклати глава Никълъс. — Не забравяй, че Нанги те изпрати в Сайгон на мястото на Винсънт Тин...

— Съгласна съм — кимна Сейко.

Завладя го необичайно силно чувство на облекчение. Странно, помисли си той. Нещо в тази твърда и едновременно с това беззащитна по особен начин млада жена го караше да забравя за трезвата си преценка... Какво е то? Съзнаваше, че отговор на този въпрос трябва да намери веднага, в противен случай го очакваха сериозни неприятности. За момента реши да ѝ отпусне още сантиметър доверие, или — както беше казал Нанги — още един възел от примката, в която сама ще попадне...

— Бей ми спомена нещо доста любопитно — подхвърли той. — „Плаващият град“... Вероятно става въпрос за някакво име.

— Какво по-точно ти каза? — бързо вдигна глава Сейко.

— Почти нищо... Че Ку Чи е по средата на пътя между Сайгон и този „Плаващ град“...

— Не би трябвало да го прави!

— Тя умираше, Сейко. Очевидно това е било нещо важно за нея. Сега виждам, че и за теб... Какво представлява Плаващият град?

Сейко стана и се насочи към хладилника с чинията в ръка. Остави я вътре, но не се обърна с лице към него.

— Тук някои сведения имат свойството да са смъртно опасни...

— Така твърдеше и Бей. Но въпреки всичко искаше да ми каже...

Сейко се обърна и зае мястото си до масата.

— Плаващият град е нещо като цитадела...

— Цитадела?

— Да, в някогашния смисъл на това понятие — кимна тя. — Добре въоръжена непристъпна крепост в сърцето на Виетнам, която на практика е напълно суверенна и независима от властите.

— Била ли си там?

— Не. Нито пък някой от хората, които познавам... — ръката ѝ се плъзна в неговата: — Имало е опити за превземане на тази цитадела, имало е опити и за тайно проникване... Но нито един не е успял...

— Откъде знаеш това?

— Зная го, защото хората, дръзнали да направят тези опити, са били откривани обесени с главата надолу в джунглата край града, с натъпкани в устата собствени гениталии...

В стаята се настани продължително мълчание. Уличната глъч изведнъж стана далечна и незначителна, някак извън времето. Също като плаката с Джими Хендрикс на отсрещната стена...

Най-сетне той въздъхна и леко стисна ръката ѝ:

— Каза, че Бей е работила за международен трафикант на оръжие... Как се казва този трафикант?

— Тимъти Делаacroa.

Лицето на Никълъс остана безизразно, но умът му бясно препускаше. Това име беше чувал от Лю Кроукър. Тимъти Делаacroa твърдял, че върти бизнес е Винсънт Тин и „Сато Интернешънъл“. Никълъс пък беше чувал, че този човек продава всичко, което е свързано с оръжие и мунициии. На всеки, който е готов да плати исканата цена. Предлага дори най-новите американски оръжия —

същите, които Никълъс беше открил в електронната памет на компанията „Авалон ЛТД“ със седалище Париж. Включително тайнствената стока, скрита зад кодираното наименование „Факел-315“...

— В Сайгон ли е този Делакроа? — попита на глас той.

— Да — кимна момичето. — Говори се, че поддържа редовни контакти с Плаващия град...

— Искаш да кажеш, че оттам се снабдява с оръжие? Интересно... — *Дали има нещо общо между Делакроа и „Авалон“, между „Факел“ и Плаващия град, запита се той. Това ли е причината, поради която Кайшо ме насочи насам?* Решението му беше мигновено: — Искам да се срещна с него! — тръсна глава той.

От лицето на Сейко беше изчезнала невинността, чертите ѝ станаха твърди, сякаш издялани с нож.

— Не те съветвам — отвърна спокойно тя. — Не те съветвам да влизаш в контакт с когото и да било от Плаващия град...

— Защо?

— Абраманов — човекът, с когото трябваше да се срещнеш, — живее там. Някой те е предал, докато сте преодолявали тунелите на Ку Чи заедно с Бей... Не зная кой е той, но би било глупаво да си въобразяваш, че обитателите на Плаващия град не са открили истинската ти самоличност и са те приемали за господин Гото...

Никълъс си даваше сметка, че в думите ѝ има логика, но какъв избор имаше? Трябваше да се срещне с Делакроа и да разбере дали Плаващият град е бил връзката на Винсънт Тин с нелегалния пазар на Югоизточна Азия, нанесъл тежък удар върху репутацията на „Сато-Томкин“. Трябваше да разбере какво знае Делакроа за „Авалон ЛТД“ и „Факел-315“...

— Въпреки всичко искам да ми уредиш среща с Делакроа — каза на глас той. — Трябва да говоря с него на всяка цена!

Сейко въздъхна и покорно кимна с глава.

Току-що напуснал самолета на Националното летище във Вашингтон, Кроукър гледеше как Маргарет се насочва към лимузина със затъмнени стъкла и отворена задна врата, до която се беше изпънал униформен шофьор. Той докосна върха на фуражката си, затвори след

нея и се плъзна зад волана. Но това време беше достатъчно за Кроукър, който хукна към стоянката за таксита, показва значката на ФБР на събралата се тълпа и взе първата свободна кола.

Потупа шофьора по рамото, пъкна под носа му значката и посочи лимузината на Маргарет, която плавно напускаше района на аерогарата.

— Дръж тази кола под око и ще изкараш един петдесетак.

— Готово, шефе — кимна таксиджията и ловко се включи в движението. — За толкоз мангизи имаш право да командваш парада.

Кроукър се приведе напред и записа номера на лимузината. Механично отбеляза, че това не е кола под наем и озадачено поклати глава. Беше идвал тук в компанията на Маргарет и очакваше, че тя ще наеме превоз.

Внезапното пътуване до Вашингтон беше първото по-сериозно отклонение от иначе стриктната програма на Маргарет и любопитството на Кроукър бързо нарасна. Това пътуване осъществи без Тони Д., който обикновено я придружаваше, за да поддържа илюзията, че той ръководи делата на Доминик. От друга страна, Кроукър си беше направил труда да запомни всичко по-важно от досието на Голдони и знаеше, че убитият дон периодически е отскачал дотук. Сам по себе си този факт не беше подозрителен, дори напротив — Голдони имаше многобройни познати сред водещите политически фигури във Вашингтон и периодичната му поява във федералната столица беше съвсем в реда на нещата. Въпреки това Кроукър не можеше да се отърве от предчувствието, че това пътуване ще донесе някаква изненада.

Таксито бавно плъзеше сред оживеното движение на Мемориал Паркуей, а Кроукър гледаше дъждовните води на Потомак и се мъчеше да си спомни местата, на които най-често се беше появявал Доминик. Без съмнение донът е знаел, че го следят и внимателно е подбирал хората, с които е осъществявал публични срещи. Федералните ченгета са били по петите му непрекъснато, но той години наред беше успявал да ги надхитри. Знае ли някой какво са пропуснали те?

Мислено изброи местата, които помнеше: елегантната тухлена къща на Дом в Калорама, любимата му кръчма „Оксидентъл Грил“, Историческият музей, хотел „Вашингтон“, известният сред бизнесмените нощен бар „Моникърс“, откъдето си подбираше

компаньонките за една нощ, един клуб в Джорджтаун на име „Омега“, ресторантите „Вила Д’Есте“ в старата част на Александрия, кафе „Венециано“ в Адамс Морган, частните тенис кортове в Маклийн, собственост на един сенатор от Тексас, кънтри клубът „Бел Рив“ в Шеви Чейс, където играеше голф със сенатори, международни банкери и други известни личности... Дали някое от тези места ще се окаже различно от това, което Доминик е искал да видят федералните агенти? Отговорът на този въпрос може би има Маргарет...

Очакваше най-напред да се отбие в къщата на втората си майка, издигаща се сред зелените хълмове отвъд Потомак и известна с отличната си конюшня. Преди известно време той беше там заедно с Маргарет и именно тогава научи, че Рената Лоти е майка на Доминик и има изключителни връзки с висши правителствени функционери. Но за негова изненада лимузината на Маргарет се насочи към центъра на града.

Свечеряваше се, уличното осветление вече беше включено, мостът към Арлингтън Мемориал грееше като коледна елха. Оловни облаци се трупаха ниско над града, във въздуха вече се усещаше миризмата на озон. Ситни капчици дъжд покриваха раменете на бягащите за здраве около Държавния департамент, но те невъзмутимо почукваха с маратонките си по бетонираните алеи. Един едър и доста охранен мъж се беше опрял с ръце на коленете, главата му беше сведена надолу, гърдите му тежко се надигаха и отпускаха. Бедничкият, помисли си Кроукър и с мъка потисна желанието си да спре колата и да го качи до центъра, където вероятно се намираше офисът му. Цял живот се беше борил с бюрократите и открито ги ненавиждаше, но в този момент беше готов без колебание да си смени мястото с тоя задъхан дебелак.

Опитваше се да не мисли за Леонфорте Гадняра, който го притисна до стената и безцеремонно го превърна в свой агент. Чувстваше се като грешник, поел по дългия и труден път към Ада. Но нещастиято винаги води след себе си и друго... Сега не само работеше срещу жената, която обича, но и за нейния смъртен враг. За един луд, който мечтаеше да види мъртви както Маргарет, така и Тони Д. Който недвусмислено показва, че разчита за това именно на него, на Кроукър...

Шофьорът на Маргарет спрял пред „Хей-Адамс“ да свали багажа ѝ, после я закарал в хотел „Вашингтон“ за среща със сенатора от Индиана Грейвс. Петдесет минути по-късно се срещнал с Рената и двете влязоха да вечерят в нашумял ресторант на авеню „Пенсилвания“. „Нашумял“ в този град означаваше любимо място за срещи на действащата в момента администрация. Двете жени се настаниха на масата и започнаха оживен разговор над чаши с мартини. Кроукър направи бърз преглед на цените в менюто, окачено до входа. Вечерята им щеше да струва поне двеста и петдесет долара. Изпрати шофьора на таксито да купи нещо за ядене. Даде му стотачка плюс десетте долара, които беше начукал апарата. Петнадесет минути по-късно вече нагъваше нещо, което приличаше на двоен бургер със сирене, но спокойно можеше да се окаже и друго... Стомахът го заболя почти веднага. Никълъс е прав, мрачно поклати глава той. Как е възможно човек да се храни с подобна гадост в продължение на години? Реши, че следващото хранене непременно ще бъде в някой китайски ресторант, в който предлагат „суши“...

Вечерята на Маргарет и втората ѝ майка продължи точно два часа. После двете се разделиха пред входа, Маргарет се качи в чакащата лимузина и потегли.

— Още колко време ще ти трябва? — попита шофьорът на таксито. — Смяната ми свършва след около час...

— Трудно е да се каже — отвърна Кроукър и му подаде нова банкнота от сто долара.

— Благодаря — прибра я човекът. — Май ще е най-добре да се свържа с диспечера. Ще го помоля да звъгне на жена ми и да ѝ каже да сложи вечерята в хладилника...

Продължиха да следят лимузината. Дъждът се усили, излезе и вятър. Тротоарите опустяха, клоните на дърветата мрачно се поклащаха. Кроукър постоянно мислеше за Гадняра. Трябваше да открие начин да го изпързалия, при това така, че Маргарет да остане далеч от лапите му. Но все още не можеше да измисли нищо.

— Твоята приятелка не отива в най-добрата част награда — отбеляза шофьорът.

Гласът му беше доста изнервен и Кроукър вдигна глава. Наистина бяха навлезли в подозрителен район, тук туристи едва ли се отбиваха... От двете страни на улицата се редяха долнопробни барове,

ярко осветени заведения за стриптийз и евтини ресторантчета, тротоарите бяха изпълнени със сутеньори, джебчии и проститутки.

Лимузината отби вдясно и спря пред „Моникърс“ — заведениято, от което Дом някога беше подбирал своите компаньонки за нощта. Маргарет изчезна зад вратата.

Ето, това вече *наистина* е интересно, помисли си възбудено Кроукър.

— Какво търси в подобна дупка мадама от класа като твоята? — учуди се и шофьорът.

Кроукър много искаше да получи отговор на този въпрос.

— Чакай тук — промърмори той и отвори вратата. До гардероба откри телефонен автомат и извади перфокартата, която беше получил от Лилехамър. Искрено се надяваше, че „Огледалото“ — подмолната шпионска организация, за която беше работил Лилехамър, все още функционира... Защото можеше да бъде и обратното, особено след като умря Леон Уоксман — нейният директор... Все още не беше изхарчил голямата сума пари в брой, която Лилехамър авансово му отпусна в края на миналата година, но нямаше да е зле, ако може да разчита на щедростта на организацията и в бъдеще...

Насреща вдигнаха след второто позвъняване. Кроукър се представи с псевдонима, който му беше определил Лилехамър, и мислено се помоли на Бога. Имаше голяма вероятност този псевдоним вече да е пратен в архивата... Това име беше пропуск за „Огледалото“, строго засекретено и единствено. Гласът насреща го прие, от гърдите му се откърти въздишка на облекчение. Получи нареждане да набере последните четири цифри на перфокартата и зачака. В слушалката нещо прещракваше, обаждането му си пробиваше път Бог знае през колко системи за сигурност на правителствената катакомба.

Най-накрая прозвуча нормален сигнал за повикване, женски глас кратко каза:

— Да.

„Огледалото“ все още функционираше. Кроукър съобщи желанието си: проверка на регистрационните номера на лимузината.

— Четиридесет и пет минути — каза жената.

— Трябва да стане за двадесет.

— Но работното време изтече — оплака се гласът.

— Изпълнявайте! — отсече Кроукър, остави слушалката и се насочи към вратата на клуба.

Вътрешността на „Моникърс“ беше точно такава, каквато очакваше да я види човек: алено сребърни тапети, ярка разноцветна светлина от огледални аплици, които са били демоде още през седемдесетте... Въздухът тежеше от миризма на пот и тютюнев дим. На кабели от тавана висяха няколко мощни тонколони, от тях се разнасяше оглушителен рок. Върху ярко осветения подиум, който пресичаше заведението по дължина, усилено се трудеше групичка танцьорки с дълги крака и едри бюстове, облечени в оскъдни бикини от блестяща материя. Стената зад тях беше огледална, нищо не оставаше скрито, място за развихряне на въображението нямаше. Махнеш ли осветлението и огледалата, ще се почувстваш като в църква, въздъхна в себе си Кроукър. И на това ако му казват еротика! Но майките с дългите крака си знаеха работата. Край подиума имаше достатъчно тъпаци с изцъклени очи, които методично се наливаха с бира и уиски и бизнесът вървеше...

Към него пристъпи мадама с кило грим по лицето и още толкова гел по косата — очевидно натоварена с настаняването на клиентите. В ръцете ѝ имаше поднос с високи чаши. Той пъхна значката си под носа ѝ, но тя не реагира. Вероятно се беше нагледала на ченгета и нямаше никакво намерение да разлива очебийно оводнените питиета.

Кроукър накратко ѝ описа външността на Маргарет, мадамата му отвърна с усмивката на Медуза.

— Съжалявам — рече. — Такава жена не е идвала...

Кроукър се приведе напред и заплашително изръмжа:

— Как ще реагираш, ако ти отлепя гадните изкуствени мигли една по една?

— По дяволите! — въздъхна намацаната и с нежелание махна към дъното на помещението. Изглеждаше разочарована и нещастна.

Музиката пулсираше и виеше. Гръндж метъл, който може да побърка всеки, рискувал да се изложи на ударната вълна за по-продължително време. Кроукър бавно започна да си пробива път към левия край на бара. Там насреща му се изпречи огромен негър с бръсната глава, върху която блестяха ситни капчици пот. Помпани със стероиди години наред, мускулите му преливаха изпод фланелката като

козунаци. Очевидно решил, че значката на Кроукър е чудо или фалшификация, той упорито отказа да се помръдне.

— Всички се натискат да влязат оттатък — лаконично обясни той. — Но никой не може.

— Виж какво, зная, че си вършиш работата... — започна Кроукър.

— Я се омитай! — рязко излая огромният Плуто, гласът му за миг заглуши дори воя на гръндж метъла. Показалец с размерите на банан се заби в корема на Кроукър, тялото му рязко се завъртя. — Вън! — изсъска негърът. — Иначе ще ти изпържа шибания дроб и ще го хапна за вечеря!

Без да каже нито дума, Кроукър сграбчи дясната му китка с пръстите на биомеханичната си протеза. Лицето на огромния негър представляваше интересна гледка, докато натискът на метала парализираше мускули и сухожилия и заплашваше да строши костите му.

Но горилата се оказа наистина опасна. Въпреки непоносимата болка, юмрукът на другата му ръка се стрелна напред. Кроукър избегна удара с малка крачка встрани, ритникът му попадна в коляното. Огромният негър се строполи, капачката на коляното му се строши едновременно с китката.

— Дано да не си огладнял — промърмори Кроукър и го прекрачи. Вратата отзад обаче се оказа заключена. Извади от джоба си халка шперцове, ключалката отстъпи за броени секунди. Оказа се, че зад нея се намира малък склад. Кроукър се върна обратно до бара, хвана Плуто под мишниците и го затътри натам. Захлопна вратата с помощта на отмерен ритник. Надяваше се никой да не потърси тоя дебелак за краткото време, което възнамеряваше да прекара в заведението.

Тесният коридор вибрираше от мощните бази на тонколоните. По пода имаше изсъхнала боя и мазилка, аплиците с бледозелени абажури се поклащаха на веригите си. Сякаш бяха монтирани на кораб, който се бореше с бурното море...

Около него летеше гола женска плът, но никой не му обръщаше внимание. Разбра, че за това отношение трябва да благодари на дебелия негър и на никой друг... Май наистина много хора искат да влязат тук, но никой не е успял да го стори... Кроукър разбра какво е

искал да каже негърът. Гримьорните нямаха врати, сладострастните мъжки очи наистина имаха какво да видят... Липсата на врати улесняваше задачата му.

Беше проверил три четвърти от гримьорните, когато вратата в дъното на коридора се отвори и очите му зърнаха познатото кървавочервено костюмче на Маргарет. Хлътна в първата гримьорна, изпречила се на пътя му, дари с очарователна усмивка дългоногата блондинка, почиваща вътре в компанията на знойна червенокоса красавица, после им обърна гръб и внимателно надникна в коридора.

Маргарет излизаше от стаята в дъното. Само тя имаше врата, вероятно зад нея се помещаваше канцеларията на шефа. Беше в компанията на смайващо хубаво младо момиче с пусната край едната скула бледоруса коса, яркосини очи и умопомрачаваща фигура. Едва ли беше танцьорка в заведението, макар че ако се появеше на сцената, всички останали биха изглеждали като инвалиди... Беше облечена в костюмче от „Армани“ на масленозелени и шоколадови райета, което явно беше шито специално за нея. В лявата ѝ ръка се поклащаше куфарче от кожа на рядко срещания зелен нилски крокодил, което положително струваше няколко пъти повече от годишната заплата на най-скъпо платената танцьорка в този бар. На ушите ѝ меко проблясваха обици от „Булгари“, които вървяха в комплект с изящната гривна на китката.

Мадамите от класа в тая дупка станаха две, отбеляза мислено Кроукър.

Жените не се насочиха към него. Останаха само за миг на място, после изчезнаха през вратата вляво. Кроукър се втурна след тях. Озова се в хладен служебен коридор, въздухът миришеше на алкохол, урина и гниещ боклук. Над вратата в дъното светеше червена табела с надпис „Изход“. Отвори я и се озова на мръсна задна уличка, пред краката му се разбягаха бездомни котки.

Вдигна глава навреме, за да види потеглянето на черен „Нисан 300 ZX“ от ъгъла. Зърна профила на Маргарет и русата коса на момичето миг преди спортното купе да се скрие зад съседната сграда, успя да хване само част от регистрационния му номер.

Върна се в заведението. Нямаше начин да ги проследи, затова направи най-подходящото за момента: проникна в стаята, откъдето ги беше видял да излизат.

Затвори вратата зад гърба си и побърза да я заключи. Не искаше да бъде обезпокояван. Помещението беше без прозорци, проветряваше се единствено от малък вентилатор, монтиран в една от стените. Под него имаше шведски диван с извита облегалка и тапицерия, която някога е била шоколадова. Вляво беше бюрото от метал и имитация на дърво, столът пред него беше на колелца и облицован с черен винил. Обзавеждането приключваше с евтина метална канонерка в другия ъгъл. Стените бяха голи, с изключение на репродукция, която съвсем не се връзваше с обстановката. Беше от известната и малко мистична картина *Fumee d'Ambre Gris* на Джон Сингър Сарджънт^[2] и представляваше жена в тънка бяла роба с развята поли и изразително мургаво лице, полускрито от сенките... Какво ли доказва това за красивата блондинка, запита се Кроукър. Дали няма да се окаже, че е не само жена от класа, но и умна жена?

Настани се зад бюрото и разсеяно прелисти списанието, което лежеше отгоре. Казваше се Стрип и се занимаваше с проблемите на шоубизнеса. Вече всеки бранш си има специализирано издание, помисли си той. Под списанието откри договор за работа с някаква танцьорка, няколко платени сметки за наеми служебен регистър. Извади писалка и започна да си води записки. Заведението се оказва собственост на компанията „Моргана“, редовно регистрирана във Вашингтон.

Зае се да изследва съдържанието на бюрото. Най-горното чекмедже беше запълнено с обичайните канцеларски пособия — писалки, моливи, гуми, кламери, празни бележници... Прерови всичко чак до дъното, искаше да бъде сигурен, че няма двойна стена. Същата процедура приложи и по отношение на останалите три чекмеджета.

В едно от тях блондинката държеше малко лични вещи, сред които биеха на очи скъпи червила и гримове. Те доказваха наличието на добър вкус, но нищо повече.

Във второто откри счетоводната книга. Прегледа я внимателно, но всичко изглеждаше наред. Сметките на заведението бяха в безупречно състояние, дори и най-ревностният ревизор не би открил в тях разлики за повече от десет долара... През клуба минаваха много пари, преобладаваща част от тях незабавно се влагаха в широката мрежа от подобни заведения, разкриващи се по цялата територия на Съединените щати.

Кроукър прибра счетоводната книга, хвърли поглед на ръчния си часовник и набра номера, който беше използвал в преддверието на заведението. Изчака сложните процедури по обезопасяването и се представи на вече познатия женски глас.

— Колата е регистрирана На името на Ричард Дидалъс — съобщи жената насреща.

— *Сенатор* Ричард Дидалъс?!

— Момент, да проверя адресите... Да, това е една от колите на сенатора.

Кроукър си записа домашния адрес на Дидалъс и за миг замълча. Седемдесет и шест годишен, Ричард Дидалъс беше най-старият сенатор на Капитолийския хълм. Беше не само свидетел на голяма част от съвременната история на Съединените щати, но и пряк участник в нея. Говореше се, че без негова подкрепа Джон Кенеди никога не би станал президент, пак той беше вгорчил дните на Линдън Джонсън в Белия дом... Някои го наричаха „Дълбокото гърло“ — прякор, превърнал се в синоним на човека, упражняващ тайната власт в тази страна... С положителност обаче беше известно, че Дидалъс е знаел за държаната в дълбока тайна болест на Джей Еф Кей — липса на достатъчно адреналин в кръвта, пак той беше оглавил специалната комисия за разследване на убийството му... Нима Доминик Голдони е държал в ръцете си дори най-могъщия вашингтонски политик? Възможно ли беше това? Набрал богат житейски опит по улиците на Ню Йорк, Кроукър си даваше ясна сметка, че не бива да отхвърля с лека ръка дори и най-невероятните предположения...

— Нещо друго? — стресна го металическият женски глас.

— Да, всъщност има и още нещо — въздъхна в слушалката Кроукър. — Искам списък на всички междуградски и международни разговори, водени от телефона на „Моникърс“... — продиктува адреса и добави: — Разполагам с част от номера на спортно купе „Нисан 300 ZX“, модел 1995 година, вашингтонска регистрация. Вижте какво можете да направите...

— Фактът, че е съвсем нов модел купе, улеснява работата — отвърна гласът. — Няма кой знае колко от този модел наоколо... Но все пак ще ми трябва време.

— Утре сутринта?

— След шест. Информацията ще ви чака на рецепцията на хотел „Холидей Ин Централ“, намира се на ъгъла на авеню „Роуд Айлънд“ и Петнадесета улица. Под името Самюел Джонсън.

— Разбрах, благодаря.

За известно време остана неподвижен на стола, в душата му се промъкна чувство за поражение. Гледаше репродукцията на Сарджънт и бавно попиваше магията ѝ. Дори забрави, че пред очите му е евтино копие... После мислите му се насочиха към блондинката. Отново си я представи такава, каквато я видя на прага на този кабинет. Припомни си умния блясък на яркосините очи, отново се запита какво прави тук жена като нея... Нима е управител на заведение за стриптийз? Едва ли... Присъствието ѝ на подобно място по-скоро се дължеше на факта, че никой не би очаквал да я открие тук... От опит знаеше, че хората предпочитат да вършат тайните си дела там, където никой не очаква да ги срещне.

Продължаваше да гледа жената с развятата бяла роба. Какви тайни е скрил художникът зад загадъчното ѝ лице? Какво прави тази жена и защо го прави?

Скочи на крака и пристъпи към плаката. Откачи го от куката, голата стена подигравателно блесна насреща му. Пусна репродукцията в краката си и се приведе напред. Стената беше напукана, но част от пукнатините образуваха нещо... Да, точно така. Прав ъгъл... Плъзна пръст надолу, скоро откри още един прав ъгъл. Съедини ги мислено, получи се почти съвършен правоъгълник.

Бинго!

Вкара острието на джобното си ножче в една от пукнатините, хвана крайчето на фалшивия тапет и рязко го дръпна. Отдолу мътно проблесна вратичката на сейф. В ръката му отново се появи халката с шперцове. На нея беше закачена втора, по-малка, с около дузина извити под различен ъгъл инструменти. Огледа внимателно ключалката, определи системата и сръчно вкара един от инструментите си в нея. Долепи ухо до вратичката и започна да слуша тихото прещракване. След няколко секунди натисна дръжката, вратичката покорно се отвори.

В същия миг на вратата на кабинета се почука, някой направи опит да натисне бравата. Разнесе се тревожен глас, после тежки удари.

Кроукър прерови касата с максимална бързина. Вътре имаше поне сто хиляди долара, подредени на стегната пачки, договор за наем на сградата, собственост на фирмата „Моргана“, обичайните застрахователни полици, втора счетоводна книга и малко тефтерче с корици от телешки бокс.

Шумът зад вратата се прекрати, но той не се остави да бъде заблуден. Човекът скоро щеше да се върне, времето за измъкване беше кратко.

Първо отвори счетоводната книга. Тук бяха отразени действителните финансови операции на „Моникърс“. Оказа се, че „Моргана ЛТД“ пере десетки хиляди долари месечно чрез касата на стриптийз бара. Парите, които според легалните счетоводни документи идваха от мрежата подобни заведения в страната, на практика пристигаха от чужбина, най-вече от Англия и Франция. С малката разлика от една или две нули. Защото не ставаше въпрос за десетки, а за стотици хиляди долари. Оказа се, че „Моникърс“ изпира средно по един милион долара месечно за „Моргана“. Нищо чудно, че заведението нямаше типичен за този тип дупки управител...

Върна счетоводната книга на мястото ѝ и отвори тефтерчето. Беше запълнено със стройни колонки от печатни букви и арабски цифри, очевидно някакъв шифър.

Пъхнато в джоба си, заключи сейфа и внимателно залепи тапета на мястото му. После окачи и репродукцията. Предпазливо пристъпи към вратата и долепи ухо до ключалката. Изчака няколко секунди, отключи без никакъв шум и надникна. В коридора нямаше никого.

Измъкна се навън, прибягвайки до пътя, който бяха използвали Маргарет и блондинката. Прекоси тясната и мръсна задна уличка, сви зад ъгъла и се насочи към входа на клуба. Дъждът плющеше с пълна сила, дрехите му бързо подгизнаха. Скочи в чакащото отпред такси и нареди на шофьора да го закара в „Хей-Адамс“, хотела на Маргарет.

Освободи човека, после се насочи към рецепцията и ангажира стая един етаж под тази на Маргарет. Точното ѝ местоположение научи от нощния администратор, който с готовност му даде исканите сведения, хвърлил кратък, но угоднически поглед на полицейската

значка. В допълнение прие да звънне на Кроукър в момента, в който се прибере Маргарет.

Горе в стаята Кроукър си поръча вечеря по телефона, свали мокрото сако и разтърка косата си с кърпа. После се настани зад бюрото, отвори коженото тефтерче и се залови за работа.

По време на службата си в армията беше усвоил доста от тънкостите на криптографията. Беше убеден, че тук не става въпрос за шпионаж и това го караше да вярва, че шифрите няма да се окажат прекалено сложни. Реши да следва пътя на логиката, т.е. да търси кодова буква или цифра, която е лесна за запомняне и подмяна.

Веднага му направи впечатление, че цифрата 9 се повтаря на няколко поредни страници. Във всеки един от тези случаи пред нея имаше група от пет букви. Зае се със заместването, използвайки трите най-често срещани съчетания. Така го бяха учили.

Храната дойде, тъкмо когато привършваше комбинациите, без никакъв успех. Протегна се и пристъпи към прозореца. Дъждът продължаваше да се сипе над нощния Вашингтон. В едната си ръка държеше сандвич с пиле, в другата — отворена бутилка бира. Наближаваше полунощ. Някъде сред милиардите светлилки беше Маргарет, потънала в поверителен разговор с красивата блондинка. Беше почти убеден, че двете са в компанията на сенатора Дидалъс и обсъждат въпроси от жизненоважно значение. После тръсна глава и си наложи да мисли трезво. Маргарет беше пристигнала в „Моникърс“ с една от лимузините на Дидалъс. Всъщност тази кола беше на нейно разположение от момента на кацането ѝ във Вашингтон. Ако двете с приятелката ѝ наистина отиваха при Дидалъс, те спокойно биха използвали именно неговата кола. Но вместо това бяха потеглили от задната уличка със спортния нисан на блондинката...

Нощта беше наистина отвратителна. Единственото хубаво нещо в нея беше фактът, че не е принуден да стои някъде под дъжда и да чака да стане нещо, за което няма дори понятие. Довърши сандвича, пристъпи към бюрото с бира в ръка и насочи поглед към неуспешните си опити за дешифриране. Беше сигурен, че с помощта на третата серия заместители ще успее да открие кодовата дума, но очевидно някъде беше допуснал грешка. Къде? Погледна групираниите цифри и букви, без да прави опит дати разчита. Искаше да улови нещо общо в тях, нещо чисто визуално... Дали да не размени местата на „а“ и „е“?

Дали да не замести петте съгласни букви в групата с гласни? Да започне с азбуката отпред назад, прибягвайки до последователно заместване?

Чакай, чакай... Седна и взе писалката. Цифрите! Във всяка група участваха по една или две цифри. Сърцето му се разтуптя. Няколко опита и май всичко започна да идва на мястото си. Цифрата е ключ. Онази, която е включена в група с четен брой букви се прибавя към групата с нечетен брой. Например групата ДКЗА отговаря на съюза И^[3]. „А“ е първата буква в азбуката, а цифрата „3“ означава, че трябва да се върви три букви нататък в азбуката, обозначена като кръг. Следователно „А“ идва веднага след „Z“... В случаите, при които групите съдържат две цифри, процедурата беше проста — те трябва да се съберат или по-малката да се извади от по-голямата. И ключът за шифъра беше готов...

Постигнал най-важното, Кроукър търпеливо започна заместването и групирането, което на практика беше превод на обикновен английски език. Това занима ние му отне почти три часа. В крайна сметка получи огромно количество цени и дати за доставка на най-различни видове оръжие. Тук фигурираха и най-съвременните разработки на световния пазар, включително американските изтребители „Ф-15“, свръхзвуковите разузнавателни самолети „SR-71“ компютъризираните огнехвъргачки „Баджър“, бойните хеликоптери „Сиукс“, окомплектовани с ракети въздух-земя „Улвърайн А-322“, руските бомбардировачи „Туполев-22 М“, танкове „Т-72“, противосамолетни ракети „САМ“, мини „Питон-600“, ръчно преносими противотанкови базуки „Дейраел“...

Изтощението го напусна, сърцето му се сви при вида на това разнообразно и модерно оръжие. Износът му извън границите на САЩ беше забранен със специален закон, въпреки това тук ставаше въпрос за огромни количества. От което следва, че „Моргана Инк.“ също е в бизнеса, с който се занимава и „Авалон ЛТД“... И двете компании се занимаваха с незаконна търговия на смърт...

Разтърка очи. Беше разшифровал всичко, с изключение на групите, съдържащи в себе си цифрата 9. Те упорито отказваха да се превърнат в смислени думи и изречения. Очевидно тук деветката не беше кодов ключ, а нещо съвсем друго. Вероятно част от самия

шифър. Но *какво* тогава играе ролята на ключа? Всяка група съдържаше пет букви плюс цифрата.

Хрумна му да разбие цифрата на съставните ѝ части. Започна с три тройки. По този способ първата буква трябваше да бъде „Т“. Но втората ставаше „Z“ и смисълът се губеше. Запази буквата „Т“ и първата тройка, към тях прибави единица. Получи се „ТО“. Дотук добре... Опита с двойка, излизайки от предположението, че при пет букви ще му трябват и същото количество цифри. Не се получи. Прибави тройка, получи „ТОТ“. Но до девет имаше само две цифри, значи и това не става. Три плюс едно плюс пет... Сборът е девет. Може би...

Разкритието се стовари върху му с огромна сила, цифрите и буквите се размазаха пред очите му. Главата му пулсираше, кръвта свистеше, в жилите му. Грабна писалката и решително довърши групирането, предварително знаейки какво ще получи.

— Господи Исусе!

Между кожените корици на тефтерчето се криеше кодът на загадъчното оръжие, който Никълъс беше открил във файловете на „Авалон“...

TORCH 315

Бързо се справи с останалите групи от букви и цифри. Облегна се назад и бавно огледа резултата. Сърцето лудо блъскаше в гърдите му, почти не беше в състояние да разсъждава. Оказа се, че предположението на Никълъс е вярно. Прочете за стотен път кратката анотация, кръвта му бавно започна да изстива:

Доставка Факел 15 март. Определеното място.
Подбрано според близостта на целта и гъстотата на населението. Максимален ефект — гарантиран.

Момчето с издължено като луна лице ядеше „бай чунг“ — традиционната вьетнамска оризова питка с пълнеж от боб, лук и

свинско месо. Устните му бяха разтеглени в доволна усмивка.

Никълъс и Сейко вървяха към пагодата Гиак Лам. Хвърлил поглед към хлапето, той не можа да сдържи усмивката си. Синьобелите плочки на покрива отразяваха слънчевата светлина. Гиак Лам беше най-старият будистки храм в Сайгон, построен още през 1744 година. Реставриран през 1900, той беше запазен от унищожение благодарение на факта, че архитектите са имали мъдростта да не прилагат модерните концепции на XX век в своята работа.

Момчето изтича към дебелия ствол на дървото „Бо Де“, което доминираше в градинката пред храма. Тънкото му телце се скри зад дългите роби на двама монаси, които обитаваха пагодата през цялата година. След миг те изчезнаха в тъмния вход.

Никълъс и Сейко се намираха в сайгонския квартал Тан Бин, на около петнадесет километра от Шолон и китайския пазар, където само преди два дни (а сякаш преди столетие) се беше състояла срещата му с Бей.

Вдясно от входа се намираха гробниците на най-заслужилите слуги на Буда, обитавали този храм.

Тук трябваше да се срещнат с търговеца на оръжие Тимъти Делакроа. Беше шест часът сутринта.

Небето беше бледа резеда, птичките в бамбуковите клетки под покрива подскачаха и чистеха перата си. Далечен тътен свидетелстваше за пробуждането на града, във въздуха се долови миризма на току-що изпечени питки, примесена с едва доловимия аромат на горящ восък, идващ от вътрешността на храма. Там бяха разположени издялани от червено дърво статуи на Буда във всичките му превъплъщения, край тях стояха на стража свирепите пазачи на Ада... В този час на деня — малко след заглъхването на нощното оживление и преди събуждането на утринната суматоха, въздухът съдържаше онзи особен аромат, който вероятно е привлякъл първите заселници в тази някога благословена земя...

От мрака на пагодата долетяха протяжни псалми — монасите започваха своята утринна молитва. Момчето млясна с устни и погълна последните остатъци от питката си.

— Пял „Четирите благородни истини на Буда“ — поясни Сейко.

*Човешкото съществуване е нещастие;
нещастieto се причинява от егоизма и
себичността;
нещастieto свършва, когато свършва егоизмът;
егоизмът свършва едва когато човек се отдаде
изцяло
на Пътеката на Просветлението...*

— Разбирам — кимна Никълс. — Човек трябва да проникне отвъд мисълта, речта, поведението, усилията и концентрацията. Само така може да открие блясъка на Четирите истини... Вярваш ли в подобни неща?

— Никъде не се споменава за радостта, нали? — усмихна се Сейко. — Животът е труден и без тези досадни умствени гимнастики...

— Дори когато бъде обречен на просветлението?

— Говориш като свещеник, а не като бизнесмен.

— Аз съм толкова бизнесмен, колкото ти си моя сътрудничка — поклати глава той. — Всички се крием зад някоя маска, Сейко... Дори от себе си. Защо? Нима е толкова трудно да се изправим пред истинската си същност?

Привършило с питката, момчето отегчено ги следваше, опитвайки се да играе на криеница само със себе си.

— Ето го, идва — промълви Сейко.

Никълс се обърна и внимателно огледа високия мъж с шарена риза, торбести панталони и леко лятно сако. Пясъчнорусата му коса беше прекалено дълга и се развяваше на лекия ветрец. Продълговатото му лице беше зачервено и обветрено като на човек, който прекарва голяма част от времето си сред природата.

— Сигурна ли си, че е той?

— Напълно — кимна Сейко.

— Добре. Ето какво трябва да направиш...

В същия момент долови някакво движение в периферията на погледа си. Оказа се, че момчето, скрито зад близкото дърво, в крайна сметка не беше довършило своята питка. Част от нея вече летеше към тях.

В този кратък миг танжинското око на Никълъс се разтвори и обхвана цялата ситуация: черният предмет, свистящ във въздуха към тях, тежката миризма на запалени ароматични пръчици, монотонните молитви на монасите, задавеното кашляне на мотопед с незатоплен двигател, сподавеният грохот на тежките камиони по близкия булевард, детските крясъци и протяжните провиквания на уличните търговци, пронизителните писъци на уплашени птици...

След това предметът, който съвсем не беше невинна питка, а куб от блестяща черна пластмаса, падна върху паважа на няколко крачки от тях. Дясната ръка на Делакроа изскочи от джоба на сакото, дланта стискаше малък продълговат уред с къса гумена антена, който наподобяваше мобифон. Никълъс скочи към Сейко и силно я тласна напред По-далеч от черния куб, който застрашително проблясваше под лъчите на утринното слънце.

Улучи я с рамо и двамата се строполиха.

Пръстът на Делакроа натисна някакъв бутон.

Светът се превърна в огнена топка, ударните вълни се стовариха върху сгърчените им тела, всичко изчезна в ослепителна белота.

[1] Костилков плод, поробен на праскова, расте в Китай и югоизточните части на Азия. — Б.пр. ↑

[2] Американски художник (1856–1925). — Б.пр. ↑

[3] На английски AND. — Б.пр. ↑

ДЕМОНИТЕ

*Бог го няма. След него се трупат мъртви
листа. Всичко е пусто.*

Башо

*Южнокитайско море, 110 градуса източна ширина, 12 градуса
северна ширина*

Зимата на 1991 година пролетта на 1992 година

Абраманов беше готов да умре. Военнотранспортният самолет „Туполев-10“ се разтърси като смъртно ранен звяр, зеленикавото небе започна да се върти, стомахът му се сви. Парцаливи мръсносиви облаци се стрелкаха над плексигласовия люк, тежки дъждовни капки барабаняха като куршуми върху фюзелажа.

— Бъди готов — обади се зад гърба му Федоров, пилотът. — Загубих частично управлението, падането ще бъде стръмно...

Долу, във високите вълни на Южнокитайско море, над което бушуваше бурята. Ще бъде дълго падане, прекалено дълго... Абраманов стисна клепачи, за да прогони от главата си видението на тънката червеникава чертичка, която според твърденията на Федоров беше Виетнам... Там, вдясно от полупарализираното тяло на самолета...

Устните му зашепнаха тиха молитва.

Абраманов беше готов да умре в продължение на десет години — времето, през което беше работил напълно изолиран в Арзамас-16, съветското атомно градче, неотбелязано на нито една карта на света.

Разположено на около триста и петдесет километра източно от Москва, Арзамас-16 продължаваше да изпълнява ролята на главен център за разработка и изпитания на термоядрени оръжия, въпреки близкия край на империята, наречена СССР. Макар и евреин, Абраманов беше стигнал висок пост в Московския институт за атомна енергия „Корчатов“. Колегите му се отнасяха към него със страхопочитание и подозрение. Главно защото притежаваше гениални

познания не само в областта на термоядрения синтез, но и в създаването на теории за електронна реч и компютърни езици.

Движеше го убеждението, че овладяването на атома не е достатъчно само за себе си, ако получената колосална енергия не може да бъде свободно пренасяна и управлявана. Единственото средство за тази цел според него бяха принципно новите компютърни технологии, само те можеха да овладеят силите, които бяха в състояние да унищожат човешкия род за броени секунди.

„Този еврей е умен“, казваха колегите му. „Прекалено умен, за да оцелее“, добави В. И. Павлов — човекът, изпратен от ЦК за директор на института след голямата чистка от 1981 година. Мнението му беше отразено в докладната записка до партийното ръководство, заключението беше категорично:

Евреи с подобни качества представляват заплаха за държавата!

ЦК очевидно го беше взел под внимание, тъй като през лятото на 4 981 г. Абраманов беше безсрочно командирован в Арзамас-16. Скрытата цел на директора, известен антисемит, беше малко по-друга. Да прекъсне завинаги зародилата се бурна любов между Абраманов и една красива сътрудничка в института.

Докато В. И. Павлов доволно се усмихваше на успешната операция, Абраманов пътуваше към секретното градче с нови планове в главата. До този момент беше живял като покорен апаратчик на режима, но сега всичко се промени. Беше не само гений в областта на ядрената теория и кибернетиката, но и истински ясновидец по отношение на макрополитическите процеси, развиващи се в съвременния свят.

Предвиди сгромолясането на комунизма почти цяло десетилетие предварително, предвиди и последвалите етнически междуособици и икономически колапс на суперсилата, чийто лидер малко преди това отпрати мрачна закана към Запада с думите: „Ние ще ви погребем“...

Но Абраманов знаеше, че погребението очаква именно Съветския съюз. И се готвеше да бъде сред първите, които ще хвърлят

пръст върху капака на ковчега му. Единственото му желание беше да служи вярно на своята родина, но родината реши да го смаже със своя корумпиран държавен апарат.

Това нанесе дълбоки поражения в душата му. Едва сега, на прага на смъртта, той си даде ясна сметка за всичко, погледът му към миналото беше точен и обективен.

Веднага след пристигането си в Арзамас-16 започна практическата реализация на това, което беше намислил — преоценка на научните програми и постепенното им откъсване от военната насоченост. В допълнение успя да установи полулегална връзка с Дъглас Сърман — колега по съдба от лабораторията по експериментална ядрена физика в АМОП — Агенцията за модерни отбранителни проекти на САЩ, намираща се в щата Вирджиния. Не знаеше абсолютно нищо нито за агенцията, нито за колегата си. С изключение на факта, че там разполагаха с предостатъчно средства за финансиране на проекта му, докато той самият беше без пукната пара.

Запозна се със Сърман, американски теоретик по ядрена енергетика, на една от малкото международни теоретични конференции, на които го беше допуснало ръководството на „Корчатов“. Успя да осъществи контакт, прераснал по-късно в приятелство, само защото личният му отговорник по линията на КГБ имаше задачата да го държи по-далеч от домогванията на израелското разузнаване.

Поддържането на връзка с колегата от АМОП не представляваше никаква трудност за човек със способностите на Абраманов. От секретното градче денонощно се излъчваха мощни телеметрични сигнали в диапазона на късите радиовълни, всички с експериментална цел. Абраманов лесно успя да вмъкне в тях кодираната си информация.

В крайна сметка тайната връзка между Абраманов и Сърман даде своите плодове — беше създаден трансуранов изотоп, който до този момент съществуваше единствено в теоретичните разработки на специалистите. За промишленото му производство беше построен най-големият неутронен ускорител не само в Съветския съюз, но и в света. Изотопът получи обозначението „114-М“...

Самолетът отново се разтърси, носът му рязко се наклони, падането започна. Черно и заплашително, небето изчезна от погледа на Абраманов, така желаната връзка с Бога прекъсна още преди да е

започнала. Размърда се в седалката и погледна назад, към слабо осветената кабина, абсолютно празна. В дъното ѝ се гушеха само два малки контейнера от отработен уран-238, мислите му не можеха да се откъснат от зловещото им съдържание.

Раждането на „114-М“ стана в малкадушна камера, построена в Арзамас-16 специално за експериментите на Абраманов. Там нямаше прозорци, стените бяха от железобетон с дебелина близо два метра. Материалът се обработваше посредством механичните ръце на робот от неръждаема стомана, командният пулт се намираще извън стените на камерата. Вътре бяха монтирани най-съвършените системи за контрол на въздуха, атмосферното налягане се поддържаше по напълно автоматичен начин, а всички помощни помещения, независимо от дебелините стени, се подлагаха на стриктни обеззаразителни процедури. Това беше необходима предпазна мярка, тъй като частиците на плутония и „114-М“ представляваха смъртоносна смес с непозната на човечеството сила.

От доста години учените безуспешно са търсили начин за създаване на трансуранови изотопи, тоест вещества с по-голям атомен номер от тези на урана. „114-М“ е бил изолиран, след като плочка обогатен плутоний в аргонова среда е подложена на интензивна бомбардировка с неутрони. Опити в тази насока са били правени и преди, но Абраманов пръв открива, че неутроните трябва да пулсират на по-висока честота от атомите на плутония и това значително ускорява реакцията.

По време на този процес се оформиха редица изотопи на елемента 114, но всички бяха с много кратък живот.

Само един показва признаци на стабилност и Абраманов го кръсти „114-М“, защото бил четиринадесети по ред в реакцията. По предварителни изчисления неговият период на разпадане беше от порядъка на няколко десетки хиляди години. Но с това изненадите за Абраманов и екипа му не свършиха. Оказа се, че изотопът „114-М“ съдържа огромно количество термални неутрони и това го прави изключително податлив на разпадане. А поради факта, че критичното му тегло е далеч по-ниско от това на плутония и урана, цената му става наистина астрономическа. Абраманов изчисли, че неговото откритие вероятно ще се окаже най-мощният и ефикасен източник на ядрена енергия, познат на човека.

Уникалната способност на разпадане на „114-М“ заинтригува Абраманов и той продължи своите изследвания. Част от тях сподели с Дъглас Сърман от Вирджиния, но основните запази в тайна не само от него, но и от собствения си екип. Откритията бяха едновременно страшни и възбуждащи.

Като човек той не хранеше никакви илюзии по отношение на себеподобните си. Имаше ясна представа какво ще се случи, ако дори една плочка „114-М“ попадне в неподходящи ръце. Човешките пороци маршируваха пред възбуденото му съзнание с неестествена яснота — алчност и сребролюбие, болни амбиции и изкушение... Виждаше един или друг от тях у всички свои сътрудници, знаеше, че всеки би се изкушил да използва „114-М“ за лично облагодетелстване.

Имаше чувството, че е затворен в херметическа камера, която сам беше изградил. И през ум не му минаваше да сподели тайните на трансураниевия изотоп със своите господари, не се доверяваше дори на най-близките си сътрудници в Арзамас-16, самата мисъл, че кремълските политици могат да сложат ръка върху това страшно оръжие, му докарваше световъртеж... На всичкото отгоре никой не можеше да каже кой управлява разпадащата се империя и докога ще се задържи на върха... Нямахме начин да унищожи вече създадените количества от „114-М“, най-малкото пък да ги закопае в този силно земеръсен район.

Ето такъв беше капанът, който беше създал със собствените си ръце. После дойде прозрението. Една нощ сънува начина, по който „114-М“ може да се превърне в спасение, вместо в проклятие. Събуди се изпотен, опитваше се да запази всичко в паметта си. Твърдо реши да напусне разкъсвания от анархия СССР, но месеци наред не направи нищо конкретно, защото му липсваше смелост. Едновременно с това знаеше, че единственият начин за измъкване от капана беше да избяга от страната заедно със своето откритие.

Започна да работи нощем. От внимателно събиран по време на опитите отработен уран направи двата контейнера, чиито десетсантиметрови стени от тежък метал даваха единствената сравнително надеждна защита срещу смъртоносните излъчвания. Стените би трябвало да бъдат значително по-дебели, но Абраманов не разполагаше нито с достатъчно материал, нито с време. Дори и такива, каквито се получиха, контейнерите тежаха по над триста килограма

всеки. Застанал на по-малко от метър от тях, човек рискуваше да получи убийствена доза радиация и Абраманов добре знаеше това.

Потъмнялата повърхност на бурното море летеше насреща им като стоманена стена.

Идеята за бягство сподели със стар свой приятел, полковник от съветските ВВС. И Федоров, подобно на Абраманов, беше силно разочарован от комунизма. Прие да тръгне с него без никакво колебание. После Абраманов влезе във връзка с Дъглас Сърман и му съобщи, че скоро потегля на дълъг път.

Федоров уреди тренировъчен полет от Москва до Владивосток с учебен изстребител МИГ-29, пътят оттам до Вирджиния в източната част на Съединените щати съвсем не беше от най-късите. Но Абраманов нямаше избор.

Главният проблем на полковника бяха радарните инсталации по границата на СССР и Виетнам, а на Абраманов — как да се държат на безопасно разстояние от урановите сандъци, прикрепени на доста необичайно място в корпуса на изстребителя.

Федоров летеше на бойни самолети повече от двадесет години, знаеше всички номера от наръчника. Във Владивосток направи заявка за опреснителен полет с транспортна машина ТУ-10, маршрутът бе маркиран съвсем невинно, далеч от граничните радарни инсталации. Веднага след излитането пое по предназначения курс над крайбрежната ивица, после снижи самолета под обхвата на радарите и изпрати сигнал за бедствие с фалшиви координати. Дежурните изстребители и военния полигон щяха да го търсят на север, докато те се насочиха точно в обратна посока — на юг...

Двата слитъка с размери десет на петнадесет сантиметра тежаха около сто килограма, което, прибавено към контейнерите от отработен уран, правеше общо тегло над половин тон. Федоров и Абраманов ги поставиха на мястото на двете ракети с лазерно насочване АА-10 във фюзелажа на МИГ-29, използвайки за прикрепване автоматичната система на изстребителя.

Хаосът на военното летище край Владивосток им позволи почти безпрепятствено да ги прехвърлят в туловището на големия транспортен самолет.

Успял да свикне с огромната подемна мощ на двата реактивни двигателя „Тумански“, които бяха монтирани на изстребителя,

Абраманов неволно съжали за раздялата с бързия самолет. Но задържането му беше изключено. Федоров трябваше да го остави на разположение на коменданта на летището, освен това пътуването с него извън границите на Съветския съюз беше изключено и по други, съвсем обективни причини. Ако Китай или Виетнам засекаат с радарите си съветски реактивен изстребител над своя територия, те несъмнено ще направят опит да го свалят. А това би довело до нещастие, чиито мащаби можеха да се сравняват единствено с Апокалипсиса...

Сега, сграбчени от лапите на тропическата буря, двамата бегълци се надяваха единствено на милостта на съдбата. С двигателите на изстребителя, имащи подемна мощ от 4700 кс/кг, те с лекота биха избягали от бурята, но в тромавия ТУ това беше напълно изключено.

Абраманов твърде късно се замисли за последиците от евентуалното счупване на контейнерите и смесването на двата слитъка „114-М“.

— Не мога да го контролирам! — изкрещя от мястото си пилотът и най-черните му предчувствия се превърнаха в действителност. — Падаме!

Полковникът се изправи и откачи предпазните колани, Абраманов седеше като парализиран на мястото си. Не мислеше за себе си, а за изотопите.

Хайде бе, докога ще дремеш! — изрева Федоров, сграбчи го за предницата на летателния гащеризон и грубо го изправи на крака.

Носът на самолета рязко се наклони, сякаш запълнен с олово. Дъждът продължаваше да барабани по пластичния капак на пилотската кабина, корпусът безпомощно се мяташе под бурните пориви на вятъра.

— Ще скачаме! — извика Федоров, но Абраманов колебливо поклати глава.

— Товарът...

— Майната му на товара! — ревна Федоров и го повлече към вратичката. — Автопилотът всеки момент ще откаже, няма да имаме достатъчно височина за отваряне на парашутите!

Едрото тяло на полковника наблегна с цялата си тежест товарния люк, той бавно се плъзна назад. Вътрешността на самолета се изпълни с воя на вятъра, дъждовните капки връхлетяха със скоростта на

куршуми. Контейнерите в дъното се раздвижиха, Абраманов почти спря да диша от ужас.

— Хайде! — изрева Федоров и се надвеси от люка.

— Аз не мога да скоча! Аз трябва да...

Но Федоров пусна вратата и тялото му изчезна в бездната. Абраманов гледаше как черната му фигурка се смалява и изчезва, любопитството му беше патологично спокойно. После в мрака разцъфна яркият купол на парашута.

Корпусът на самолета се тресеше и стенеше като живо същество, напорът на урагана заплашваше всеки момент да го разбие на парчета. Зъбите на Абраманов тракаха, очите му сякаш отстрани отбелязаха как ставите му побеляват, после пускат ръкохватката на вратата. Усети рязък тласък — сякаш някакъв великан го беше блъснал в гърба. В следващия момент летеше в непрогледния мрак.

Летеше с главата надолу, вятърът виеше в ушите му, тялото му се измокри до кости. Отчаяно потърси въженцето за отваряне на парашута, белият корем на огромния транспортен самолет блесна над главата му и изчезна, грохотът на моторите му изобщо не се чуваше.

Изгуби чувство за ориентация. Не успяваше да открие въженцето, в устата му се появи металически вкус. Помисли си за стоманената гръд на океана, която се надигаше насреща му и заплашваше да го размаже. Коремът му болезнено се сви, замалко не опразни мехура си. После ръцете му се увиха около пластмасови дръжки и силно дръпнаха надолу. Стремителното падане рязко се прекрати, тялото му зае нормално положение. От устата му се откъсна безмълвна благодарствена молитва до Бога.

Морето застана там, където трябваше да бъде — под него. Вдясно се люшкеше парашутът на Федоров, напрежението в душата му бавно започна да се разсейва.

По-късно, когато се опитваше да възстанови хода на събитията, Абраманов имаше чувството, че предварително е знаел какво ще се случи. Видя как парашутът на Федоров рязко се люшна встрани, остро чувство за опасност проряза стомаха му. Почти в същата секунда върху копринената повърхност се появи малка цепнатина, която, превърнала се в злокобно ухилена уста, бързо нарастваше. Парашутът на приятеля му се нацепи на късове и тялото му полетя надолу със страшна сила.

Абраманов направи опит да извика, но от устните му не излезе никакъв звук. Бурята продължаваше да вие наоколо.

Беше достатъчно близо до водната повърхност, за да види ясно каква е съдбата на Федоров. Насреща му се надигаше огромна вълна, проблясваща с демоничните очи на белия си гребен и сякаш потръпваща от гняв. Тялото на приятеля му се удари в гребена ѝ, главата му неестествено се изви настрана, после всичко свърши. Федоров бе погълнат от мрачните дълбини. Мястото, на което свърши животът му, бе за кратко маркирано от ярките късове копринена материя на парашута, после и те изчезнаха под водата.

Абраманов почувства, че всеки миг ще повърне. Развълнуваната повърхност на морето бързо летеше насреща му, в ноздрите го удари миризма на фосфор и водорасли, интензивна като радиация. Мина му през ума, че съдбата на Федоров май ще се окаже за предпочитане пред неговата. Бързата смърт има определени предимства пред удавянето. Внезапен порив на урагания вятър подхвана парашута му, точно както преди малко това стана и с Федоров. Въжетата лудо се залюляха, за момент му се стори, че Бог е чул молбата му и е решил да я изпълни...

Но платът издържа и парашутът продължи да се носи косо над развълнувания океан. Над главата му се появи гигантската сянка на транспортния самолет, дори бурята утихна за миг, сякаш решила да се наслади на величествената гледка. Носът на ТУ-10 плавно се заби във водата, дори воят на вятъра не можа да заглуши противното скърцане на метал. Тялото на Абраманов се разтърси като перце, сякаш от близка експлозия с огромна сила.

Напрегна мускули и се сви, краката му почти докосваха вълните. После бурята възобнови злокобния си танц, вятърът подхвана тялото му и го запрати със страшна сила в утробата на Южнокитайско море, много по-близо до потъналия самолет и опасния му товар, отколкото той самият би желал...

Нещо изпука, тялото му бе пронизано от остра болка. *Господи, кракът ми!* Това беше всичко, което успя да помисли, преди вълните да се сключат над главата му.

Рок дишаше с пълни гърди. Морският въздух тежеше от миризмата на фосфор, разлагащи се водорасли и охлювчета, на гниещи под яркото слънце рибешки глави. Катерът плавно се полюшваше върху изумрудените вълни.

— Почти стигнахме — обади се Абраманов.

Очите на Рок напуснаха блестящата повърхност на армейската пушка „М-16-А1“, ръцете му прекратиха любимото занимание — да смазват и почистват това великолепно оръжие. Абраманов прекосяваше палубата, тромавата му фигура наподобяваше кафяв мечок. Пътуването се оказа доста кратко, помисли си Рок. Кое то не означава, че ще бъде по-кратко от евентуалното пътуване до оня свят...

Живееше в Азия толкова отдавна, че почти не си спомняше за истинската си родина. Понякога я сънуваше, душата му винаги се изпълваше с гняв и страх. Спомените му бяха смътни и разпокъсани, неизменно свързани с баща му — пиан, изгонен от поредната работа, гаден...

— *Хайде, младши* — бръмваше призрачният глас. — *Сега двамата с теб сме сами, няма я майка ти, никой не може да отърве смърдящия ти задник...* После отмяташе завивките и го удряше зад ухото с такава сила, че Рок почти припаднаше от болка. Това се повтаряше безконечно, чак докато се събуди... Какво беше то? Кошмар или спомен от далечното минало?

Ясен спомен имаше единствено от деня, в който за пръв път гледаше баща си от горе на долу. Години наред беше тренирал във военизирания лагер за доброволци, след приключването на подготовката получи отпуск и се върна у дома. За пръв и последен път. Едно светкавично ляво кроше беше достатъчно и баща му се просна на тротоара в гетото на Питсбърг — там, където беше роден и израснал Рок. На лицето му се появи разкривена усмивка, от устата му потече кръв.

— *Отдавна чакам този момент, младши* — изфъфли той. — *Не забравяй, че аз те направих такъв, какъвто си...*

Сега, изправен на палубата на едно от многобройните си корабчета, той гледаше приближаването на руснака. Когато един от патрулните му катери го откри в бурното море (това стана преди около шест месеца), кракът на този човек приличаше на пихтия. Рок, който имаше достъп до всичко най-добро в Югоизточна Азия, накара своите

хора да надминат себе си. Въпреки това не можеше да се каже, че разполага с апаратурата и персонала на болницата „Уолтър Рийд“... В тази част на света имаше великолепни лечители, които наместиха натрошените кости, но срещу прекъснатите нервни възли дори и те бяха безсилни. Разбира се, той не запозна Абраманов с този факт — човекът беше благодарен, че някой го е извадил от бурното море. Подобно на повечето хора с аналитичен ум, Абраманов страдаше от ирационални страхове и халюцинации. Челно място сред тях заемаше страхът от удавяне, този от акулите беше доста по-назад...

Приближи се към него и двамата се опряха на перилата. Рок свали тъмните си очила и внимателно огледа сивите облаци, които започваха да се трупат на хоризонта.

— Ако времето се задържи хубаво, най-много след час ще спуснем робота — каза той.

Насочи поглед към морските дълбини, опита да си представи огромния съветски самолет, легнал на дъното на океана на броени метри от дълбока пукнатина...

Бурята ги завари на много мили от брега. Капитанът на Патрулния катер беше млад виетнамец с дребно лице, който обаче познаваше местните води далеч по-добре от моряци, плавали по света десетки години.

— Бурята ще бъде силна — каза той с пискливия си глас. — Ако сега тръгнем обратно, скоро ще се окажем точно на пътя й... Мисля, че не искам да бъдем там...

— Аз също — кимна Рок. — Дръж курса, ще продължим работата си — извърна се към Абраманов и попита: — Ще издържи ли роботът на лошото време?

В знак на благодарност към своите спасители Абраманов беше използвал месеците на своето възстановяване за създаването на подводен робот — двуметрова черупка от титан, който покриваше сложна мрежа от телеметрична апаратура с лазерно насочване, миникомпютри, навигационни сонари, комплект двигатели, механични ръце със сложни щипки, наподобяващи човешки пръсти, видеокамери, прожектори и комплект мощни литиеви батерии... Всичко това беше свързано с компютъра на борда на катера посредством дебел кабел от фибростъкло.

Създаването на робота беше детска игра за него, особено след като видя какво съдържа просторният склад с военно оборудване и апаратура на Рок. За създаването на механичните ръце Абраманов прибегна до системата, която беше използвал при неутронната камера в Арзамас-16.

— Роботът ще бъде окей — отвърна той. — На двеста метра под повърхността дори няма да се поклати... Ние сме тези, които ще имаме проблеми с бурята... Ако не успеем да се задържим на място или пък се забавим с изваждането на робота, вълните могат да прекъснат кабела...

— Пускай го през борда — кратко нареди Рок.

— Но...

— Веднага, още преди вълнението да стане прекомерно силно!

Дъждовни капки забарабаниха по покрива на каютата, облаците се ключиха ниско над главите им. Хоризонтът се приближи, сякаш морето се надигаше да посрещне небесната стихия.

Рок се обърна и направи знак на екипа, който обслужваше специалната лебедка и контролната електроника в задната част на корабчето. Минути по-късно бялата конструкция увисна над борда и бавно започна се снижава към оловните вълни. Потопи се във водата, вълните я подхванаха, разнесе се остро стържене на метал. Всички затаиха дъх. Роботът с лекота се отдели от корпуса на кораба и пое пътя си към дъното.

Абраманов беше създал една съвършена машина. Тя притежаваше огромни способности, но нямаше мозък, който да ги управлява. Той самият трябваше да вдъхне живот на сложната апаратура от стомана, керамика и електронни компоненти от фибростъкло.

— Половината път — промърмори той, вперил поглед в измервателната апаратура. Вълнението очевидно не беше по вкуса му, би дал всичко, за да напусне палубата и да се прибере в относителната сигурност на каютата. — Всичко е наред, люшкането престана. Там, долу, всичко е спокойно...

Рок пристъпи към капитана. Младият виетнамец беше убеден, че ще успеят да се задържат на място, независимо от силата на бурята. Рок му нареди да го информира за всяко отклонение от избраното място и се върна при Абраманов.

Руснакът включи дистанционното управление, което беше прикрепил за колана си, хвърли му неспокоен поглед и надяна слушалките.

— Долу цари пълен мрак — промърмори той. — Не се различават цветовете. Включвам волфрамовите прожектори...

— Нервен ли си, Абраманов?

— Да — кимна онзи. — И ме е страх. Намираме се твърде близо до обекта.

— Разбирам. Искаш го не по-малко от мен, нали? Дори не можеш да си представиш, че товарът ще си остане там, долу, докато някое земетресение не сплеска урановите капсули!

— Да не дава Господ! — възкликна с ужас в гласа Абраманов. — Последниците от такова събитие ще бъдат катастрофални!

— Това ти го казваш... Роботът опря ли в дъното?

— Още не. Държа се на няколко метра от него.

Абраманов имаше любопитния навик да се идентифицира напълно с дистанционната апаратура и винаги говореше за нея в първо лице, единствено число.

Рок вдигна качулката на якето си и излезе на палубата. Клатушкането видимо се беше усилило, морската вода заля глезените му, после бързо се оттече. След малко се върна обратно в кабината. Абраманов работеше с кабелите.

— Къде сме?

— Почти на място — отвърна ученият, очите му бяха по екраните на портативните компютри. — Вися на седем-осем метра от горния край...

— Жалко че не можем да се спуснем до долния — тръсна глава Рок. — Защото има опасност острите ръбове да прережат кабела... Дори няма да разберем дали роботът ще може да ходи по дъното...

Вятърът запрати сноп дъждовни капки в стъклата на кабината, звукът беше като изстрел от карабина. Катерът се люшкаше на котвата си. Рок хвърли бърз поглед към капитана, но той не го забеляза, зает с даването на кратки команди.

— Вече съм на ръба.

Рок насочи вниманието си към Абраманов, който бързо обработваше данните на телеметричната апаратура.

— Как е положението там?

— Спокойно и тихо. Не като тук... Ей сега ще ти покажа.

Пръстите му включиха видеокамерата и сръчно я настроиха. На екрана на монитора се появи отчетлив образ. Пясъчното дъно на двеста метра под краката им изглеждаше гладко и равно като пустиня.

— Виждам дъното — прошепна с неволно страхопочитание Рок.
— Продължавай...

Картината се промени, Рок имаше чувството, че ходи със собствените си крака по полегатия склон. Макар да знаеше, че това е невъзможно, че на тази дълбочина всяко творение на природата с бели дробове би било сплескано от огромния натиск...

— Придвижването е изненадващо лесно — докладва Абраманов.
— Склонът не е особено стръмен...

— Но сонарите предупреждават, че положението скоро ще се измени...

— Да, зная това.

Абраманов беше потънал изцяло в чудесата на подводния свят. Какво ли изпитва човек, свързан толкова тясно с машината, която е построил със собствените си ръце, запита се Рок. Той самият едва ли би почувствал нещо особено, но Абраманов положително е на седмото небе...

— Внимавай.

Картината отново се промени. Дъното се наклони, в яркия правоъгълник на прожекторите заплуваха ситни песъчинки и планктон, вдигнати от механичните крака на робота. Малко, почти прозрачно раче пробяга пред камерата и изчезна. Спокойствието отново се възцари.

— Снижаването започва — съобщи Абраманов. Дъждът се превърна в порой, корабът подскачаше над вълните като коркова тапа.

— Изправни ли са механичните системи? — попита Рок, изчака кимването на Абраманов и зададе следващия си въпрос: — Продължава ли наклонът?

— Става по-стръмен. Сонарите отчитат отклонение с половин градус.

— Не е зле...

— Водолаз едва ли би могъл да се справи — подхвърли Абраманов. — Виждаш ли онези пукнатини в дъното?

Рок кимна с глава. Пясъците бяха отстъпили място на шистови скали, между тях зееха дълбоки дупки. — А роботът ще ги преодолее ли? — попита той.

— Няма проблеми.

Корпусът подскочи от тласъка на огромна вълна, Рок изпита чувството, че е изпаднал в безтегловност, и механично посегна към ръкохватката на стената. Ръбът на пукнатината изчезна от екрана, миг по-късно отново се появи, доста далеч от срещнатата стена. Продължи да чака, разтворил широко крака и стиснал ръкохватката. Почти престана да диша от напрежение.

— Проблем...

Стомахът на Рок се сви.

— От какво естество?

— Най-добре да видиш сам...

Картината на екрана се промени, Рок изпита остър пристъп на световъртеж. В следващия миг образът се стабилизира и на екрана се появиха множество остри предмети, забити в пясъка. Вероятно бяха остатъци от разбития самолет.

— Ще ги преодолееш ли?

— Теренът на двадесетина метра пред робота изглежда напълно непроходим — поклати глава Абраманов. — А отвъд него е пропастта...

Не, това не може да е вярно, отчаяно проплака душата на Рок. Целта е толкова близо! Трябва да има начин! Трябва!

Сякаш прочел мислите му, Абраманов вдигна глава:

— Мисля, че ще можем да преминем...

— Кажки как!

— Ако разклатим кабела под предварително изчислен ъгъл, ще мога да прескоча препятствието и да стъпя оттатък...

— Направи го!

— Има и още нещо — колебливо промълви Абраманов.

— Какво е то? — попита Рок, стомахът му нервно се свиваше и разпускаше.

— В момента, в който инерцията ме отпрати оттатък, кабелът може да се скъса...

— И тогава губим не само робота, но и стоката, така ли?

— Да.

— Какви са шансовете ни за успех?

— Около петдесет на сто...

— Други алтернативи?

— Страхувам се, че нямаме — въздъхна Абраманов. — С очите си се убедихме, че леководолаз не може дори да стигне до самолета, да не говорим за пренасяне на товара... Роботът е единственият ни шанс.

Рок бавно напълни дробовете си с въздух.

— Започвай подготовката! — кратко нареди той.

Тук Абраманов го изненада, вероятно именно от този момент нататък Рок започна да го харесва и доверието му в него нарасна.

— Изчисленията вече са готови — отвърна руснакът. — В момента ги подавам на компютрите...

В каютата се появи капитанът. Очите му се оцъклиха срещу мониторите, ръката му нетърпеливо подръпна ръкава на Рок.

— Какво, по дяволите, означават всичките тези цифри? — учудено попита той.

— Това не е твоя работа! — отрязва го Рок. — Дръж бурята под око и гледай да не се изместим!

— Но, сър...

— Изпълнявай! — ледено го изгледа Рок. — Един сантиметър встрани ще ти коства главата! — обърна се към Абраманов: — Готов ли си?

— Да.

— Действай! — заповяда Рок, очите му проследиха пръста на руснака върху бутона, сърцето му пропусна един такт.

Картината на монитора изчезна. На нейно място се появиха ярки концентрични кръгове, вероятно от разклатените прожектори в горната част на робота. Мярнаха се остри, назъбени скали, черната пропаст под тях... Сякаш самият морски бог надникна в окото на камерата. Навъсен, страховит...

После пясъкът на дъното започна да се приближава. Стремително, с далеч по-висока скорост от нормалната. Острите ръбове на забитите в дъното предмети проблеснаха като пушките на взвод за ексекуция.

Дали люлеенето е достатъчно силно, запита се Рок. Дали Абраманов не е сгрешил в изчисленията? Май летим точно към тези гадни остриета...

Миниатюрни дънни рачета мърдаха срещу окото на камерата, привлечени от ярката светлина. В следващия момент изчезнаха, отнесени от мощния гласък на водата, раздвижена от тежкия робот...

Тряс!

— Кабелът е цял...

Пръстите на Рок се впиха в рамото на руснака, главата му се завъртя.

— Оттатък сме — обяви Абраманов.

Картината на монитора потрепна и се стабилизира. Роботът продължи спускането. След известно време спря, картината дори не потрепваше.

— Какво стана?

Абраманов мълчаливо кимна към екрана. Наклонът на скалата беше почти отвесен, в дъното му блестеше сребристоксив предмет, полузарит в пясъка и почти напълно покрит с микроорганизми.

— Обектът...

Сърцето на Рок пропусна един такт.

— Проблеми с комуникациите? — попита с дрезгав глас той.

— Никакви.

Картината беше все така стабилна.

— Тогава за какво става въпрос?

Абраманов вдигна ръце от клавиатурата и бавно се обърна.

— Според мен сега му е времето да се откажем — тихо промълви той.

— Защо? Капсулите ли са пукнати? Регистрирана ли е радиация?

— Телеметричното измерване не показва наличието на радиация...

— Значи имаш морални скрупули, така ли?

— Естествено — въздъхна Абраманов.

— Опитай се да бъдеш като мен — тръсна глава Рок. — Аз нямам абсолютно никакви скрупули! Ще измъкнем твоя „114-М“ и толкоз! Вече ти казах, че миналата година тук имаше силно земетресение... А слаби стават почти всеки месец.

— Да — въздъхна Абраманов. — Нали затова сме тук... Обясних ти, че „114-М“ е създаден чрез масивна и продължителна бомбардировка на плутоний с активни неутрони в аргонова среда...

— Тази среда задължително трябва да бъде инертна, тъй като „114-М“ излъчва силна концентрация гама-лъчи! Дори мимолетно облъчване е фатално за всяко живо същество...

С няколко думи Абраманов се опита да обясни най-важното. Всички изотопи имат способността да отделят три вида лъчи: алфа, бета и гама. Алфа-лъчите се движат бавно и могат да бъдат блокирани сравнително лесно. Но гама-лъчите се носят със скоростта на светлината и спирането им е изключително трудно. За тази цел обикновено се използва олово или отработен уран-238 — най-тежките метали в природата. Но изотопът „114-М“ е изключително мощен трансмитер на гама-лъчи, все още никой не е установил дали капсулите от отработен уран могат да държат под контрол смъртоносната радиация.

— В допълнение на всичко това „114-М“ е няколко пъти по-отровен от обогатения плутоний — продължи Абраманов. — Можеш да ми повярваш, че работата с плутоний е истински кошмар. Микроскопични частици от него могат да проникнат в организма посредством вдишване, поглъщане или всмукване през порите на кожата. Резултатът винаги е един и същ — бърза и ужасна смърт. Аргоновата среда прекратява достъпа на кислород и блокира летливостта. Но искам добре да ме разбереш — убеден съм, че тези мерки не са стопроцентово сигурни. Микроскопични частици от „114-М“ могат да се отделят от плочките и положително ще го сторят!

— Какво искаш да кажеш? — втренчено го изгледа Рок.

— Няма смисъл да продължавам, ако все още не разбираш — тъжно поклати глава руснакът и се обърна към контролния панел. — Хайде да приключваме!

Камерата се люшна и тръгна надолу, стомахът на Рок се качи в гърлото му. Роботът бавно се спускаше в дупката, прожекторите внимателно опипваха дъното. Скоро под лъчите им проблесна издълженото тяло на руския самолет, благодарение на който Абраманов се беше появил в живота на Рок.

— Започвам проникване в товарния отсек — обяви руснакът.

От квадратното тяло на робота изскочиха механичните ръце, дългите им пръсти опипаха алуминиевата обшивка на самолета и се заловиха за работа.

Рок чакаше, лудото блъскане на сърцето му не стихваше. Острите ножове режеха корпуса, от дъното се вдигна тиня, прякото наблюдение стана невъзможно.

— Фюзелажът е пробит, влизаме. Прожекторите осветиха вътрешността на трюма, неясни образи започнаха да скачат по екрана на монитора.

— Виждаш ли ги? — не се стърпя Рок.

Образите — ту ослепително бели, ту прекалено тъмни и размазани, не подлежах на разшифроване. Може би самолетът се бе наклонил от тектоничната дейност на морското дъно и „114-М“ се беше разпилял, може би изобщо не е тук, напуснал трюма от силния удар още в момента на катастрофата... Може би...

— Товарът! — съобщи Абраманов.

Рок напрегна очи и видя как механичните ръце на работа се насочват към два правоъгълни сандъка, смътно проблясващи на светлината на прожекторите.

— Ох, на мама! — възкликна той, забравил всичките си страхове. — Хайде, бебчета, елате! — направи знак на моряците, които чакаха край лебедката. Те трябваше да хвърлят мрежите и да уловят робота в момента, в който се покаже на повърхността.

Но образът върху екрана изведнъж се раздвижи, роботът с плячката в механичните си ръце започна да изчезва от полезрението, тялото му видимо потрепваше. Имаше опасност да изпусне контейнерите в черната пропаст, зееща на няколко метра от краката му.

— Мръсно копеле! — изрева Рок и насочи пушката си в гърдите на капитана: — Нали ти казах да държиш шибания кораб на място!

— Не е от бурята — промърмори Абраманов, пръстите му бързо натискаха бутоните на дистанционното управление на робота. — Дънните пластове се разместват...

— Подводно земетресение!

Картината на екрана потрепна и изчезна, на мястото ѝ се появи куп ослепителни искри.

— Нещо ме блъсна! Може би корпусът на самолета или пък някоя отломка... Двигателите са извън строя!

— Хайде, Абраманов, вади проклетото желязо на повърхността! — ревна Рок. — Действай!

— Не мога, блокиран съм! — извика руснакът, по челото му избиха ситни капчици пот. — Пускай резервната лебедка, бързо!

Рок излетя от кабината и махна на мъжете, които чакаха на палубата. Един от тях освободи контраата и роботът увисна в предпазната мрежа. Рок хвана ръчките и бавно започна да навива стоманеното въже. Опитваше се да си представи какво става на двеста метра под краката му, очите му не се отделяха от контролното табло, което отразяваше натиска върху отделните части на мрежата. Колко е силно проклетото земетресение? Тръсна глава, предаде управлението в ръцете на мъжа до себе си и хукна обратно към кабината.

— Сър, скоро ще бъде невъзможно да се задържим на място — извика подире му капитанът.

— Може и да не се наложи, ако имаме късмет — извърна се Рок, после насочи вниманието си към Абраманов: — Как се справяме?

— Най-накрая се измъкнахме от дупката — отвърна онзи. — Сега трябва да внимаваме да не изпуснем капсулите...

Рок беше уверен, че това няма да стане. Скоро „114-М“ ще бъде на борда, малко по-късно скъпоценният изотоп и неговият създател ще бъдат на сигурно място в специално изградената, подобна на бункер камерна лаборатория, която хората на Рок вдигнаха за отрицателно време...

А после ще даде последните си инструкции на Абраманов. Или по-скоро ултиматум... Беше напълно подготвен, в душата му нямаше никакво колебание. Знаеше какво трябва да направи с тази изключително ценна суровина и щеше да го направи. Тя нямаше нищо общо с мака, който хората му събираха високо горе, на платото Шан... Всъщност не, имаше... И тя, подобно на маковото семе, се нуждаеше от рафиниране. От сложно и скъпо рафиниране, което щеше да я превърне в безценен продукт...

Гледаше тялото на Абраманов, напрегнато приведено над контролните уреди, почти физически усещаше как „114-М“ се приближава към тях през бурните води на океана... Да, той ще бъде собственик на крайния продукт. Единствен в света!

Знаеше всичко това, защото Абраманов, дълбоко благодарен за избавлението си, беше решил да му разкрие своята тайна: създаването на най-мощния енергиен източник, известен на човечеството, при това в невероятно концентриран вид и почти портативни размери! Рок се

задъхваше от възмущение. Днешният свят беше по-различен дори от онзи, който съществуваше допреди две години... Студената война свърши, Русия престана да бъде суперсила и световна заплаха... Настъпи времето на ограничените войни, главно на етническа основа. Златната ера на тероризма... Без да иска Абраманов беше тикнал в ръцете му стока, за която клиенти не само не липсваха, но бяха готови да платят толкова, колкото им бъде поискано...

Почти се задави от слюнките си. В ръцете си държеше най-съвършеното оръжие, блян за всеки терорист. Компактно и с огромна разрушителна сила. А на всичкото отгоре разполагаше и с единствения човек, който беше в състояние да го създаде...

КНИГА ВТОРА

СИМВОЛИ НА ПРЕДАТЕЛСТВОТО

*Блесна светкавица. Зърнах вода отвъд
дърветата...*

Масаока Шики

ПЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН | ВУНГ ТАУ | ТОКИО

Кроукър влезе във фойето на „Холидей Ин Централ“, разположен на ъгъла на авеню „Роуд Айлънд“ и Петнадесета улица. Там го чакаше жена с розов пуловер от ангорска вълна и къса плетена поличка с цвят на свечеряващо се небе. Косата ѝ беше гарвановочерна, къса и безупречно сресана. Върху продълговатото ѝ лице имаше огромни слънчеви очила с огледални стъкла. Беше се облегнала на гишетото на администрацията, под мишницата ѝ имаше дебел плик от кафява хартия.

— Предполагам, че вие сте Самюел Джонсън — промърмори тя с нисък и леко дрезгав глас, после подаде плика на приближилия се Кроукър.

— А вие коя сте?

— Просто един глас от другата страна на обезопасената линия — отвърна тя, изчака го да отвори плика и подхвърли: — Не трябва ли да направим това на по-спокойно място?

— Ние? — вдигна глава той. — Всъщност защо сте тук?

— Изпитах любопитство — сви рамене тя. — Напоследък съм толкова отегчена, че карам летни кьнки по цял следобед...

— Така ли? — очите му неволно се сведоха към краката ѝ — дълги и добре оформени. — А ако през това време ви потърсят?

— Просто ми звънят — усмихна се тя. — „С Мобифон навсякъде по света“, нали знаете?

Той прегледа набързо получените документи и отново вдигна глава:

— Какво ви кара да изпитвате любопитство?

— Простият факт, че поискахте данни за колата на сестра ми.

— Сестра ви?

— Да — кимна жената, после махна по посока на документите:
— Спортният „Нисан 300“ е регистриран на нейно име — засмя се на слисаното му изражение и протегна ръка: — Казвам се Домино... Не се притеснявайте, често ме гледат така... Баща ми беше луд по кримките за Джеймс Бонд, и двете си дъщери е кръстил на героини от тях...

— Надявам се, че сестра ви не се казва Писи... — промърмори Кроукър.

— Не, слава Богу — усмихна се жената и го хвана под ръка. — А сега ще ми купите нещо за закуска и ще ми кажете какво искате от Веспър... Става ли?

В този час на денонощието нямаха кой знае какъв избор. Тя го заведе в ресторант „Четири сезона“, който се намираше в Джорджтаун. Малко отдалечен, но вероятно именно затова удобен... Кроукър си поръча портокалов сок, кафе и пържени яйца с бекон, а Домино се задоволи с препечена филийка и черно кафе.

— Обичам хляба си прегорял, а месото — полусурово — обясни тя. — Не знам защо...

Кроукър изчака отдалечаването на келнера и попита:

— Какво знаете за сенатора Ричард Дидалъс?

— Питате ме по какъв начин е свързан със сестра ми, нали?

— Може и да не е — поклати глава Кроукър. — Зависи...

Келнерът се появи с кафето, и портокаловия сок, после изчезна зад някаква саксия с богата растителност. В дъното на модерно обзаведената зала имаше зимна градина, огряна от ярки слънчеви лъчи. Посетителите бяха малко, най-близко до масата им седеше дебел мъж, очевидно търговец, който забързано чукаше по клавишите на портативен компютър. Не би могъл да чува какво си говорят, освен ако не е оборудван с насочен микрофон.

— Всъщност аз бях тази, която излизаше с него за известно време — промърмори Домино и отпи глътка кафе. — Служебно, разбира се. Ричи е толкова влиятелен, че това е единственият начин да

бъде държан под око... Искам да кажа, че човек като него не може да бъде изповядван... Вършехме го за негово собствено добро. — „Изповядване“ означаваше проверка с детектор на лъжата.

— Разбирам.

— Не съм спала с него — направи гримаса Домино. — И нищо от тоя сорт...

— Не съм казал, че сте го правила.

— Би било излишно — остави чашата си тя. Закуската пристигна, Кроукър с интерес загледа как Домино реже късчета полуовъглен хляб и ги слага в устата си.

— Няма ли да свалите тези очила? — попита той. — Свят ми се вие от огледалните стъкла...

Домино се подчини, в лицето на Кроукър се забиха две изумруденозелени очи, огромни и раздалечени като яркосините очи на сестра ѝ.

— Харесвам Ричи — продължи тя. — Той е умен и съобразителен, разсъждава като младеж...

Кроукър разкъса жълтъка на едно от яйцата в чинията си и го разстла върху препечения бекон.

— Има ли странни приятели?

— Какво означава странни?

— Странни за един американски сенатор.

— Ричи има купища приятели.

Ричи. Един от най-влиятелните мъже в Америка!

— Сред тях беше ли и Доминик Голдони?

— Главатарят на мафията, дето го очистиша миналата година, ли имате предвид?

— Точно него.

— Може би — кимна Домино и избърса пръсти в салфетката. — Виждала съм сестра му... Как ѝ беше името?

— Мерилин.

— Не, Маргарет. Помня я много добре. Съвсем не ми приличаше на италианска принцеса, ако разбирате какво искам да кажа...

Кроукър разбираше, при това отлично.

— Значи Маргарет и сенаторът се познават... Какви бяха отношенията помежду им?

Домино поклати глава.

— Сега е ваш ред. Кажете какво искате от Веспър.

Кроукър избърса устни, пое една голяма глътка кафе и неволно се запита колко голяма ще бъде дупката в стомаха му след броени минути.

— Снощи я видях — отвърна. — Беше в „Моникърс“ заедно с Маргарет, после двете изчезнаха със спортния нисан...

— Къде отидоха?

— Не зная.

— А Ричи?

— Маргарет се появи в стриптийз бара с една от неговите лимузини.

— Значи следите сестрата на Голдони — заключи тя.

— Нищо подобно — поклати глава Кроукър. Нямаше никакво намерение да откровеничи с тази жена. Тя беше на служба при хора като Лилехамър, а Лилехамър го беше предал. — Следях човек, който се намираше в „Моникърс“...

Домино извърна шава към слънчевата зимна градина, очевидно обмисляйки следващите си ходове.

— Сестра ми работеше при Леон Уоксман преди смъртта му.

— А аз — за Уилям Джъстин Лилехамър — погледна я в очите Кроукър.

— Наистина ли? Как тогава не се познавате? Лилехамър също работеше за Уоксман...

— Работеше в неговата агенция, докато аз бях нает за изпълнението на определена задача. Кракът ми не е стъпвал в кабинета му, всъщност дори не знаех, че има кабинет...

Домино нервно облиза устните си.

— Сигурен ли сте, че сте получили кодовете по законен начин? — попита тя — Ще ми бъде крайно неприятно, ако се окаже, че съм предавала секретни сведения на натрапник...

— Лилехамър ме нае за разследването на убийството на Голдони.

— И вие продължавате да душиите наоколо? Нали стана ясно кой го е убил — някакъв смахнат виетнамец, Дък не знам кой си...

— До Дук — не успя да скрие усмивката си Кроукър. — Но не се разбра кой го е наел... Аз смятам, че това е бил Уоксман.

— Логично, особено след като стана ясно, че зад това име се е криел Джони Леонфорте...

По всичко личеше, че тази жена е нещо много повече от обикновена чиновничка.

Кроукър помисли малко, после попита:

— Как стана така, че Дидалъс е решил да се възползва от услугите на Уоксман?

— Имаше отлични препоръки.

— От кого?

— Не знам — поклати глава Домино, очите и замислено пробягаха по лицето му. — Може би Веспър знае...

— Значи имам още една причина да се срещна с нея...

Тя се облегна на масата.

— Кого по-точно следяхте в „Моникърс“?

— Страхувам се, че не мога да ви отговоря.

Тя рязко се изправи:

— Тогава и аз няма да отговарям на въпросите ви относно Маргарет и сенатора!

— Седнете на мястото си. Моля ви...

Тя с неудоволствие се подчини, а той си даде сметка, че губи в сложната игра на надхитряване и изпита дълбоко притеснение. Ако насреща му седеше мъж, играта без съмнение щеше да му се струва интересна. Но сега просто не знаеше как да я води... Може би все пак ще трябва да ѝ каже истината...

— Ще ви призная нещо — промърмори той. — Лилехамър прибегна до услугите ми, защото беше сигурен, че в организацията има предател... Предупреди ме да не се доверявам на никого и предупреждението му се оказа наистина полезно...

— Но за да постигнете напредък в разследването, все някога ще трябва да се доверите на някого — отбеляза тя.

Беше права, разбира се. Но той просто не искаше да приеме този факт.

— Искам да разбера какви са били отношенията между Доминик Голдони и сенатора Дидалъс. Защото самото им наличие предполага трудности за каквото и да било разследване...

— Съгласна съм — кимна Домино. — Но всичко идва на мястото си, ако знаете, че Дидалъс е председател на подкомисията по проблемите на междушатските автомобилни превози и отговаря за общинските търгове по строителството на обществени сгради...

— А Маргарет поема щафетата, така ли?

— Предполагам. Не виждам друга причина за желанието и да поддържа отношения с Дидалъс... — на лицето ѝ се появи игрива усмивка: — Виждате ли? Малко доверие никога не е излишно!

Никълъс отвори очи, клепачите му потрепнаха, сълзи потекоха по бузите му. Беше заобиколен от ослепителна белота, ясно усещаше повдигането и отпускането на гърдите си. Белотата го обвиваше отвсякъде, имаше чувството, че е увиснал сред облаците, напълно лишен от тегло... Чуваше ударите на сърцето си, свистенето на кръвта във вените.

Съзнанието му се пробуди от остър писък на чайка, в ушите му се промъкна тихият шепот на морски вълни. Намираще се в непосредствена близост до океана, вероятно на самия бряг... Но къде?

— Сънувал ли си някога, че се намиращ в някаква сграда, без значение дали тя е обществена или частен дом... Чувстваш, че около теб е пълно с хора, но не можеш да ги видиш... Искаш да се скриеш от тях, макар че не знаеш защо... Сънувал ли си някога подобен сън?

— Не, никога.

— А пък аз постоянно го сънувам...

Единият глас беше на Сейко, но другият Никълъс не познаваше. Беше добре обработен мъжки глас, собственикът му положително беше образован човек. Разговаряха на японски.

Кубчета лед звъннаха в стените на кристални чаши, Никълъс изведнъж усети потта върху голото си тяло. От кръста надолу беше покрит с тънък памучен плат, а над главата му беше опъната тънка бяла мрежа против комари. Вероятно именно тя му създаваше усещането, че виси сред облаците...

— И какво става в съня ти? — попита мъжкия глас.

— Крия се като луда, не искам да бъда забелязана... Тичам из стаите, чукам по стените и търся тайна врата... После, малко преди да ме хванат, свивам зад един ъгъл, протягам ръце към тавана и откривам тайната врата...

— Значи си в безопасност.

Прошумоляха дрехи, разнесе се едва доловим аромат на парфюм. Никълъс разбра, че Сейко е станала и се движи.

— Не — промълви тя. — Скривам се в тясното и тъмно таванче, но и там ме откриват...

— Не съм почитател на Фройд, но...

— Зная, зная, сънят на рождението... Това е едно от обясненията.

— А *твое* какво е?

— Срамувам се от това, което върша.

— Сериозно ли говориш? — засмя се мъжът.

— Може би не — отвърна тя. — Някой някога беше казал, че сънищата са шега...

— Дано — отвърна мъжът. — Защото срамът е чувство, което не мога да свържа с теб, колкото и да се опитвам...

От устата на Никълъс се откъсна тихо стенание.

— Дойде на себе си! — извика Сейко. — Слава Богу!

— Казах ти, че скоро ще се оправи...

— Откъде беше толкова сигурен? — попита тя и се надвесил над леглото. На лицето ѝ играеше усмивка на облекчение.

— Слава Богу! — повтори тя, наведе се и го целуна по устните, ръката ѝ нежно погали пламналото му чело.

— Къде съм? — дрезгаво прошепна Никълъс.

— Дай му да пийне нещо, за Бога — обади се мъжкия глас. — Има време за целувки!

Сейко коленичи до леглото и опря гърлото на бутилка студена вода до устните му. Той жадно отпи, после надигна глава.

— Искам да седна.

Бузата му опираше в рамото на Сейко, хладно като мрамор.

— Мисля, че това не е добра идея — отвърна тя.

— Стига майчински чувства! — обади се мъжкия глас, значително по-близо отпреди. — Той може да прави всичко, което пожелае, вече ти казах това...

Никълъс по-скоро почувства, отколкото видя как Сейко извърща глава. Сам изпитваше любопитство по отношение на непознатия, но инстинктивно чувстваше, че трябва да го види едва след като бъде на крака.

— Къде сме? — попита той, докато Сейко му помагаше да стане.

— Това е без значение — отвърна тя. — Намираме се на сигурно място.

Очите му се плъзнаха надолу и с учудване установиха, че е гол, само по шарен бански костюм с оскъдни размери.

— Погледни го обади се мъжът. — Драскотините и белезите почти са изчезнали...

Беше прав, разбира се. Тежките физически упражнения допринасяха съществено за ускоряването на химическите реакции в мозъка и мускулите му, докато Тао-тао влияеше пряко на обмяната на веществата, увеличаваше количеството на ендорфините и нуклеопептидите в клетъчното ядро и по този начин ускоряваше многократно оздравителните процеси в организма.

Никълъс се изправи на крака и извърна глава по посока на мъжа.

— Кой си ти, по дяволите?

— Никълъс, това е Таши Шидаре, новият оябун на клана Ямаучи...

Шидаре се поклони, но Никълъс забеляза, че поклонът му не беше особено дълбок. Очевидно желаше да покаже ограничен респект и да подчертае независимото си положение.

— Зная какво е отношението ти към Якудза — продължи тихо Сейко. — Но бях много отчаяна, исках да имам до себе си някой близък... Някой, който ще ми помогне без задни мисли...

— Значи ти си наследник на Томоо Козо — промърмори Никълъс.

На лицето на оябуна се появи лека усмивка. Беше млад човек, не повече от тридесет и пет годишен, с остри черни очи и висока фигура. Лицето му беше тясно и издължено, добре очертаният нос завършваше с чувствителни като у жена ноздри. От цялата му фигура се излъчваше скрита, добре контролирана заплаха — като огън зад вратичката на огромна пещ... Никълъс имаше чувството, че онзи, който се опита да отвори тази вратичка, ще бъде моментално изпепелен...

— Чувствам греховете на предшественика си като тиня, полепнала по тялото ми — промърмори Шидаре, но от цялото му поведение личеше, че тези думи са несериозни, казани на шега.

Всичко у този човек говореше, че е представител на новото поколение Якудза — умен и арогантен, абсолютно сигурен в статута си извън закона. От самоувереното му поведение личеше, че не идва от улицата като Шоза и Акинага, а притежава диплома от престижен университет — вероятно от токийския „Тодай“, Самочувствието му

беше високо, такива като него отдавна бяха забравили особеното, характерно за старите Якудза чувство за непълноценност, чувство на отритнати от обществото хора...

— Виждам, че се възстановяваш по забележителен начин — отбеляза Шидаре.

— Никълъс — намеси се Сейко. — Ти спаси и двама ни, но аз все още не разбирам как успя да го сториш... Усетих тялото ти върху себе си, после ме заля някаква странна, полутечна топлина... Сякаш ме потопиха в разтопен восък... За миг не можех нито да дишам, нито да виждам... Изпаднах в паника, направих опит да се измъкна изпод теб... В същия момент бомбата избухна, имах чувството, че ще бъдем разкъсани на парчета... Чух пронизителен вой, после изгубих съзнание...

Шидаре елегантно пристъпваше по излъсканите до блясък плочки на слънчевата стая, присъствието му беше натрапчиво, Никълъс откри, че не може да го игнорира. Беше облечен във великолепен костюм от бял италиански лен, всичко по него трептеше от чистота.

— Прибягнах до Тао-тао — простичко отвърна той. — Проектирах навън своите духовни сили, за да оформя нещо като...

— Като щит?

— Не съвсем... Представи си самолет или спортна кола с аеродинамична форма... Те са конструирани така, че вятърът се плъзга около тях и челното съпротивление е незначително. Ние бяхме тази кола, моят щит действаше именно като аеродинамичната форма... И така избегнахме поразяващото действие на взривната вълна.

Шидаре беше на две крачки от тях, блестящите му очи бяха заковани върху лицето на Никълъс. В тях нямаше нищо — нито чувства, нито интерес.

— Чувал съм, че владеее айкидо, Линеър-сан — наклони глава той. — Кажете, моля, познавате ли изкуството на „жиу ваза“?

— Таши...

— Всичко е наред, Сейко-сан — прекъсна я Никълъс. — Оябунът знае какво говори...

Но Сейко не искаше да се откаже.

— Разбрахме се по този въпрос, Таши — продължи тя с упорито тръсване на глава: — Моля те да не се правиш на мъж. Не сега и не

тук!

— Стой на мястото си, Сейко! — изръмжа Шидаре и Никълъс го погледна с нов интерес. Беше успял да затвори устата на Сейко с една-единствена фраза — нещо, с което можеха да се похвалят малцина. Дали това се дължеше на факта, че той е един от тримата оябуни, съставляващи Вътрешния съвет на Кайшо, или тя просто прояви уважение към мъж, когото боготвори?

— Съжалявам, че не разполагам с „ги“ или „хакама“ — традиционното облекло за айкидо, но ще трябва да се задоволите с банския си костюм... — дългият показалец на оябуна се стрелна по посока на вратата: — Ще излезем ли вън на пясъка?

— Но той спа в продължение на тридесет и три часа! — възрази Сейко. В гласа ѝ имаше повече обвинение, отколкото молба. — И през цялото това време се възстановяваше! Какво ти става, за Бога?

— Казах ти да не се бъркаш! — стрелна я начумерено Шидаре.

Излязоха навън. Червеният диск на слънцето висеше ниско над хоризонта. Следобедният ветреца шумолеше в листата на палмите и разхлаждаше влажния въздух. Небето имаше онзи особен жълтеникавосив цвят, който Никълъс вече се беше научил да свързва с Виетнам. Зеленикавите вълни на прибой се стоварваха върху пясъчния бряг с оглушителен тътен. Направи опит да изчисли приблизителното им местоположение, но Шидаре му попречи, очевидно настроен на друга вълна. Тялото му се стрелна напред, дясната му ръка нанесе силен удар „муне тцуки“ ниско в корема, Никълъс успя да го блокира само отчасти.

Строполи се на пясъка, младият оябун се стрелна след него, сграбчи дясната му китка и силно я изви. Тялото на Никълъс се превъртя от инерцията и потръпна от болка. Но той я прие с удовлетворение, това беше нещо като сигнал за събуждане. Беше лежал прекалено дълго, концентрацията на танжинската енергия, спасила живота им, го беше изтощила до крайност... Хубаво е да си отново жив, въздъхна в себе си той, претърколи се и по този начин избегна мощен ритник, насочен в ребрата му. Направи ножица с глезените си, но и Шидаре демонстрира своята пъргавина.

Отскокът на оябуна се сля с последвалата атака, китката на Никълъс се оказа приклепена. Принуди се да рискува с позицията „тенкан“, без да е възстановил равновесието си. Десният му крак се

протегна напред, цялата тежест на тялото му се пренесе върху гърба и бедрата, последва рязко завъртане. Шидаре политна напред, Никълъс моментално оцени преимуществото си и приложи хватката „тцуки аши“, изплъзвайки се от протегнатите напред ръце на противника. Сграбчи го през кръста и го хвърли над главата си. Когато тялото на Шидаре достигна най-високата точка на полета си, лявото коляно на Никълъс се сгъна, десният му крак се стовари върху ребрата на японеца, малко над бъбрека, силата на удара беше страхотна.

От устата на оябуна се изтръгна тежко изпъшкване още преди тялото му да се забие в пясъка. Никълъс се втурна напред, но Шидаре вече беше на крака, светкавично изтрил болезнената гримаса от лицето си. Нахвърли се върху Никълъс, но дясната му ръка действаше бавно, а рамото му видимо се беше навело напред и надолу.

На сантиметри от Никълъс между пръстите му внезапно проблесна миниатюрна „нагината“ — оябунът очевидно беше скрил ножа някъде в широкия си италиански костюм.

Притиснат от обстоятелствата, Никълъс се принуди да прибегне до танжинските си способности. Свита на плътен сноп, психическата му енергия се стрелна напред, ръката на оябуна замръзна на сантиметри от тялото му. Това трая само един кратък миг, но времето беше достатъчно за блокиране на оръжието посредством отхвърлящ удар „тегатана“. Пръстите му, твърди като камък, улучиха китката на японеца, ножът отлетя надалеч.

Шидаре отстъпи крачка назад, на лицето му се изписа дълбоко смайване. Блестящите гарванови очи се забиха в Никълъс. Светът изведнъж изгуби форма и съдържание, цветовете избледняха, гравитацията и перспективата изчезнаха в безвремието, наоколо сякаш се спусна непрогледен мрак.

Черните матирани зеници на Шидаре се разтвориха, Никълъс изпита чувството, че пропада в тях, сърцето му пропусна един такт, безпогрешно разпознало особеното безцветно и сякаш лишено от съдържание излъчване на психиката на врага. Миг по-късно танжинското им съзнание се сблъска и преплете, макар и невидимо за околните, напрежението беше огромно... Вече няколко години Никълъс не беше се срещал с друг танжин. След смъртта на Канзацу — неговия сенсей и духовен баща, той напразно търсеше друг, подобен

на себе си майстор на древното изкуство... Фактът, че го намери тук, на едно толкова неочаквано място, беше вълнуващ и плашещ...

Видя как ръката на Шидаре се вдига, в дланта ѝ отново блестеше острието на „нагината“. Посегна и бавно уви пръсти около тънкото острие. „Нагината“ беше древно оръжие, употребявано предимно от пътуващи проповедници за защита от разбойнически нападения. Блестящият поток танжинска енергия обля закалената стомана. Така някога, преди векове, силата на будисткото „ки“ — жизнената енергия, е обливала оръжията на враговете...

Шидаре отстъпи крачка назад, главата му се наведе в дълбок поклон.

— Томоо Козо е бил пълен глупак! — отсече той с глас, който не търпеше възражение. — Сторил си ни неоченима услуга, като си го убил. Лично аз се чувствам дълбоко задължен пред теб за този акт...

Присвити и недоумяващи, очите на Сейко се местеха от Шидаре на Никълъс и обратно. Само до преди миг двамата бяха вкопчени в бой на живот и смърт, а сега изведнъж се заковаха на място, освободени от напрежението. Беше сигурна, че Никълъс е прибягнал до помощта на танжинското си око. Но какво стана после? Нима реши да не използва психическата си енергия за победа над Таши? Инстинктивно усети, че тук вече няма място за победа и поражение, а двамата мъже бързо постигат духовна близост и съгласие.

Протегна ръка да пипне голото тяло на Никълъс, сякаш изведнъж засрамена от присъствието на младия оябун.

— Вече три пъти смъртта те докосна, Никълъс... А четири е лошо число... Китайците го считат за синоним на смъртта...

Очите на Никълъс напуснаха лицето на Шидаре и спряха върху Сейко:

— Не можем ли да разчитаме на помощта на баща ти?

— Страхувам се, че това е напълно изключено — отвърна вместо нея Шидаре и махна с ръка: — Ела да се поразходим...

Прекосяха с бавна крачка ослепително белия пясък и се насочиха към изумрудените вълни. Въздухът тежеше от миризмата на сол и фосфор, на хоризонта се виждаха мъничките силуети на рибарски лодки.

— В случай, че все още се чудиш къде сме, това е Вунг Тау — Заливът на лодките — поясни тихо Шидаре. — До Сайгон има два часа

път с бърза кола. Този район на Виетнам е доста космополитичен... През петнадесети век, по време на въстанието на Ле Тай Тонг срещу крал Чампа, именно тук са акостирали корабите на португалските търговци. После, в продължение на столетия, чужденците са идвали тук за почивка и забавления... — ръката му се насочи назад, към покритата с плочки вила: — Моята къща е построена през 1930 година, а преди няколко месеца бащата на Сейко ми помогна да я ремонтирам.

Колко ли още неща ще науча за тази жена, въздъхна в себе си Никълъс, а на глас попита:

— Добре ли го познаваш?

— Никой не го познава добре — направи гримаса Шидаре. — Предполагам, че това е и неговото желание. Тук той е като някогашните крале, по-скоро като статуя на някой от тях... Живее много уединено, трудно е дори да се свържеш с него...

Никълъс се обърна към Сейко, която вървеше малко встрани от тях:

— Защо няма да ни помогне?

— Защото не поддържаеме връзка помежду си — отвърна тя, на лицето ѝ се изписа странно изражение. — Той така и не успя да приеме моята... еманципация. Твърдо е убеден, че би трябвало отдавна да съм омъжена, с две отгледани деца и трето на път... „Къде са ми внуците, питаше. Ти разруши цялото ми бъдеще!“ ...

Отмести глава, ветреецът разроши косите ѝ, надвисналото над хоризонта слънце обагри скулите ѝ.

— Това беше отдавна, още преди да спрем да си говорим... Сега той е женен за втори път, съпругата му е само на двадесет и три години и вече го е дарила с две здрави и хубави момчета... Продължението на рода е осигурено, вероятно вече е спокоен...

— Но не иска да разговаря с теб, така ли?

Сейко поклати глава.

— Приема живота ми като лична обида — промълви тя. — И отдавна е забравил, че има дъщеря...

Никълъс извърна глава към Таши Шидаре, който мълчаливо крачеше от другата му страна. Усетил погледа му, оябунът само сви рамене. Сякаш искаше да каже: „Е, такава е кармата ѝ, никой нищо не може да направи...“

— След третото покушение срещу живота ти Сейко реши да се обърне към мен — тихо промълви той.

Начинът на разговор и самото му поведение бяха съвсем европейски, като на повечето млади японци. Това автоматически го превръщаше в открит и светски човек, но едновременно с това го отдалечаваше от онази особена чувствителност на японците, която беше толкова характерна за страната им. Никълъс ясно виждаше всичко това, в главата му неволно се появи един простиък въпрос: какво ще стане с бъдещето на Япония? Как ще я управляват тези млади и безспорно образовани космополити?

— Е, хубаво — кимна той. — Както е тръгнало, аз трябва да търся помощ отвсякъде... От преживяното досега стигам до извода, че всички пътища водят към място, наречено Плаващият град...

— Чувал съм за него — кимна Таши. — Но и аз, подобно на Сейко, никога не съм срещал човек, който да е бил там... Дори дивите планински племена изпитват ужас от това място. Търгуват с него само чрез посредници.

— Като момичето на име Бей, което бе застреляно от инспектор Ван Киет?

— Вероятно.

— Мисля, че е време да поговорим с Ван Киет — промърмори Никълъс и с удоволствие потопа босите си крака във вълните, които съскаха по мокрия пясък. — Сейко, ти имаш влияние над него, ще можеш ли да уредиш среща?

— Мога да опитам — отвърна тя. — Но Ван Киет ме мрази, защото върша неща, които според него трябва да се вършат от мъже...

— Много по-добре е аз да си поговоря с него — хладно се усмихна Таши. — Гарантирам ти, че след това ще бъде по-мек от памук!

Всичко се случи в късните нощни часове, когато дори пазарът Тцуки беше тих, лишен от присъствието на ранобудните рибари с гумени ботуши. Откровено погледнато, Наохиро Ушиба беше потънал в толкова дълбок цинизъм — следствие на неизлечимата му болест, че беше престанал да вярва в способностите на полицията за извършването на такава сложна и широкомащабна акция.

Ушиба познаваше Йошинори отдавна. Получил прозвището „Министерският меч“, Йошинори имаше решителната дума при издигането, а в няколко случая — и при свалянето на осем японски министър-председатели.

Фактът, че от известно време насам беше следствен, а сега и арестуван, беше убедително доказателство за промените в страната, за безкомпромисната решителност на Главната прокуратура, дръзнала да арестува дори най-влиятелната фигура на управляващата Либерално-демократическа партия.

Току-що беше разговарял с Танака Гин — прокурора от Токио, с когото заедно се бяха заели да прочистват разтърсваните от скандали финансови кръгове и групировки.

— Задържахме Йошинори — съобщи му Танака Гин по обичайния си лаконичен начин.

Сърцето на Ушиба се сви. Този акт щеше да има огромни последици не само за ЛДП, но и за цялата политика на страната.

— По какви обвинения? — попита той.

— Укриване на доходи, неплащане на данъци, тайно финансиране на политически партии под негов контрол, бизнес с Якудза, вероятно за благодарност срещу извършени услуги.

Ушиба беше толкова смаян, че мозъкът му отказа да работи. Не беше шокиран от самите разкрития, а от факта, че Йошинори беше позволил да му бъдат отправени толкова сериозни обвинения.

— Може би ви звучи прекалено, но такива са фактите — продължи Танака Гин. — Разполагаме с неопровержими доказателства, а вие вероятно си давате сметка какво означава това — рязко разширяване на разследването. Мога да предвидя какво ще се случи — десните фракции в ЛДП ще направят всичко възможно да се дистанцират от него, защото никой не знае какви разкрития ще последват. Но този път номерът им едва ли ще мине и никой няма да повярва на твърденията, че те са единственият гарант за демократична и отворена пазарна система. Потулване на скандала, както в случаите с „Локхийд“ и подставени чужди компании, вече е направо изключено...

— От известно време насам вие се занимавате със случая Йошинори — промълви в слушалката Ушиба. Не беше обвинение, а просто уточняване на фактите.

— Под моя юрисдикция са още купища следствия и вие много добре знаете това.

Умът на Ушиба бясно препускаше. Танака Гин не беше от хората, които правят компромиси с работата си. Следствието на Йошинори беше държано в дълбока тайна до събиране на необходимите доказателства. Сега предлагаше на Ушиба далеч повече подробности от необходимото, това едва ли би имало смисъл за човек като него, получил в ръцете си всичко за един аргументиран обвинителен акт. Какво ли има предвид?

— Обаждането ми е нещо повече от информативно — продължи Танака Гин, сякаш прочел мислите му. — Йошинори иска да се срещне с вас. Вие сте стари приятели, нали?

Окопитил се бързо, Ушиба не пропусна да отбележи предупредителната нотка в гласа му. През последните няколко месеца беше работил почти непрекъснато с този човек и знаеше, че Гин е изключително умен и абсолютно неподкупен. Колкото и странно да звучеше подобна констатация, той беше подходящият човек за подходящата длъжност, и толкоз.

— Да — каза на глас Ушиба. — Йошинори беше съученик на по-големия ми брат, чувствам го близък като роднина...

— Веднъж е заел пари на брат ви, нали?

— Точно така. Беше лична услуга. Бизнесът на брат ми вървеше към фалит, беше затънал до гуша в дългове. Йошинори му помогна да стъпи на крака. За две години брат ми върна заема, но Йошинори отказа лихвата... В знак на благодарност брат ми му купи кола...

— Това също е документирано — отвърна без следа от ирония Танака Гин. — След двадесет минути ще мина да ви взема. Така добре ли е?

— Разбира се.

В слушалката настъпи кратко мълчание, Танака Гин се обади секунда преди Ушиба да затвори:

— Обвиненията ще бъдат тежки... Току-що в къщата на Йошинори бяха открити злато на кюлчета и диаманти за повече от сто милиона долара!

Пътуваха по мокрите от дъжда улици на Токио в пълно мълчание. Локвите отразяваха студената светлина на неоновите реклами на потребителни стоки. Те мигаха и се разгъваха напълно безсмислено, лишени от присъствието на тълпите евентуални купувачи.

Ушиба седеше свит до Танака Гин и мълчеше. Беше му студено, стомахът му гореше така, сякаш току-що беше изпил чаша киселина за акумулатори. На излизане глътна две хапчета, но ефектът им засега беше нулев. Властта е нещо относително, помисли си той, наблюдавайки скришом острия профил на Танака Гин. Преди години хора като Йошинори биха прекратили полицейското разследване срещу себе си само с едно щракване на пръсти. Но вече не беше така. Алчността беше успяла да разруши дори и най-влиятелните политически фигури, те станаха небрежни и неизбежното дойде — скандалите следваха един подир друг, подеха ги медиите, духовете се възбудиха до крайност. Обикновените хора едва ли разбираха в подробности случаите на корупция във висшите ешелони на властта, но бяха категорични в исканията си за промяна и възмездие. Полицията и прокуратурата получиха силна обществена подкрепа, везните на властта рязко се наклониха към тях. Запознат в подробности с детайлите на закона, Ушиба знаеше какво трябва да прави — да пази тайните на „Годайшу“ на всяка цена, дори около него да падат глави.

Танака Гин спря на паркинга пред прокуратурата, моторът на колата му мъркаше тихо, плавното почукване на чистачките по челното стъкло беше единственият индикатор за хода на времето.

Прокашля се, помълча още секунда, после каза:

— Реших да рискувам и да ви поискам една огромна услуга... — очите му се заковаха върху лицето на Ушиба: — Имам нужда от помощта ви за изготвяне на обвинителния акт срещу Йошинори. Ще я получа ли?

Ушиба не отговори, в главата му се блъскаха разпокъсани мисли.

— Зная какво има значение в живота ви — добави Танака Гин, по лицето му пробягаха тъмни сенки. — Светлината, съвършенството на формите, поезията, честта... — гласът му беше необичайно мек и приятелски: — Но идва време, когато всеки от нас трябва да направи

своя избор, да загърби голяма част от това, което оформя мироглед и вкус, начин на живот...

Сърцето на Ушиба пропусна един такт.

— Това е вярно — кимна той. — Старостта идва незабелязано, човек изведнъж я открива редом със себе си, не може да разбере как се е промъкнала в леглото му...

— Старостта и болестите повалят и най-могъщите кедри в гората. Но преди да паднат, те вече са оставили ново поколение, което ще заеме мястото им... — Танака Гин се размърда на мястото си и добави: — Сигурно се питате откъде сравнително млад човек като мен е придобил подобен опит... Ще ви кажа. Баща ми умря от рак на белите дробове. Може би го е развил, защото живееше в покрайнините на Нагасаки, може би са виновни промишлените замърсители... Както и да е. Бях до него в последните дни и месеци от живота му, ясно видях как болестта го променя. Освободен от ограниченията на времето и усещаш приближаването на смъртта, умът му блесна с нова сила и яснота и той се превърна в съвсем друг човек...

Ушиба не можеше да укроти бесните удари на сърцето си. Даваше си ясна сметка, че тези приказки за болести, трансформация и смърт имат съвсем определена цел. Танака Гин знаеше, че страда от рак на стомаха, а не от отворена язва. Проклет да бъде с този свой аналитичен ум, въздъхна в себе си Ушиба. Сигурно подозира и за истинските му отношения с Йошинори! Душата му се сви и потръпна от ужас.

Погледът на Танака Гин беше все така твърд и непроницаем.

— Както вече казах, аз зная какво е важно за вас.

Ръцете му върху кормилото бяха силни, с изпъкнали вени и дебели мазоли. Въпреки това бяха красиви. Като ръцете на хирург или професионален пианист.

— Йошинори злоупотреби с доверието на хората, които му вярваха... Ще ми помогнете ли да го осъдя?

Ушиба вдигна глава. В очите на Танака Гин видя нещо, което доскоро не му беше позволено да види. Отвори уста да отговори, после се отказа. Какъв смисъл имаше? И двамата прекрасно знаеха какво трябва да каже...

Влязоха в сградата, но на дълъг и зле осветен коридор на приземния етаж ги спряха двама души в цивилни костюми. Те

несъмнено познаваха Гин, но въпреки това му поискаха документи за самоличност.

Изкачиха се до шестия етаж с асансьора, там Танака Гин отново трябваше да се легитимира. И в двата случая пропусна да представи Ушиба по име или титла, но това не направи впечатление на охраната. Прекосиха още един тесен и зле осветен коридор, най-накрая спряха пред дървена врата, боядисана в отвратителен зелен цвят.

— Имате четиридесет и пет минути — отсече Танака Гин, обърна се и бързо се отдалечи.

Ушиба се огледа, сякаш очакваше, отнякъде да го наблюдават. После напълни дробовете си с въздух, натисна бравата и влезе.

Йошинори седеше зад гола, блестящо полирана маса. При вида на Ушиба скочи на крака, на устата му се появи бледа усмивка.

— Приятелю!

Външният вид на Министерския меч отговаряше напълно на неговите седемдесет и осем години. Лицето му беше сиво, дрехите — раздърпани. Сякаш го бяха принудили да се облече съвсем набързо. Помещението беше силно задимено, в края на масата имаше тежък, препълнен с угарки бронзов пепелник, до него проблясваше масивна златна запалка, поставена върху пакет цигари.

Стаята наподобяваше по-скоро заседателна зала, отколкото килия за следствени. Около широката маса бяха наредени дванадесет еднакви стола, в ъглите имаше помощни масички, върху които бяха поставени табли с чай, ледена вода и чаши. Прозорци липсваха, беше студено.

— Казаха ми, че искаш да ме видиш...

— Случи се най-лошото, Ушиба-сан.

Йошинори се тръшна в близкия стол, ръката му се протегна към пакетчето цигари. Гъстият дим вече дразнеше очите на Ушиба, той пристъпи към една от масичките и си сипа чаша вода.

— Опитах всички лостове, но времената са други — тежко въздъхна Йошинори. — ЛДП вече не е това, което беше — непристъпен бастион срещу домогванията на социалисти и комунисти. По всичко личи, че сме изгубили основното си предимство — само ние да предлагаме на избирателите една наистина свободна пазарна икономика... Цели тридесет и девет години бяхме гарант на демокрацията в тази страна, благодарение на нас хората получиха истинска свобода и просперитет... Но днес на сцената излизат партии

и партийки с най-различна ориентация, залъгват избирателите с какво ли не... Добро ли е за Япония това? Съмнявам се... Струва ми се, че политическият ни живот ще възприеме италианския модел: многобройни малки партии ще търсят коалиции и задкулисни комбинации, за да си пробият път до властта...

Сивата му грива се разтърси, изведнъж заприлича на стар и уморен хищник.

— Навсякъде около себе си откривам разочарование и горчивина... И злостна завист, разбира се... Мисля, че този път няма да се отърва от лапите на Танака Гин.

— Не бива толкова лесно да се отчайваш — поклати глава Ушиба.

Йошинори го възнагради с тъжна усмивка.

— След като трябва да сложа главата си на дръвника, бих искал да го направя със спокойна съвест — тихо рече той.

Ушиба взе чашата и се настани на масата срещу него. Воднистите очи все още можеха да блестят с предишната неукротима енергия, пръстите механично се заровиха в разбърканите сиви валма и този жест напомни на Ушиба за неукротимия тигър, какъвто беше доскоро този човек.

— Хората очакват политическа революция, след като ЛДП изгуби абсолютното си мнозинство — продължи Йошинори. — Но истината е малко по-друга... Тези реформатори излязоха от собствените ни редици, насукали се до насита от „паричната политика“ на нашите правителства, често приемали и предлаганите под масата подкупи... Това знаят, на друго никой не ги е учил... А аз съм не чак толкова наивен, че да повярвам в промяната на политическите нрави. Ей така — щрак и вече сме други...

Йошинори замълча, от гърдите му се откърти тежка въздишка.

— И аз съм вършил съмнителни неща, много хора биха могли да ме обвиняват в смъртни грехове... — гласът му се снижи до едва доловим шепот. — Например разрива с теб... — Дръпна от цигарата, от ноздрите му излетя плътна струя дим: — Когато човек получи възможност да остане сам и да се отдаде на размисъл след един дълъг и труден живот, в главата му се появяват доста интересни неща... Да вземем например любовта... Едно изключително сложно чувство, натезало от възхищение и вина, от невъобразима страст... Но каква е

обратната страна на любовта? Какво става, когато любовта е отблъсната и отровена? Струва ми се, че колкото по-дълбоко обича човек, толкова по-силно може да мрази... Не мислиш ли, че точно това се случи и между нас?

Йошинори отново дръпна от цигарата, светлината на огънчето за миг озари потъмнелите му очи. Натисна фасата в пепелника и продължи:

— Сега въпросът не е дали ние двамата се мразим, Ушиба-сан... Въпросът е *колко дълбоко* се мразим! — щракна запалката под нова цигара и въздъхна: — Тъжен край на отношенията между вуйчо и племенник, не мислиш ли? Не успях да ти простя, че отказа да ме подкрепиш и не внесе лептата си в делото... А ти? — слабичките му рамене леко се свиха: — Мога само да предполагам, но мисля, че ти никога не си одобрявал начина, по който осъществявам своя бизнес... Без съмнение си му окачил етикета „корупция“ — точно като Танака Гин... — усмихна се и поклати глава: — Вие двамата много си приличате и това е доста необичайно... Когато той ме арестува, аз си помислих за теб и веднага разбрах какво трябва да направя...

Известно време пушеше в мълчание, вероятно искаше да подреди мислите в главата си. Ушиба стана и си наля още една чаша вода. Старецът проговори, докато още беше с гръб към него:

— Съжалявам само за един от своите грехове... Сторих го преди броени дни, пренебрегвайки съветите на здравия разум. Водех се единствено от омразата си към теб...

Ушиба остави чашата и бавно се обърна.

— Както вече ти казах, искам да посрещна края с чиста съвест — продължи Йошинори. — За тази цел трябваше да изчистя душата си от омраза. Вече си простих за омразата към теб, но зная, че това не е достатъчно. Трябва да изповядам последния си грях...

— За да ти простя и аз?

— Никой не иска подобно нещо от теб, племеннико — усмихна се Йошинори. — Трябва само да ме изслушаш. Преди няколко дни при мен дойде Акира Шоза. С него работим от дълги години. Подозирал ли си за това, дайжин? Е, вече няма значение... Двамата с Шоза бяхме партньори и държахме съвместно нелегални заведения за хазарт, застрахователни агенции и строителни компании. Натрупахме много пари. Затова бях склонен да му върша услуги, когато това се налагаше... Той беше в течение на враждата между нас и не пропусна

да се възползва от нея. Каза, че ми иска тази услуга, за да превърне един човек в ахилесова пета за противника си... Това да ти звучи познато?

— Да — кимна Ушиба, спомнил си за горещото желание на Шоза да унищожи Никълъс Линеър.

— Но ти си се обявил против плановете му... Вярно ли е това?

— Да...

Очите на Йошинори се насълзиха, вероятно от гъстия тютюнев дим в залата.

— Точно по тази причина приех да му направя услуга — промълви той. — Позволих му да използва моето влияние над Таши Шидаре — новия оябун на клана Ямаучи. Именно той ще бъде неговото тайно оръжие.

ШЕСТА ГЛАВА

ВУНГ ТАУ | ВАШИНГТОН

Скелетът беше огромен, според Никълъс дължината му надвишаваше четири метра. Стъклената клетка, в която беше поставен, отразяваше светлината и хвърляше странно издължени сенки върху дългите почти метър ребра.

— Този е бил уловен през 1868 година — поясни Таши. — Тук, в Ланг Ка Онг, китовете имат особено значение...

Ланг Ка Онг, или Храмът на китовете, е бил издигнат през 1911 година, вътрешността му е била запълнена със скелети в стъклени витрини и това го правеше съвсем различен от будистките храмове. Култът към китовете виетнамците наследили от Чампа — едно от древните племена, населявало тези земи.

— Векове наред китовете са били символ на спасителя в местния фолклор — добави Таши и сложи длан върху гладкото стъкло. — Това не е учудващо за една нация, която се препитава от морето...

Небето беше обсипано с ярки звезди, луната имаше цвят на презрял банан и величествено плуваше сред тях. Човек оставаше с впечатлението, че е древен кораб, разперил платна сред тайнствените сенки на огромните скелети.

— В колко часа ще дойде Ван Киет?

— Имай търпение — изгледа го Таши. — Дойдохме по-рано по няколко причини. Исках да видиш този храм, уникален за Виетнам. Исках и да се запознаеш с околната обстановка преди срещата. Това не означава, че изпитвам недоверие специално към старши инспектора. Аз нямам доверие на нито един виетнамец. Мисля, че те лъжат всички, включително и себе си...

Бавно вървяха напред. Заобиколен от огромните скелети, Никълъс ясно усещаше особената хармония на живота. Внушителните морски чудовища правеха звездите някак по-топли, а луната — по-близка...

— Доколкото познавам обичаите на Якудза, издигането на млад човек като теб е доста рядко явление — подхвърли той. — Особено пък за поста оябун на влиятелен клан...

— Така е — усмихна се Таши. — Но ти познаваш Якудза много по-добре, отколкото би допуснал някой от колегите ми.

Никълъс спря на крачка от скелета, върху лицето му падаха тъмни ивици — сякаш извитите, патинирани от времето кости бяха източник на мрака... Ясно съзнаваше накъде тръгва разговорът, не беше склонен да позволи това.

— И благодарение на този факт зная, че вече си член на Вътрешния съвет на Кайшо...

— Това също е вярно — кимна Таши. — Ти пък си дал клетва да закриляш Микио Оками, нали? Но Оками може би отдавна е мъртъв... Някои от членовете на Вътрешния съвет несъмнено ще се зарадват, ако това се окаже вярно. Просто защото един от тях е дал заповед за ликвидирането му... В най-добрия случай бившият Кайшо се укрива.

— Бившият? Нима Оками вече е лишен от своите пълномощия?

— Доколкото съм осведомен, това е именно така...

Отговорът заинтригува Никълъс.

— Говориш така, сякаш не вземаш участие в решенията на съвета...

— А защо трябва да вземам? Само защото наследих поста на Томоо Козо? Все още не притежавам неговия авторитет, макар че упорито работя в тази посока... — Таши вдигна глава към звездите: — Имам си собствена теория по въпроса: бях избран за оябун точно защото съм млад и нямам авторитета на Акира Шоза и Тетцуо Акинага. Какво би било по-удобно за тях? Аз се нуждая от подкрепа и те са готови да ми я предложат. Така ще им бъда задължен и привързан към тях завинаги... Могъществото на Ямаучи ще се превърне в спомен. Поне те така си мислят...

— Което означава, че ти имаш други планове, така ли?

— Да.

Прекошиха просторния храм и седнаха на малка каменна тераса, краката им увиснаха през парапета като на малки деца. Таши отвори сака, който беше праметнал през рамо, от него се появиха късове студено печено месо, ориз и една цяла добре сварена риба. Започнаха да се хранят под светлината на звездите, огромните скелети на китовите заплашително тъмнееха зад тях.

Скоро приключиха и започнаха грижливо да прибират остатъците от импровизираната вечеря.

— Моите планове включват и теб — подхвърли Таши. — Разбира се, ако открия начин да те заинтригувам...

— Не се интересувам от Якудза.

— Аз пък съм убеден в противното — поклати глава Таши. — Микио Оками е бил най-добрият приятел на баща ти. С негова помощ и с помощта на Якудза полковникът е успял да постигне голяма част от своите цели...

— Това е било в годините след войната, страната е била в пълен хаос... Неимоверни усилия са били необходими за възстановяването на политическия ред и икономическото равновесие. Окупационното правителство е взело официално решение да прибегва до услугите на Якудза, когато това е наложително... Изпълнението на това решение е било част от работата на баща ми.

— Така е. Той е бил забележителен човек, никой не оспорва заслугите му за възстановяването на Япония. Аз лично дълбоко се съмнявам, че без негова помощ щяхме да постигнем сегашното си състояние...

Но от начина, по който бяха казани тези думи, Никълъс разбра, че Таши имаше предвид съвсем други неща. Между двамата пробягваше светкавица на „шихо“ — вълната на неизказаните мисли, Никълъс изведнъж си даде сметка, че способността им да владеят Тао-тао може да се окаже и нож с две остриета... Тя несъмнено допринасяше за сближаването на духовете им, за уеднаквяване на начина им на мислене... Но едновременно с това съдържаше и някаква неясна заплаха, подобна на тази, която излъчваха скелетите на огромните морски чудовища зад гърба им... Заплаха, че във всеки момент някой от тях може да разкрие повече от своята същност и следователно да се изложи на ответен удар...

Забелязаха едновременно тъмната фигура. Тя се отдели от сянката на колоните пред входа бавно и сякаш колебливо, после тръгна към тях. Беше дребна и гъвкава, поклащането на тесните бедра съдържаше в себе си нещо особено и древно, родено преди столетия и отдавна забравено, дори гротескно...

Оказа се момиченце на не повече от девет години, с все още плоски гърди и съвсем детско телце. Въпреки това обаче извърташе бедрата си като опитна уличница.

— Остави на мен — прошепна Таши, докато момиченцето протягаше ръка към тях. Беше красиво дете, особено ако човек можеше да пренебрегне дълбоките белези по лицето и голите му рамене.

Фразата, която подхвърли, беше на виетнамски. Никълъс не беше особено сигурен в превода си, но тя звучеше приблизително така:

— Искате ли едно хубаво изчукване? Ще ви струва пет долара, американски...

Не искаше да повярва на ушите си, струваше му се чудовищно да чуе подобни думи от устата на деветгодишно дете.

Таши стана, тикна няколко банкноти в ръката на момичето и наметна сакото си на раменете му. После ѝ каза нещо на същия диалект. Подозрителното изражение на детското личице бързо се стопи, момиченцето позволи да бъде отведено до парапета на терасата.

Настани се между двамата, пусна мръсните си крачета надолу и лакомо се нахвърли върху остатъците, от вечерята им. Пръстите ѝ късаха мекото месо встрани от главата на рибата, дъвчеше унесено, със затворени очи и огромно наслаждение. Накрая налапа и цялата глава, бузите ѝ хлътнаха, започна усилено дал смуче.

Очите ѝ бяха тъмни и блестящи, кожата ѝ имаше цвят на патиниран бронз — разбира се, там, където не беше наранена... Крайниците ѝ все още бяха неоформени, може би затова грозните рани, които ги покриваха, изглеждаха още по-чудовищни...

Между зальците отговаряше на тихите въпроси на Таши. Никълъс беше дълбоко потресен от нежността, която излъчваше този мафиотски бос, очевидно искрено загрижен за съдбата на бездомното дете.

— Казва, че от баща си е научила как да доставя удоволствие на мъжете — тихо превеждаше Таши. — Семейството ѝ е много бедно. Без парите, които заработва тя, положително биха умрели от глад... Братчето ѝ е болно, всичките пари на баща ѝ отиват за лекарства... — вдигна глава, погледът му се закова в лицето на Никълъс: — Човек лесно би намразил такъв баща, нали? — протегна ръка и избърса мазнината от устата на детето. Подхвърли няколко думи, в отговор получи широка усмивка. После момичето стана на крака, притисна сакото му около раменете си и изчезна в мрака на храма с безгрижно, свойствено за всяко дете подскачане...

— Поне за известно време няма да има грижи — тъжно поклати глава Таши. — Но утре отново ще е на улицата и ще започне да прилага номерата, които е научила... Ще лъже чужденците, че е девствена, просто за да не се плашат от СПИН... А на практика е съвсем близо до тази коварна болест, едва ли ще изкара до истинското си съзряване.

Нощта беше абсолютно спокойна. Луната тичаше към хоризонта, заобиколена от мътни облаци промишлен смог белег на бързата индустриализация. Не беше далеч денят, в който тази малка градина ще бъде погребана под пластове пепел, камък и дърво ще бъдат еднакво сиви и еднакво безжизнени...

Очите на Никълъс с любопитство пробягаха по странните спираловидни белези, които покриваха дясната ръка на Таши. Кожата беше опъната и блестяща, сякаш покрита с разтопен восък, лишена от каквото и да било окосмение. Белезите несъмнено бяха стари.

— Разбирам любопитството ти — промърмори, без да го гледа оябунът, зает да рови в сака си. — На твое място и аз бих се чувствал така...

Никълъс не отвърна нищо, в главата му се появи фигурата на Кроукър с неговата биомеханична протеза. Тя без съмнение беше чудо на техниката, но приятелят му положително усещаше липсата на жива ръка от плът и кръв... Беше му мъчно за Кроукър, много му се искаше да го види. Периодично се чуваха по телефона, бяха се разбрали за това във връзка със задачата, която изпълняваха.

— От два дни правя опит да се свържа с теб — възмути се при последния им разговор Кроукър. — Какво става, по дяволите? Къде изчезна?

— Гоня задачите — отвърна Никълъс. — Помниш ли Тимъти Делакроа?

— Търговецът на оръжие? Разбира се.

— Намира се в Сайгон, опитах се да го видя... Но копелето реши да ме вдигне във въздуха наред улицата!

— Исусе Христе! Добре ли си? Сигурен ли си, че не искаш да отскоча до теб?

— Много добра идея, но няма смисъл — отвърна Никълъс. — Оправих се, а и имам чувството, че си необходим точно там, където се намираш в момента...

— Аз пък не съм толкова сигурен — изръмжа Кроукър, после му разказа за проникването в „Моникърс“ и финансовите машинации на „Моргана“ в незаконния бизнес с оръжие. — Открих какво представлява „Факел“, за съжаление нещата са дори по-лоши, отколкото си ги представяхме... Това *наистина* е някакво ново оръжие, при това с огромна мощ, предназначено за масово унищожение. Трябва да бъде взривено на 15 март, но нямам представа къде... В спецификацията пише: „в максимална близост до целта, подбрана според гъстотата на населението“.

— Това положително означава голям град — отвърна Никълъс, сърцето му се сви от ужас.

— Точно така. Но кой, къде? Големи градове по света колкото щеш!

— Трябва да усилим темпото, разполагаме само с три седмици... От всичко, което ми разказа, стигам до заключението, че си необходим там и не трябва да изпускаш следата.

Кроукър му разказа за срещата си е Домино.

— Направи всичко възможно да разбереш що за човек е тя — посъветва го Никълъс.

— Съгласен съм — отвърна Кроукър. — Не мога да си обясня как една обикновена чиновничка като нея се е добрала до най-дълбоко пазените тайни на „Огледалото“...

— Точно така. А ако Веспър Аркам се окаже част от мрежата Нишики на Оками, наистина имаме повод за сериозно безпокойство. Защото едновременно с това е работила и за Леон Уоксман — покойния шеф на „Огледалото“...

— А зад името Уоксман се крие Джони Леонфорте — бащата на Гадняра... — добави Кроукър.

— Всички улики водят към тази Веспър — продължи Никълъс. — Нищо чудно тя да се окаже информаторът на „Годайшу“ в мрежата Нишики...

— Аз също съм склонен да приема подобно заключение. Чрез Нишики нашият приятел Оками дава текуща информация за елитни вашингтонски политици... Първо на Доминик, а сега — на Маргарет. Ако Веспър се окаже вътре в тази мрежа, тя без никаква трудност би могла да играе ролята на свързка и да има пряк достъп до Оками...

И двамата замръзнаха от ужас при мисълта, че враговете на Оками са открили начин да го докопат.

— Всичко това прави твоята задача още по-неотложна — въздъхна Никълъс. — Трябва да откриеш Оками преди Веспър!

Тръсна глава и се върна в настоящето. Черните очи на Таши светеха на сантиметри от лицето му.

— Скоро ще се превърне в отрепка — промърмори и проследи с поглед слабичката фигурка на момичето, стопила се в здрача на просторния храм.

— Точно така, в отрепка — кимна Таши надигна дясната си ръка на бледата светлина на луната. Грозните белези от шевовете тъмнееха като странна бродерия. — Линеър-сан, сигурен съм, че ти по-добре от всеки друг разбираш смисъла на понятието „ижиме“. Имаш смесена кръв, не може да не си забелязал нарастващото му присъствие в Япония...

— Защото другите деца са ме нападали и подигравали, нали? Защото не съм бил съвсем като тях и те добре са виждали разликата?

— Точно така — кимна Таши и гордо тикна обезобразената си ръка под носа му. — Това е пряк резултат, от „ижиме“, Израснах в околностите на Кумамото, семейството ми беше различно от останалите. Преди всичко, защото баща ми разполагаше с много пари... Всички фабрики за боядисване на текстил в района бяха негови. Преселихме се там, когато бях на шест години. Районът беше безкрайно изостанал, баща ми беше сигурен, че там ще намери изобилие от евтина работна ръка...

— Повечето ми съученици живееха в грозни и неудобни бетонни кутии, докато ние имахме просторна дървена къща на два етажа, истинска красавица... Майка ми беше художничка, под четката ѝ се раждаха прекрасни платна. Аз мечтаех да стана като нея, но за съжаление ми липсваше дарба. Формата и перспективата ми бяха толкова чужди колкото квантовата физика за нея...

— Цветът на кожата ми беше прекалено блед и това беше допълнителен удар върху самочувствието ми... Запазил съм спомен от майка ми по време на къпане... Кожата ѝ беше бяла като мляко, или поне на мен ми се струваше такава. Беше толкова фина и прозрачна, имах чувството, че мога да виждам през нея. Когато пораснах и се научих да чета, бях запленил от приказката за снежната лисица, която

веднъж в годината се спуска от непристъпните върхове на Японските Алпи, превръща се в красива девойка с млечнобяла кожа и примадва мъжете от градове и села...

— Скоро бях напълно убеден, че майка ми е някакво митично създание. Това беше лошо, тъй като още повече засили чувството ми за самота, за различие от останалите...

— В училище всички ме мразеха. Не само съучениците ми, които ме мразеха, защото съм пришълец, защото съм богат и имам бяла кожа... Мразеха ме и учителите, директорът също. Той беше убеден, че присъствието ми руши дисциплината, а фактът, че така и не си направих труда да овладее местния диалект, че живея в хубава къща и имам *богати* родители, влоши нещата още повече... Бях като бяла врана, като омразните на всички чужденци...

Никълъс си спомни за своите трудности в училище, а после и в школата по бойни изкуства. Беше принуден да стане по-добър от останалите, просто за да оцелее. Но и до днес не знаеше дали именно постоянните битки в училище не го принудиха да отиде в школата... Твърде многозначителен беше фактът, че за първа специалност избра айкидо — едно бойно изкуство с изключително отбранителни функции...

— Бях обект на непрекъснати нападения — продължи разказа си Таши. — В класната, стая, в гимнастическия салон, на двора... Ритаха ме, биеха ме, обиждаха ме... Бедната ми майка постоянно превързваше рани и бършеше разкъравения ми нос, почти не й оставаше време за рисуване. В началото ме заведе при местния доктор, но той отказа да се занимава с мен, защото двамата му синове бяха сред най-яроствните ми врагове... Но майка ми имаше златни ръце. Те с еднаква лекота държаха четката и хирургическия нож, шиеха раните ми с уменията, с което оглаждаха съвършена скулптурна група...

Веднъж баща ми отиде да се оплаче, но директорът го приел студено и резервирано. Защото баща ми беше получил образованието си в Токио, а годишната заплата на директора изкарваше за по-малко от седмица... Както и да е. Онзи казал, че вместо да се оплаква, баща ми трябва да влезе в положението на останалите момчета, които са безкрайно бедни и поведението им се диктува от инстинкта за оцеляване. Баща ми заплашил, че ще изнесе случая в местния вестник, но директорът се усмихнал и казал, че издателят и редакторът също

имат деца в това училище и положително ще бъдат склонни да приемат, че тези деца трябва да имат своите права...

Таши замълча. Седеше напълно неподвижно, очевидно развълнуван от спомените за детството си. Те бяха кацнали на раменете му като призраци, с огромни блестящи очи...

— В опит да изляза от това положение, аз извърших една истинска глупост — продължи след известно време той. — По време на една от най-скупните лекции на директора пяхнах ръката си в огъня, пред очите на цялата гимназия... Мислех, че това е доказателство за твърдост и воля, но на практика не получих никакво признание. Директорът и учителите бяха единни в твърдението си, че всичко е плодна нещастна случайност, искаха да потулят случая на всяка цена...

— Затова поех по единствения път, който ми предлагаше спасение... Постъпих в редиците на Якудза. Дълбоко отчаян и объркан, потърсих начин да вляза във връзка с оябуна на клана, който действаше в района на Кумамото. Разказах му истинската история за прегорената си ръка и той безрезервно я прие. Нямаше син, съдбата го беше дарила само с дъщери. Това беше късмет за мен и аз не го изпуснах...

Таши вдигна лявата си ръка на светлината на луната. Едва сега Никълъс забеляза, че върхът на малкото му пръстче липсва. Очите на оябуна го гледаха с такова умиление, че демоните изпърхаха с криле и отлетяха от раменете му.

— Допуснах една грешка по отношение на този човек и мислех, че всичко е свършено... Имах задачата да охранявам най-голямата му дъщеря по време на сватбената и церемония със сина на оябуна от съседния град. Този брак имаше много противници, главатарите на малките банди се опасяваха от прекалено голямата мощ, която щеше да се окаже в ръцете на двата обединени клана...

— Нападнаха по време на церемонията, в настъпилата бъркотия булката беше улучена от заблуден куршум. Нямах никаква вина, но знаех, че съм се провалил. Шест часа по-късно тя почина в болницата, а аз отидох при своя оябун да си получа заслуженото.

— Но той, вместо да ме убие, започна да говори за превратностите на съдбата и лоялността. Говореше ми като на собствен син. Предложих му тази частица от тялото си и той ми

прости. Не само на думи, а от душа... Този урок запомних за цял живот. В света на моята младост нямаше чест, нямаше вяръност. Тези достойнства открих в редовете на Якудза, пак там разбрах кои са най-важните неща в този живот...

Веднага след като се събуди, Кроукър провери дали Маргарет е В хотела, но му отговориха, че я няма. После отново прибягна до кодовете на Лилехамър и влезе във връзка с „Огледалото“. На телефона се появи млад и жизнен мъжки глас. След съответните пароли Кроукър поиска да разговаря с Домино.

— Съжалявам, но тук няма човек с такова име — отвърна гласът.

— Трябва да има, снощи разговарях с нея — настоя Кроукър, а умът му вече тичаше няколко стъпки напред.

— По този телефон? Невъзможно! Аз бях дежурен, но не съм разговарял с вас.

— Но...

— Почакайте малко. Всички разговори автоматично се записват, с точната дата и час... Ето, сега ще направим проверка... В колко часа позвънихте?

— Всъщност, звъних два пъти — поясни Кроукър и му даде часовете.

— Не сте звънял тук — отсеке гласът. — Не разполагаме със запис, сега вашите данни се появяват за пръв път през тази година.

Кроукър затвори очи, умът му продължаваше да препуска. Коя е Домино, как е научила къде и кога ще звъни? И по какъв начин е изтрила записа на разговорите им? Може би е опитен шифровчик... А може би...

Тръсна глава и описа външния вид на жената, с която беше разговарял. Мъжът насреща се засмя:

— Не я познавам. Ако не бяха косата и цветът на очите, бих казал, че става въпрос за Веспър Аркам...

От устата на Кроукър излетя сподавено възклицание.

— Била е асистентка на Уоксман, нали?

— Да, но в момента работи за сенатора Дидалъс.

— С какво се занимава?

— С всичко. Според някои слухове се опитва да реорганизира и създаде нови легенди на активните агенти, работили за „Огледалото“. Фактът, че зад фасадата на Уоксман се е криел Джони Леонфорте, буквално съсипа организацията. Започнаха чистки и всякакви процедури от подобен характер...

— Но Веспър е била сътрудник по административните въпроси, нали? — попита Кроукър.

— Била е — отвърна гласът. — Но се говори, че сега е много повече. Може би основен агент на Дидалъс...

Кроукър се замисли. По всичко личеше, че подозренията им ще се окажат верни. Тази жена работи за Дидалъс, но може би наистина има достъп и до мрежата Нишики на Микио Оками. Което почти сигурно я прави двоен агент. Трябва на всяка цена да научи повече за нея. Просто, защото ако Нишики е в опасност, това ще означава сериозна заплаха и за живота на Маргарет.

— А случайно тя да има сестра?

— Веспър ли? В служебното ѝ досие няма подобен факт, а тези досиета се изработват изключително внимателно...

— Добре тогава — въздъхна Кроукър. — Имам нужда от две неща: домашния адрес на Веспър и пълен запис на телефонните разговори, водени през последните три месеца от офиса на стриптийз бар „Моникърс“. С информация за ответните номера — продиктува адреса и отново въздъхна. Домино го беше излъгала, логично беше да допусне, че и предадената информация е била фалшива. А дори и да не е, пак би било разумно да се провери.

— Съжалявам отвърна гласът. — Адресите на служителите в организацията са строго секретни, достъп до тях има единствено директорът. Телефонните разговори няма да бъдат проблем. След два часа ще имате разпечатка, изпратена по специален куриер на мястото, което посочите...

— Най-добре да ги донесе в хотела. Този куриер няма да сте вие, нали?

— Шегувате се! — отвърна гласът. — Това е строго забранено!

Но не и за Домино, въздъхна в себе си Кроукър, после попита:

— Между другото, кой би могъл да получи разрешението на директора за домашните адреси на служителите?

— Човек от ранга на господин Лилехамър — отвърна гласът. — Той обаче е мъртъв...

— Друг?

— Е, естествено и сенаторът Дидалъс...

— Как така?

— Той оглавява Сенатската комисия за разследване на Леон Уоксман — директор на нашата федерална служба до смъртта си в края на миналата година. Разбира се, този факт не стана достояние на обществеността.

— По негова молба?

— Не мога да кажа със сигурност, но вероятно е така. Сенаторът е затънал до гуша в дейността на АМОП, положително не би желал да се разбере, че отделя от времето си и за други комисии...

— Какво е АМОП?

— Агенцията за модерни отбранителни проекти към Пентагона — отвърна младият глас насреща, после в слушалката звънна смях: — Няма да повярвате на очите си, ако можете да видите за какви фантазмагории се харчат там парите на данъкоплатците! Роботи, космически оръжия и подобни неприложими глупости. Убеден съм, че бюджетът им е строго секретен като този на НАСА...

Интересно, отбеляза мислено Кроукър. Жената, представила се като Домино, спомена за участието на Дидалъс в транспортни и строителни проекти, но не и в този...

— Кой е шефът ви в момента? — попита на глас той.

— Мисля, че до назначаването на нов директор текущите въпроси се решават от сенатора Дидалъс...

— А кой ще назначи новия директор? Президентът?

— Едва ли. Досега няма подобен случай, президентите не са се бъркали в работите на организацията. Тя е била и си остава рожба на сенатор Дидалъс...

Кроукър прекъсна разговора и погледна часовника си. Наближаваше четири сутринта. Беше спал по-малко от два часа, така, както си беше с дрехите. Алармата на часовника прекъсна един объркан и доста мъчителен сън — седеше на твърд стол за разпит, облечен в затворнически дрехи, разпитваха го официални агенти на правителството, които поразително приличаха на Леонфорте Гадняра. Опитваше се да не мисли за заплахите на Гадняра по отношение на

Маргарет, но това беше все едно хирургът да не мисли за пациента, който оперира, макар че този пациент е собствената му жена.

Набра номера на Ник и включи системата за електронно набиране. Телефонът издрънча почти веднага и той сграбчи слушалката:

— Ник!

— Здравсти, Лю.

Кроукър скочи на крака и започна да кръстосва напред-назад по килима, неспособен да се овладее. Адреналинът изпълни кръвоносната му система, умората отлетя.

— „Огледалото“ е под контрола на сенатора Дидалъс — съобщи откритието си той. — Сега трябва да разбере на чия страна действа той — на страната на Голдони или на Леонфорте... Предполага се, че е бил приятел на Доминик Голдони, но федералната агенция е била под ръководството на член на фамилията Леонфорте. А ние с теб отлично знаем, че Джони Леонфорте е бил член на „Годайшу“...

— Интересно — промърмори Никълъс. — „Годайшу“ е рожба на Якудза... — После разказа на Кроукър за вероятната връзка между Якудза, „Авалон“, „Факел“ и Делакроа.

— Много бих искал да зная кой произвежда „Факел“ — въздъхна Кроукър.

— Мисля, че открих нещо в тази насока — отвърна Никълъс и му разказа за Плаващия град.

— Готов съм да се обзаложа, че хората, които искат да сложат ръка на „Факел“ са същите, които са издали смъртната присъда на Оками — отвърна с вълнение в гласа Кроукър. — А това са „Годайшу“!

Настъпи кратко мълчание, една и съща мисъл мина през главите им.

— Ами ако обект на „Факел“ е именно Оками? — тихо попита Никълъс.

— Логичен въпрос. Оками е достатъчно съобразителен, за да го усети, но не може да направи нищо. Просто защото е в нелегалност...

— Точно така, Лю. Това е причината, поради която ни подхвърля информация. Разчита на нас.

Когато Кроукър остави слушалката, навън вече се разсъмваше. Двадесет минути по-късно напусна стаята си, изкъпан, дезодориран и

гладко избърснат. В банята направи опит да даде почивка на мозъка си и почти успя, но сега машинката отново действаше на високи обороти.

Контактът с Домино носеше всички характерни белези на предварително планирана шпионска игра — той се мъчеше да изтръгне някаква информация от нея, тя — също...

Прекося фойето почти тичешком и скочи в първото свободно такси. Даде адреса на сенатора Дидалъс и се облегна назад.

По всичко личеше, че Домино не е никаква сестра на Веспър, а самата Веспър... Всичко придобиваше смисъл при отчитането на един простичък факт — Веспър е засекретен агент на Дидалъс в мрежата Нишики. Допълнителното оглеждане на сценария предлагаше и още храна за въображението му: сенаторът Дидалъс е стоял зад Джони Леонфорте — това беше единственото обяснение за начина, по който мафиотският бос е успял да преодолее стриктните предварителни проверки и под псевдонима Уоксман да заеме ръководен пост в една секретна организация, финансирана от правителството.

Наложително беше да разбере кой е собственик на „Моргана Инк.“, отговор на този въпрос можеше да му даде единствено Веспър. В документацията на тази фирма фигурираше артикул под името „Факел-315“, същото име Никълъс беше открил в компютърната архива на „Авалон ЛТД“. Двете компании вероятно са конкуренти, а „Факел“ положително е примамлива стока за всяка от тях...

Двата часа сън в хотела бяха единствените за последните четиридесет и осем... Лицето му пламтеше от бърснача, не можеше да се отърве от чувството за занемареност, въпреки чистите дрехи, които беше облякъл. Видът му едва ли беше най-подходящият за първа среща със сенатора, май ще се наложи да разчита на чара си...

Навън ръмеше. Леденият вятър запращаше ситни водни капчици срещу предното стъкло на колата, част от тях очевидно се бяха превърнали в суграшица и шумно потропваха по покрива. Оплетен в сложната мрежа на интриги и шпионаж, Кроукър отчаяно се опитваше да не мисли за Маргарет, но това не му се удаваше. Ситуацията щеше да претърпи коренна промяна, ако се окаже, че тя действа съвместно с Веспър — по всяка вероятност шеф на фирма за незаконна търговия с оръжие. Нарастваше убеждението му, че Доминик Голдони е бил нещо много повече от главен рекетър на Източното крайбрежие. Бил е ясновидец. Обърнал е гръб на примамливите перспективи, очертаващи

се пред „Годайшу“, заменяйки ги с опасните и несигурни планове на Микио Оками. Защо? Нима не си е давал сметка за това? Нима прозорлив човек като него е проявил неблагоразумие? Едва ли. Защото резкият завой е довел до бруталното му убийство, а Оками се крие, за да спаси живота си... Какво е накарало двама умни и съобразителни мъже с огромна власт в ръцете си да рискуват толкова много?

Противно на всякаква логика и традиция Голдони решава да прехвърли правомощията си на една жена. Нелогичен ход, въпреки че тази жена е сестра му. Смъртният му враг Чезаре Леонфорте подушва нещо нередно. Може би твърде добре познава Тони Д., може би просто се е оказал по-умен, отколкото го е мислил Голдони, Във всеки случай държи Кроукър в ръцете си и няма никакви изгледи да го изпусне. Гадняра е като ловджийско куче, надушило следата на дивеча...

Друсайки се на задната седалка на раздрънканото такси, Кроукър усети как студени тръпки пробягват по тялото му. Колкото повече се доближаваше до Маргарет и тайната информационна мрежа Нишики, толкова повече се ускоряваше края на Маргарет...

Чувстваше се като плъх, попаднал в капан. Не беше свикнал да го манипулират, не можеше да се примири с безсилието. Но трябваше да внимава — не биваше да изпада под влиянието на гнева, това би довело до истинско нещастие. Беше се нагледал до насита на способни улични ченгета, намерили смъртта си именно поради моментна непредпазливост, поради смесването на работата с емоциите. Не искаше да свърши по този начин. Още повече, че сега нещата са доста по-сложни. Мащабите на заговора, които бавно се очертаваха пред него, го караха да потръпва от страх. Тази емоция също трябва да бъде потискана. Защото ако гневът те прави безразсъден, страхът пък има способността да те парализира напълно...

Заклучение номер едно: Собственици на „Моргана Инк.“ са Доминик Голдони и Микио Оками. Заклучение номер две: Главен играч в сложната игра е Веспър агент на свръхсекретната правителствена агенция с кодово название „Огледало“, ръководена последователно от Джони Леонфорте и сенатора Дидалъс. Кроукър и Никълъс са тласнати в тази посока от Микио Оками с нарочно подхвърлени улики. Те ги водят до „Авалон“ и „Факел“, дават им убедителни доказателства за съществуването на тайната информационна система Нишики, изградена е единствената цел да

концентрира властта в ръцете на Доминик, а след него и на Маргарет. Пред очите му се появи мимолетно видение: Оками стои в своето тайно скривалище и дърпа конците на събития, които могат да променят съдбата на света...

Ключът към разрешаване на загадката очевидно беше сенаторът Дидалъс. Кроукър очакваше предстоящата среща с мрачно любопитство. Човекът, създал по толкова майсторски начин своя секретна организация в рамките на правителството, положително беше необикновен... Още повече, че след смъртта на Уоксман той лично беше застанал начело на тази организация.

Дидалъс живееше в имение от дванадесет акра, намиращо се в Маклийн, Вирджиния. Къщата беше солидна и внушителна, с гранитни колони и каменна облицовка, създаваща впечатлението за английски замък, без аристократичната му претрупаност. Алеята за коли, посипана с дребен чакъл, беше дълга почти километър, от двете ѝ страни като стражи се издигаха високи крушови дървета от сорта „Аристократ Брадфорд“, стройни и внушителни не по-малко от онези, които ограждаха двореца Уиндзор.

Кроукър подмина безупречно поддържана овощна градина и дискретно разположени тенис кортове. В дъното на градината пълзеше количка за голф, натоварена със сечива, човекът на кормилото беше облечен с дебело яке и с шапка на главата. Въпреки ранния час, градинарят не обърна абсолютно никакво внимание на таксито. Очевидно отдавна беше свикнал с напрегнатата работна програма на господаря си.

Кроукър плати и слезе. Площадката пред входа беше достатъчно широка, за да побере бронираната лимузина на президента плюс двете коли на охраната. Вратата от масивен бук с красиви инкрустации беше толкова висока, че дори и баскетболист би минал през нея, без да се навежда.

На настойчивото му звънене откликна двадесетинагодишно момиче, облечено в скъпо костюмче от модната къща „Дона Карън“. Огърлица от безупречни перли подчертаваше бронзовия загар на шията ѝ. Големите тъмни очи се спряха на Кроукър с доброжелателно любопитство, косата, сплетена в сложна прическа, леко потрепна.

— Какво обичате?

— Искам да се срещна със сенатора — отвърна Кроукър и ѝ показа картата и значката на федерален агент.

За разлика от повечето хора, които моментално приемаха присъствието на представител на закона, момичето внимателно изчете картата, после бавно вдигна поглед към лицето на Кроукър.

— Моля, влезте — дръпна се крачка назад тя. — Ще проверя дали сенаторът е станал от сън.

Введе го в просторен входен вестибюл, покрит с бели мраморни плочи. От тавана висеше голям кристален полилей, стълба от тиково дърво водеше към горния етаж. Под полилея имаше ебонитова масичка, до нея се издигаше внушителна скулптура от гранит, стомана и печена глина, очевидно работа на Бенет Бийн.

— Ще приемете ли чаша кафе или чай? — попита момичето, докато крачеха по дълъг коридор към вътрешността на къщата.

— Кафе, благодаря.

— Мисля, че и аз ще ви правя компания — усмихна се момичето и забърза напред.

Имаше хубава фигура, с тясно кръстче и добре оформени крака. Макар и скрита под модния жакет, горната част на тялото ѝ беше очевидно здрава и добре развита, мускулите на ръцете потрепваха като живи. Кроукър остана с впечатлението, че е посрещнат от личния телохранител на сенатора.

Беше въведен в просторна кухня, боядисана в бледожълто и блестяща с многобройните хромирани уреди. По стените във френски стил бяха окачени тигани и тенджери. Професионалната печка „Гарланд“ беше поставена редом с огромен хладилник от неръждаема стомана и стъклени врати, недостижима мечта за доста собственици на малки ресторантчета...

Младата жена се приближи към един от многобройните рафтове и напълни две чаши с гореща течност от сложна и очевидно скъпа кафе машина. Чашите бяха стъклени, с метална обковка. Съвсем европейски. Лицето ѝ беше широко и открито, готово за сърдечна усмивка. Беше свежа и отпочинала, сякаш часът не беше седем без четвърт сутринта, а три следобед.

Задната стена на кухнята беше заета изцяло от френски прозорци, през които се излизаше направо на моравата. Там имаше цветни лехи, подредени под линия и поддържани толкова добре, че

изглеждаха красиви дори през зимата. Личеше си ръката на опитния градинар, по всяка вероятност французин.

— Величествено е, нали? — попита младата жена, пристъпила неусетно до Кроукър. — През зимата градините са тъжни и меланхолични, но аз пак ги харесвам...

— Не мога да кажа нищо — поклати глава Кроукър. — Просто ми липсва достатъчно опит.

Тя се извърна към него и протегна ръка:

— Казвам се Мари.

Той я стисна, беше хладна и твърда — точно според очакванията му.

— Лю Кроукър.

— Не е ли много рано за среща със сенатора?

— Въпросът е спешен, наистина трябва да го видя.

— Ще слезе след пет минути — Кроукър с недоумение я погледна. Не беше се откъсвала от него нито за миг, откъде можеше да знае това? И как е съобщила на сенатора за пристигането му? Момичето се усмихна и тихо добави: — На разговора ще присъствам и аз...

— Адвокат ли сте му?

— Сенаторът няма нужда от адвокат — засмя се тя. — Той самият е такъв.

Очите му пробягаха по дрехите ѝ. Ако носеше оръжие, то очевидно беше скрито много добре.

— Нямате ли ми доверие? — попита. — Аз съм федерален агент, при това прикрепен към *неговата* агенция!

— Господин Кроукър, тук получавам една откровено щедра заплата, за да бъда подозрителна — отвърна тя. — Повярвайте ми, в това няма нищо лично.

— Страхотно! — ухили се той. — Сега вече се чувствам много по-добре.

Смехът ѝ беше искрен и заразителен. Кроукър винаги беше в състояние да оцени чувството за хумор у някого.

— Отдавна ли работите при сенатора? — попита.

— Още съм много млада, за да кажа отдавна... Малко повече от година.

— А какво е станало с предшественика ви?

Мари му демонстрира комплект безупречно бели зъби.

— Не беше добър колкото мен.

— Добре, предавам се — вдигна ръце Кроукър.

— Мари — обади се глас зад тях. — Забавляваш ли госта достатъчно добре?

— Да, сър.

Кроукър се обърна. Мъжът на прага беше висок и побелял, с издължено и някак печално лице. Пристъпи навътре и кухнята сякаш изведнъж се смали. В походката му нямаше нищо отпуснато, по скоро се движеше като моряк, свикнал на нестабилната палуба под себе си. Гърбът му беше леко приведен, сякаш се срамуваше от размерите си. Очите му бяха сини и ярки, носът — издължен, а устата — широка и решителна. Носеше обикновен панталон, бархетна риза и ловджийско сако от дебела вълна. Приличаше по-скоро на преуспяващ фермер, отколкото на един от най-влиятелните политици във Вашингтон.

— Беше проверен от електронната апаратура, сър — докладва Мари. — Чист е, няма оръжие и скрити микрофони.

Дидалъс кимна с глава и енергично стисна десницата на Кроукър.

— Аз съм Ричард Дидалъс, господин Кроукър. Доколкото разбрах, вие работите за агенцията...

Значи микрофоните са скрити в стените, съобрази Кроукър. Оттам вероятно надничат и очите на телевизионни камери.

— И да, и не... — отвърна той.

— Как така?

— Бях нает от господин Лилехамър само за едно определено разследване. Получих задачата да разкрия убиеца на Доминик Голдони, претекстът му беше, че няма доверие на вашите служители...

— Вероятно е имал предвид Леон Уоксман, бившия директор — кимна Дидалъс. — И се е оказал прав. Уоксман беше грешка.

Изявлението на века, помисли си Кроукър. Особено ако се вземе под внимание фактът, че под това име се е криел Джони Леонфорте — мъртъв от дълги години според архивите на полицията.

— Бих ви предложил да отскочим до тенис корта, ако сте приключил с кафето, разбира се — каза Дидалъс. — Искам да проверя състоянието на настилката, което през зимата крие много изненади...

Тримата станаха и се насочиха към вратата.

— Наложително ли е присъствието на Мари? — вдигна вежди Кроукър.

— Страхувам се, че е наложително, особено след провала с Уоксман...

Излязоха навън. Мари вървеше на няколко крачки зад двамата мъже, очите ѝ внимателно опипваха околността. В далечината се мержелееше фигурата на градинаря. Беше слязъл от количката за голф и се навеждаше над вечнозелените храсти, ограждащи игрището.

— Някои проблеми трябва да се обсъждат на открито, далеч от чужди уши — поясни сенаторът.

Не стана ясно чии уши има предвид. Може би собствената си електронна система. Това би било доста интересно...

— Търся една жена, която работи в агенцията — рече Кроукър. — Или поне работеше по времето на Лилехамър...

— Име?

— Веспър Аркам.

Крачката на сенатора беше все така широка и равномерна, но облачетата пара от устата му видимо учестиха ритъма си.

— Каква работа имате с госпожица Аркам? — попита след кратко мълчание той.

— Искам да изясня някои въпроси, свързани с убийството на Доминик Голдони.

Сенаторът рязко спря.

— Боже Господи, човече! Лилехамър е мъртъв от три месеца! Кой ви е дал нареждане да продължавате разследването?

— Никой не ми е наредил да го прекратя.

— Започвате да събуждате любопитството ми, господин Кроукър — внимателно го изглежда през мъглата Дидалъс, после отново тръгна напред. — Малко са хората, които толкова стриктно изпълняват своите задължения... Мога ли да попитам кой ви плаща?

— Никой.

Дидалъс изсумтя.

— Значи сте човек с принципи или пък страдате от патологично любопитство... Много скоро ще разбере кое от двете...

— Предполагам, че именно вие ще заповядате да прекратя разследването.

— Какво ви кара да мислите така? — стрелна го с яркосините си очи сенаторът.

— Здравият разум. Вие сте бил близък със семейство Голдони, често сте канил на гости Доминик и сестра му Маргарет... Само преди два дни пратихте една отличните си лимузини да я вземе от летището. Доминик е имал глобални планове, които днес се осъществяват от Маргарет и вероятно от Веспър... Убеден съм в това.

— Което означава, че и аз съм вътре, така ли? — Дидалъс намали ход и поклати глава: — Аз съм големият лош вълк, който прави каквото си иска... Това ли е сценарият, оформил се в главата ви? — Спряха пред мрежестата врата на тенис корта, сенаторът рязко я отвори. — Правилно отбелязахте, че бях приятел на Доминик... Това може да ви прозвучи странно, особено когато го чувате от устата на член на Сената на САЩ... Но вие не сте имали късмета да познавате Доминик Голдони, който беше наистина необикновен човек. Наричат го рекетър, но това определение е много далеч от истината. Вършил е много добрини, списъкът им положително би изпълнил доста листове... Не искайте от мен да ги изброявам. Не съм човекът, който може да го оправдава или обвинява...

Пристъпиха върху влажната повърхност на корта, Дидалъс мрачно поклати глава.

— Знаех си, че трябва да го покрия с тартанова настилка — промърмори той. — Я вижте каква кал!

— Знаете ли нещо за Веспър Аркам?

В ръката на Дидалъс се появи портативен компютър с размерите на длан. Пръстът му натисна няколко клавиша, главата му отново се поклати.

— Родена е в Потомак, щата Мериленд, преди тридесет и две години, в семейството на Максвел и Вони Харкастър. Образованието си получава в Йейл, защитава докторска дисертация по клинична психология в Колумбийския университет, след това работи в областта на парапсихологията в...

— Парапсихология?!

— Да — вдигна глава Дидалъс. — Тя е доктор на науките и почетен член на клуба „Менса“.

— Онези с големите глави!

— В този клуб членуват единствено хора с доказани гениални способности — поясни Дидалъс.

— Някога била ли е омъжена? — попита Кроукър.

Очите на сенатора се спуснаха към малкия екран, но Кроукър забеляза, че не четат информацията върху него.

— Да, преди доста време. За Джон Джей Аркам, собственик на строителна фирма във Вашингтон. Бракът се е разпаднал за по-малко от година.

— Но въпреки това тя е запазила името му — вдигна вежди Кроукър, очите му механично пробягаха по влажния корт. — Кажете, сенаторе, посетиха ли ви преди два дни Маргарет и Веспър?

— Не.

— Истината ли казвате?

Дидалъс пхна компютъра в джоба си и решително вдигна глава:

— Вижте какво, господине! Може да минавам седемдесетте, но няма да прибегна до услугите на Мари, за да ви изхвърля от имота си! Ще свърша тази работа сам, при това с удоволствие!

— Зададох ви съвсем обикновен въпрос, сенаторе.

— Може би, но за човек два пъти по-млад от мен! — извърна се към Мари и подхвърли: — Какво ще кажеш, да поръчаме ли тартан?

— Определено, сенаторе — отвърна младата жена, сигурна че господарят ѝ иска да чуе именно този отговор.

Кроукър бавно оценяваше противника си. Провокациите и умишленото дразнене бяха само част от наръчника, после идваше ред на прецизния анализ.

— Не правете грешка — обади се Дидалъс, сякаш прочел мислите му. — Аз не съм ваш враг. Искам да продължите своето разследване именно защото Доминик ми беше приятел. Ще ви уредя среща с Веспър Аркам, след като толкова настоявате. Кажете кога и къде, проблеми няма да имате.

— Добре — въздъхна Кроукър и за последен път се огледа. На няколко крачки от двамата стоеше Мари, очите ѝ не изпусаха нито едно негово движение. Приличаше на стражево куче, готово да нападне. Градинарят беше свършил с подстригването на храстите и бавно се качваше в количката за голф. — Днес, точно по обяд. Мястото ще ви съобщя по телефона, в единадесет и четиридесет и пет. Ще бъдете ли тук?

— Не. По това време ще съм на заседание.

— Ако искрено желаете да помогнете на Доминик, ще намерите начин да вдигнете слушалката — хладно го изгледа Кроукър.

Дидалъс извади картичка, на нея бяха отбелязани служебният му адрес и телефон.

— Кажете името си на секретарката ми и нищо повече — отсече той. — Тя ще направи каквото трябва.

Младата виетнамка беше гола. Стоеше върху нисък дървен подиум, застлан с морскосиня коприна, лицето ѝ беше лишено от всякакъв грим, с изключение на яркото червило. Устата ѝ приличаше на кървавочервен лък, открояващ се по особено еротичен начин на фона на бронзовата, безупречно гладка кожа. Краката ѝ бяха разкрасени, ръцете ѝ стояха на кръста. По тялото ѝ нямаше нито едно косъмче, светлината на газената лампа хвърляше коси отблясъци по него, въздухът тежеше от миризмата на розова есенция.

Пред нея стоеше още една гола жена, отпусната на четири крака. Главата ѝ беше сведена надолу, гъстата черна коса почти опираше в пода. Лицето не се виждаше, фигурата беше напълно анонимна.

— Продължавайте — обади се Рик, макар че това едва ли беше необходимо. Очите му бяха присвити, дишаше тежко и бавно, сякаш в транс. Извън стените на това херметически затворено помещение пулсираше животът на Плаващия град. Окъпан в лъчите на топлото слънце или потопен в дъждовен порой... Рок не знаеше кое от двете, но това изобщо не го интересуваше. Беше оставил партньора си да се занимава с бизнеса, единствената реална действителност беше тук, между тези стени...

Изправената жена свали ръце от кръста си и ги сложи върху бутоните на клекналата, обърната с лице към Рок. Облиза пълните си устни, ръцете ѝ потънаха в тялото на партньорката, коленете ѝ леко се сгънаха. Очите на Рок започнаха да блестят от представата за това, което ставаше там, на дървения подиум. След известно време коленичилата жена започна да стене, лъскавата ѝ коса се замята по коприната.

— Готова ли е?

Момичето с гладкото тяло мълчаливо кимна с глава. Тъмните зърна на гърдите ѝ възбудено стърчаха.

Рок стана и се качи на подиума. Меката коприна приятно погали босите му крака, твърдината в слабините му стана още по-силна.

— А ти? — попита той и погали гладкото тяло на момичето. Беше привлекателен мъж, с високо мускулесто тяло и рамене на тежкоатлет. Пепеляворусата му коса беше подстригана късо, кожата под нея беше силно загоряла от слънцето. Този бронзов загар правеше сините му очи неестествено ярки, но все пак не можеше да прикрие изцяло дълбоките белези по скулите му, предизвикани от нелекувано навреме младежко акне. Но вместо да го загрозяват, тези белези придаваха допълнителна привлекателност на обветреното му лице. Приличаше на африкански вожд, нарязал лицето си в съответствие с древните ритуали на своето племе...

— Имам нужда от теб — промълви момичето с гладката кожа, очите му пламенно проблеснаха, ръцете ѝ продължаваха работата си върху тялото на партньорката. — Хайде, подготви ме!

Рок вдигна ръка, хвана гъстата ѝ коса и я дръпна към себе си. Главата на момичето се изви назад, устните им се сляха. Жената на колене беше тласната встрани, от гърлото ѝ излетя стон на изненада и разочарование. Ерекцията му стана нетърпима.

Момичето с гладката кожа спусна ръце надолу, обхвана члена му и го настави между бедрата си, после бавно започна да върти таза си. Усещането беше изключително приятно, меката кожа от вътрешната страна на бедрата вършеше своето. Кръвта му пламна, миг по-късно усети особеното докосване на втората жена, която беше пропълзяла изотзад и галеше члена му с върха на езика си. Вече не беше в състояние да се въздържа. Приклепна и проникна докрай в момичето пред себе си, краката ѝ се отделиха от пода и се увиха около кръста му.

Езикът на другата жена поддържаше темпото. Тръгна от долната част на краката му и бавно запълзя нагоре, скоро достигна мястото, от което започваше чаталът, към него се присъединиха и пръстите... Пред очите на Рок блеснаха ослепителни светкавици, тласъците на таза му станаха диви и неконтролируеми, пръстите на втората жена бавно проникваха в ануса му, езикът ги следваше с влудяващи кръгообразни движения... Тялото му се сгърчи в екстаз, изпразването връхлетя като огромна приливна вълна, сладко и облекчаващо...

Тримата се стовариха върху подиума, една безформена купчина от потни тела... Поемащ с пълни гърди аромата на сторещените жени, Рок наблюдаваше с премрежени очи как телата им се вкопчват едно в друго и започват да се извиват като огромни змии, работата на езиците и ръцете им беше толкова възхитително сладна, че той отново започна да се възбужда...

Сега беше ред на двете жени. Използваха тялото му така, както си искаха. Както той беше използвал техните. Гърчеха се и стенеха от възбуда, кулминацията бързо приближаваше. Той отново влезе в правата си, проникна първо в едната, после другата, разпределяйки помежду им семето на своята мъжественост. Те го приеха като божествено вино, с доволно изражение на потните и бавно отпускащи се лица.

После дойде сънят. Рок потъна в лепкавата му прегръдка без дори да направи опит да стане. Беше пак онзи противен сън. Озова се на непознато място, по време, което предпочиташе да не си спомня... Баща му го преследваше из огромна мрачна къща, той тичаше из стаите — мръсни, запуснати, пълни с хлебарки и плъхове.

Помни, че аз те направих това, което си!

Грубият глас кълтеше между опушените стени, присъствието му се усещаше физически. В крайна сметка Рок нямаше накъде да бяга. Потърси убежище в последната стая на мрачния дом, но там го чакаше смъртта. Стаята се пълнеше с гореща кръв, алените талази скоро покриха главата му и Рок се удави...

Събуди се с вик на ужас, кървясалите му очи се спряха на голите жени. В следващия миг връхлетя върху тях с неопикуема ярост, удряше, риташе, блъскаше... Момичетата с писък се разбягаха, от раните им капеше кръв.

СЕДМА ГЛАВА

ВУНГ ТАУ | ВАШИНГТОН | ТОКИО

Старши инспектор Ван Киет пристигна в Ланг Ка Онг по-мрачен от буреносен облак. Беше толкова побеснял, че чак пушек му излизаше от ушите.

— Човек не може да има личен живот, докато хора като теб го измъкват от къщи, когато си пожелаеш! — изръмжа на Таши той, после зърна Никълъс и от гърдите му се откъсна нещо, което наподобяваше стенание: — А ти си истинска прокоба! — извърна се към оябуна и добави: — Ако някога стане така, че ми дължиш услуга, предварително зная каква ще бъде тя — да ми позволиш да убия тоя тип!

— Благодаря за информацията — ледено отвърна Таши. — Ще я имам предвид.

Над главите им тъмнееха скелетите на китовете тъмни и гротескни.

— Тук ли ще стоим? — озърна се нервно Ван Киет. — Предпочитам да съм в движение, особено нощем...

Напуснаха храма. Никълъс внимателно наблюдаваше развитието на събитията. Поведението на този човек беше коренно различно от това при последната им среща. Тогава, заобиколен от своите хора, Ван Киет се държеше властно и самоуверено, но сега нещо се беше променило. Какво?

— Преди два дни е станал малък инцидент при пагодата Гиак Лам — започна Таши.

— На мен ли го казваш! — възбудено отвърна Таши. — Правителството ми оказва страхотен натиск да заловя атентатора. Проблемът обаче е там, че аз го познавам отлично и той ми плаща далеч по-добре от властите...

— Обект на атентата е бил този човек тук — каза Таши и махна с ръка по посока на Никълъс. — Оцеляването му е резултат на щастлива случайност.

— Кое е истинско нещастие за нас! — ядно тръсна глава Ван Киет и нервно се озърна. Имаше вид на човек, който ужасно съжалява,

че си е оставил бронираната жилетка у дома.

— Кой заповяда да ме убият? — попита Никълъс.

— Рок, разбира се.

— Кой е Рок?

— Императорът на Плаващия град — с неудоволствие изръмжа Ван Киет. — Той построи проклетата крепост в сърцето на джунглата. Един Господ знае как го е направил, но парите наистина вършат чудеса. А Рок има толкова много пари, че няма време да ги изхарчи...

— Защо си признаваш всичко това? — изгледа го внимателно Никълъс. — След като Рок е твоят господар и ти е заповядал да ме убиеш, защо просто не изпълниш заповедта?

— Тоя майтапи ли се? — извърна се към Таши Ван Киет.

Таши сви рамене.

— Кажу ми...

— Наистина ли? — изви вежди полицаят.

— Наистина.

— Мене ме наемат, никой не може да каже, че ми е господар — обърна се към Никълъс той. — Може да съм проститутка, но душата си все още не съм продал...

— Господи, можеш да прескочиш шибания сценарий! — изви очи към небето Таши. — Кажу ми *истината* и толкоз!

— Тук не се чувствам добре — потръпна Ван Киет. — Не можем ли да идем някъде другаде?

„Някъде другаде“ се оказа елегантната седемметрова моторница на Ван Киет с корпус от бяло фибростъкло, палуба от тиково дърво и блестящи месингови перила. Малко хора във Виетнам бяха в състояние да си позволят подобен лукс, а полицаите едва ли фигурираха сред тях. Ван Киет включи двигателите и запали сигналните светлини, а Никълъс и Таши развързаха дебелото въже от пристана.

Ван Киет подкара навътре и спря едва когато светлините на Вунг Тау се превърнаха в тънка сребърна линия на хоризонта. Пусна котва и отвори хладилния шкаф, претърпан сбира. Настаниха се удобно и отвориха по една кутийка, наслаждавайки се на кадифената нощ и пълната тишина.

— Истината е проста — промълви най-сетне виетнамецът. — От почти две години насам Таши и аз се опитваме да проникнем в Плаващия град на Рок...

— Рок притежава маковите полета на платото Шан — добави Таши.

— Точно така — кимна Ван Киет. — Доколкото съм информиран, той е американец, ветеран от войната. Решил да остане след изтеглянето на американската армия. Никой не знае как е успял да се измъкне, без да предизвика подозрение у своите командири. Може би е прибягнал до стария номер с фалшивата смърт, много хора са го правили... А може би просто е дезертирал. Във всеки случай е преценил, че шансовете му тук са добри, заминал е за Бирма и в продължение на години със зъби и нокти се е борил за дял от бизнеса с наркотици. Предлагал е услугите си на всеки от местните главатари, който проявявал желание да го изслуша, бил е наистина безскрупулен убиец... Отстранявал враговете им срещу съответното заплащане, част от него неизменно включвала мирно съвместно съществуване, но малцина се замисляли върху този факт. А крайната цел на Рок била дял от бизнеса, не пари...

Ван Киет отпи от бирата си и тихо добави:

— Имало и такива, които отгатвали намеренията му. С тях той безпощадно се разправял...

— Сам-самичък? — скептично го изглежда Никълъс.

— Слушай, по време на войната този човек е бил истинско чудовище! Един Господ знае колко хора е пратил на оня свят и какво наслаждение изпитвал... В онази обстановка убиването лесно се е превръщало в източник на удоволствие... Рок се оправя с всякакъв вид оръжие, и до днес носи ПТУРС... Знаеш ли какво е това? Преносима противотанкова ракета от типа „М-72“... Можеш ли да си я представиш насочена в гърдите ти? Говори се, че е направил подобрения на своята любима и тя е станала още по-смъртоносна... Освен това е умно копеле. Според слуховете успял да отстрани последния от по-едрите барони на наркотика, като убил любимото му момиче, а за обяд му поднесъл отрязаното й ухо...

— Чудовище май наистина е най-подходящото определение за този тип — кимна Никълъс. — Ти бил ли си в Плаващия град?

— Щях да бъда, ако не се беше появил ти с проклетите си електронни платки. Рок моментално разгада играта ти и заповяда да те убият... Това е причината да се дразня само като те гледам... — Ван Киет намръщено се изплю през борда. — Хич и не очаквай извинения!

Щях да ти пръсна главата точно като на оная мадама, с която беше направил комбина! Но първо трябваше да те разпитам, да те разбере кой си и с какви намерения се появяваш тук...

— Май ще се окаже, че намеренията ми са като твоите...

Таши замислено въртеше кутийката с бира между дланите си.

— Я ми кажи, наистина ли съществуват тези компютърни чипове от второ поколение? — попита той.

— Наистина — кимна Никълъс. — Но се намират на безопасно място в една токийска лаборатория. Никога не бих поел риска да ги взема със себе си.

— Тогава какво щеше да покажеш на Абраманов?

— Значи Абраманов съществува, така ли?

— Разбира се — отвърна Таши. — Съществува и работи като луд зад стените на Плаващия град... Върху някакъв проект, който няма нищо общо с наркотиците на Рок.

— Рок не е само търговец на наркотици — вметна Ван Киет. — Има репутацията на един от най-големите доставчици на оръжие в света. Дребните диктатори и терористи не фигурират в списъка на клиентите му — те пазаруват от Русия и Китай, които предлагат второкачествена стока в изобилие. Към Рок се обръщат най-големите — онези, които искат да притежават най-доброто... А то е американско оръжие от най-последен модел...

— Там му е силата на Рок — кимна Таши, извади още една кутийка бира от хладилника и я отвори. — Притежава таен, но сигурен канал за доставка... С кого? Никой не знае... Може би с ръководни фактори в американската армия, с Пентагона, или пък директно с производителите... Но фактът си е факт — доставя всичко, което поръчват клиентите, конкуренция няма. Посредниците се свързват лично с него и му плащат огромни суми. Може да им иска колкото реши, такива са правилата на играта, когато си монополист... Няма мърдане.

— А ако някой прояви глупостта да се оплаче — щрак и готово! — пръстът на Ван Киет се сви около въображаем спусък.

— Като Винсънт Тин?

— Сигурно — сви рамене Ван Киет. — Макар че по мое лично мнение копелето е станало прекалено алчно и Рок е решил да го накаже за назидание... В този бизнес от време на време трябва да се

правят подобни демонстрации... Помагат на гражданите да си налягат парцалките...

— Но защо правителството на Виетнам позволява съществуването на подобно място? — попита Никълъс.

— Ти шегуваш ли се? — троснато отвърна Ван Киет. — За тях бизнесът на Рок е истинска златна мина! Кръстил е крепостта си „Плаващият град“ именно защото го е издигнал като непристъпна феодална крепост, независима от никого. А на висшите правителствени функционери плаща такива пари, че те категорично отричат съществуването на неговото независимо кралство... Ето какво представлява Плаващият град.

Никълъс довърши бирата си, с кратко поклащане на глава отказа втората, предложена му от Ван Киет. Въпреки бързото си възстановяване, вече започваше да усеща умората и напрежението на дългия ден. Главата му бучеше, имаше нужда от един здрав и спокоен сън...

— Някой от вас да е чувал името „Факел-315“? — попита той, после им разказа за компютърната архива на фирмата „Авалон ЛТД“ и истинското значение на условното наименование. — Става въпрос за оръжие с огромна разрушителна сила, което положително ще отнеме живота на хиляди невинни хора.

— Може би точно над него работи Абраманов — подхвърли Ван Киет.

— Но той не е ли кибернетик и специалист по електронните езици? — учуди се Никълъс.

— Точно такъв е — отвърна Ван Киет. — Но очевидно притежава и други умения. Според някои информации шест месеца след неговата поява Рок е транспортирал големи количества олово и отработен уран-238...

— Имаш ли представа за какво се използва подобен материал? — попита Таши.

— Най-често за съхранение на радиоактивни вещества — отвърна Никълъс, вълнението му видимо нарастваше. — Може би наистина сме на прав път... Не се ли поразровихте около Абраманов?

— И още как — промърмори Таши. — Но не спипахме доникъде... В Русия цари истински хаос. Бюрократите се борят да оцелеят и изобщо не им е до събиране на информация за някакъв

беглец... А открия ли някой по-благосклонен, той още следващата седмица се оказва без работа...

Ван Киет замислено почукваше кутийката в устните си.

— Знаете ли, мисля че в Сайгон има един човек, който може би ще ни помогне — промълви той. — Пристигна преди четири дни от Банкок през Осака, но от паспорта му разбрах, че е тръгнал от Москва... Помня го, защото напоследък почти нямаме пристигащи от Русия. Тукашните страшно ги мразят. Плюят ги, бият ги, опитват се да ги ограбят... В полицията имаме цял куп оплаквания от американци, които са били пребити само защото са ги взели за руснаци...

— Не бива да мислим, че ще знае нещо за Абраманов само защото е руснак — поклати глава Никълъс.

— Този ще знае — заплашително оголи жълтите си зъби Ван Киет. — Ако Абраманов наистина е ядрен физик, двамата положително ще се окажат познати... Защото новопристигналият е бил директор на Института по атомна енергия „Курчатов“ в Москва!

— Но какво търси тук?

— В Сайгон човек като него може да търси само две неща — отвърна Ван Киет, стана на крака и включи двигателите. — Пари и нови господари.

— Може би си прав — промълви Таши и затвори вратичката на хладилника. — Което означава, че е тръгнал за Плаващия град и неговия абсолютен властелин Рок...

Кроукър стигна до определената за събаряне сграда и слезе от таксито. Влажният градски ветрец сякаш го прочистваше, особено след Гордиевия възел в имението на Дидалъс. Сред шума и оживлението на града се чувстваше добре, много бързо му дойде до гуша от крепостта в стил Джеймс Бонд на сенатора. Този човек положително притежаваше вродена дарба да манипулира хората, контролираше властта по наистина забележителен начин. Макар и професионалист в мигновената преценка, в този случай Кроукър изпита сериозни затруднения. Искрен ли беше този човек, или просто умело се прикриваше? Дали Веспър и Маргарет са го посетили, или Дидалъс действително не беше се виждал с тях?

Спря първия човек, който се изпречи насреща му.

— Търся Джон Джей Аркам. От офиса казаха, че е някъде тук...

Работникът махна с ръка по посока на изоставената служебна сграда, която скоро щеше да престане да съществува.

— Вътре е, контролира поставянето на зарядите... — Имаше предвид шашките динамит, които щяха да съборят масивното здание като картонена кула. — Едър мъж с руса коса, не можете до го сбъркате... — подаде на Кроукър пластмасова каска и добави: — Дръжте. Не я сваляйте от главата си, дори когато отивате да пикаете...

Кроукър му благодари, нахлупи каската и влезе. Не беше трудно да открие Аркам, защото неговата компания за разрушаване на изоставени сгради се оказа най-голямата в района. От офиса бяха свикнали да изпращат евентуалните клиенти направо на работната площадка, тъй като шефът рядко се задържаше там.

Вътрешността на сградата беше оголена и кънтяща, тук-там се виждаха зейнали врати без рамки и метални греди. Въздухът тежеше от миризмата на изсъхнал хоросан и стара боя. На места стените бяха оголени, отдолу стърчаха ръждясали тръби и електрически кабели. Изолационните платна бяха изтръгнати от бездомниците, превърнали ги в свои завивки през дългите и студени зимни нощи. Може би са се спасили от замръзване, но един Господ знае какви поражения на дробовете им са нанесли азбестът и разкъсаните пластове стъклен памук.

Кроукър с мъка преодоляваше купчините отпадъци. Най-сетне забеляза група мъже, приведени над един от ъглите — на мястото, където се събираха четири носещи греди от дебела стомана. Оттам се носеше оглушителен грохот на пневматичен чук, над главите им се издигаха облачета прах.

— Господин Аркам? — извика Кроукър. Наложил му се да извика още няколко пъти, преди едрият мъж да вдигне глава, чул името си сред данданията.

— Лю Кроукър, искам да поговорим — пъкна под носа му значката си Кроукър.

Мъжът каза нещо на работника до себе си, чукут продължи своята работа. Пристъпи към Кроукър и свали големите защитни очила, после се зае с маската против прах. Лицето и ръцете му бяха побелели.

— Страхувам се, че времето ми е малко — промърмори той. — Крайният ми срок беше вчера, вече закъсняваме...

— Разбирам и ще бъда кратък — кимна Кроукър. — Искам да си поговорим за вашата бивша жена...

Аркам внимателно го огледа. Беше наистина едър мъж, висок най-малко метър и деветдесет, с широки рамене, тънка талия и гъвкави бедра. Приличаше на полузащитник от университетски отбор по бейзбол, дори грубият работен комбинезон не можеше да прикрие привлекателността му. С Веспър са били великолепна двойка, неволно си помисли Кроукър.

— Да излезем оттук — махна към изхода Аркам. — Иначе няма да чуваме какво си говорим.

Поведе го към един от страничните изходи, озоваха се на някаква вътрешна алея, сивата повърхност на асфалта беше мокра. В далечния ѝ край няколко мъже разглеждаха архитектурните планове и очевидно избираха място за експлозивите.

— Какво искате да знаете за Веспър?

— Всичко.

— Тогава сте сбъркал адреса — изсумтя Аркам. — Аз я обичах, но никога не съм я познавал...

— Толкова ли беше умна?

— Сигурно, да я вземат мътните — въздъхна гигантът. — Знам толкова, колкото и вие. — Запали цигара, напълни дробовете си с дим и погледна горящия връх с видимо отвращение. После я размаза с тока на грубия си ботуш. — Знам, че мога да ги откажа, вече толкова много пъти съм го правил!... — избърса челото си с ръкава на комбинезона и погледна Кроукър: — Малко мога да ви кажа за Веспър... Мисля, че и тя ме обичаше по свой начин, но един Господ знае какъв точно беше той... Бях незначителна частица от живота ѝ, знаете... Изчезваше с дни и седмици, а после отново се появяваше. И знаете ли какво отвръщаше, когато я питах къде е била? „Джей, аз си имам свой собствен живот. Или ме приемаш такава, или ме напускаш!“

Очите на едрия мъж се сведоха надолу.

— И в крайна сметка наистина я напуснах... Не ми даде никакви шансове, макар че ако питате нея, сигурно ще ви каже обратното... — отново въздъхна и добави: — Може би и тя ме обичаше... Но какво в

крайна сметка означава това? Не мога да ви кажа, и до днес тази жена е пълна загадка за мен...

— Може би точно затова сте я харесвали...

— Че кой мъж няма да я хареса? Но до един определен момент. Загадъчността беше за нея нещо повече от игра, в това съм напълно сигурен. Когато ставаше сериозна, тя наистина беше дяволски сериозна. Чак тръпки ме побиваха, макар че никога в живота си не съм изпитвал страх... — На лицето му се появи крива усмивка: — Вероятно защото съм як като бик... В същото време откровено си признавам, че на моменти Веспър направо ми изкарваше акъла!

— По какъв начин?

— Беше дяволски умна! — тръсна глава той. — На практика думичката „умна“ е твърде слаба, за да я опише... Понякога имах чувството, че е проникнала направо в мозъка ми и знае всичко за мен! — Широките рамене се повдигнаха и отпуснаха: — А в следващата секунда оставах с усещането, че е забравила напълно за моето съществуване... — погледна часовника си: — Май вече е крайно време да се връщам на работа...

Кроукър го остави да направи няколко крачки и едва тогава подхвърли:

— Но има и друго, нали?

Едрият мъж бавно се обърна.

— Не, няма.

— Господин Аркам, бившата ви жена има сериозни неприятности.

— Така ли? Колко сериозни?

— Честно казано — фатални — отвърна Кроукър и неволно потръпна от начина, по който залагаше капан на този човек. Но и сега, както при повечето случаи, почти нямаше право на избор. Хората не обичат да си разкриват душата пред представители на властта, затова човек трябва да открие слабото им място и да натиска именно там. Аркам неволно беше разкрил своето слабо място — Веспър. Въпреки раздялата, той продължаваше да я обича.

— И какво, ако *наистина* има друго? — върна се едрият мъж. — Как това „друго“ може да й помогне?

— Искам да разбера що за човек е тя, господин Аркам — отвърна Кроукър. — Ще бъде невинна до доказване на противното, но

колкото по-добре я познавам аз, толкова по-големи са шансовете ми да я спася... Не бихте ѝ отказали помощ от такъв характер, нали?

Въздухът тежеше от влага, мръсната вода се стичаше по алеята, от вътрешността на сградата долиташе резкият пукот на пневматичния чук. Кроукър долавяше всичко това, но престана да му обръща внимание. Сякаш беше съскане на магнетофонна лента, което човек игнорира, за да чуе любимата музика...

Аркам натика лапите си в джоба на комбинезона и кимна към протезата на Кроукър.

— Отлична изработка... Върши ли ви работа?

Кроукър се огледа, после изтегли ръждясала водопроводна тръба от купчината боклук в съседство. Нагласи я така, че да балансира между металните пръсти на протезата, после рязко стисна. Тръбата се изви почти под прав ъгъл.

— Страхотно — беше оценката на Аркам. — Въпреки това бас държа, че бихте предпочели да си имате истинската...

От тона на гласа му личеше, че знае какво е непоправима загуба. *Може би това е ключът, помисли си Кроукър. Ще бъде по-лесно, ако ме приема като колега по съдба...*

Аркам се озърна, сякаш се страхуваше, че някой може да ги подслушва.

— Майната му! — промърмори, после заби очи в лицето на Кроукър и започна: — При една от последните ѝ забежки бях толкова бесен, че направих опит да я открия и отидох при родителите ѝ...

— Семейство Харкастър, нали?

Аркам кимна. По каската му имаше ситни капчици влага, приличаха на сълзи.

— Не знаех какво да очаквам, защото Веспър рядко говореше за тях... Никога не е ставало въпрос да им гостуваме, дори на Коледа или Великден... Празниците прекарвахме с моите старци и тя изглеждаше напълно доволна...

Все пак се оказах неподготвен за посрещането на родителите ѝ. Представих се като съпруг на Веспър — както си му е редът... А старецът ѝ ме погледна така, сякаш искаше да откачи пушката си от стената. Спря го жена му. Беше много бледа. Попита ме какво искам, казах че търся Веспър... И знаете ли какво отвърна баща ѝ, господин

Кроукър? „Защо си дошъл тук тогава?“... Представяте ли си? Нима е възможно това да бъде родител?

По лицето на Аркам се изписа смаяно изражение, сякаш отново преживяваше случката.

— „Дъщеря ни отдавна не живее тук“ — каза майката на Веспър. Никой от двамата не изрече името ѝ. Бяха я изхвърлили от живота си, бяха я забравили. Ясно виждах, че сърцето на майката все още се свива от мъка, но бащата беше железен.

— Какво се е случило?

— Преди всичко, тя е била осиновена... А после разбрали, че е лесбийка. Всъщност не точно лесбийка, а бисексуална... — думите излизаха с мъка през обтегнатите му устни. — Семейство Харкастър бързо охладняло...

— Кога е станало това?

— Според госпожа Харкастър — по време на следването на Веспър...

В главата на Кроукър прозвуча предупредителен сигнал.

— Има нещо, което ме интересува особено много — започна той. — Веспър е получила изключително образование — Йейл, Колумбийския университет, докторска дисертация. Това струва страшно много пари и тези пари очевидно не са били отпуснати от мама и татко... Откъде ги е взела?

— Заминала за Ню Йорк и се включила в предизборната кампания на кандидата за кмет от Демократическата партия — поясни Аркам. — След като малко или много я познавате, можете да си представите как се е развихрила там... Включи ли се в някаква организация, тя съвсем скоро я превръща в инструмент за личните си цели...

— Но парите от подобна кампания не биха стигнали дори за издръжка в общински колеж, да не говорим за учебни заведения като Йейл и Колумбия...

Аркам кимна с глава.

— Един път се отпусна и спомена, че е извадила голям късмет... Нейният кандидат спечелил изборите и бил толкова впечатлен от способностите ѝ, че я препоръчал на някаква фондация, спонсорираща само изключително талантиливи студенти... Сигурно пак ме е преметнала...

Болката му беше толкова силна, че почти можеше да се пипне. Този човек никога няма да излекува раните си, въздъхна Кроукър.

— Това още не е сигурно — каза на глас той. — Помните ли името на тази фондация?

Лицето на Аркам се сбърчи от напрежение.

— „Актон“, или може би „Андовър“... Помня, че започваше с „А“, като името ми... — Щракна с пръсти и тръсна глава: — Спомних си! „Авалон“! Като при крал Артур...

Кроукър зашеметено мълчеше. „Авалон ЛТД“ беше името на фирмата за международна търговия е оръжие! А сега се оказва, че фондация със същото име е финансирала висшето образование на Веспър! Съвпадение? В света на Кроукър подобна думичка не съществуваше. Нима ще се окаже, че Дидалъс граби създадената с негова благословия агенция АМОП и богатее, като продава изпитваните там оръжия чрез „Авалон ЛТД“?

— Тя не е лош човек, господин Кроукър — промълви Аркам с отчаяние в гласа. — Просто са ѝ се случили лоши неща. А това не е едно и също, нали?

— Наистина не е.

Кроукър остана на място, докато едрият мъж бавно се стопяваше в сянката на обречената сграда. Съвсем скоро тя щеше да рухне по начина, по който светът на този мъж беше рухнал върху главата му.

Ушиба отиде на среща с Тетцуо Акинага, оябуна на клана Шикей. Решението за нея беше взето доста трудно, особено на фона на тайното му сътрудничество с Акира Шоза. Но разкритията на Йошинори не му оставиха друг избор, той трябваше да си изясни нещата, след като разбра, че Шоза разчита на Таши Шидаре — новия оябун на Ямаучи, за ликвидирането на Никълъс Линеър.

Всъщност Ушиба дълбоко се съмняваше, че някой може да постигне успех срещу Линеър, особено пък жадният за отмъщение Шоза. Изобщо не приемаше добре обосноващите му аргументи за вземането на подобно решение.

Сами по себе си тези аргументи бяха напълно разумни, но Ушиба познаваше Шоза твърде добре и усещаше личните му мотиви. И той, подобно на лудия Томоо Козо, опитал се да убие Линеър навръх Нова

година, действаше под натиска на огромна жажда за мъст. А Ушиба никога не можеше да повярва в мотиви за лично отмъщение. То не можеше да се вмести в рамките на „канрьодо“ — железния закон на самурая бюрократ, на който той беше обречен да служи, докато е жив. А и противоречеше на всичко, на което такъв човек е посветил живота си. Беше виждал много хора, които отиват по дяволите поради желанието си за отмъщение. Много повече, отколкото би желал да си спомня...

В своята продължителна борба срещу американците Ушиба се беше опитвал да оценява болезнените удари на желанието за лично отмъщение. Невинаги успяваше, но беше убеден, че е обречен всеки, който се опитва да нагажда морала към своите лични възжеления. Томоо Козо и Шоза бяха ярък пример в това отношение, докато самият Ушиба беше твърдо убеден, че моралът трябва да бъде железен и непоклатим като правилата на „канрьодо“ и будизма, върху които се крепи светът. В противен случай човек се превръща в мекотело, а сърцето му се свива като хербарий.

Надяваше се Шоза да се вразуми след нещастията с Козо, но оябунът беше упорит, в душата му все още тлееше опасното огънче на младежката самоувереност. Очевидно вярваше, че горещото желание е достатъчно, за да задържи на разстояние смъртта и поражението. Една опасна, крайно опасна илюзия! В подобно поведение Ушиба не виждаше нищо добро, нямаше никакво желание да бъде въввлечен в неразумната игра на Шоза.

Очите му бяха насочени навън, към красивия и широк булевард „Омотесандо“ зад опушените стъкла на лимузината. Не виждаше нищо, мислите му бяха концентрирани върху Шоза и Акинага и промените във Вътрешния съвет на Кайшо, след като Оками беше минал в нелегалност.

Тетцуо Акинага беше собственик на различни заведения и магазини в Токио, но слабостта му бяха малките и изискани бутици, които управляваше лично и благодарение на този факт те се превръщаха във верига, опасваща цяло Токио. Последното му увлечение се наричаше „Големите бели хора“ и представляваше мрежа от скъпи магазини за мъжко бельо в центъра на града.

Колата спря, Ушиба осъзна този факт едва когато шофьорът излезе да му отвори вратата. С усилие на волята потисна острата болка

в стомаха си и бавно излезе.

Магазинът се намираше в Харажуку, на хвърлей място от храма Мейжи. Ушиба си проправи път през навалищата на тротоара и отвори вратата. Всъщност това тук трудно можеше да се нарече магазин. Беше по-скоро обществена пералня за мъжко бельо, напълно автоматизирана. Срещу определена месечна такса абонатът получава ключ от съвсем обикновена на вид желязна кутия, в която оставя своето мръсно бельо. Четиридесет и осем часа по-късно си го получава обратно — почистено, колосано и безупречно изгладено.

„Бизнесът е страхотен, хвалеше се Акинага. Особено след зачестилите кражби на бельо от въжетата за простирание край жилищните блокове. Печеля пари от фетишизма на разни извратени типове“, смееше се той.

Започнаха разговора си в една от задните стаички на пералнята. Въздухът тежеше от миризмата на препарати, подът потръпваше от тежкия тътен на големите машини за химическо чистене.

Мрачен и неприветлив, Акинага напълни чашите с чай. Седяха на ниски столчета, помежду им имаше масичка с дебели крачета. Мебелировката представляваше странна смесица от модерен японски стил и класически европейски форми. Върху плота на масичката имаше телефон и чинийка със сладкиши, предназначени да убият изключително горчивия вкус на зеления чай. Отпиваха мълчаливо от чашите, после хвърляха по някой сладкиш в устата си. Видимо се наслаждаваха на двете остро противоположни вкусови усещания, придържайки се плътно към традиционния ритуал. Свършиха, появи се младо момиче и сръчно разчисти масата.

Ушиба изчака вратата да се затвори зад гърба му и каза:

— Трябва да обсъдим един въпрос от изключително важно значение.

Акинага леко наклони глава и това беше единственият признак на изненада, който си позволи да покаже.

— Вашето посещение е голяма чест за мен, дайжин — почтително промълви той.

— Преди известно време научих, че Шоза е тръгнал по изключително опасен път...

— Шоза е човек, който действа доста необмислено и прибързано, когато става въпрос за лични дела... — Изражението на

Акинага продължаваше да бъде намръщено. Сякаш се караше на палаво дете. — Сега пък какво е направил? — Устните му се свиха от отвращение, приличаше на човек, който трябва да избърше задника на хлапето, наакало се насред улицата.

— По всичко личи, че е успял да привлече на своя страна Таши Шидаре и иска да го включи в плановете си за унищожение на Никълъс Линеър.

Ченето на Акинага увисна от изненада. На челото му се потиха две дълбоки бръчки.

— Каква глупост! — въздъхна той. — Изрично го предупредих да не се захваща с това нещо, особено след последния ми разговор с вас... Но по всичко личи, че когато става въпрос за Никълъс Линеър, Шоза губи самообладание и е готов да върши глупости.

— Така е — поклати глава Ушиба. — А Шидаре? Ще се поддаде ли на натиска му?

— Несъмнено — сви рамене Акинага. — Той е умен, амбициозен и съобразителен. Но прекалено млад. Наставникът му е един оябун от Кумамото. Не разполага с властта и авторитета на Козо, за нея ще му трябва време... Далеч по-лесно е да се обедини с Шоза и да получи достъп до неговите връзки и влияние. Предполагам, че офертата на Шоза е била точно в този смисъл... — мършавите ръце на Акинага неспокойно се размърдаха върху масичката: — Доста време ще изтече, преди да разбере, че е бил излъган... Но тогава ще бъде късно и Шоза ще го държи в ръцете си.

Болката в стомаха на Ушиба стана толкова остра, че ръката му неволно се спусна надолу и притисна слабините.

— Микио Оками създаде Вътрешния съвет именно за да попречи на подобни операции — каза той. — Кайшо трябваше да сложи край на постоянните териториални войни между клановете и техните оябуни. Но сега Оками го няма и тези войни май ще започнат отново...

— Едва ли, ако възприемете някои от моите идеи... На първо място, трябва да действваме поотделно с Шоза и Шидаре, да направим опит да ликвидираме очертаващия се съюз между тях още в зародиш.

— И аз мисля така — с неудоволствие кимна Ушиба.

— Това ме кара да съм двойно по-доволен, не се обръщате именно към мен — топло се усмихна Акинага. — А въпросът действително не търпи отлагане — замисли се за момент, после вдигна

глава: — Ето какво ще ви предложи: младия Шидаре оставете на мен. Страхувам се, че ако на този етап се изправя срещу Шоза, нещата могат да излязат от контрол... Ако наистина е решил да заграби цялата власт, всяка намеса от страна на друг член на Вътрешния съвет ще го тласне към неразумни действия.

Ушиба мрачно мълчеше. Определено не харесваше ролята, която неизбежно ще трябва да поеме. Досега беше уважаван член на „Годайшу“, съветник и посредник на Якудза, успявал навреме да постига компромис между враждебно настроените членове на Вътрешния съвет. Вътрешно се беше надявал, че Акинага ще се заеме с Шоза и неговата роля ще бъде приключена. От друга страна обаче, продължаваше да потръпва от гняв от ината на Шоза, който заплашваше с разруха цялата структура на „Годайшу“. Не можеше да разбере как този гангстер си позволява да нарушава една свята клетва, би могъл поне да се посъветва с него! Без значение беше фактът, че Шоза предварително е знаел какъв ще бъде съветът му. Той просто си беше позволил да действа на своя глава!

Вслушваше се в глухия тътен на машините, механично започваше да обмисля начините, по които би могъл да възпре Шоза и едновременно с това да изпита духовно удовлетворение.

Изправи се на крака и благодари на Акинага за гостоприемството. Уточниха задачите си, обещаха си пълна информация и се разделиха. Ушиба тръгна към кабинета си в „МИТИ“, а Акинага се върна при хилядите мъжки слипове, бели като сняг...

Кроукър се върна в хотела. Маргарет нито се беше прибирала, нито беше платила сметката си. Получи от рецепцията разпечатката с телефонните разговори на „Моникърс“, взе асансьора и слезе на етаж на Маргарет.

Спря пред вратата на стаята ѝ, огледа в двете посоки пустия коридор и се зае с ключалката.

Отвори за броени секунди, пристъпи навътре и затвори след себе си. Върху недокосваната кувертюра на леглото имаше две блокчета шоколад в златно фолио, а на масичката сметка от закуска. Влезе в банята. Сапуните бяха неразпечатани, рулото тоалетна хартия на стената — също. Тук никой не беше влизал. Върна се в стаята и се

насочи към стенния гардероб. Багаж вътре нямаше. Седна на стола до бюрото и се замисли.

Явно Маргарет изобщо не беше стигнала дотук. С очите си видя как шофьорът на Дидалъс беше свалил багажа ѝ, ясно беше, че пак той е ангажирал стаята на рецепцията. Това означаваше само едно — Маргарет е разбрала, че е следена още от момента, в който неговото такси напусна аерогарата и пое подире ѝ...

Излезе от стаята и взе асансьора за своя етаж. Наплиска лицето си със студена вода и си поръча закуска по телефона, после легна и зачака. Имаше цели два часа до обяд, когато трябваше да се свърже със секретарката на Дидалъс и да уточни мястото на предстоящата среща с Веспър.

Затвори очи, но сърцето му блъскаше с такава сила, че беше принуден да се изправи и седне. Направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, Веспър не му излизаше от главата. Колкото повече информация събираше за нея, толкова по-опасна и едновременно с това по-привлекателна му се струваше тя. По всичко личеше, че е човек на Дидалъс още от момента, в който е започнала да следва в Йейл с парите на „Авалон“. Все още беше убеден, че тази компания е собственост на „Годайшу“, но не можеше да разбере защо и как тази жена се е оказала начело на фирмата „Моргана“... Нима между двете има връзка?

Облиза устните си, в устата му се появи солен вкус. За пръв път си даде сметка, че се намира в сериозна опасност. Дори мисълта за Веспър Аркам го караше да се изпотява. Това не беше му се случвало от времето, когато за пръв път застреля човек — някакъв наркоман, пръснал главата на партньора му с железен прът...

Преди много, много години...

Храната пристигна, той лакомо се нахвърли върху нея. Очите му внимателно тичаха по гъсто изписаните редове на разпечатката от дванадесет страници, съдържаща всички телефонни разговори на „Моникърс“ за последните три месеца.

Нямаше ясна представа какво търси, скоро разбра, че каквото и да е то, няма да го открие тук... Никакви по-особени разговори, не беше набран номерът на сенатора Дидалъс, президента или пък на някой от босовете на организираната престъпност... Насочи вниманието си към разговорите, които се повтаряха по няколко пъти в

рамките на един месец или пък продължаваха и в следващия. Бяха доста, на пръв поглед съвсем безобидни. С доставчици на хранителни продукти и алкохол, заведения за химическо чистене и други подобни, съвсем нормални за всеки почтен бизнес... Направиха му впечатление няколко поредни разговора с Лондон, номерът беше на фирма „Малъри Ентърпрайзиз“ в Хамърсмит. Дали пък отгук няма да изскочи нещо?

Погледна часовника си и набра кода на Лондон. Там беше късен следобед, но все още в рамките на работното време.

— „Малъри“ — съобщи му свеж женски глас с подчертан английски акцент.

— О, здравейте — бодро извика Кроукър. — Казвам се Филип Марлоу и работя в „Моргана Инк.“... Всъщност още съм съвсем нов и ми казаха да...

— Почакайте за момент, моля.

След миг тишина в слушалката забоботи сочен баритон със средноатлантически акцент — нещо средно между литературен английски и американско наречие:

— Марлоу ли се обажда? Известният американски детектив?

— Точно така — опита кратък смях Кроукър. — За съжаление обаче рядко ме бъркат с него...

— Никога не съм чувал за вас, Марлоу. Кога казвате, че сте постъпили?

— Изобщо не съм постъпвал — отвърна Кроукър и прекъсна разговора. Е, добре. „Малъри Ентърпрайзиз“ има някаква връзка с „Моргана“. Но какво от това? Наведе се и взе разпечатката, която му предаде мадамата, представила се за сестра на Веспър. Тя беше точно копие на новата, получена току-що. С едно малко изключение, което вече очакваше — вътре липсваше номерът на „Малъри“... Умно момиче, поклати глава Кроукър. Но не чак толкова...

Приключи с храненето, извади картичката на Дидалъс и набра номера на канцеларията. Секретарката го осведоми, че сенаторът още не е там, но се е обадил да предупреди за него. Кроукър ѝ предаде къде ще чака Веспър и замислено остави слушалката. Къде ли е отскочило старото момче след сутрешната им среща?

Слезе във фоайето и направи поръчка за кола под наем. Помоли служителката да я остави на негово разположение пред хотела, после скочи в първото свободно такси и се насочи към Дюпон Съркъл.

Измина пеш няколко преки до музея „Филипс“. Някога тази сграда е принадлежала на Дънкан Филипс — наследник на голямата стоманодобивна компания „Джоунс и Лафлин“, а през 1921 година е била превърната в музей на импресионизма и постимпресионизма.

Една от най-ценните придобивки на музея беше „Пикник на лодката“ от Реноар, която собственикът беше имал късмета да закупи за 125 000 долара в края на 1923 година. Кроукър застана пред нея. Картината беше ярка и жива, композирана според най-добрите традиции в изкуството на великия художник. Богато и свежо лятно утро, типично за галската провинция. Мъжките персонажи бяха с отлично телосложение, а жените — весели, закачливи и апетитно закръглени. Всичко беше точно такава, каквото трябваше да бъде.

Каква разлика между картината и реалния живот, въздъхна в себе си детективът. Какво общо има тя с хора като Маргарет и Веспър, като Доминик Голдони и Чезаре Леонфорте — превърнали се в символ и движеща сила на един отминаващ век? Колко безумно далеч са тези ведри персонажи от тях? Колко усилия са необходими, за да се завърне човек към своите някогашни корени?

Най-сетне започна да си дава сметка за хода на времето. Отдавна мина дванадесет, но Веспър все още я нямаше. Започна бавно да обикаля залите, никоя от картините не успяваше да привлече вниманието му. Изчака десет минути в преддверието, други пет — на стъпалата пред входа. Небето продължаваше да е мрачно, но не валеше.

Взе такси в дванадесет и тридесет и пет, десет минути по-късно беше вече в хотела. Колата под наем го очакваше. Попълни набързо формулярите, раздели се за миг с кредитната си карта, после я получи обратно заедно с ключовете.

Малко преди един часа вече пътуваше към кабинета на сенатора Дидалъс. Попадна в тежко задръстване, но си наложи търпение. Трябваше да се види още веднъж с побелелия сенатор, но този път, без да му дава възможност за предварителна подготовка. Веспър не се появи, причините за това можеха да бъдат най-различни. Може би не е пожелала, може би не са успели да я открият. А Дидалъс каза, че ще си бъде в кабинета, нали така?...

Загледан в колите пред себе си, Кроукър направи опит да възстанови сутрешния си разговор със сенатора. Старото момче обяви,

че ще е на заседание, а после му подаде визитната си картичка... И Кроукър прие, че... По дяволите!

Беше готов да се обзаложи, че доблестният сенатор още си е у дома и се съвещава с някого. Но с кого?

Отби вдясно на първия светофар и насочи колата към покрайнините на града. До имението Маклийн стигна малко преди два. Вкара колата в коловозите на внушителната алея, но малко преди къщата отби вляво, прекоси безупречно поддържаната морава и спря под кичестите клони на старите дъбове. Угаси мотора, слезе и предпазливо се насочи към страничния вход на къщата.

Мъглата беше започнала да се вдига, слънцето очевидно се канеше да пробие плътния слой облаци. Това се случи след броени секунди, ярките лъчи върнаха цвета на подстриганата трева, зад тях надничаше синьото око на небето. Далеч пред себе си Кроукър зърна фигурата на градинаря, настанила се удобно в количката за голф. Механично се прикри зад ствола на близкото дърво, после се върна обратно и тръгна да заобикаля.

Пробиваше си път сред храсталаците, очите му нито за миг не изпуснаха далечната фигура. Градинарят спря количката, избърса челото си с ръкав, после свали шапката от главата си.

Златисторуса коса, прибрана на плътен кок, блесна под лъчите на слънцето. Кроукър рязко спря, после се огледа за по-добро прикритие. Прецени разстоянието и бавно започна да се приближава към количката за голф. Градинарят вдигна глава и се послуша. Изведнъж заприлича на елен, доловил тревожна миризма в поривите на вятъра.

Сърцето на Кроукър пропусна един такт. Яркосините очи и изящната линия на носа не можеха да бъдат сбъркани. Ако не халюцинираше от липса на сън и лоша храна, градинарят на сенатора Дидалъс несъмнено беше жена и нейното име бе Веспър Аркам.

ОСМА ГЛАВА

САЙГОН | ВАШИНГТОН

Случи се така, че руснакът от Института за атомна енергия „Курчатов“ беше намерен лесно. Ван Киет се обади от кабинета си в полицията и съобщи, че е постъпил в болницата Чо Рай шест часа преди Никълъс и Таши да се върнат в Сайгон. Естествено, в компанията на Сейко, но старши инспекторът нямаше защо да знае това.

В. И. Павлов бил вдигнат с линейка приблизително по времето, в което Ван Киет, Никълъс и Таши провеждаха срещата си на борда на моторницата край Вунг Тау. След близо седемчасова операция състоянието му било горе-долу стабилно.

— Но какво му се е случило? — стисна слушалката Никълъс.

— Много неща — отвърна инспекторът и в мембраната се долови шумоленето на хартия. Очевидно разполагаше с медицинското заключение. — В продължение на три часа хирурзите са вадили олово от тялото му, през следващите три опитвали да измъкнат куршум, засегнал кората на мозъка и най-горния прешлен на гръбначния стълб. В момента е напълно парализиран и шансовете му за възстановяване са почти нулеви. Мисля, че трябва веднага да отидеш там. Ще пратя един от моите хора да осигури достъпа ти. И ме дръж в течение...

Болницата Чо Рай се намирал на булевард „Нгуен Чи Таи“ в квартала Шолон. Беше известна като най-доброто здравно заведение във Виетнам, в което работеха лекари с добра квалификация и познания по английски език. Макар и далеч от западните стандарти, нейните пациенти все пак имаха добри шансове да бъдат излекувани.

Десетият етаж беше запазен изцяло за чужденци. Там ги чакаше човекът на Ван Киет, който ги въведе вътре, въпреки протестите на лекарите, сестрите и болничната охрана.

Стените на стаята бяха покрити с напукана жълта боя, Никълъс помисли, че са пристигнали твърде късно. В. И. Павлов лежеше в леглото бинтован и свързан със системи, лицето му беше бяло като вар. Устните му бяха посинели, гърдите му едва забележимо помръдваха. Беше едър мъж, чиито мускули с течение на времето се бяха

превърнали в дебел пласт тлъстини. Сега тези тлъстини висяха отпуснати и безжизнени, като празни торби.

— Добре са го подредили — промърмори Таши, започнал да кръжи около леглото като боксьор в началото на решителен рунд.

— Но кои са те?

— Знаеш как се отнасят с руснаците в тази част на света.

— Куршум в тила не е типичен начин на действие за уличните престъпници — поклати глава Никълъс, придърпа един стол и седна. — Те биха предпочели нож в корема или пясъчна торбичка в слепоочието... А ние трябва да получим известни сведения от господин доктор Павлов...

Таши огледа екраните на медицинската апаратура.

— Според мен състоянието му не отговаря на тази цел — промърмори той.

— Ще го подобрим — отвърна Никълъс и дръпна кислородната маска от лицето на пациента. Част от съзнанието му отчиташе любопитния поглед на Таши, останалата вече потъваше дълбоко в Тао-тао и се насочваше към В. И. Павлов. Почти физически усети болката на руснака, концентрираният сноп на психическата му енергия бавно започна, да обвива душата му. После, с методичната прецизност на неврохирург, той се зае да изключва рецепторите на болката, възстановявайки способността им да предават вярна информация на мозъка. Така той получаваше шанса да възстанови нормалното производство на ендорфини и нуклеопептиди, те пък от своя страна щяха да снижат болката до поносимо ниво. Но на даден етап изведнъж се сблъска с непреодолима стена.

Вдигна глава към Таши, внимавайки да не прекъсва връзката си с пациента:

— В организма му има огромно количество наркотик, вероятно морфин...

— Това можеше да се очаква — кимна Таши. — Няма да имаме полза от него...

— Ще се опитам да направя нещо — промърмори Никълъс и усили натиска на психическата си енергия. Цветът на стените стана сочен и ярък, после проблесна и започна да се стопява. Мракът беше плътен и непроницаем, като самата същност на Тао-тао... Никълъс потъна в него без остатък, превърнал психическата си енергия в мощен

сноп. Волята му уви пипала около мозъка на ранения мъж, мракът сякаш се разцепи от могъщи пулсации, времето спря и се превърна в звяр с милиони очи, приклепнал в пустотата на Космоса. Успял да се изтръгне от оковите на времето, Никълъс започна животоспасяващите операции спрямо изтощения организъм, прониквайки дълбоко в клетъчния му състав.

Манипулациите бяха изключително внимателни, кръвта на руснака бавно започна да променя химическия си състав, освобождавайки се от влиянието на морфина. Това беше много опасна операция, тъй като морфинът се подлагаше на хиперметаболизация, тоест — на ускорено разпадане. Ако тази реакция протече прекалено бързо, лимфните възли и отделителната система на Павлов ще блокират и той неминуемо ще изпадне в състояние на дълбок шок.

Руснакът простена, главата му се раздвижи върху влажната възглавница.

Таши също придърпа един стол, стърженето на краката му по пода накара Павлов да отвори очи. Бяха тъмносини и кървясали, бялото им — мръсножълто като стените на болничната стая.

От устата му излетяха няколко несвързани срички, Никълъс се приведе напред и опря чаша вода до устните му. Очите на ранения бавно започнаха да се избистрят.

— Вие лекари ли сте? — попита на виетнамски той.

— Аз съм хирургът, който ви оперира — отвърна Никълъс. — А това е доктор Ван Киет, управителят на болницата.

— Прилича ми на японец — промърмори Павлов.

— Такава ми е орисията — тъжно поклати глава Таши. — Можете ли да ни кажете какво е станало с вас?

Павлов затвори очи, Никълъс изтръпна. Стори му се, че ще го изпуснат. Пулсът му рязко се ускори, кръвното налягане — също. Никълъс го обвини в успокоителния пашкул на психическата си енергия.

— Скоро ще се почувствате добре — меко промълви той.

Дишането на Павлов се нормализира, очите му отново се отвориха. Никълъс веднага разбра какви мисли му минават през главата и побърза да каже:

— Полицията проявява интерес към вашия случай, отвън чакат детективи, които изгарят от нетърпение да ви разпитат.

По дебелите бледи бузи на Павлов избиха ситни капчици пот, но този път никой не си направи труда да ги избърше.

— Не трябва да им позволявате — промърмори едва чуто той.

— Бъдете спокоен — потупа го по бинтованата ръка Никълъс. — Няма да позволя да ви се случи нищо лошо. Особено след като в продължение на часове съм се борил за живота ви.

Но Таши поклащаше глава с нескрито колебание.

— Не знам... — промърмори той. — Старши инспекторът на сайгонската полиция ме притиска. Не съм сигурен дали ще мога да...

— Трябва да можете! — повиши тон Никълъс, после отново се обърна към Павлов: — Все пак ви моля да влезете в положението на доктор Ван Киет...

— Какво да направя? — прошепна безсилно Павлов. — Не мога да говоря с полицията... *Не мога!*

— Страхувам се, че нямате друг избор! — наведе се заплашително Таши.

— Момент! — вдигна ръка Никълъс. — Мисля, че ако доктор Павлов ни разкаже какво се е случило, ние ще открием начин да го спасим от лапите на полицията... Все пак животът му е в опасност!

— Не знам — продължаваше да поклаща глава Таши. — Това е нарушение на закона...

— Всичко ще ви разкажа — забързано прошепна Павлов. — Само не ме предавайте в ръцете на полицията!

— Можете да разчитате на нас — усмихна му се успокоително Никълъс. — Ще сторим всичко възможно за защита на интересите ви.

— Добре — кимна Павлов, лицето му отново се покри с капчици пот, пулсът му заплашително започна да се ускорява. Никълъс не можеше да определи времето, с което разполагаха. Насочи психическата си енергия към болния, уви съзнанието му в успокоителна топлина.

Павлов облиза посинелите си устни и тихо започна:

— Никога не бих дошъл тук, ако институтът не изпитваше остър недостиг от средства... Аз съм директор на Московския институт по атомна енергия „Корчатов“... Някога това означаваше много, живеех удобно, с редица привилегии... Блестяща служебна „Чайка“, голям апартамент в Москва, красива дача на брега на Балтийско море, където през лятото почивахме с жената и децата... — спря да си поеме дъх,

после отново продължи: — С разпадането на Съветския съюз всичко това отиде по дяволите... Днес аз съм един обикновен просяк, пътувам хиляди километри и се моля на кого ли не, само и само да получа малко пари за института...

— И в Сайгон ли дойдохте с тази цел? — попита Таши.

Павлов направи опит да се усмихне, но на лицето му се появи само жалка гримаса. Помълча, за да успокои напрегнатото си дишане, Никълъс отново опря чашата с вода до устните му.

— В Сайгон е Абраманов, той трябваше да бъде моят благодетел... — В гърдите му заклокочи странен звук — нещо средно между кашлица и гъргорене, което може би означаваше смях: — Някога беше черната овца, може би още е... Работеше при мен в института... Някои хора го считаха за гений в своята област, но аз знаех, че има бунтарски дух и е опасен. Защото е евреин, а всички знаем какви са евреите...

Очите на руснака бавно се затвориха, Никълъс и Таши си размениха напрегнати погледи.

— Ас какво точно се занимава Абраманов, доктор Павлов? — попита Никълъс.

— С наситените неутронни полета — прошепна с усилие Павлов.

— Какво означава това? — попита Таши.

— Нали сте доктор, би трябвало да знаете! — Павлов за миг възвърна някогашната си самоувереност, после всичко потъна в суха и болезнена кашлица. Никълъс ясно долови кръвоизлива, който започваше да се оформя дълбоко в тялото му. И прекрасно знаеше какво означава това. Смъртта се приближаваше, никой хирург на света не можеше да я спре.

— Моля ви, докторе, успокойте се! — напрегнато каза той. — Не си влошавайте състоянието!

— Да, да... Зная... докъде бях стигнал? А, до наситените неутронни полета... Казано с най-прости думи, Абраманов работеше върху създаването на стабилен трансуранов изотоп... Мечтаеше да открие онази ядрена субстанция, която ще бъде евтин и неограничен източник на енергия...

— Успял ли е според вас? — попита Никълъс.

— Не, поне докато беше в „Корчатов“... Но не знам какво е направил по време на заточението си в Арзамас-16, секретното атомно градче... Видите ли, аз дойдох тук да му продам нещо, от което той страшно много се нуждае... Трябваше да ми плати голяма сума пари... Двадесет и пет милиона долара... — Изпод полуспуснатите клепащи на Павлов се плъзнаха две бистри сълзи: — Наивност ли проявих? Сега вече не разполагам с нищо... Нито със стока, нито с пари...

Разпитът беше прекъснат от дискретно почукване на вратата. Сержантът на Ван Киет показва главата си и направи знак на Таши. Никълъс искаше да изчака завръщането му, но знаеше, че няма време.

— Обраха ли ви? — попита той.

— Точно така — отвърна Павлов. — Откраднаха стоката и това е работа на Абраманов. Никой друг не би могъл да знае стойността на това, което носех... Не дойде на срещата, вместо него се появи хора с оръжие... Никой, освен него, не знаеше къде точно ще стане тя...

Руснакът открито се разрида.

— Знам, че цената беше прекалено надута, но какво друго можех да сторя? Институтът имаше нужда от тези пари, а Абраманов нямаше откъде другаде да се сдобие със стоката... Освен това проклетият евреин беше избягал от родината... Исках да го изцедея здравата...

С помощта на Тао-тао Никълъс можеше да види разширението на вътрешния кръвоизлив в тялото на Павлов, сухата му кашлица ставаше все по-дълбока и обезпокоителна.

— Какво точно ви откраднаха, доктор Павлов? — напрегнато попита той. — От какво имаше нужда Абраманов?

Тялото на руснака се сгърчи от силен спазъм, думите му станаха напълно неразбираеми. Продължаваше да живее единствено благодарение психическата подкрепа на Никълъс.

— Това е... Това е част от нов тип защитно поле, което неутрализира изключително високата токсичност на плутония...

— Защо Абраманов толкова силно е искал да го притежава? Той с плутоний ли работи?

— По-лошо... Ако наистина е успял да създаде своя трансуранов изотоп, той несъмнено ще е няколко пъти по-токсичен от плутония... Както по химически състав, така и по летливост... Ох, ох... и... гама-излъчване...

Таши отново влезе в стаята, наведе се над Никълъс и напрегнато зашепна в ухото му.

— Човекът на Ван Киет ме повика, за да ми покаже куршума, изваден от тялото на Павлов... Никой тук не е виждал подобно нещо, но аз имам известни познания... Калибър 308, от драскотините личи, че е изстрелян от пушка „Щайер“... Това е най-доброто снайперистко оръжие, което се предлага на пазара, оптическият му мерник има обхват от почти шестстотин метра...

— Значи руснакът е прав — отвърна Никълъс. — *Наистина* са го вкарали в капан...

Главата на Павлов се въртеше върху възглавницата, пот струеше от лицето му. Клепачите му потрепнаха, от ноздрите му се плъзнаха две тънки струйки кръв. Никълъс направи опит да го подкрепи, но вече дори Тао-тао не беше в състояние да го стори.

— Доктор Павлов, ние трябва да се доберем до Абраманов! — извика той и заби нокти в ръката на умирация. — Той е ваш враг, кажете ни как да го открием!

Очите на Павлов започваха да се изцъклят, синият цвят заприлича на тънка глазура. Но зениците им продължаваха да гледат по посока на Никълъс.

— Павлов, чувате ли ме?

— Да... Аз... — дишането му стана трудно, на устата му изби розова пяна. Човекът буквално се давеше.

— Име! Трябва ни име!

— Дзао...

— Какви ги дрънка? — възбудено подскочи Таши. — Това име е японско!

— Не забравяй какво каза Ван Киет за паспорта му — вдигна глава Никълъс. — Пристигнал е тук през Банкок и Осака! — извърна се към умирация и напрегнато попита: — Кой е Дзао?

Но очите на руснака бяха заковани някъде над главата му, далеч отвъд напуканите стени на болницата.

— Господи! — пусна ръката му Никълъс. — Свърши!

Напоследък Рок рядко напускаше Плаващия град. Тук той беше абсолютен господар, тук сигурността му беше гарантирана. Вършеше

го само когато това беше крайно наложително. За срещата с Тимъти Делаacroa беше избран един от новите европейски ресторанти, които никнеха като гъби по цялата територия на Сайгон. Делаacroa беше от малцината търговци на оръжие в света, които снабдяваха своите клиенти директно от Плаващия град.

Търговецът го чакаше. Рок беше сигурен в това, тъй като закъсна с повече от четиридесет минути, а доста преди определения час подложи на внимателна проверка всичко наоколо. Параноичен по природа, той не оставяше нищо на случайността. Такъв беше по време на войната, такъв беше и докато издигаше своя Плаващ град в средата на джунглата. Бавно и методично обходи уличките около ресторанта, не пропусна да провери нито един отворен прозорец към входа, нито една паркирана кола. Познаваше собственика на заведението лично, това може би трябваше да изключи внимателната проверка на персонала. Но Рок беше безкрайно предпазлив и си направи този труд. Когато всичко приключи, той влезе през задния вход на заведението и тикна малък пакет в ръката на собственика.

Засече Делаacroa веднага, въпреки че търговецът беше избрал ъглова маса в далечния, слабо осветен край на заведението. Вероятно благодарение на светлите му, почти лишени от цвят очи, този човек имаше вид на авантюрист, прекарал по-голямата част от своите четиридесет и няколко години на открито, сред дивата природа. Кожата му беше груба и обветрена, е цвят на добре препечен хляб, пясъчнорусата му коса беше дълга и отдалеч личеше, че рядко вижда гребен. Постоянно облизваше устните си като човек, който изпитва силна жажда...

Рок отбеляза вниманието, с което бледите очи опипват фигурата му, докато бавно пристъпваше покрай масите, вече заети от клиенти в европейско облекло и очебийно свободни маниери. Изпита задоволство от решението си да не носи оръжие.

Пред Делаacroa имаше бутилка бира. Рок се настани срещу него, размениха си само по едно мълчаливо кимване. На подиума се извиваше певица виетнамка, стиховете от песента на Жак Брел излитаха от устата ѝ с подчертан акцент.

Пред Рок се появи чаша уиски, после двамата бяха оставени на спокойствие.

Американецът отпи една глътка, кимна с глава и попита:

— Свърши ли работа играчката, която ти дадох?

— Защо питаш? — мрачно го изгледа Делакроа. — Отлично знаеш каква работа ми свърши!

— Така ли? — изви вежди Рок. — И сигурно мислиш, че съм ядосан от неспособността ти да изпратиш Линеър в царството на сенките!

— От моя гледна точка нещата изглеждат точно така!

— А пък аз исках само да вселя в душата му страх от Бога — засмя се Рок. — От *този* Бог, който стои пред теб. Богът на Плаващия град!

— Е, значи съм си свършил работата — видимо се отпусна Делакроа.

— Така е — кимна Рок, облегна се назад и отпи нова глътка уиски. Певицата напругаше глас в припева, акомпаниментът на тричленния оркестър беше оглушителен. Звуците се блъскаха в стената със силата на куршуми. — По едно време имах известни притеснения — обади се най-накрая той. — Онова копеле Винсънт Тин въртеше далавера след далавера, всичките зад гърба на „Сато Интернешънъл“... Пред мен се представяше за официален посредник, а закупените оръжия продаваше на теб и всички останали, интересуваше го само комисионата... Връх на нахалството му обаче беше твърдението, че е мой официален представител! — от гърдите на Рок се изтрѳгна презрително рѳмжене: — А и много често започна да споменава Плаващия град... Наказах го за назидание! Прѳснах му мозѳка из целия шибан склад, но преди това не пропуснах да го наквася в сярна киселина! Страхотна гледка беше!

Делакроа мълчеше, тялото му леко потръпна.

Свикнал да обрѳща внимание на всяка подробност, Рок забеляза това и леко се усмихна.

— Какво ти става, Тим? — попита. — Нима суровата действителност започва да те притеснява? Но ти сам си я избрал, за Бога! Затова недей да хленчиш, че имаш слаб стомах... И без това няма да ти повярвам. Преживял си доста минивойни, видял си доста кръв, нали?... — Усмивката се разшири: — Личният ти принос за тази сурова действителност никак не е малък...

— Не очаквах, че ще дойдеш да се разплатиш лично — отвърна Делакроа и пресуши чашата си. — Спокойно би могѳл да използваш

обичайните способности...

— Така ми е по-приятно — отвърна Рок, неволно повишил глас да надвика оркестъра. — Напоследък рядко излизам, започвам да забравям света извън стените на Плаващия град. Ти ми направи истинска услуга... — бръкна във вътрешния джоб на самото си и постави на масата дебел бял плик.

Делакроа го прибра, без да преглежда съдържанието му.

— Хубаво е, че ми имаш доверие, Тим — усмихна се Рок. — Обичам посредниците с поведение като твоето, считам го за предпоставка към едно дълго и плодотворно сътрудничество... — леко извъртя глава, до него моментално се изправи един от келнерите. Поръча обилен обяд за двама и го отпрати.

— Имам нужда от един съвет — обърна се към Делакроа той, на лицето му беше изписано поверително изражение. — Напоследък партньорът ми започва да става истинска досада... Според мен го обземат грандомански идеи...

— Грандомански ли?

— Точно така, грандомански. Нима мислиш, че съм толкова тъп да не го разбера? Нима си въобразяваш, че съм един богат галфон, който не знае как да ся похарчи парите?

— Нищо подобно, Рок — побърза да го успокои Делакроа. — Просто съм малко учуден, че между вас може да има... хм... търкания...

— Знаеш какво се получава при съдружия от подобен род — криво се усмихна Рок. — Рано или късно единият започва да се прави на умник и се опитва да измами другия...

Поръчаха си по още едно питие, Делакроа направи опит да даде искания съвет, но Рок почти не го слушаше. Певицата премина на рок репертоара на Майлин Фармър, едновременно с това пристигна и храната.

— Надявам се, че заведението ти харесва — разпери ръце Рок. — Не е като изтънчените парижки ресторанти, в които си свикнал да обядваш, но за тази част на света е наистина първокласно...

По средата на обяда Рок остави приборите, извини се и тръгна към тоалетните. Подмина ги и влезе в кухнята. Собственикът се беше привел над някаква димяща купа.

— Тук е твърде горещо за външни хора с привидна строгост промърмори той. — Какво ще заповядаш?

— Да разстреляш готвача — отвърна Рок и двамата избухнаха в смях. После американецът протегна ръка и пое малък колт 25-и калибър заедно с тънък керамичен цилиндър. Това беше специалният мембранен заглушител „Витеки 2“, който Рок побърза да завинти на дулото на револвера.

— Ще вдигне ли много шум? — попита собственикът.

— Не повече от тапа за шампанско — успокои го Рок.

— Благодаря, че мислиш за репутацията ми — кимна собственикът. — Задължен съм ти.

— Че нали затова сме приятели?

Рок се върна на масата. Ръцете си държеше в скута, изчака певицата да влезе в шумен рок мотив. Двама млади виетнамци вдигнаха електрическите си китари и музиката стана наистина оглушителна.

— Тим, искам да ти задам един въпрос — приведе се над масата Рок.

Делакроа също се наведе напред, очевидно за да го чува по-добре. Изстрелите бяха три, напълно заглушени от бурните аплодисменти на посетителите. Пак ще има бис, помисли си Рок, докато прекосяваше заведението по посока на задния изход. Хвърли револвера в кофата за боклук и леко въздъхна. Жалко, че Делакроа не усети нищо. Но обстоятелствата го принуждаваха да действа по този начин, друг нямаше. От момента на неуспешния атентат срещу Никълъс Линеър Тимъти Делакроа беше осъден на смърт. Защото чрез него жертвата лесно би могла да стигне до самия Рок...

Свеж и изпълнен с енергия, той се приготви за нощен рейд из Сайгон. Тесните и тъмни улички предлагаха огромно разнообразие от човешки пороци, а той обичаше пороците във всичките им форми. Закрачи напред и започна да си подсвирква.

Косата! Блестеше на слънцето като разтопено злато, примесено с течен карамел в някаква чудотворна кула. Прибягвайки сред дърветата като неопитен джебчия, Кроукър последва голф количката на Веспър, движеща се бавно по пътеката за поддръжка.

Навлизаха дълбоко навътре в имението на Дидалъс. Той отбеляза, че количката заобикаля къщата отдалеч и се насочва към групичка иглолистни насаждения, издигащи се край брега на малко изкуствено езеро. Отвъд него се виждаше малка дървена постройка върху основа от дялани камъни, най-вероятно елегантна рибарска хижа. От каменния комин се виеше синкав дим, на извитата веранда се забелязваха стари, но солидни вилни мебели от тиково дърво. Широките прозорци гледаха към горска поляна, покрита е гъсти храсти, над които се извисяваха върховете на величествените буки, заемащи по-голямата част от имението. Сред тревата проблясваха водите на бистро поточе. Дидалъс несъмнено го е зарибил с пъстърва, помисли си Кроукър.

Веспър насочи количката за голф към задната част на хижата и спря редом с черния спортен нисан. Слезе, изтупа коленете си от прах и пое по стъпалата към верандата.

Кроукър напусна прикритието на горичката и хукна към хижата, привел тялото си напред. След няколко секунди беше пред верандата и предпазливо тръгна нагоре по дървените стъпала. Горе се спря и надникна през прозореца. Не видя нищо и пристъпи към следващия. Веспър се оказа зад третия. Беше изправена до огромна камина от дялан камък и протягаше ръка да поеме чаша бяло вино. Човекът, който ѝ я подаваше, бавно пристъпи напред. Беше Маргарет.

Кроукър притисна ухо до студеното стъкло и затаи дъх. Гласовете на двете жени се долавяха съвсем ясно.

— Не разбирам защо трябва да ходиш в Лондон — казваше Маргарет. — Нали вече ми предаде последната информация от Нишики?

— Вече ти казах, случаят е по-особен — усмихна се Веспър. — Знаеш, че не съм само куриер на Нишики, имам си и други задължения. В Лондон е възникнал проблем, който се нуждае от присъствието ми. Освен това информацията за конгресмена Мартин е непълна и ти добре схвана това... Зная, че този човек е важен за теб, защото новият му законопроект за банкови ограничения може да нанесе сериозни поражения на фамилията ти бизнес... Затова ти трябва цялата мръсотия на личния му живот, иначе едва ли ще успееш да го притиснеш. Имай търпение, докато се върна, моля те!

— Но там ще бъдеш изложена на сериозна опасност, нали?

Веспър остави чашата на масичката до себе си и пристъпи към Маргарет.

— Свикнала съм да работя в подобна обстановка, това не бива да те тревожи... — смехът ѝ прозвуча безгрижно и весело, като на ученичка. — Нищо няма да ми се случи, ще видиш!

— Но опасност има и в самата мрежа Нишики — поклати глава Маргарет.

— Скъпа, наистина е време да изхвърлиш черните мисли от главата си!

— Мисля си за Лю — потръпна Маргарет. — Откакто го срещнах, нещата станаха два пъти по-опасни...

— Мисля, че оперативната думичка едва ли трябва да бъде срещнах — многозначително я изгледа Веспър.

— Ревнуваш ли?

Веспър се засмя:

— Май все още те карам да изпитваш притеснение...

— Няма да отречеш, че когато нещата опират до секса, ти се превръщаш в истински хищник...

Веспър протегна ръка и отметна тънък кичур коса от лицето на Маргарет.

— Нямам никакви специални планове по отношение на теб — промълви тя. — Ако имах, щях да ги споделя... Признавам, че по отношение на секса имаш известно право... Дидалъс моментално го усети и разбра, че то е в основата на нашите отношения... — целуна Маргарет по бузата и добави: — Има страхотно развита интуиция, също като брат ти... Това беше една от най-силните страни в характера на Доминик.

— Господи, колко ми липсва! — въздъхна Маргарет. — Макар че от време на време го проклинам за тежката отговорност, която стовари върху плещите ми...

— Но не го мразиш, нали? — стисна ръката ѝ Веспър. — Той ти даде уникалния шанс да бъдеш нещо повече от обикновена жена, да се превърнеш във велика личност... Открил е зложбите ти и се е погрижил да ги развие... Никога не забравяй, че е съумял да види човека у теб, пренебрегвайки фасадата на жена...

Маргарет прекоси стаята и втренчи поглед в игривите пламъчета на огъня.

— По същия начин и аз виждам човека у Лю — промълви тя. — И великолепните му качества...

Веспър се изправи насреща ѝ.

— Нека ти припомня, че твоят Лю може да стане причина за смъртта на всички ни — ледено процеди тя. — Чезаре...

Очите на Маргарет яростно проблеснаха, думите замръзнаха на устните на Веспър.

— Какво се опитваш да сториш? Нима искаш да отровиш най-чистите ми чувства?

— Искам само да те предпазя — поклати глава Веспър.

— От Лю? Не ставай смешна! Той никога не би ми причинил зло!

— Може би ще го стори несъзнателно. Колко време според теб ще балансира на ръба на закона, който очевидно е всичко за човек като него? Това състояние не може да продължи до безкрайност. Той ще падне, скъпа. И ще повлече и теб със себе си, независимо от коя страна ще се окаже...

— Мисля, че злоупотребяваш с качеството на нашите отношения.

— Любила съм се с брат ти, защото това ми доставяше удоволствие — тръсна глава Веспър. — Признавам, че се увлякох по него както никога в живота си, той по мен — също... Вероятно това е причината да застана на твоя страна в битката срещу фамилията Леонфорте... — очите на Веспър станаха замислени: — Но въпреки цялата ни близост, Дом никога не сподели причините за пораждането на тази вражда...

— Аз също няма да го сторя — отсече Маргарет и ѝ обърна гръб.

— Наистина ли? Много любопитно. Аз съм човекът, който ти предоставя информацията на Нишики. Същата, благодарение на която държиш в ръцете си не само клана Леонфорте, но и всички останали фамилии в тази страна...

— Това са семейни работи! — отсече Маргарет и сухо добави: — Побързай, защото ще си изпуснеш самолета...

Веспър помълча, после бавно кимна с глава:

— Имаш право. По-добре да ида да се преоблека...

Обърна се и напусна стаята, а Маргарет замислено се отпусна на близкия диван. Постоя така известно време, после вдигна телефона и

се свързва с Франсин. Сърцето на Кроукър неволно се сви от мъка. Беше се видял с момичето за съвсем кратко време, но моментално усети самотата и отчаянието му. Но сърцето му се свиваше не само за него, а и за Маргарет. Вслушваше се в омекналия ѝ глас, подхвърлящ нежни реплики в слушалката, усещаше с пълна сила любовта си към тази жена. Едновременно с това се презираше, все по-трудно му беше да си прости, че продължава да я шпионира.

Маргарет приключи разговора, стана и извади от стенния шкаф два малки, но скъпи куфара. Изправи ги до стената и съсредоточено ги загледа. Сякаш искаше да ги накара да изчезнат, а с тях и целият ужас на миналото и настоящето.

После рязко се извърна и Кроукър разбра, че Веспър отново се е появила в стаята. Протегна врат да вижда по-добре и замръзна от изненада. Фигурата, която бавно се наместваше в полезрението му, беше стегната в черни джинси, мъжка риза с отворена яка и широко кожено яке. Около шията ѝ беше увито яркочервено шалче.

Очите му не можеха да се отделят от блестящо черната ѝ коса, къса и безупречно подстригана. Беше перука, разбира се. Една великолепна перука! Благодарение на специалните контактни лещи очите ѝ бяха станали кафяви и топли, от тях бликаше неподправена интелигентност и жажда за живот. Непроменена беше останала единствено чувствената уста, лишена от каквото и да било червило.

„По-добре да ида да се преоблека...“

Едва сега Кроукър разбра скритата ирония в на пръв поглед безобидната ѝ реплика. Хамелеонът отново беше сменил своя цвят. Що за същество е тази жена? Кроукър си спомни за отличителните белези, които очакваше да види в галерията „Филипс“. После си даде сметка, че трябва да ги изхвърли от главата си и да започне на чисто. Традиционните му представи за външен вид и духовна нагласа бяха безнадеждно остарели, поне за този опасен свят, в който се канеше да нахлуе... Съзна, че ако не успее да се освободи от класическите си предубеждения, никога няма да разреши загадката, носеща името Веспър Аркам.

ЧАСТ II

СЕКС И СТРАХ

*Есента настъпва за мен, който си отивам.
Есента настъпва за теб, който оставаш.*

Бузон

Токио

Лятото на 1962 година — есента на 1971 година

През 1962 година полковник Денис Линеър направи грешката да запознае сина си с Тцунетомо Акинага. Много пъти през дългите и меланхолични есенни дни след 1971 година Никълъс се беше питал какви са били мотивите на баща му за този акт. Нямаше кой да му отговори, тъй като полковникът беше убит през 1963-та.

През лятото на 1962 година Тцунетомо Акинага беше жизнен мъж, пращящ от енергия като зряла праскова. От много години управляваше клана Шикей. В буквален превод името на клана значеше „смъртно наказание“ и Никълъс често се чудеше защо фамилните старейшини са избрали именно него. Никой не искаше да му обясни тази загадка, най-малко от всички — самият Тцунетомо, който притежаваше чувство за хумор на професионален комедиант. Старецът (Тцунетомо беше много по-възрастен, отколкото изглеждаше) постоянно разказваше вицове и пускаше такива шеги, че момчетата се превиваха от смях.

Момчетата бяха Оми и Хачи, двамата по-малки синове на Тцунетомо, към тях обикновено се присъединяваше и Никълъс. Най-големият — Тетцуо, определен за наследник на баща си като оябун на клана, вече беше напуснал къщата. „Точи си зъбите“, казваше вечно усмихнатият Тцунетомо. Тетцуо беше заминал за Кобе и там управляваше малък, тясно свързан с фамилията клан.

Трудно беше да се каже дали Оми и Хачи харесват Никълъс. Но уменията му по айкидо бяха достатъчно впечатляващи, за да го приемат. Самият Тцунетомо се отнасяше към него с подчертано уважение. Първо, защото беше син на полковник Линеър и второ, защото усецаше безспорната му интелигентност.

— Ти имаш смесена кръв — каза му един следобед тон, докато пиеха чай и хапваха оризови сладкиши. — Това ще направи живота ти доста труден...

Бяха само двамата. Пиеха чая си на колене върху бамбукови рогозки, прозорците на стаята гледаха към малка вътрешна градинка, запълнена почти изцяло с азалии и красиво разпръснати скални късове. Самите азалии бяха подстригани по такъв начин, че приличаха на камъни — това придаваше на градинката особено очарование, човек неволно започваше да мисли за съвършенството на връзката между природата и творенията на собствените си ръце.

Оябунът, който водеше изключително напрегнат живот, обичаше да прекарва по един час с някой от синовете си. Обикновено това ставаше в късния следобед, когато учебните занятия и тренировките на момчетата вече бяха приключили.

— Аз обаче нямам никакво намерение да ти изразявам своето съчувствие, младежо — добави Тцунетомо и захруска поредния сладкиш. — Просто защото ти не се нуждаеш от него. Ще успееш да се справиш с това бреме, на практика именно то ще ти помогне да опознаеш хората... — После смени темата и разказа един виц — за срещата между един селянин и някакъв пътуващ проповедник.

Никълъс избухна в смях.

— Смяхът се отразява добре на моите азалии — усмихна се Тцунетомо. — Попиват го със същата жажда, с която събират влагата и слънчевата светлина. Веднага разбирам кога в градината ми се е появил плевел, тъй като плевелите нямат свойството да поглъщат смеха...

— Затова ли толкова често разказваш вицове?

— Отчасти — кимна Тцунетомо и направи знак на Никълъс да допълни чашите. — Моят баща беше голям шегаджия. Разказвал ли съм ти как се промъкна в хотела, в който карах медения си месец, и възпламени няколко бомбички под прозореца на спалнята ми? Ха, ха! Да, наистина беше майстор на номерата, много хора пиеха убийството

му като лична трагедия... С моите вицове сякаш отново го съживявам... Като слушам смеха ви в къщата си, имам чувството, че отново е тук и пак залага бомбички под прозорците...

Този разговор придоби особено значение за Никълъс, тъй като се проведе няколко месеца след смъртта на Полковника. През цялото това време Тцунетомо не го потърси нито веднъж. Никълъс се виждаше с Оми и Хачи всеки ден по време на тренировките, но и те не го канеха на гости. Нямаше време да се замисли върху този факт, но понякога, особено в почивните дни, изпитваше остро чувство на загуба, следобедните срещи с оябуна очевидно му липсваха.

Обичаше и уважаваше баща си, но Полковника все пак си оставаше европейец и този факт издигаше стена между него и сина му, независимо от изострената му чувствителност към източния начин на живот. А Тцунетомо притежаваше това, което полковник Линеър никога не успя да придобие — особената, типично японска линия на поведение. Може би именно това беше причината, подтикнала Линеър да му представи сина си.

През пролетта на 1964 година Тцунетомо се появи в тренировъчната зала на Никълъс. Там се упражняваше цяла група момчета, но той гледаше само него. Час и половина не мръдна от мястото си, наблюдавайки всяко упражнение, което го караше да прави сенсейт по айкидо. По това време Никълъс вече владееше бойното изкуство почти до съвършенство и беше започнал да се занимава с нинджуцу, но в друга зала и при друг сенсей. Но елементи от официално забранените бойни похвати ясно личаха в начина, по който блокираше хватките на айкидо, прилагаше ги с такава бързина и изненада, че дори сенсейт изпитваше затруднения.

Оябунът търпеливо чакаше, благоразумно оставил бодигардовете си извън залата. Не искаше да нарушава хармонията на обучението, момчетата заслужаваха това. Радостен от срещата, Никълъс с готовност прие поканата му за чай.

По-късно, заслушан в ехото от думите на оябуна, бавно заглъхващи в съзнанието му, Никълъс изведнъж си даде сметка за мъката, която този човек изпитва от смъртта на баща му. Вероятно тя му напомня за смъртта на неговия баща, който е бил брутално убит. И двамата са имали нужда от успокоение преди срещите им да бъдат възобновени... Но тук участваше и едно друго чувство — чувството на

безкрайно уважение. Тцунетомо не искаше да остави впечатление, че се стреми да заеме мястото на бащата в сърцето на Никълъс.

— Аз съм Тцунетомо, баща ти наричаха Полковника... — промълви в онзи следобед той, насочил поглед към нежните чашки на азалиите, готови да се разтворят всеки миг. — Аз съм оябун, но той беше нещо много повече... Беше истински създател на мечти... Сега едва ли ще разбереш тези думи, но след време това положително ще стане...

Чаеният ритуал заемаше особено място в живота на Тцунетомо. Продължаваше с часове, никой от помощниците и съветниците му не смееше да го обезпокои. По този начин старият оябун очертаваше демаркационната линия между ежедневиия бизнес и нещата, които считаше за особено важни в духовния си живот.

— Виждаш, че тази градинка е оградена от четири стени — посочи с ръка той. — Три от тях са подвижни врати от оризова хартия, които водят към къщата. Четвъртата е стената на самото имение. Насажденията си ниски и това е напълно умишлено. Така вятърът не може да ги разклати и да промени композицията им. Уловил съм слънчевата светлина и сенките, положил съм ги точно там, където искам. Когато сутрин или следобед сядам тук и насочвам поглед към бавното движение на сенките, аз разбирам дълбоката същност на живота и вечния ход на времето. Защото, в крайна сметка, тук никога нищо не се променя. Всеки ден, малко преди разсъмване, животът в тази градинка поема напред, по вечния си цикъл...

Никълъс беше прекарал твърде дълги дни и нощи в самота, потънал в спомени за баща си. Може би затова почувства отварянето на малка вътрешна врата.

— Сякаш виждам и татко тук — прошепна той.

— Рано или късно, в тази градинка се появява всичко, което има значение за нас — отвърна с нескрито задоволство в гласа Тцунетомо, очите му внимателно наблюдаваха как Никълъс отпива от горчивия чай, а здравите му зъби се забиват в оризовите сладкиши. В настъпилата тишина младежът усети, че и двамата мислят за Полковника...

Коленичил върху татамито в царствената поза на шогун, Тцунетомо вдигна глава и каза:

— Искам да ти разкажа една стара история. А като свърша, ще ми кажеш какво мислиш за нея... — прочисти гърлото си и започна: — Някога, още преди Япония да бъде обединена от шогуна Токугава, живял един феодал с подчертана слабост към жените. Бил човек на думата и честта, всички го обичали, включително и любовниците му. Имал много извънбрачни деца, но само един законен наследник. Детето спечелило завинаги сърцето на баща си още при самото раждане. Просто защото напуснало утробата на майка си обърнато обратно, с краката напред. „Би трябвало да умре, а с него и съпругата ви — смаяно поклащали глави докторите. — Но у него съществува изключително силна воля за живот!“

Феодалът следял отблизо развитието на момчето. Вземал го със себе си навсякъде, дори когато влизал в бой с врага. Защищавал го със собствената си броня, пазел го с всички средства, които имал на разположение. Все пак имало и такива дни, в които присъствието на момчето било просто изключено. Това ставало обикновено, когато предприемал дълги и изтощителни походи дълбоко във вражеска територия. В тези случаи поверявал сина си на една от своите крепостни любовници, която считал за пълноправен член на семейството си и й имал абсолютно доверие.

— Младежът заболял малко след като навършил двадесет и една години. Докторите били безсилни да го спасят, макар че опитали всичко възможно, бащата бил покрусен. На погребението дошли всички свещеници от владенията на феодала, ароматичните пръчици горели с ярка светлина. Младата наложница влязла в храма и извършила ритуално самоубийство пред олтара на Буда, в пълно съответствие с религиозния ритуал...

В градинката се появиха три дъждосвиреца. Два от тях кацнаха сред напъпилите цветове на азалиите, перата им заблестяха. Третият си избра върха на най-високия камък и остана там.

Никълъс гледаше именно него.

Помълча малко, после от гърдите му се откърти тиха въздишка.

— От тази история разбирам, че чувството за дълг надхвърля рамките на семейството. Това е чувство за време и пространство, но най-вече чувство за самоопределение... — вдигна глава и погледна Тцунетомо право в очите: — Това ли е правилният отговор?

— Аз не съм будистки свещеник — усмихна се оябунът. — Не мога да кажа какво е правилно и какво погрешно... Просто исках да видя начина, по който тази малка приказка ще се докосне до духа ти...

През последвалите години Никълъс често си спомняше тази приказка. На Полковника и Чонг — своята майка, младежът дължеше изостреното си чувство за чест и дълг, но именно Тцунетомо му помогна да циментира това чувство завинаги в душата си.

През есента на 1971 година Никълъс, вече млад човек с оформен мироглед, влезе в къщата на Тцунетомо. Това вършеше два пъти седмично вече осем години подред. Този път обаче домакинът не беше сам в стаята с шест татами, която използваше за чайните си церемонии и личните дела. С него беше младо момиче, още почти дете. Никълъс с изненада научи, че тя наскоро е навършила пълнолетие.

Опитът му с жените беше бурен и катастрофален, в последно време рядко си позволяваше да излиза с момичета, предпочиташе самотата.

— Ето те и теб — вдигна глава Тцунетомо. — Искам да те запозная с Коей, дъщерята на мой стар приятел... — стана на крака и добави с извинителна усмивка на уста: — Ще те помоля да запариш чай за нашата гостенка. Съжалявам, че трябва да ви напусна за около час, но имам спешна работа... Надявам се да се забавлявате добре.

Коей трудно би могла да се нарече красива жена, особено ако човек разглежда чертите ѝ поотделно. Устата ѝ беше малка и безизразна, големите ѝ очи гледаха хладно и отчуждено, чертите на лицето ѝ бяха прекалено твърди и безкомпромисни. Кожата ѝ беше бледа като на легендарната гейша от XIX век, която никога не излизала без чадър.

Коленичила върху татамито с ръце в скута, тя излъчваше някаква крехкост или — ако човек не е в благосклонно настроение — дълбока несигурност... Никълъс сериозно се запита дали не е инвалид.

Пое задълженията на домакина и се зае да запарва чай. Вършеше всичко в мълчание, според изискванията на ритуала.

Проговори едва когато се настани срещу гостенката с чаша в ръка, зае се да обяснява играта на светлината и сенките в градинката отвъд прозореца.

— Предполагам, че това е доста трудно за вас — промълви Коей, без да вдига поглед към него и без да показва, че слуша обясненията

му.

— Какво искате да кажете?

— Че ви е трудно да останете насаме с непозната жена, като при това трябва и да я забавлявате...

— Ами...

— Особено след като Тцунетомо е човек, на когото не сте в състояние да откажете...

— Това е вярно — усмихна се Никълъс. — Но бих изпълнил молбата му дори и да не беше оябун на Шикей... — наведе глава и малко смутено добави: — А на вас ще отговоря, че не ми е трудно, нито пък се чувствам притеснен...

Тя продължаваше да стои с наведена глава. Говореше почти без да мърда устните си, прибраната ѝ на тила коса отразяваше светлината от градината като странен фенер. Обладаваше онази пълна неподвижност, която Никълъс беше забелязвал само у опитни сенсеи, но в нея присъстваше и нов, напълно непознат елемент...

— Не искам да бъда в тежест на никого...

— Какво ви кара да мислите подобно нещо?

— Всичко — отвърна тя и остави чашата си на масичката. — Нито съм красива, нито чак толкова умна, че човек да иска да бъде в моята компания...

— Грешите — поклати глава Никълъс. — Тцунетомо очевидно ви обича и държи да бъде с вас.

Главата ѝ се надигна, в очите ѝ се появи леко смаяно изражение.

— Наистина ли мислите така?

— Разбира се. Самият факт, че ви е поканил в стаята за чай, го доказва. Тук не всеки може да получи достъп...

— Но покани и вас — отвърна тя и сякаш едва сега забеляза присъствието му. Държеше се като охлюв, показал се от черупката си след отдалечаването на хищен звяр.

— Тцунетомо ми е като втори баща — поясни Никълъс, после и разказа за кончината на полковник, Линеър. Тя остана странно равнодушна, сякаш слушаше разказ за някоя малка птичка, прелетяла над градината. После потръпна и обгърна раменете си с длани.

— Тук не се чувствам удобно...

Тцунетомо се бавеше и Никълъс реши да я изпрати. Изглеждаше толкова крехка и чуплива, че просто, не я виждаше да се оправи сама.

Преминаха през многобройните постове, охраняващи жилището на оябуна, и излязоха на улицата. Оказа се, че там я чака тежка лимузина с двама широкоплещести якудза на предната седалка. Не бяха от клана Шикей, което означаваше, че Коей е дъщеря на друг оябун... Стар приятел, беше казал Тцунетомо.

Тя се закова на място, очите ѝ гледаха черната кола с ужаса, с който се гледа зейнал гроб.

— Не искам да се качвам — прошепнаха едва чуто устните ѝ.

— Добре, аз ще ви изпратя.

С нищо не показа, че го е чула, дори не се помръдваше. Той хареса явното неодобрение на това, което вършеше баща ѝ. Тцунетомо например никога не показваше с какво се занимава, по време на срещите им в стаята за чай Никълъс искрено се възхищаваше на ума и възпитанието, на щедростта и духовитостта на този човек. Бързо забравяше, че някои от най-близките приятели на Полковника са били оябуни на Якудза като него, много рядко в сърцето му помръдваше чувство за вина, породено от факта, че на практика гостува в дома на един престъпник. После това чувство изчезваше и животът продължаваше както преди.

Коей живееше в имение с високи стени, подобно на това, което обитаваше Тцунетомо. Баща ѝ Токино Каеда беше първи заместник-оябун на клана Ямаучи, разтърсван от жестоки вътрешни противоречия след преждвременната смърт на Катцуодо Козо. Най-големият му син Томоо беше прехвърлил тридесетте, но все още не притежаваше необходимия опит и авторитет, за да поеме ръководството на клана. Това задължение временно беше поето от бащата на Коей, който беше най-старши сред заместниците на оябуна. Наред е преките си функции, той трябваше да обучава Томоо на всичко, което знае.

Майката на Коей беше дребна и спретната жена, крехка и деликатна почти колкото дъщеря си. Годините бяха оставили следите си върху прорязаното ѝ от бръчки лице, бързо сивеещата коса и тъжните, затворени за радостите на външния свят очи. Докато им поднасяше чай, говореше за своите цветя, за начина, по който годишните сезони се отразяват на живота и смъртта в загадъчния свят на растенията. Тя беше майстор на икебана — ритуалното подреждане на цветята. Посрещна Никълъс равнодушно, само в очите ѝ се долови кратък проблясък на изненада. Очевидно беше не по-малко свенлива

от дъщеря си, говореше, без да се обръща конкретно към никой от двамата, сякаш в празно пространство...

Токино Каеда беше едър мъжага със суров и сприхав характер. Появи се у дома с един от синовете си и хвърли мрачен поглед към Никълъс и дъщеря си. После подаде куфарчето си на момчето и заплашително избоботи:

— Отиваш в кабинета и няма да излезеш оттам, преди да си научил всичко наизуст!

Не го гледаше, очите му продължаваха да опипват седналите край масичката за чай. Жена му изчезна по посока на кухнята, очевидно за да му приготви вечерята.

— Какво става тук? — пристъпи в стаята оябунът.

Коей му представи Никълъс, без да отмества очи от празната си чашка, после забързано добави:

— Той е добър приятел на Акинага-сан, запознахме се в неговата къща...

— Не си якудза — спря тежкия си поглед върху Никълъс оябунът. — А като те гледам така, дори не си и японец...

— В жилите ми тече смесена кръв — поясни Никълъс. — Баща ми е полковник Денис Линеър.

— Предполагам, че точно с тези думи си прониквал там, където вратите би трябвало да са затворени за теб — едрият мъж стрелна с поглед дъщеря си и заплашително добави: — Но аз не съм Акинага и присъствието ти тук едва ли ще донесе нещо добро.

Никълъс не отговори.

— Много внимавам с кого прекарва времето си дъщеря ми — продължи със същия тон Каеда.

— Татко...

— Разбирам ви — обади се Никълъс, просто от желание да предотврати семейния скандал. — Голяма част от оябуните мислят като вас. Въпрос на неприкосновена територия...

— Аз не съм голяма част от оябуните! И дъщеря ми е нещо по-специално!

— Просто се опитвам да се държа приятелски с нея...

Едрият мъж изсумтя и изчезна по посока на кухнята.

— Съжалявам — прошепна Коей, цялата разтреперана.

— За какво?

— За маниерите на баща ми. Но той е израснал на улицата, а аз съм единствената му дъщеря... Животът му протича сред кръв и смърт и... — замълча за миг, от гърдите и се откъсна дълбока въздишка: — Този живот ме плаши! Какво ще стане, ако го убият? Кланът Ямаучи се разкъсва от вътрешни противоречия, завист и ревност... Някой може да прониже сърцето му с катана и това ще бъде ужасно!

Дишането ѝ беше забързано, гласът ѝ видимо потрепваше. Никълъс знаеше, че подобно вълнение може да бъде породено само от пристъп на главозамайващ страх. Страхът е в състояние да съживи и мъртвец... Стресна се от това сравнение. Нима счита Коей за жив труп?

През следващите седмици се виждаха постоянно, почти всеки ден. Никълъс се надяваше, че ще започне да я опознава, но на практика се получи точно обратното — Коей ставаше все по-голяма загадка за него. На даден етап разбра, че започва да се влюбва в нея. Може би това чувство не беше свършено, може би беше предизвикано именно от загадъчността. Но нима има свършена младежка любов, нима желанието за близост може да се отърси от несвършенството на страстта и чувството за опасност?

Коей притежаваше едно много особено качество — колкото повече време прекарваше човек с нея, толкова по-красива му се струваше тя. Беше като прекрасна камелия, която разтваря нежните си, обсипани с капчици утринна роса цветове под ярките лъчи на слънцето. Листенце по листенце, бавно и с мъчителна наслада... Той престана да вижда чертите ѝ поотделно, приемаше ги като едно цяло и оставаше за пленен... Лицето ѝ вече не му се струваше ъгловато и намръщено, беше убеден, че именно то е най-подходящият декор за дълбоките блестящи очи и загадъчната извивка на устата.

Над всичко това доминираше тъмният облак на загадъчността. Той висеше над веждите ѝ, не можеше да бъде стопен дори от есенния вятър, подгонил окапалите кленови листа по пустите улици... Присъствието му се чувстваше постоянно, може би именно то караше Никълъс да върви по път, който при други обстоятелства отдавна би изоставил...

Коей вдигна очи към небето, натежало от черни облаци.

— Питал ли си се някога защо животът е такъв? — прошепна тя. — Защо в него има толкова много болка и страдание? Защо хората не

намират покой?

— Предполагам, че това е част от човешката същност — сви рамене Никълъс. Тя често изпадала в състояние на дълбока меланхолия и тогава приличала на старица, която поглежда назад от прага на смъртта и вижда единствено мъка и сълзи. — Иначе едва ли би имало място за религията... Хората имат нужда от борба. Без нея просто ще изсъхнат и умрат...

Коей потръпна и придърпа яката на палтото си. Никълъс би обвинил ръка около раменете на всяка друга жена, но с Коей това беше просто изключено. Тя не обичаше да бъде докосвана. Дори фактът, че седяха близо един до друг, му се струваше сериозно постижение. Това не го тревожеше, вече беше получил своята порция порочна женска плът.

— Не виждам нищо утешително в бъдещето — прошепна тя.

— Защото нямаш професия? — вдигна глава Никълъс. — Това не е страшно. Скоро ще се омъжиш, ще родиш деца, ще си имаш свое семейство...

Тя потръпна, очите ѝ проследиха сухите листа, подгонени от студения вятър.

— Мисля, че никога няма... — тръсна глава, в очите ѝ проблесна отчаяна решителност: — Не изпитвам никакво удоволствие от общуването с мъже, ти си единственото изключение... С теб се чувствам добре, Никълъс... Аз... — млъкна, думите просто отказваха да излетят от устата ѝ, дишането ѝ стана накъсано. — Прегърни ме!

— Коей...

— Моля те!

Той се подчини. Очите ѝ се затвориха, гърдите ѝ бурно се повдигаха и отпуснаха под палтото. После изпод клепачите ѝ бавно се плъзнаха две бистри сълзи.

— Коей, какво има?

Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха, очите ѝ потънаха в неговите:

— О, Никълъс! Харесва ми, когато си до мен!

Близостта между двамата се установяваше трудно, дори мъчително. Той ясно помнеше мига, в който устните им за пръв път се докоснаха. Нощта беше ясна и безлунна, небето беше обсипано с ярки звезди. Бяха в покрайнините на Токио, далеч от дом и роднини, над

полето се носеха призивните писъци на невидим бухал. Имаха чувството, че са самотни пътешественици, стъпили на брега на непознат континент.

Тялото и трепереше в прегръдката му, от устата ѝ излитаха тихи, неразбираеми звуци. В следващия миг рязко го отблъсна, сякаш не можеше да понася топлината на младото му тяло. Дишаше тежко, като след маратонско бягане.

— Коей? — прошепна в мрака той.

— Да, да — задъхано отвърна тя. — Целуни ме пак!

Изглеждаше силно привлечена от опустошенията на войната, превърнали голяма част от града в пустиня. Възстановяването вървеше с пълна сила, но в Токио все още можеха да се видят следите от тежките бомбардировки, цели квартали бяха напълно унищожени от напалм. По време на следобедните им разходки тя неизменно го водеше там, сякаш развалините бяха добре поддържани градини, разкриващи красотата си под лъчите на есенното слънце. На тези места се чувстваше по-уверена и по-сигурна в себе си, почти забравяше да се крие в предпазната си черупка. Именно по този начин показваше на Никълъс своята дълбока рана, причината за която продължаваше да бъде загадка за него.

Той, разбира се, вече беше убеден, че момичето е преживяло някаква дълбока душевна травма, доста по-различна от онези, които ни причиняват ежедневните неблагоприятия. И тази травма положително беше на сексуална почва. Често усещаше как Коей буквално изгаря от сексуално желание, но душата ѝ тръпне от ужас. Беше дълбоко раздвоена, приличаше на човек, който отчаяно се бори да възстанови душевното си равновесие.

— Ти си моят спасител — прошепна му една вечер тя. Лежах прегърнати върху тънко одеяло, съвсем сами под звездите. В далечината се обаждаше бухал, призивните звуци подчертаваха още повече пълната им откъснатост от света. — Спаси ме!

От какво искаше да бъде спасена?

Най-ужасното беше, че Никълъс подозираше от какво. Не искаше да знае, но едновременно с това отчаяно се стремеше да го разбере. Защото най-силното му желание беше да прекрати болката и страданията ѝ, отново да я превърне в уравновесен човек. Вярваше, че може да го стори, беше твърдо решен да го стори...

— Спаси ме!

Коего означаваше „вземи ме“. Той знаеше това, тя знаеше, че той го знае... И двамата го искаха, това беше най-доброто нещо на света.

Протегна ръка и внимателно разкопча блузката ѝ. Тялото ѝ леко се изви нагоре, пръстите му достигнаха закопчалката на сутиена. Главата му се сведе, устата му се склочи над щръкналото зърно на оголената гърда. Тя изохка, пръстите ѝ се заровиха в гъстата му коса. Той ясно чуваше ускорените удари на сърцето ѝ, имаше чувството, че се потапя в разтопена лава. Изгаряше от желание да проникне в нея, да я стопли и защити. Да сложи край на дълбокото ѝ страдание.

Устата му целуваше гърдите ѝ, бели като мляко, ръцете му се заеха да свалят полата. След миг дрехата отлетя встрани заедно със слиповете, тялото му се намести върху нейното.

Коей изкрещя, избута го настрана и притисна колене до гърдите си.

— О, Господи! — проплака тя.

— Всичко е наред — прошепна зад гърба ѝ Никълъс.

— Не, не! — разтърси глава тя. — Нищо не е наред, нищо! Седмици наред мечтаех затова, което сега се превръща в пепел! — раменете ѝ започнаха да се тресат: — Не мога да ти обясня... Не зная какво ми става...

— Всичко е наред — нежно прошепна той и започна да я обръща към себе си. — Остави на мен, ще видиш как всичко ще се оправи...

— Не — поклати глава тя, ръката ѝ го потърси в мрака и започна да го гали. — Не е наред...

— Коей, не е нужно да...

— Не, не, искам да го направя... — пръстите ѝ го галеха с изключителна нежност. — Повярвай ми, Никълъс, аз също го искам... Но просто не мога... — Горещата семенна течност напълни шепата ѝ, от устата и се откъсна тихо възклицание. — Да, о, да!

Нощта ги обвиваше в нежния си плащ, тишината се нарушаваше единствено от приглушените звуци на природата, имаха чувството, че са останали сами на света.

Никълъс събра кураж и здраво я притисна до гърдите си. Знаеше, че трябва да каже това, което измъчваше душата му.

— Няма да ми го кажеш сама, нали? — прошепна той. — Нека ти помогна...

— Не! — извика тя и сложи ръка на устните му. — Моля те!

Той решително отместил дланта ѝ.

— Знаеш, че е за твое добро, Коей. Не го ли кажа аз, между нас завинаги ще остане черният облак, никога няма да бъдем това, което искаме да бъдем... Ще се изпълним с недоверие и омраза. Но аз не искам това и няма да го допусна!

Замълча за миг, чуваше единствено шепота на — вятъра и бурния ритъм на сърцата им. Тя най-сетне се беше предала, един Господ знае какво ѝ беше струвало това.

— Била си изнасилена, нали? — тихо попита той и усети как тялото ѝ подскочи, сякаш пронизано от тънка игла. — Преди колко време се случи това?

— Три години, пет месеца и шест дни — издекламира с глас на преподавател по скучна материя тя, очите ѝ бяха насочени към звездите. Блиндираната врата най-сетне се беше откряла.

— И родителите ти знаят, нали?

— Да.

Това обясняваше отчуждението на майката и почти параноичния страх на бащата от връзката ѝ с Никълъс.

— Кой го направи?

Тя направи опит да се изтръгне от прегръдката му, но той стегна мускули и я задържа.

— Погледни ме, Коей! Трябва да се освободиш от отровата, натрупала се в душата ти! Нима не разбираш, че тя те убива? Щастлива си само когато сме заедно, при това не всеки път... — Помисли си за опустошените квартали на Токио, в които момичето се чувстваше най-освободено, най-близо до нормалното си състояние. — Отворихме раната и отровата започна да изтича... Но трябва да продължим, да я изчистим докрай! Иначе инфекцията ще продължи да се развива и в крайна сметка ти ще изгубиш всякакво желание за живот! Не вярвам да го искаш. Вече не!

Тя дълго се взираше в очите му. Отвори уста да каже нещо, после рязко я затвори. Той усети, че иска да заплаче, но вече беше късно и за това... Ясно видя последната бариера, която момичето беше издигнало пред себе си в отчаян опит да запази разума си след бруталното изнасилване. Нещата трябваше да бъдат доведени докрай.

— Кой те изнасили?

— Моля те, не искай това от мен!...

— За твое добро е, знаеш го не по-зле от мен.

— Той... Беше приятел... Ясуо Хидеюке... От нашето училище, в по-горните класове... — главата ѝ рухна на гърдите му, цялото ѝ тяло се разтърси от ридания. Никълъс мълчаливо я притисна до себе си.

След известно време сълзите ѝ пресъхнаха, остана само гласът — тъничък и потрепващ, изживяващ отново ужасното преживяване:

— Той беше... по-голям от мен. В него виждах закрилник, доверявах му се... Всичко стана много бързо. Когато ме нападна, бях заспала... Не успях да разбера какво става. Устата му вонеше на алкохол, после усетих нещо твърдо и голямо... Заприлича ми на кол или на копие... Аз... Аз не знаех какво да правя... Изпаднах в някакво вцепенение, сякаш не бях там... сякаш това ставаше с друго момиче... После напълно изключих. Спомням си само, че краката ми бяха разтворени и ръцете му... — пръстите и се вкопчиха в китката на Никълъс: — Болката беше ужасна. Изкрещях, но това сякаш го възбуди още повече. Започна да ме тласка с цялата си сила, тялото му тежеше като олово... Имах чувството, че го прави не толкова със страст, колкото с ярост... По-нормално би било, ако бях възбудила страстта му... Това бих разбрала. Но ярост? Нима е възможно тази ярост да е била предизвикана от моето доверие в него?

— Направих опит да се съпротивлявам и той ме удари. Това също му донесе удоволствие... Биеше ме, докато проникваше вътре в мен! О, не! Господи, не!

На следващата сутрин Никълъс действаше като сомнамбул. Почти не чуваше съветите на сенсея в залата за айкидо, разбра, че нещо сериозно не е наред едва когато бе повален от един доста посредствен ученик...

В крайна сметка разбра кого иска да срещне. Човекът, който беше прекършил живота на Коей далеч преди настъпването на зрелостта и.

Откри Ясуо Хидеюке, който след завършване на гимназия беше станал обикновен рибар. Наследил малък траулер от баща си, той го управляваше с прецизността на военен моряк. Беше едър и здрав, с мускули на щангист. Начумерен и мрачен по природа, той очевидно не харесваше новата си професия, но се беше примирил с нея по простата

причина, че му носеше достатъчно доходи за издръжка на овдовялата си майка.

Не хареса появата на Никълъс и побърза да го съобщи на глас. Политическите му разбирания бяха радикални — мразеше с еднаква сила както американците, така и комунистите.

— Не е твоя работа дали съм се срещал с Коей, или не! — отсече той, докато наблюдаваше с разкрячени крака как Никълъс се прехвърля на борда. — Предупреждавам те, че в момента нарушаваш неприкосновеността на частна собственост!

— Но миналото не е частна собственост, нали? — попита със заплашителен тон Никълъс.

— Остави ме на мира, имам си работа! — решително отвърна гигантът.

— Първо ще отговориш на въпросите ми — тръсна глава Никълъс.

— Ето ти единственият ми отговор! — изръмжа Хидеюке, грабна една извита кука за окачване на улова и я запрати към лицето на Никълъс.

Реакцията на младежа беше напълно инстинктивна. Вместо да отстъпи пред свистящото желязо, той се стрелна напред. Куката прелетя над главата му, в следващата секунда ръката му потъна в корема на Хидеюке.

Едрият мъж изпъшка, пое въздух и стовари дръжката на куката в тила на Никълъс. Пред очите на младежа затанцуваха ярки разноцветни кръгове, тялото му политна към пролуката, останала между пристана и борда на траулера.

Хидеюке му нанесе силен ритник и той увисна, над водата, стиснал перилата с две ръце. Макар и на котва, траулерът опасно се люшкеше, корпусът му всеки момент можеше да го сплеска в бетонния кей.

— Какво ще кажеш за *този* отговор? — изръмжа гигантът. — Харесва ли ти? — куката полетя към лявата ръка на Никълъс, той светкавично я дръпна и остриите зъби се забиха в дъските на палубата.

Увиснал на една ръка над водата, той използва инерцията на тялото си и се стрелна нагоре. Хидеюке се оказа в крачка, колебаеше се дали да издърпа куката от дървото, или да потърси развързка с юмручен удар. Предпочете куката, огромните му мускули се издуха от

усилието да я измъкне от дъските. Ходът му обаче се оказа губещ. В момента, в който освободи оръжието си, кракът на Никълъс го улучи в коляното. Здравенякът се строполи, Никълъс се тръшна отгоре му, преплетените им тела се затъркаляха по палубата. Когато спряха, Никълъс се оказа отдолу, ръката му инстинктивно се вкопчи в дебело и хлъзгаво от водорасли корабно въже. Хидеюке стискаше крака му, дясната му ръка с куката се вдигна за решителен удар. Никълъс нямаше избор. Десният му крак се стрелна нагоре и улучи лицето на противника.

Атаката на гиганта се прекрати така внезапно, както беше започнала. Пръстите му омекнаха и изпуснаха крака на Никълъс, тялото му политна назад и се плъзна през борда. В същия момент корпусът на траулера звънко удари бетонната стена на пристана, повдигнат от пенестия гребен на висока вълна...

Полицията го разпитва в продължение на три часа, после го освободи. Показанията на свидетелите бяха противоречиви, но всички бяха единодушни в едно — Никълъс беше проявил изключителна смелост, скачайки във водата, за да спаси противника си. Останалото свърши фактът, че беше син на полковник Линеър.

На свечеряване се срещна с Коей, отново в един от разрушените квартали на Токио.

— Искам да ти кажа, че днес видях Ясуо Хидеюке — съобщи и той.

Коей стоеше като закована, дори не дишаше. Лицето ѝ пребледня, в очите ѝ се появи отчаянието на попаднал в капан див звяр.

— Говори ли с него?

— Не пожела да отговаря на въпросите ми.

Част от напрежението я напусна, за миг Никълъс си помисли, че ще припадне от облекчение, и протегна ръце да я подкрепи.

— Той е мъртъв, Коей...

— Кой е мъртъв? — объркано го погледна тя.

— Хидеюке.

— Но как? Кога?

Никълъс дълго мълча, очите му не слизаха от лицето ѝ.

— Сбихме се — промърмори най-сетне той.

— Той се е бил с теб? Но ти... Господи, виждала съм на какво си способен! — нещо в душата ѝ изведнъж се прекърши, думите ѝ се превърнаха в неясен шепот: — Защо си отишъл там?

— Знаеш защо.

— Отмъщение! — заплака открито тя. — Това си търсел, нали?

— Не, всъщност аз... — Никълъс объркано замълча. Този въпрос започна да го измъчва от момента, в който се измъкна от бурните води на пристанището. Дали наистина отиде да се срещне с Хидеюке, за да се бие с него? Какво искаше да научи? Да чуе признанието му и да изпита задоволство? Или да го накаже за гадното престъпление? Не, не е това... не би могъл да стори подобно нещо... После си спомни разказа на Тцунетомо за вярната любовница на феодала, завършила живота си със сепуку поради смъртта на единствения му син... *Дългът се простира и извън семейството*, беше казал той. *Той е усещане за време и пространство, но най-вече е чувство за самоопределение...*

— Не зная — призна на глас той.

— Ти знаеш! — просъска Коей, лицето и се разкриви от ярост. — Ясуо беше напълно невинен. Държали сме се за ръце веднъж-дваж пъти и това беше всичко!

Никълъс беше толкова смаян, че в ушите му прозвуча някакво оглушително жужене.

— Но нали каза, че...

— Знам какво ти казах! — изкрещя Коей и притисна юмруци до слепоочията си. — Просто не можах да измисля нищо друго!... Ти ме притискаше да говоря и може би беше прав... Част от мен също го искаше, но аз не можех да ти кажа истината!

— Коя истина? — сграбчи я за раменете той и яростно я разтърси. В устата му се появи горчив вкус, червата му се преобръщаха. Пред очите му отново се появи тялото на Хидеюке, плъзгащо се в черната дупка между пристана и корпуса. — *Коя истина?!*

Болката и яростта му бяха толкова силни, че Коей най-сетне се реши да му каже истината.

— Баща ми! — изкрещя тя. — Баща ми ме изнасили!

Пред очите на Никълъс започнаха да се нижат случки и събития, които беше тълкувал съвсем погрешно: Коей гледа лимузината на баща си с ужаса, с който се гледа разровен гроб; враждебното безразличие

на майката; ревността на бащата; странното оживление, с което разказваше как е сънувала смъртта му... *Когато ме нападна, бях заспала и не разбрах какво става* — тези думи недвусмислено доказваха, че по време на изнасилването Коей е била у дома си... Всичко идваше на мястото си. Полуистините, мълчанието, откровените лъжи...

Момичето прикри лицето си с длани и рухна в краката му.

— О, Буда, спаси ме!

Никълъс я гледаше с някаква смесица от съжаление и гняв, душата му беше пуста. Всичко между тях беше свършено, сърцето му окаменя... Но какво значение имаше вече това? Беше се забъркал с Якудза и си плати за това. Ръцете му бяха окървавени.

КНИГА ТРЕТА ЧЕРЕП И КОСТИ

*Мъждукат огньовете в късната нощ.
Изведнъж на вратата се почука...
Корьоку*

ДЕВЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН

Никълъс се събуди от протяжните подвиквания на продавачите на риба. Беше сънувал Коей, образът ѝ продължаваше да се мерзелее в съзнанието му. Това отдавна не му се беше случвало.

Дните и нощите с нея бяха все така ясно запечатани в съзнанието му, времето беше безсилно да ги заличи. Помнеше всичко — звуци, аромати, заобикалящата ги обстановка... Коей му липсваше така остро, както отрязаната ръка на инвалида. Любовта му към нея отдавна беше прехвърлила границите на физическите възприятия, връщаше се в душата му с опустошителна мощ, дори по време на брака му с Джъстин. Обстоятелствата, при които беше изгубил тази любов, я правеха още по-мъчителна. Беше предаден от своето второ семейство, от решението да върви по стъпките на баща си, от погрешното си желание да се сближи с членове на Якудза...

В тромавия си опит да раздава правосъдие беше отнел живота на невинен младеж, паралелно с това откри едно истинско гнездо на непрости грехове. Все още му предстоеше да открие *собствен* си непростим грях. Дали той беше свързан със смъртта на Ясуо, или корените му лежах в близките отношения с Якудза? Нищо чудно, че с течение на годините омразата му към тази организация се засилваше.

Извърна глава и видя лицето на Сейко до себе си. Стройното ѝ тяло помръдна върху футона, после отново застина. Той тихо отметна завивките, стана и се насочи към плъзгащата се врата. Намираха се на

втория етаж на „ръокан“ — традиционен хотел в японски стил, разположен в една от пресечките на „Шиждор“, известен булевард в търговския център на Киото. Бляскавите витрини, наредени от двете страни на широкото платно, не отстъпваха по нищо на токийския център, но ако човек свърнеше в която и да било от пресечките, веднага потъваше в атмосферата на древната японска столица с нейните дървени къщи и тесни пешеходни алеи.

Преди да напусне Сайгон, Никълъс назначи един от братовчедите на Ван Киет за временно изпълняващ длъжността директор на филиала на „Сато Интернешънъл“. Той трябваше да контролира производството на компанията във Виетнам, но нямаше право на никаква търговска инициатива. Реши това, защото подозренията му по отношение на Сейко оставаха все така силни.

Отлетя за Осака заедно с Таши и Сейко, оттам взеха експресния автобус и петдесет минути по-късно пристигнаха в Киото. Избраха този маршрут поради двете разписки в портфейла на В. И. Павлов, открити от инспектор Ван Киет и доказващи по безспорен начин педантичността на руския учен. Първата беше за билет отиване и връщане от летището на Осака до Киото, а втората — куверт за един от известните нощни барове на Киото — „Нингиоро“, което в превод означаваше „Дворецът на куклите“. В портфейла на Павлов липсваше документ за пребиваването му в хотел или „ръокан“ и това беше доста странно...

Отвън ръмжаха малки камиончета, натоварени със сребриста, току-що уловена риба. Стоката се свалеше направо на тротоара и сутрешното сортиране започваше. Рибният пазар, чиято територия започваше току зад ъгъла, беше отворен само до обяд. Шест дни в седмицата околните улички воняха на кръв и изкормени вътрешности.

Изправен до прозореца, Никълъс наблюдаваше действията на рибарите с дълги гумени ботуши, но не виждаше нищо, пред очите му се стелеше черна пелена. Колко много години минаха, откакто получи първия си урок! Вече десетилетия го деляха от деня, в който обърна гръб на Якудза и Микио Оками, най-добрия приятел на баща му. Но миналата година, всъщност само преди няколко месеца, Оками изведнъж се появи и да иска изпълнение на обещанието, което Никълъс бе дал на смъртния одър на баща си — да му помогне в случай на нужда. И стана така, че съдбата го превържа в защитник на

стария мафиот, потъна в опасните дебри на един свят, който вече не беше в състояние нито да дефинира, нито да разбере... Двамата с Лю Кроукър попаднаха на До Дук — виетнамския убиец, който беше получил задачата да ликвидира Оками. Никълъс го уби, но проблемите останаха...

— Никълъс...

Обърна се и видя, че Сейко вече беше станала. В стаята се долавяше тежката миризма на пържена риба, собствениците несъмнено се готвеха да я предложат за закуска на клиентите си. Съвсем скоро Никълъс ще трябва отново да се изправи очи в очи с Таши — оябун на Якудза и опитен танжин...

— Изглеждаш тъжен — отбеляза Сейко. — Искаш ли чай?

— О, да, благодаря ти.

Сейко излезе от стаята, напълни железния чайник от чешмата в коридора и го сложи на старата, типично японска печка „хибаши“, вкопана в пода и заобиколена от татами. Той мълчаливо гледеше как ръцете ѝ вземат ситно нарязаните листенца от висок буркан и ги пускат във водата. Изчака чайника да заври, после постави капачето отгоре. Така ароматичната пара щеше да бъде запазена.

Настаниха се един срещу друг и тя му подаде чашата. Той отпи една глътка, чувствайки ясно желанието ѝ за разговор. Лю Кроукър определено му липсваше. Периодичните им телефонни разговори бяха източник на воля и енергия и за двамата, особено сега, след като затънаха сред тайнствени интриги.

— Броят на жените в кръстословицата е доста интересен — беше казал на Кроукър той по време на последния им разговор. — Първо двете сестри — Маргарет и Челесте, едната в Ню Йорк, другата във Венеция, ангажирана от Оками... После идва ред на Рената Лоти — майка на Доминик и влиятелна фигура в задкулисните игри на Вашингтон. И накрая — тази Веспър, която действа в тясно сътрудничество със сенатора Дидалъс... Най-странното е, че всяка от тези жени заема ключова позиция в своята област и може да упражнява съвсем реална власт...

— Предполагам, че вече имаш хипотеза — беше отвърнал Кроукър. — Надявам се да я споделиш с мен, защото имам големи проблеми с Веспър. Тази жена не попада в нито една от категориите, с които съм свикнал да боравя...

— Останалите също. Имам чувството, че именно твоята Веспър е ключът към загадката... Не мога да се аргументирам с нищо конкретно, но не е зле да помниш това докато си в Лондон...

— Никога няма да ми се довериш, нали? — долетя някъде отдалеч гласът на Сейко и той побърза да се върне в настоящето. Очите ѝ изпитателно го гледаха над ръба на чашата.

— Нанги има доказателства, че Масамото Гоей — специалист по електронна реч и научен ръководител на проекта „Чи“, е пряко замесен в кражбата на невронните платки — тръсна глава Никълъс. — У него съществуват съвсем определени подозрения, че именно ти си му помогнала да прехвърли стоката във Виетнам и да я предостави на Винсънт Тин...

— Виновна съм.

— Какво?

— Наистина помогнах на Гоей — кимна Сейко. — Но не за пари, както мислеше Тин, и не по идеологически съображения — както вярваше Гоей. Направих го с единствената цел да помогна на Таши и Ван Киет да проникнат в Плаващия град. Хибридът, създаден от крадените невронни платки и основните компоненти на американската разработка „Кошер“, беше техният пропуск... Поне така си мислеха... За съжаление Тин, който беше единствената връзка с Рок, категорично отказа да им сътрудничи. Не помогна и натискът, на който го подложи Ван Киет...

Никълъс се замисли. Дали тази жена казваше истината, или започваше да плете поредната си интрига?

Не можеше да се докосне до душата ѝ дори с концентрирания сноп на психическата си енергия. Просто защото в момента, в който разтваряше танжинското си око, тялото ѝ откликваше с подчертано сексуални вибрации. Всичко, казано от нея, изглеждаше напълно логично, но дали отговаряше на истината?

Не можеше да определи дали е сред приятели, или е попаднал в гнездо на отровни пепелянки...

— Тогава кой е убил Тин? — попита на глас той. — От това, което твърдите вие с Таши, стигам до заключението, че Рок е имал съвсем основателен мотив, а и добрата възможност да го стори. Но ми липсват доказателства...

— Това наистина ли е важно за теб? Тин е мъртъв и никой не може да го съживи — Сейко стисна зъби и добави: — Получи си заслуженото!

— Трябва да зная истината — поклати глава Никълъс.

— Вече ти я казах — остави чашата см тя, вдигна ръце с дланите нагоре и добави: — Хайде, провери я с твоето чудотворно Тао-тао!

Той не отвърна нищо, очите му се забиха в нейните с такава интензивност, че тя неволно примигна.

Погълна още малко от топлата течност, тръсна глава и продължи:

— Искам да ти кажа нещо... Някога имах брат, казваше се Матцуро... Предлагам да чуеш как умря, защото... Защото това стана при доста особени обстоятелства... — замълча за момент, сякаш се колебаеше дали да продължи. После започна, очите ѝ не се отделяха от празната чаша: — Матцуро беше доста особен... В смисъл, че липсваше синхрон между възрастта и умственото му развитие... — примигна, вперила поглед в дъното на чашата, сякаш там виждаше образа на мъртвия си брат: — Беше две години по-малък от мен, но със съвсем детска психика. Не разбираше нищо от това, което го заобикаля... — гласът и почти заглъхна: — Не познаваше света...

Пръстите ѝ нервно се свиваха и разпускаха в скута.

— По онова време, някъде преди около пет години, аз все още живеях с тях — с Матцуро и мама... Тя работеше в един „акачочин“ (нощен бар), на мен се падаше да го наглеждам, докато я нямаше... Всяка вечер го къпех и го слагах да си легне. Това беше нещо като ритуал, който той обожаваше... Разказвах му приказки, смеехме се... В такива моменти изглеждаше почти нормален...

Имах приятел, експерт по външна търговия, виетнамец... От него научих почти всичко за международните стокови борси. — Отново замълча, гърлото ѝ очевидно се беше стегнало от наплива на спомените. Преглътна с усилие, посегна към чашата и се спря. — Стана така, че се обади именно през една от тези ноци... Два месеца не бяхме се виждали, защото той беше по работа в Сайгон... Позвъни ми веднага след завръщането си. Имах намерение да оставя Матцуро самичък само докато вдигна телефона... Но това беше той. Много ми липсваше, имаше да ми разказва толкова неща... И аз...

Главата и бавно се сведе, сълзите закапаха върху ръцете ѝ, отдавна застинали в скута.

— Нямам извинение... Нищо не може да оправдае постъпката ми... Изминаха седем, може би осем минути, през които бях забравила брат си напълно. Сам във ваната, напълнена до средата с вода... Хвърлих слушалката и се втурнах като луда натам... — Отново спря. Приличаше на алпинист, който стига до разреждения въздух в подножието на непристъпен връх и се нуждае от време за адаптация. — В съзнанието ми е останала една картина, която ще помня, докато съм жива. Матцуро лежи във ваната с лице надолу, водата от крана се плиска върху главата му, косите му помръдват като красиви морски лилии, тялото му е напълно неподвижно...

Сълзите продължаваха да капят в скута ѝ.

— Това е моят кошмар... Блести в съзнанието ми като самороден брилянт и нищо не е в състояние да го махне оттам. Твърд, студен, ужасен... Всичко останало е суматоха — вадя го от водата, обръщам го по гръб, правя му изкуствено дишане, викам линейка и го стискам в прегръдките си по пътя за болницата... А после — воят на мама, изпълнен с черно отчаяние, безумните и крясъци... Той беше мъртъв още преди да го извадя от ваната... Мъртъв, разбираш ли? И аз *нищо* не можех да сторя!

Никълъс замълча. При такава мъка думите престават да имат значение. Сега вече можеше да разбере далеч повече неща около нея — самотата на живот без семейство, стремежът да запълни времето си в един мрачен свят, натежал от кръв, предателство и насилие... Очакването на гилотината, която неизбежно ще се стовари върху шията ѝ... При първата фатална грешка, която всъщност ще бъде втора... Тогава главата ще се отдели от раменете ѝ, а с този акт ще дойде и облекчението. Чувството за вина ще изчезне.

Беше убеден, че мъката не истинска. Никой човек на този свят не би могъл да фалшифицира подобно чувство. Но какво я накара да направи това признание? Дали чрез него искаше да докаже своята невинност? Или е просто една превъзходна актриса, която играе ужасната лична трагедия с единствената цел да спечели доверието му?

Тя го обичаше и беше дълбоко разтревожена. В тези две чувства Никълъс беше абсолютно сигурен, но те не бяха достатъчни за трезва преценка на ситуацията.

Изправи се и пристъпи към прозореца. Продавачите на риба бяха изчезнали, след тях остана мръсотията и вонята на карантия. Разбира

се, че в душата му ще изникне споменът за Коей... Всичките му инстинкти крещяха на висок глас да бъде внимателен. Вече имаше достатъчно опит, за да знае какво ще се случи, когато се забърка с Якудза... Но въпреки това даде клетва да защитава главния оябун на тази мафия, а около себе си има една полуяпонка-полувиетнамка, която може би работи срещу собствената му компания; има и един млад енергичен оябун, притежаващ уменията на танжин... На света май останаха само двама души, на които можеше да се довери изцяло — Лю Кроукър и Танцан Нанги.

Вдигна глава и погледна Сейко в очите:

— Тъй и тъй си в настроение да правиш признания, можеш ли да ми кажеш дали изпитваш някакви съмнения към Таши Шидаре?

Сейко не отговори веднага. Стана и напусна полезрението му, но той не се обърна да я проследи. След минута тя се изправи до него, вече облечена, но все още без грим.

— Таши не е като другите оябуни — промълви.

— Искаш да кажеш, че не е обезумял от факта, че е извън законите? Че не се чувства всемогъщ властелин?

Главата ѝ клюмна. Стоеше на сантиметри от него, но явно си даваше сметка за пропастта, която ги дели. Беше изразил на глас подозренията си, това вероятно дълбоко я нараняваше. Все едно. Личните отношения трябва да минат на втори план — ситуацията го изискваше. Сега най-важното е да открият Оками преди убийците, да открият и тайнственото оръжие „Факел-315“ преди насрочената за средата на март унищожителна експлозия.

— Не, не искам да кажа това — промълви след известно време Сейко. — В това отношение той несъмнено е като другите. Нека обаче ти разкажа как се запознахме... Намери ме в бара на мама, седях там, без да зная какво да правя... Предложи ми бизнес в Токио, бързо оценил моите качества... — вдигна ръка да го докосне, но се спря. — Трябва да ти го кажа, просто трябва... Не мога да понасям твоята отчужденост... твоето недоверие... Те ме пронизват право в сърцето, особено нощем, когато се мяташ насън и споменаваш името й... Коей... Душата ми плаче!

— Забрави за Коей!

— Как бих могла? Само защото е част от твоето минало? Но ти продължаваш да я сънуваш, дори и тази нощ беше така... А аз съм

жива, от плът и кръв... И напразно се притискам до теб...

— Това е сън и нищо повече.

— Може би, но в момента, в който произнесе името й, стигна до оргазъм... Направо върху корема ми...

Погледна я е потъмняло лице. Докога ще го преследва призракът на Коей? Нима докато има нещо общо с Якудза? Не, това не може да бъде! Споменът за Коен трябва да изчезне, трябва да го остави на мира!

Под клепачите на Сейко проблясваха сълзи, тя прехапа устни, за да сдържи риданието си.

— Именно Таши ме прати да кандидатствам за място във вашата компания. Длъжността асистент беше чудесна и аз му бях искрено благодарна. После обаче ме помоли да стана посредник между Масамото Гоей и Винсънт Тин...

— Значи историята за внезапната ти любов към мен, родила се в клуба на Нанги, е била опашата лъжа — отбеляза Никълъс.

— Не беше лъжа — поклати глава Сейко. — Просто... Просто не беше цялата истина... Искрах сама да вляза в контакт с теб, но бях като парализирана. Ами ако ме отхвърлиш? Бях убедена, че ще умра! Не посмях да предприема каквото и да било. Разказах на Таши за теб, няколко месеца по-късно той ми съобщи, че търсиш асистент... Започна да ме подготвя за интервюто, вършеше го с изключително внимание.

— Междувременно се е прехвърлил от Кумамото в Токио и е започнал да работи за Томоо Козо — отбеляза Никълъс.

Сейко кимна с глава.

— Той е умен, всички го виждаха. Издигането му в средите на клана Ямаучи беше стремително, скоро попадна в полезрението на Козо. Според мен оябунът го хареса главно заради познанията му за региона на Югоизточна Азия и много скоро го назначи за шеф на тамошния клан... — Въпреки усилията, сълзите започнаха да се търкалят по бузите и: — Таши има маниакалната идея да проникне в Плаващия град. Не ме питай защо, няма да мога да ти отговоря. Сега вече знаеш всичко. Душата ми е разголена, вътре потрепват само две чувства: вината за смъртта на брат ми и любовта към теб!

— Практически не знаеш почти нищо за Таши — отбеляза Никълъс. — Приемаш помощта му като услуга, макар че тя

положително не е безкористна... — На вратата дискретно се почука, но той дори не извърна глава. — Ами ако се окаже, че те е внедрил като свой агент в компанията ми?

Тънката преграда се плъзна встрани и пред тях се изправи Таши.
— Време за закуска! — жизнерадостно обяви той.

— Хей, тая униформа ти стои страхотно!

Кроукър, запътил се към изход 19 на международното летище „Дълес“, рязко забави ход.

— Точно така! — ухили се насреща му Леонфорте Гадняра. — Приличаш на оня тип от рекламата, дето вика „С нас небето е гостоприемно...“

— Сбъркал си авиокомпанията! — изръмжа Кроукър и хвърли изпълнен с нетърпение поглед през рамото на Леонфорте. Бързаше да хване самолета, а и трудно понасяше мутрата на човека срещу себе си. Но този човек беше заплашил да вкара един куршум в главата на Маргарет и Кроукър трябваше да се съобразява с това.

— Не бе, истината ти казвам! — продължаваше да се хили Гадняра. — Сериозно се замислям да си уشيا една пилотска униформа. Мадамата ми положително ще се подмокри, като ме види в нея. Представяш ли си как...

— Закъснявам — срязва го Кроукър. — Какво търсиш тук?

— Теб, момчето ми — разпери ръце Гадняра, в погледа му се появи нещо налудничаво. Беше облечен в елегантен костюм на модна къща „Армани“, на раменете му беше наметнато скъпо палто от камилска вълна, а блестящите мокасини на краката му струваха най-малко шестстотин долара. — Ела, трябва да си поговорим.

— Ще ми бъде много приятно, но наистина нямам време — поклати глава Кроукър. — Ще го оставим за друг път...

— *Сега!* — изръмжа Леонфорте. Очите му изведнъж кървяха, усмивката се стопи без следа. — Притесняваш се да не изпуснеш самолета, а? Забрави за това. Обещавам ти, че няма да мръдне без теб! На борда му има прекалено ценен товар, нали? А пък аз имам известно влияние...

Кроукър забеляза най-малко трима от горилите на Гадняра, разположени на стратегически места из залата за заминаващи пътници.

Мълчаливо се остави да бъде отведен в една канцелария, вътре в себе си беше принуден да признае, че всичко е организирано с професионална вещина.

Помещението нямаше прозорци, обзавеждането беше спартанско. Старо канапе, покрито с изкуствена кожа в зелен цвят, тричетири стола, сгъваема масичка с кафеварка и картонени чаши, пакетче изкуствен подсладител. Толкоз.

— Истински домашен уют — отгатна мислите му Леонфорте, отново успокоен. Промените в настроението му са толкова резки, че човек наистина може да се стресне, помисли си Кроукър. — Исусе, наистина биха могли да осигурят нещо по-добро на своите пилоти! — пръстите му пробягаха през къдриците на сплъстената коса, главата му се извърна по посока на Кроукър: — Казвай сега как вървят работите...

— Добре. А ще вървят още по-добре, ако си махнеш мазните лапи от мен!

— Внимавай, момче! — размаха пръст под носа му Леонфорте. — Съветвам те да приемаш братския ми интерес такъв, какъвто ти се предлага!

— Я стига глупости! Достатъчно гадно се чувствам под прицела ти, за да ми разиграваш и тези циркове!

Още докато казваше тези думи, Кроукър си даде сметка, че допуска грешка, но той тип просто му лазеше по нервите. Гадняра направи една широка крачка и спря на сантиметър от него. Дланите му се стовариха върху гърдите на Кроукър, той се олюля и отстъпи назад. Биомеханичната протеза заплашително се сви, но остана отпусната покрай тялото му.

— „Не на мен тия, брато“, както казва един мой познат в другия край на града — просъска Гадняра. После се овладя, кимна с глава и отстъпи крачка назад. — Като говорим за циркове, би ли ми обяснил защо, по дяволите, се мъкнеш подир оная кучка Веспър Аркам? Колкото повече време й отделяш, толкова повече нужда ще имаш от помощта ми, да знаеш!

— Нямам нужда от такава помощ — тръсна глава Кроукър.

— Тъй ли? В момента аз съм ти кръстникът, момче, добре е да помниш това! А там, където отиваш, ще ти трябва подкрепа от всякакъв вид, дори тя да идва от презряно копеле като мен! — Гадняра

се озъби и просъска: — Майната ти, приятелче! Много добре знам какво си мислиш за мен — че съм малко над нивото на горилата в зоологическата! — пръстът му се заби в гърдите на Кроукър: — Едно ще ти кажа — пет пари не давам за скапаното ти мнение! И внимавай — никой не може да ти отнеме правото да бъдеш задник като всички останали, лично аз едва ли ще изгубя съня си от този факт!

— Искам от теб само едно — да помниш, че те държа под око! Всяка шибана секунда от два ж по-шибания ти живот! Не си въобразявай, че като прекосиш гъола, ще можеш да ми въртиш номера! Ще те открия и в Лондон, и на всяко друго смотано място! Тогава ще те газя с ботушите си и гледката едва ли ще ти хареса!

— Разбрах! — изръмжа Кроукър.

— Е, сега вече наистина заприлича на пилот — ухили се Гадняра. — Как го направи, бе, копеле? Сигурно си размахал гнусната си федерална значка под носа на ония типове от авиокомпанията, а?

— Нещо такова — промърмори Кроукър. — Зачислен съм като трети стюард на полета. Май е време да тръгвам, ако си приключил със заплахите...

— Прави каквото те посъветва шибаният ти мозък, Лю — размаха ръце Гадняра. — Само помни, че всяко действие си има противодействие. Помисли си хубавичко, преди да сгазиш лука, а не след това. Аз зложници не вземам!

Гигантският авиолайнер действително излетя със закъснение. Настанил се в опашката, Кроукър се питаше дали това наистина има нещо общо с него. Беше последният човек, който се качи на борда, първата му работа беше да провери дали Веспър се намира в салона. Беше си там — в първа класа, редом с останалите милионери.

Не искаше да мисли за Леонфорте Гадняра, но налудничавата мутра отказваше да напусне съзнанието му. Как е разбрал времето и мястото, на което може да го засече? Отговорът можеше да бъде само един — пуснал е копоите си по следите му. А очевидно разполагаше с достатъчно власт, за да задържи цял презокеански полет, използвайки времето си да сипе заплахи.

Май ще се окаже, че Гадняра притежава не по-малко необичайни качества от покойния Голдони, а възможностите му са също така неограничени. Господи, в какъв свят живеем? Как е възможно престъпниците да ръководят секретна правителствена агенция, да

водят безкомпромисна икономическа война със съперниците си от японската Якудза, да държат в свои ръце цели държавни институции? Това съвсем не са някогашните сицилиански „гавоне“, които сплашваха враговете си, като трошаха главите им с колци и убиваха всеки, който дръзне да им се противопостави. Новите гангстери не бяха улични гладиатори, а по-скоро задълбочени аналитици — често техните прогнози и действия надминаваха всичко познато в сложния свят на бизнеса. Успехите на Голдони бяха преминали границите на легендата, но Кроукър силно се съмняваше, че Гадняра — един егоист и псевдофилософ с налудничав нрав и склонност да натиска спусъка, може да бъде от класата на Доминик Голдони или пък на собствения си баща — гениалния Леон Уоксман.

Уоксман — човекът с хиляди лица и стотици имена, служеше в американската армия под името Джонатан Ленърд и беше взел участие в окупацията на Япония. Но истинското му име беше Джон Леонфорте.

Имаше три деца — Гадняра, Майкъл и Джаки, единствената му дъщеря. Тя обаче беше починала едва двадесетгодишна, жертва на автомобилна катастрофа. Голямата загадка беше Майкъл. Бунтар по душа, той не търпял никаква власт, но въпреки това е бил приет за член на Специалните войски във Виетнам. Скоро след това изчезнал безследно в джунглите на Лаос, покрия се толкова майсторски, че дори супершпионите на Пентагона не били в състояние да го засекат. Никой не знаеше дали все още е жив.

Според Микио Оками Джонатан Ленърд би трябвало да бъде мъртъв, паднал от собствените му ръце по време на едно улично стълкновение през 1947 година. Но той успял да се добере до болницата и оцелял. След като раните му зараснали, Джонатан се подложил на сложна пластична операция и външността му била коренно променена. Така на бял свят се появил Леон Уоксман. Никой не знаеше как е попаднал в полезрението на Ричард Дидалъс — краля на шпионите, но фактът си беше факт. И Уоксман остана начело на секретната агенция на сенатора чак до смъртта си в края на миналата година.

Тези подробности за бащата на Гадняра Кроукър научи от Фейт Голдони — майката на Доминик, която е била близка с него в Токио. Тя също беше от хората, които сменят имената си с лекота. Сред правителствените кръгове на Вашингтон беше известна като Рената

Лоти, влиянието ѝ беше невероятно. Кроукър лично се увери в това по време на краткото си посещение в имението ѝ, осъществено по настояване на Маргарет. А елиминирането на Леон Уоксман беше нейна лична заслуга.

Странно, но Фейт нито веднъж не спомена името на сенатора Дидалъс. А Кроукър се интересуваше именно от него, по-точно от връзките му с АМОП — Агенцията за модерни отбранителни системи към Пентагона. Дали някой в тази агенция знае за съществуването на „Факел-315“, дали подозират, че това непознато оръжие ще бъде изпробвано на 15 март? Или всичко това бяха само внушения? Кроукър много се надяваше да получи информация в тази насока от следващите новини на информатора Нишики... Защото имаше силното предчувствие, че Микио Оками и покойният Доминик Голдони са били свързани по някакъв начин със сенатора Дидалъс. В краен случай ги е свързвала тайнствената компания „Моргана“, чиято основна дейност очевидно е незаконната търговия с оръжие.

Компанията става все по-интересна, помисли си Кроукър. Доминик представя сестра си на сенатора Дидалъс, който наблюдава пряко дейността на АМОП. На свой ред Маргарет е в приятелски отношения с Веспър, която пък работи за „Моргана“, а в допълнение е част от информационната мрежа „Нишики“, създадена от Оками. Всички играчи са по местата си, на Кроукър остава само да разбере кой каква роля изпълнява.

Затвори очи и мигновено заспа. Това беше грешка. Събуди се стреснато, по горната му устна бяха избили ситни капчици пот, подмишниците му неприятно влажнееха. Съзнанието му все още се бореше с кошмарния сън. Сън, в който се сбъдваха най-ужасните му предчувствия: две жени бавно пристъпват по затъмнената сцена, дочува се възбуден шепот и еротично потъркване на коприна в голо тяло... После идва ред на гласа — жесток, силен, непоколебим. Гласът на Маргарет, който заповядва на Веспър да го убие...

Към тавана се издигаха гъсти облаци дим, лениво помръдващи от вибрациите на черните тонколони, които бяха наредени в полукръг около огромна машина за караоке. Предната част на компютъризираното чудовище беше оформена като никелирана

решетка на стара американска лимузина — последният писък на модата в Япония. Разбира се, само след три месеца този образ ще излезе от употреба и на негово място ще се появи нов...

Дребен мъж с делови костюм се опитваше да пее „Бъди моята любов“ и да прилича на Джери Вейл на екрана зад гърба си, приглаждайки час по час посивялата си коса.

Никълъс и Таши влязоха в „Нингиоро“ — ултрамодерния нощен бар на Киото, посетен преди време от В. И. Павлов. Моментално потънаха в оглушителния грохот на огромните тонколони, за момент бяха принудени да спрат на място и да се адаптират към ситуацията. Комбинацията от черни стени и хромиран метал, сред които мигаха хиляди разноцветни светлини, придаваше на помещението атмосфера на нещо призрачно, в дъното се виждаше малък бар, мрачен като пещера.

„Нингиоро“ беше претъпкан. Тук имаше японци от всички слоеве на обществото — търговци и индустриалци, държавни чиновници и Якудза. Отношенията помежду им бяха сложно преплетени. Искаха се услуги, предлагаха се подкупи, отправяха се заплахи, спасяваше се чест... Попаднал в този вихър, всеки чужденец би се почувствал безнадеждно объркан.

Никълъс и Таши бавно си пробиваха път към бара. Той беше изработен от дебели листове кристално стъкло, светлината на флуоресцентните тръби идваше отдолу и очертаваше изящните женски фигурки в традицията „Но“, гравирани върху стъклото сред порой от нежни снежинки. В това съчетание европейецът несъмнено би открил нещо познато, нещо от коледните картички и старите мюзикбоксове, популярни в родината му преди десетилетия...

Приближиха се още няколко крачки и Никълъс обърна внимание на слабичка келнерка, понесла табла с напитки към масата на мастити японски бизнесмени. Приличаше на кукличка с традиционно белия грим на лицето си, японците я оглеждаха и се подсмиваха. Един от тях протегна ръка към бутилка бира, пред очите на Никълъс за миг се мярна цветна татуировка „иризуми“ — задължителен белег за всеки представител на Якудза.

Настаниха се на бара и си поръчаха бира „Сапоро“. Друг глупак в делови костюм се опитваше да имитира Елвис, пеейки нещо, което

смътно напомняше за „Вива Лас Вегас“. Не му достигаше глас за високите тонове на припева и беше откровено смешен.

— Много се съмнявам, че точно тук ще открием въпросния Дзао — промърмори Таши.

— Аз не съм на същото мнение — поклати глава Никълъс. — Руснакът е бил твърде акуратен при своите разходи и е пазил разписките за всичко, което е плащал... Включително входния куверт за това заведение. Това ме кара да мисля, че ако действително е прекарал нощта в Киото, някой друг е платил.

— Може би същият този Дзао...

— Логично — кимна Никълъс.

— Но как ще го открием в тоя ад? Все едно да търсим игла в купа сено. При това пластмасова игла, която не може да бъде открита и с металотърсач!

— Изобщо няма да го търсим — усмихна се Никълъс. — Обратно — ще го накараме той да ни търси... — направи знак на бармана да се наведе и промърмори в ухото му: — Кажй на Дзао, че ни изпраща Павлов. Сделката се провали и Павлов е недоволен. Много недоволен!

— Не познавам човек с такова име — поклати глава барманът.

— Може и така да е, но ние му носим послание от Павлов. — Ръката на Никълъс многозначително потупа ревера на сакото, под който би трябвало да се крие пистолет: — Мисля, че разбираш...

Барманът сви рамене и плавно се плъзна встрани, сякаш имаше ролкови кълки на краката си. Наля три порции уиски и две чаши саке, после хвана кранчето на наливната бира.

— Какво ще кажеш? — попита Таши.

— Ези-тура — сви рамене Никълъс. — Ако тоя Дзао е редовен посетител, барманът положително го познава...

Онзи с деловия костюм на подиума правеше отчаяни опити да докара нещо от някогашния хит „Чувства“. Оглушителната рок музика на машината караоке трудно се издържаше, но баладите трябва да бъдат строго забранени, въздъхна в себе си Никълъс. Що за тъпа мода са тези напъни да се правиш на певец?

Таши опразни чашата си и Никълъс потърси с очи бармана, за да повтори поръчката. Онзи обаче беше изчезнал. Може би това беше добър знак, може би просто е отскочил до тоалетната...

В центъра на заведението бавно изплува фигурата на един едър якудза. Появи се откъм служебния вход, телохранителите на няколко крачки отзад красноречиво показваха, че е оябун или поне първи заместник... Беше облечен в типичната за подобни хора униформа — тъмни очила с огледални стъкла, черен, добре прилепнал костюм, бяла риза с бродирано кръстче на джоба, раирана вратовръзка и лъснати до блясък мокасини.

— Идва насам — предупредително се обади Никълъс и спря Таши, който понечи да се обърне. — Остави на мен, не искам да избухне война между вашите кланове...

Бандитът беше на три крачки от бара, когато Никълъс усети намеренията му и се приготви за съответната реакция. Беше висок мъж с широки рамене и тесен таз, лицето му със следи от едра шарка беше мрачно и намръщено. Проби бара, ръкавът му небрежно докосна чашата на Никълъс, бирата се разля.

Не каза нито дума, дори не се обърна да го погледне. Поръча си чаша кирин^[1] и изскочилият отнякъде барман побърза да я постави пред него. Никълъс изчака изпълнението на поръчката, после протегна ръка, взе високата чаша и я изпразни на един дъх. Устните му звучно премляснаха, празната чаша звънна пред замръзналия от изненада бандит.

Никълъс започна да му обръща гръб, когато усети железни пръсти около бицепса си. Вдигна глава точно навреме, за да улови изненадата, изписала се за миг върху лицето на бандита, светкавично оценил размерите на мускулите, които стискаше.

— Липсва ти възпитание, итеки! — изръмжа мъжът, лицето му беше потъмняло от приток на кръв.

Никълъс освободи ръката си от хватката, присви колене и вдигна длан пред очите му.

— Моля те да обърнеш внимание на думите ми — започна ритуалното за Якудза представяне той.

Лицето на бандита показа първо изненада, а после нов пристъп на гняв.

— Подиграваш се с нашите традиции, итеки? — промърмори заплашително той.

Никълъс подмина забележката и повтори фразата си.

Якудза зае съответната поза и отвърна:

— Аз бих пожелал същото.

— Моля, първо да чуеш мен, тъй като твоят пост очевидно е по-висок от моя...

Бандитът кимна с глава и се изправи, Никълъс стори същото.

— Говори тогава, итеки...

— Името ми е Никълъс Линеър. Роден съм в Сингапур и не поддържам връзки с нито един клан. — Чул това, бандитът иронично се усмихна. — Ти умишлено поиска да ме унижиш. Събори питието ми, блъсна ме, наричаш ме с презрителни епитети. Искам удовлетворение!

Усмивката на японеца се разшири, гърдният му кош се изпъчи, реверите на самото се разтвориха и отдолу лъсна ръкохватката на пистолет.

— Под каква форма искаш своето „удовлетворение“? — иронично подхвърли той.

— Аз проявих нужното уважение — отвърна Никълъс. — Казах ти своето име, мястото на раждане и отношенията си с различните кланове.

Бандитът изненадано замълча, после тръсна глава и каза:

— Името ми е Кине Ото, известен съм също и като Дзао. Роден съм в Киото и съм заместник-оябун на клана Докудокуши — брадичката му решително се вирна: — Разбрах, че ми носиш вест от руснака...

— Сега вече започваме да се разбираме — поклони се любезно Никълъс. — Предлагам да изиграем една игра на „карута“.

Върху лицето на Дзао отново се изписа колебание. „Карута“ беше игра на карти, привилегия на някогашните японски благородници. С течение на времето благородниците бяха изчезнали, но играта бе оцеляла и днес беше любим хазарт на Якудза.

— О, това би било чудесно — пусна кривата си усмивка Дзао, после махна към една свободна масичка наблизо: — Хайде, нека изиграем една партия „карута“...

Играта се базираше на различни видове сезонни цветя, които трябваше да бъдат подредени в определени комбинации. Изпод бара се появи тесте карти и кацна на масичката. Никълъс се обърна към бармана и го попита знае ли да раздава. Онзи се поколеба, после кимна с глава. Очевидно се притесняваше, но нямаше как да откаже.

Дзао се настани срещу Никълъс и с нищо не показва, че възразява на предложението му друг да раздава картите. Пръстите му леко почукаха по тестето.

— Ти избра играта, аз ще определя залозите — промърмори той. — Имаш ли нещо против?

— Нищо — отвърна Никълъс, макар че ясно усети нервността на Таши, изправил се зад гърба му.

Очите на Дзао бавно пробягаха из помещението.

— След като спечеля, ти ще забравиш кой те е пратил при мен и защо го е сторил — бавно изрече той. — В допълнение ще се качиш на сцената на караоке и ще ми се извиниш пред всички.

— А ако спечеля аз?

— Няма да спечелиш.

— Ако спечеля аз, ти ще ни разкажеш всичко за руснака, особено за целта на посещението му — тръсна глава Никълъс, без да обръща внимание на заплашителния блясък в очите на якудза. Концентрира се върху движенията на тялото му — те щяха да му кажат достатъчно.

Дзао заповяда на бармана да започне раздаването. При първата ръка и двамата успяха да направят печеливши комбинации, при втората не успя никой. Но при третата спечели Никълъс. Дзао имаше осмица, деветка и тройка — губещо съчетание, което по ирония на съдбата образуваше йероглифа на думата „якудза“...

— Спечелих — изправи се на крака Никълъс. — Сега трябва да се изпълни облога, Дзао-сан. Искам да науча всичко, което знаеш за руснака Павлов.

— След около час си тръгвам, ще поговорим навън.

Никълъс кимна с глава и се насочи към бара. Таши го последва, а Дзао остана да гледа след тях.

— Нямам доверие на тоя тип — промърмори Таши. — Не обича да губи, особено пък от хора като теб...

— Точно така — кимна Никълъс и поръча питиета. — Но нямаме друг избор. Привлякохме вниманието му, сега не ни остава нищо друго, освен да бъдем крайно предпазливи. Защото тип като него спокойно може да ни види сметката...

Дзао си тръгна късно, Никълъс и Таши станаха и го последваха. Навън духаше студен вятър, червените фенери над заведенията се поклащаха на металните си халки. Хора почти не се виждаха, само

няколко лимузини тъмнееха в близост до входа, стъпили с две колела на тротоара.

— Но той изчезна! — нервно се озърна Таши. — Очевидно няма намерение да разговаря с нас!

Никълъс имаше същото чувство, но премълча. Фаровете на колата срещу тях изведнъж блеснаха и ги окъпаха в ослепителна светлина.

— Итеки!

— Аха, ето го нашия Дзао — промърмори Таши.

Едрата фигура на бандита се измъкваше от колата като някаква странна нощна птица.

— Дължиш ми нещо — подвикна Никълъс. — Мисля, че е време да се разплатим.

— Искам реванш — прогърмя гласът на Дзао над тихата уличка.

— Не става — отвърна Никълъс. — Ти загуби, трябва да се примириш...

— Не мога да се примиря, че някакъв мелез като теб ме унижи пред всички!

— Значи не държиш на дадената дума.

Дзао се приближи на няколко крачки, от устата му се изтръгна подигравателен смях.

— Думата ми няма никакво значение, когато е дадена на итеки!

— Лошо — поклати глава Никълъс. — Ще се окаже, че нямаш и чест...

— Не дрънкай глупости! — прогърмя Дзао. — Какво знае за честта един варварин? — Пистолетът проблесна в ръката му като опасен хищник: — За мен ти не си нищо повече от нищожно насекомо, проявило глупостта да се изпречи на пътя ми! — пристъпи още една крачка към Никълъс и Таши и заплашително изръмжа: — Изчезвайте, преди да съм ви стъпкал!

Естествената човешка реакция на заплахата от нападение е да се побегне, в най-добрия случай — да се посрещне директно. Но дългогодишните тренировки по айкидо бяха освободили Никълъс от този инстинкт. На негово място беше дошло умението да отбягва нападението с крачка встрани, след което инерцията на нападателя се използваше за светкавична контраатака с унищожителни последици.

Всичко това ставаше инстинктивно, именно инстинктите бяха пътят към победата. Защото в краткия миг на атаката, продължаващ може би само хилядна от секундата, няма време за избор на стратегия и прилагане на хватки. Времето стигаше единствено за инстинктивна реакция.

Точно това стори и Никълъс. Уверил се в присъствието на „хара“ — вътрешното чувство за сигурност, той концентрира душевните си сили и тялото му реагира по съответния начин.

Вместо да се втурне към Дзао, той светкавично отскочи встрани, дясната му ръка сграбчи пистолета и рязко го завъртя. Дланта на лявата се стрелна напред и улучи бедрената кост на гиганта. Ударът беше нанесен с огромна сила.

Дзао изпъшка, левият му крак неудържимо започна да се подгъва. Никълъс продължи да извива китката с пистолета, след миг се разнесе остро пропукване и ръката безсилно увисна. Притиснал тяло до олюляващия се оябун, който всеки миг щеше да се строполи на земята, Никълъс ясно долови скърцането на гумени подметки по асфалта. Пристигаха и телохранителите...

Тук на сцената излезе Таши. Издърпал светкавично пистолета от омекналите пръсти на Дзао, той натисна спусъка два пъти подред, фаровете на лимузината се пръснаха с трясък, уличката потъна в мрак. Присвил очи, младият якудза се опита да различи неясните силуети край паркираните коли.

— Това тук не ви засяга — меко и почти приятелски подвижна той. — Вашият оябун не удържа на думата си и трябва да си понесе отговорността. Поведението му няма нищо общо с достойнство и чест, ето защо не сте длъжни да го защитавате.

Никълъс усети напрежението като електрически заряд в буреносен облак. Телохранителите се колебаеха, но все още не се оттегляха. Отвори уста и започна да говори. Гласът му беше странно писклив, звуците се раждаха някъде дълбоко в гърлото му. Хипнотичният им ефект беше почти мигновен, първобитното звучене на подобна реч беше сред най-сложните умения на древното изкуство Тао-тао...

Говореше, без да спира, думите се нижеха като заклинание. Най-накрая усети как психическото напрежение отслабва и се разпада, опасността беше отминала. Сега разполагаше с двадесетина секунди за

това, което трябваше да бъде свършено. Без да намалява концентрацията си нито за миг, той направи знак на Таши да вдигне тялото на Дзао от асфалта и да го вкара в колата си.

Таши се подчини, после седна зад волана и завъртя стартерния ключ. Никълъс скочи до отпуснатото тяло на Дзао, гумите пронизително изсвириха и колата изчезна в мрака на нощта.

[1] Питие, подобно на мастиката. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО | ЛОНДОН | КИОТО

— Майка ми не е тук — каза мъжът в инвалидната количка. — Замина преди няколко дни. Мога ли да ви помогна?

— Много си любезен, Кен — усмихна се Ушиба. — Благодаря, не искам да бъда натрапник...

— На един инвалид? — присвиха се могъщите рамене. — Аз имам достатъчно време за вас, дайжин. Зная, че не сте прекосили целия град само за да си побъбрите с Кисоко.

Ушиба кимна с глава, свикнал с прямотата на Кен. Това, което у другите би прозвучало нелюбезно, при него беше просто израз на нетърпение. Необичайно за един японец, той не можеше да търпи ритуалното празнословие и предпочиташе прямотата. Това беше само малка част от забележителната му личност, той и без нея би продължавал да бъде такъв...

Преди всичко, защото беше силен и здрав, защото до съвършенство владееше бойните изкуства и не обръщаше внимание на парализираните си крака. Беше страстен колекционер, притежаваше богата и скъпа сбирка от древни японски оръжия.

Ушиба го харесваше, макар вътре в себе си да беше убеден, че младият мъж прави всичко възможно да проявява несъгласие със събеседниците си. Обича да се заяжда, защото по този начин открива какво се крие зад благопристойната фасада на хората, каза му веднъж Кисоко, в гласа ѝ прозвуча странна гордост.

Кен беше един вид социолог, Ушиба често си представяше къщата му като разположена на тайно място огромна лаборатория за странните му експерименти.

— С удоволствие бих останал да си поговорим — промълви министърът. — Тук се чувствам приятно откъснат от външния свят.

— Времето сякаш спира, нали? — кимна Кен и подкара инвалидната си количка по дългия коридор.

Беше красив мъж с издължено лице и топли кафяви очи, в които се долавяше страданието на физически непълноценното човешко

същество. От него се излъчваше особена тъга и това го правеше близък на Ушиба, който познаваше много добре света на болката.

— Но времето извън тези стени неумолимо тече — продължаваше Кен. — Либерално-демократическата партия рухна и едва ли някога ще се нареди сред водещите политически сили в Япония... — направи гримаса и добави: — Слава Богу...

— Тази партия изигра решителна роля за развитието на страната — възрази Ушиба. — На твоє място не бих я погребвал толкова категорично...

— Разбирам топлите чувства, които храните към стария си приятел Йошинори — отсече без колебание Кен. — Но сам знаете къде е в момента този символ на алчното ни минало!

— Йошинори водеше тежки битки на много фронтове, докато ти си все още дете, Кен... Днес Япония е световна сила и това се дължи на хора с неговите възгледи.

— На хора като вас, нали, дайжин?

Ушиба премълча. На моменти Кен беше направо непоносим. Интелектуалният му потенциал беше почти безграничен, никой не можеше да разбере дали наистина вярва в това, което казва, или просто си играе, опитвайки се да провокира спор.

— Тъкмо си приготвях обяд — промърмори Кен и вкара количката си в кухнята. — Ще го споделите ли с мен?

Ушиба кимна в знак на съгласие и остана до вратата, докато Кен сръчно разпределяше суши и гарнитура от зеленчуци в двете чинии. Подаде му едната заедно с бутилка бира, после двамата се настаниха зад овалната маса от тежък бук в ъгъла на кухнята. В тази къща имаше голямо количество странни за Япония мебели, Изтокът и Западът си даваха среща във всяко помещение, хармонията между тях невинаги беше съвършена, но бе неизбежно приемлива...

Известно време се хранеха в спокойно мълчание. Ушиба изпитваше чувство на гордост от факта, че в негова компания Кен се чувства напълно освободен. Младият мъж предпочиташе ролята на наблюдател, а не на пряк участник в човешките взаимоотношения. Това може би се дължеше на вътрешната му несигурност, ролята на наблюдател в обществото все пак беше за предпочитане пред никаква роля...

— Как вървят нещата в любимия ви свят на политиката? — попита най-сетне Кен. — Според мен всеки дайжин трябва да е майстор в тази игра, иначе рискува да изпусне позициите си.

— Честно казано, играта започва да ме уморява — поклати глава Ушиба. — Водят се прекалено много битки на най-различни фронтове...

— Остарявате! — отсече с обичайната си прямота Кен. — Хора с вашите чувства би трябвало да са по-мъдри!

— По-мъдри?

— Трябва да се оттеглите, преди да направите фатална грешка — кимна категорично Кен. — Иначе ще бъдете смазан от собствената си стратегия.

Ушиба потисна инстинктивната си неприязън към тази груба присъда. Успя да си даде сметка, че ако трябва да бъде безпощаден към себе си, в думите на Кен се съдържа твърде много истина. Те просто казваха това, което гордостта му отказваше да приеме.

— Имаш право, разбира се — промълви на глас той и отмести почти пълната си чиния. Апетитът му изчезна, напоследък забелязваше, че се храни два пъти по-малко, отколкото допреди шест месеца. — Когато играта се превърне в бремене, правилата неизбежно се променят. И ловецът рискува да се превърне в дивеч...

— Животните имат способността отдалеч да надушват кръвта — отвърна Кен и натика в устата си голяма хапка риба, примесена с ориз и зеленчуци.

— Помня времето, когато това можеше да се каже и за мен — усмихна се Ушиба.

— Може да се каже и сега, стига достатъчно силно да желаете победата в играта.

Ушиба го погледна с нов интерес. Макар със сигурност да беше прехвърлил четиридесетте, Кен имаше гладко младежко лице и смолисточерна коса, интелектуалните му способности положително бяха толкова големи, колкото и когато е бил двадесетгодишен младеж.

Ушиба изпъна гръб, пренебрегвайки болката, която се зараждаше в стомаха му.

— Човек се ражда със способността да надушва кръвта — отбеляза той.

— Това е вярно — кимна Кен и опразни чинията си. — Тази способност се съдържа в генетиката му и се усилва с майчиното мляко...

Забележката беше доста странна, Ушиба изпита чувството, че Кен има предвид Кисоко... В крайна сметка тя беше сестра на Микио Оками, положително се беше родила със способността да надушва кръвта...

— Няма ли да го довършите? — попита Кен и махна с ръка към чинията му.

Ушиба поклати глава и с удивление загледа как Кен придърпва храната и лакомо се нахвърля върху нея. Даде си сметка, че трябва да бъде снизходителен към този акт на невъзпитание, човекът срещу него все пак рядко влизаше в контакт с обществото.

— И тъй, какво ви води тук, дайжин? — попита с пълна уста Кен. — Очевидно имате нужда от съветите на майка ми. Коя фракция ви трови живота?

— Някой е допуснал грешка — предпазливо отвърна Ушиба. Кисоко знаеше за тайните му връзки с Вътрешния съвет на Якудза, защото беше сестра на Кайшо, но Кен беше съвсем друго нещо. — Опасна грешка, която час по-скоро трябва да бъде поправена...

— Предполагам, че говорите за наказание.

Нищо не убягва от вниманието на този човек, въздъхна в себе си Ушиба.

— Точно така, за наказание — отвърна на глас той. — Но аз не мога да го наложя, защото... защото съм близък с този човек...

— А той заслужава ли наказание?

— Несъмнено.

Кен кимна, сякаш приел присъдата на дайжина за свършен факт.

— Значи трябва да определите това наказание в съответствие с вината...

— Много бих искал да мога — въздъхна Ушиба. — Но главата ми е празна...

Кен помълча зает да довършва храната в чинията на дайжина. После каза:

— Елате горе. Искам да ви покажа нещо.

Взеха малкия асансьор в дъното на коридора и се изкачиха на втория етаж. Там се намираше гимнастическият салон на Кен и

огромната му колекция от древни оръжия. При ремонта на сградата бяха изхвърлени старите прозорци, на тяхно място имаше огромни пана от матирано стъкло, които пропускаха максимално количество светлина, но едновременно с това запазваха напълно вътрешността на помещенията от любопитни погледи. Паркетът блестеше, край една от степите имаше витрини със самурайски мечове, дълги ножове „вакизаши“ за ритуалното самоубийство сепуку, късите ками „танто“ и още ред хладни оръжия, за предназначението на който Ушиба нямаше и най-бледа представа.

Кен приближи количката си до стената, с лекота се повдигна на мускулестите си ръце и се свлече на пода. Кръстоса безчувствените си крака в позиция „лотос“, после започна да се придвижва с помощта на китките си. Мускулите играеха, тялото му се повдигаше и отпускаше като странно махало, движенията изглеждаха леки и непринудени. Но Ушиба знаеше, че това е много далеч от истината.

Кен спря пред редицата „данцу“ от специално дърво. Това бяха специални шкафове за съхранение на катани, изработени по поръчка. Отвори най-горното чекмедже и извади някакъв кръгъл, увит в копринена кърпа предмет. Ушиба пристъпи и коленичи до него, очите му се разшириха от учудване. Предметът се оказа череп, потъмнял от времето и придобил цвета на изпечена глина. Повърхността му блестеше като полирана. Това означаваше, че за него се полагат специални грижи и костта се маже с разтопен восък.

— Това е черепът на Масамото Мусаши — по мое убеждение най-добрият майстор на саби в цялата японска история — прошепна с благоговение Кен. Мусаши беше придобил световна известност с книгата си „За петте кръга“ — истинска енциклопедия на кенджуцу — техниката и стратегията на боя с хладно оръжие, написана някъде в средата на XVII век.

Кен въртеше черепа между пръстите си.

— Знаете ли, че главата на Мусаши е била обработена и продадена от най-близкия му приятел? Просто нямал никакви средства, за да оцелее... — Лъскавата топка продължаваше бавното си движение: — Мародер ли е бил този приятел, или просто жертва на нуждата? А може би е направил услуга на Масаши и е успял да запази спомена за него вечно жив?

Кен изведнъж тикна черепа в ръцете на Ушиба:

— Подръжете го, дайжин. Така ще усетите силата на Мусаши, недосегаема за смъртта и времето... Нали именно в това се крие смисълът на безсмъртието?

Черепът беше неочаквано тежък. Ушиба бавно започна да разбира думите на Кен. Вперил поглед във вдлъбнатините и извивките му, той изведнъж започна да вижда това, което е превърнало мозъка на Мусаши в уникална машина. Забрави болките в поразения си от рак стомах, престана да мисли за близката смърт. Пред него се разкри това, което Кен наричаше съществуване след смъртта. Може би не отговаряше точно на човешките представи, може би беше нещо по-голямо, по-всеобхватно...

— Той ви докосна, дайжин — промълви Кен, без да направи опит да си върне обратно черепа. — И вие чувствате това, което чувствам аз... Когато човек е близо до Мусаши, страданието престава да съществува...

— Така е — прошепна като омагьосан Ушиба.

— Вече няма болка и смърт, времето е спряло...

— Дайжин, вие трябва да накажете Акира Шоза за неговото престъпление — тихо изрече Кен.

За момент, потънал дълбоко в излъчването на черепа, Ушиба не повярва на ушите си. После вдигна глава да погледне Кен и разбра, че грешка няма.

— Но откъде знаеш за него? — смаяно промълви той.

— Интуиция, подкрепена от факти. Преди известно време, не много отдавна, Шоза дойде да се срещне с майка ми. Ако не бях се намесил, тя положително щеше да го убие. Защото е убедена, че той е заповядал екзекуцията на Микио Оками.

— Може би тя знае нещо, което е неизвестно на мен — отвърна Ушиба. Черепът изведнъж натежа в ръцете му и той побърза да го върне на Кен. — Прекалено много хора изглеждат готови да поемат отговорността за един неосъществен акт...

— Но Кайшо не упражнява властта си, нали? Прогониха го. Нима това не е достатъчно?

Ушиба кимна с глава.

— Да, предполагам, че е напълно достатъчно в нашия несъвършен свят — очите му изпитателно пробягаха по лицето на Кен: — Но защо Шоза е искал да се види с майка ти?

— За да разбере какви са били отношенията на Оками с полковник Денис Линеър... И да научи нещо за Коей.

— За Коей? Но защо му е трябвало да...?

— Накажете го! — прекъсна го с тих, но твърд глас Кен. Очите му не изпуснаха полираната повърхност на черепа: — Вие най-добре можете да определите тежестта на наказанието му.

— Главата ми е празна, вече ти казах това...

— Тогава позволете на мен да ви покажа пътя... — топлите очи на Кен бавно се спряха върху красивото лице на Ушиба: — Той е точно пред вас, дайжин... Като черепа на Мусаши. Остава да го видите...

— Но...

— Вашият приятел Танака Гин, главният прокурор на Токио...

По това време на годината Лондон беше безнадеждно затънал във влажна мъгла. От Темза се издигаха гъсти изпарения и бавно се стелеха над Сити и мрачната грамада на Тауър. Сутринта в центъра беше извършен бомбен атентат, известният универсален магазин „Хародс“ беше затворен за посетители заради нови заплахи, отправени от ИРА. Мястото на инцидента — офисът на една от централните банки, беше отцепено от полиция и пожарникари, тежки строителни машини разчистваха отломките, екипи от криминолози се опитваха да определят състава на експлозивите, използвани от терористите.

Мъглата от време на време се вдигаше, но само колкото да покаже грозната голота на дърветата в Хайд парк и Сейнт Джеймс. Тогава на нейно място идваше ситен дъждец, който сякаш нямаше намерение да спре. Лондончани обаче не обръщаха внимание на противното време, черните куполи на чадърите им блестяха като токущо закупени скаутски униформи и маркираха спокойното им придвижване по мокрите улици, задръстени от коли. Нищо на този свят не беше в състояние да ги учуди и разколебае, всеки вършеше работата си с типичната британска невъзмутимост.

Но въпреки самобитността на Лондон и неговите жители, все по-голяма част от града придобиваше американски вид. Дори Пикадили Съркъс — най-английската част на столицата, беше запълнена с магазини за американски стоки, натрапчивата им реклама по нищо не отстъпваше на тази, която връхлита върху купувачите в Ню Йорк.

Преди години бледа и безлична, с всички признаци на сурогат, днес тя живееше пълноценен живот и действаше наистина зашеметяващо.

Веспър отново успя да изненада Кроукър. Вместо да отиде направо в Хамърсмит, където се намираще централата на „Малъри Ентърпрайзис“ и накъдето я очакваше да се насочи Кроукър, тя взе такси от летище Хийтроу и потегли за Белгрейвия. Слезе на Кингс роуд и тръгна пеш по посока на площад „Ийтън“. От масивната сграда, в която влезе, се разкриваше великолепна гледка към църквата „Холи Тринити“, издигаща се в северната част на площад „Слоун“.

На Хийтроу за малко да я изпусне. Преди да се отправи към въртележката за багажите, Веспър се отби в тоалетната. В ръката ѝ се поклащаше само ръчният багаж — квадратно куфарче „Самсонайт“ с обикновени размери. Десет минути по-късно се появи отново и Кроукър я позна само защото си отваряше очите на четири. На главата ѝ имаше червеникава, дълга до раменете перука, кафявите контактни лещи бяха изчезнали, яркосините очи отново грееха върху съвършения овал на лицето ѝ. Гримът ѝ беше в стил тежък гръндж — виолетово червило, дебел пласт чернилка по клепачите, дълги изкуствени мигли. Ярочервеното шалче си стоеше на мястото, но в замяна на това обувките и бяха изчезнали, сменени от дълги до над коляното ботуши. Блузката висеше свободно над къса черна поличка, която едва прикриваше горната част на бедрата ѝ. Наведе се да вдигне багажа си от въртележката, гледката беше такава, че мъжете зад нея за малко не получиха удар.

Тук федералната значка на Кроукър не означаваше нищо и това беше един сериозен проблем. От опит знаеше, че не бива да я размахва насам-натам, тъй като това несъмнено би му донесло неприятности. Лондонските полицаи никак не обичат разни цивилни янки да им се мотаят из района. За момент почти съжали, че отказа помощта на Гадняра. Но разчиташе на една стара своя връзка и възнамеряваше да я използва. Преди години се беше запознал с един старши инспектор от Ню Скотланд Ярд, на когото помогна да идентифицира опасен престъпник, а след това и да го екстрадира от Ню Йорк.

Името на този човек беше Том Мейджър, Кроукър така и не устоя на изкушението да го нарича „майор Том“^[1]. Зад гърба му, разбира се... Мейджър беше човек с едро телосложение и приближаваше петдесетте. Имаше хладно и затворено лице, украсено от

гъсти, подстригани на черта мустаци. Приличаше на бивш боксьор и на практика се оказа, че наистина е бил такъв по време на службата си в армията. Когато се появяваше, усмивката му беше изключително сърдечна и коренно променяше цялата му заплашителна осанка. Беше вечно жаден и консумираше бира в такива количества, че дори Кроукър го зяпаше с отворена уста. Другата му слабост бяха сандвичите-джобчета, запълнени с месо, зеленчуци и подправки.

Нямаше го в сградата на Ню Скотланд Ярд, но когато Кроукър се представи на униформения сержант в отдела му, той беше любезен да му даде един адрес на Флъд стрийт в Челси.

С неудоволствие взе едно от прекалено скъпите лондонски таксито, макар че отново можеше да харчи парите на сенатора Дидалъс. Направи го само защото метрото не стигаше до Челси, а за американец като него разписанията на лондонските автобуси представляваха пълна загадка.

Флъд стрийт, както и се очакваше, беше уличка в близост до брега — там, където Челси и Темза размесваха водите си. Вероятно поради относителната трудност на достъпа до този квартал Челси беше останал горе-долу единствената част на Лондон с истински удобните английски домове, чиято слава се беше разнесла някога по целия свят...

Откри Том Мейджър начело на екип сапъори, които копаеха в предния двор на една от типичните за квартала удобни къщички. Наемателят решил да засади няколко борчета и изведнъж открил заровен труп. Върху купчината червеникава пръст бяха акуратно подредени коренчета от ириси и карамфили, в съседство беше разпънат голям найлон. Върху него бяха наредени човешки кости, скелетите бяха три.

— Нищо чудно, че цветята са страхотни — промърмори един от полицаите в близост до Кроукър.

Мейджър беше клекнал до найлоновото платно и внимателно отстраняваше калта от един череп, използвайки върха на писалката си. Зад него полицейският фотограф щракаше със светкавицата си.

— Томас!

Мейджър раздражено вдигна глава. Видя Кроукър и на лицето му се разля широка усмивка:

— Господи, Исусе! Я виж кой се е надигнал от гроба! — Двама от сапъорите любопитно вдигнаха глави, после отново се заеха с работата си. — Какво те води в слънчев Лондон, стари приятелю? — ръката му почти премаза пръстите на Кроукър: — В друг сезон щеше да бъде истинско удоволствие!

— Страхувам се, че идвам по работа.

Мейджър го огледа от главата до краката и разочаровано изсумтя:

— И не ми носиш поне един сандвич-джобче, нали?

— Съжалявам — поклати глава Кроукър. — Нямахше да го пуснат през митницата.

— Всичко е наред, приятел — засмя се Мейджър. — И без това холестеролът ми отдавна е надхвърлил допустимите граници. Моят кардиолог мисли, че това се дължи на стрес, ама аз си знам колко сочни бифтека и пържени дробчета съм излапал! — ръката му се насочи към човешките останки върху платното: — Я хвърли едно око! Да си припомниш какво може да направи човек на ближния си...

Приблужи се един от сапъорите.

— Приключихме с огледа на съседните парцели — докладва той. — Сега какво да правим?

— Идете да се наспите — махна с ръка Мейджър. — Утре сутринта, точно в девет, искам наемателят да е в канцеларията на районния прокурор на Лейкън стрийт. Ясно? Ще бъда там още в осем, трябва да подкова онова копеле, иначе случаят ще стане отвратителен...

— Какво възнамеряваш да му предложиш?

— Само най-необходимото. Възложиха ни случая, защото един от труповете е на чужденец... — Мейджър се извърна към Кроукър и поясни: — Извикаха ме по тъмно и оттогава насам не съм спрял да се ровя в тая гробница... По-малко стрес, а? Моят доктор трябва да си е изгубил акъла!

— Виждам, че си затънал до гуша, Том — въздъхна Кроукър. — Все пак ще те помоля да ми отделиш минута-две... Трябва ми помощ.

— Тъй, тъй... помощ, значи... Няма да стане, ако не му ударим по едно, приятел... Най-близката кръчма е на Кингс роуд. — Мейджър разтърка очи и сладко се протегна: — Добре, че дойде. Иначе кой знае кога щях да се сетя за почивка... А мозъкът започва да буксува, когато го мъчиш с едно и също в продължение на часове... — Каза на един от

сапъорите къде може да бъде открит, после кимна на Кроукър и двамата поеха по Флъд стрийт.

— Имаш ли къде да нанкаш?

— Току-що пристигам, все още не съм ангажирал хотел...

— Дърво без корен, а? — усмихна се Мейджър. — Съвсем типично за теб, Люис...

Той беше единственият човек, който го наричаше Люис. Дори баща му се беше обръщал към него единствено с Лю. Стигнаха Кингс роуд и свърнаха надясно.

— Ако искаш, можеш да се нанесеш при мен — предложи Мейджър.

— Не, братле, не искам да притеснявам жена ти...

— На твое място не би ми пукало, старче. Мойра се изнесе преди повече от две години...

— Съжалявам, не знаех.

— Такава ми е шибаната работа — сви рамене Мейджър и блъсна вратата на кръчмата. Посрещна ги познатата миризма на бира и тютюнев дим. — Човек не може да бъде женен едновременно за шибаната си работа и представител на нежния пол, нали? — сви рамене: — Най-честото й оплакване беше, че предпочитам телефона пред нея... И имаше право... Мъчно ми е за нея, но честно си признавам, че за шибаната работа щеше да ми е мъчно повече.

Настаниха се на дървена маса, потъмняла от времето и бирата, разливана върху нея. Мейджър поръча наливна бира ейл. Мезето се състоеше от ролца мазни кренвирши и пай, Бог знае защо наречен „овчарски“. Кроукър затвори очи и направи опит да потисне бунта на стомаха си.

После започна да разказва. Обясни кого следи, причините си спести почти изцяло. Задоволи се да каже, че работи по разкриването на международна мрежа за търговия с оръжие. Тази версия имаше двойното предимство да бъде близо до истината и да представлява особен интерес за Мейджър, който, извън помощта, предлагана на градската полиция при разкриване на масови убийци, обикновено се занимаваше с търговците на оръжие, превърнали Лондон в главна отправна точка за клиенти от Близкия изток.

— Площад „Ийтън“ е баровско място — промърмори Мейджър, когато Кроукър му съобщи за адреса, на който се беше установила

Веспър след пристигането си в града. Разбира се, не спомена нищо за смяната на дегизировката ѝ. — Там се търкалят многото мангизи... — Мейджър замълча, за да преглътне голямо парче овчарски пай, после попита: — Значи тази жена е замесена с американска компания на име „Моргана“, така ли?

Кроукър кимна.

— А тя пък е свързана с „Малъри Ентърпрайзиз“ в Хамърсмит... Според счетоводните книги се занимава с доставки на оръжие, и то право от складовете на Чичо Сам, макар да се твърди, че те били затворени като патешки задник...

Мейджър отпи едра глътка бира и се замисли. Мълча толкова дълго, че Кроукър изгуби търпение:

— Какво има, Том?

— Мисля си... — промърмори Мейджър и вдигна очи към приятеля си: — Странно, много странно...

— Какво?

— Имената на компаниите. „Моргана“ и „Малъри“... Идва ми наум една стара легенда... Моргана е била сестрата на магьосника Мерлин и също е притежавала магически умения... Но те били поблизо до природата, произхождали от друидските традиции. Тази легенда има стотици интерпретации, но най-известната е „Смъртта на крал Артур“, написана от сър Томас Малъри. Малко хора знаят, че този благородник си е падал по незаконните операции. Бил е джебчия и измамник, а накрая станал и убиец. Книгата си написал в затвора... — Мейджър млъкна и учудено изгледа приятеля си: — Какво ти става, бе, момче?

Кроукър беше бял като платно, тежката храна се беше превърнала на оловна топка в стомаха му.

— Къде според легендата на Малъри е бил дворът на крал Артур, Том? — напрегнато попита той.

— В Камелот, разбира се.

— А тайната му империя?

— Авалон — отвърна Мейджър. — Някакъв фантастичен град, плуващ в мъглата... Според мнозина това бил градът на друидите и родното място на Моргана. Защо питаш?

Умът на Кроукър бясно препускаше, рационалното у него трудно се справяше с предположенията на интуицията. Спомни си думите на

Джон Джей Аркам, че образованието на жена му било поето от някаква фондация „Авалон“... *Също като в крал Артур...*

— Партньорът ми разследва една друга компания, която също е в незаконния бизнес с оръжие — промълви той. — Част от международен картел, който се управлява съвместно от американската мафия и японската Якудза... — очите му се заковаха в лицето на Мейджър: — Но най-лошото открихме миналата година — оказа се, че в далаверата са забъркани и американски правителствени служители... Името на втората компания е „Авалон ЛТД“, досега живеех с чувството, че „Авалон“ и „Моргана-Малъри“ са конкуренти...

— А май ще се окаже точно обратното — поклати глава Мейджър. — Всички са част от една гигантска организация!

Крукър знаеше, че развръзката е близо. Откакто Оками мина в нелегалност, той непрекъснато насочваше него и Никълъс към „Авалон ЛТД“. Защо? Отначало Крукър мислеше, че „Авалон“ е компания на „Годайшу“. После, когато се натъкна на „Моргана“, реши, че Оками и Голдони са създали свой собствен канал за търговия с оръжие, а целта им е да докарат „Авалон“ до фалит. Сега, когато разбра, че всички тези компании са под ръководството на една и съща сила, той неволно бе длъжен да се запита кой тогава прави опит да се намести на пазара с незаконно оръжие. Най-очевидният отговор беше: „Годайшу“. Това обясняваше защо Оками ги тласка към „Авалон“. Никълъс спомена, че е бил убит Винсънт Тин — представител на неговата компания в Сайгон. Убиецът бил някой си Рок, а човекът, който отмъкнал трупа от моргата, бил якудза и се представил като служител на „Авалон“ с фалшив адрес в Лондон. Сега вече ставаше ясно, че „Годайшу“ поддържа тесен контакт с Рок и неговия Плаващ град.

Но, до убийството си в края на миналата година, шеф на американския клон на „Годайшу“ е бил Джони Леонфорте. Кой тогава продължава да ръководи потоците крадено оръжие от Пентагона, включително и модерните прототипове, разработвани в АМОП? Несъмнено това е човекът, назначил Леонфорте на поста му и пряк ръководител на Агенцията: сенаторът Ричард Дидалъс.

— Не знам.

Прегърбената старица пълзеше по покритата с огладени камъни пътечка, ръката ѝ се повдигна към въжето, задвижващо малките камбанки на входа на храма.

— А и да знаех, пак нямаше да ви кажа.

Старицата плесна с ръце да събуди духовете на шинтоисткия храм и започна да се моли.

— И двамата сте мъртви! — изръмжа Дзао, местейки блесналите си от гняв очи от Таши към Никълъс и обратно. — Нямайте никаква представа с кого... — изведнъж млъкна и зяпна от изненада, долната му челюст смешно увисна. Таши беше придърпал ръкава на ризата си и отдолу блесна изящно оцветената татуировка „иризуми“.

Дзао бавно се взря в лицето на Таши. Беше седнал на един стол, ръцете му бяха здраво завързани на гърба.

— Няма значение кои сте! — избухна той, лицето му се разкриви от омраза. — Тук, в Киото, управляваме ние! Пет пари не давам за чужденци като вас!

Никълъс се отдръпна от прозореца, хвърли кратък поглед към Таши и двамата се уединиха в далечния ъгъл на помещението. Намираха се в хотел, който даваше стаи за час или два, никой никого не разпитваше, документи не се изискваха. Грозната бетонна кутия се издигаше в една от тесните улички на квартала Гнои и рязко се отличаваше от приятните къщи и ресторантчета около красивия парк с шинтоисткия храм в средата.

— Така няма да стигнем доникъде — прошепна Никълъс. — А и времето работи срещу нас.

— Прав си — въздъхна Таши. — Можеш да бъдеш сигурен, че хората му вече са се организирали и претърсването на града е започнало. А ако са информирали и оябуна му...

Никълъс знаеше какъв е недоизреченият край на фразата. Ако се докаже, че Таши е замесен в отвличането на Дзао, това положително ще доведе до открита битка между него и оябуна на този тип.

— Той знае, че времето работи за него — каза Никълъс. — Затова трябва да изцедим каквото можем и да се омитаме, преди да са ни надушили войниците му!

Таши приближи лице до неговото и едва чуто прошепна:

— Не се безпокой. Ще ни каже всичко, което искаме да знаем. А после няма дори да си спомня, че е разговарял с нас...

Обърна се и пристъпи към Дзао. Спря на крачка от него, с отпуснати покрай тялото ръце и леко разкрячени крака. Пръстите му леко се присвиваха и отпуснаха, дишането му стана дълбоко и равно. Дзао го гледаше както се гледа луд.

Никълъс ясно усети психическото напрежение, имаше представа какво се готви да стори Таши. Но едва когато японецът започна да издава напевни и монотонни звуци, той си даде сметка на какво ще присъства...

Беше сигурен, че вижда в съзнанието си двата могъщи потока — единия светъл, другия тъмен, — които започнаха да струят около него и сякаш всеки миг щяха да се слоят. Това бяха Акшара и Кшира — двата коренно противоположни фундамента, върху които се крепеше великото изкуство Тао-тао. Пред очите му се появи блестящата сфера „куи“ — дълбоката същност на Тао-тао. Във вътрешността ѝ се преплитаха светлата Акшара — пътеката, която му беше до болка позната, и Кшира — нейната тъмна противоположност, мрачна и заплашителна. Сърцето му замря, най-ужасните му кошмари се превръщаха в действителност. Защото добре знаеше какво представляват черните точки по повърхността на Кшира. Канзацу — неговият учител и враг, беше посял коварните семена на Кшира в познанието на Акшара, сега тези семена даваха своите плодове и заплашваха да го унищожат, да експлодират като бомба със закъснител... Можеше да се спаси само ако съумее да обедини светлината с мрака, да ги слее в едно цяло. Сега, веднага!

Стоеше като омагьосан, не можеше да се помръдне. Беше сигурен, че става свидетел на „шукен“. Таши се оказа човекът, който владее до съвършенство двете части на Тао-тао и притежава Силата на Просветлението! Никълъс мечтаеше да овладее тази сила с помощта на Микио Оками, но Кайшо беше изчезнал твърде бързо и неочаквано...

„Шукен“. Сферата „куи“ бавно променяше оцветяването си, Таши внимателно докосваше „корьоку“ и се наливаше със Силата на Превъзходството. Монотонните псалми продължаваха да звучат, въздухът в стаята се превърна в лепкаво вещество с непознат състав. Дзао все още не усещаше нищо. Клепачите му потрепнаха и се затвориха, дишането му стана дълбоко и равно. Никълъс почувства как мозъкът му напуска състоянието алфа, после преминава в делта и тета...

Тогава Таши му направи знак да повтори въпросите, на които не бяха получили отговор. Дзао говореше, сякаш беше буден и съвсем нащрек. Не беше в транс, не беше и хипнотизиран. Никълъс разбра, че съзнанието му е потънало в бавно въртящата се сфера, която нито можеше да види, нито да усети. Вътре цареше мир, блестящите потоци на Акшара и Кшира вече бяха едно обединено цяло, враждата помежду им сякаш никога не беше съществувала. В резултат Дзао вярваше на това, в което Таши искаше да вярва. Може би мислеше, че спи и сънува или пък, че разговаря направо с В. И. Павлов. Това беше без значение. Разказа им всичко — как Павлов го е намерил в „Нингиоро“, как го е завел у дома си, а на другия ден го откарал там, където пожелал да бъде... Имена, адреси, контакти... Нищо не беше пропуснато.

Най-накрая Никълъс приключи с въпросите и Таши прекрати напевния си псалм. Сферата „куи“ бясно се завъртя, после се пръсна на хиляди блестящи парченца и изчезна.

Никълъс и Таши си размениха продължителен поглед над отпуснатото тяло на Дзао, някаква странна искрица пробяга помежду им.

После излязоха. Оставиха вратата открената, така бандитите по-бързо щяха да открият похитения си водач.

Сейко гледаше фигурите на Никълъс и Таши, плъзнали се безшумно от входа на грозния хотел. Беше облечена в дълъг до глезените шлифер, през рамото си беше преметнала голяма чанта. Стоеше в сянката на шинтоисткия храм и двамата не я забелязаха. Крачеха забързано, от фигурите им лъхаше някаква непонятна близост, която я раздразни. Ревнуваше психическото родство, установило се неусетно между тези мъже, чувстваше се обидена, че са я оставили настрана от най-главната част на операцията само защото е жена. Може би разпитът на Дзао е бил нещо твърде опасно, за да ѝ позволят да присъства на него...

Отлепи се от сянката на храма и тръгна към хотела. Бавно изкачи стълбите, оглеждайки всяка врата. Една беше открената, зад нея Дзао напразно се мъчеше да освободи китките си от здравето въже. Видя сянката ѝ на вратата и рязко се обърна.

— Ти коя си?

Тя не отговори. Стоеше на прага и спокойно го наблюдаваше.

Върху лицето на Дзао се появи крива усмивка.

— Хей, сладурче, имам си известни затруднения... — смени тона той. — Какво ще кажеш, ако вземеш да ми помогнеш мъничко, а? — краката му се разтвориха: — Нали затова си дошла? Хайде, свърши си работата, а после си отивай... — Усмивката му се превърна в озъбена гримаса: — И кажи на онези типове, дето те працат, че номерът им няма да мине!

Тя пристъпи към масата и остави чантата си.

— Но коя си ти, да те вземат мътните? — изръмжа Дзао. — Аз познавам всички курви на Киото, но тебе за пръв път те виждам!

Очите му се изцъклиха от учудване. Жената беше отворила чантата си и бавно навличаше тънки хирургически ръкавици. Бандитът млъкна. Гледаше я като животинче, попаднало под хипнозата на отровна змия.

Ръцете ѝ потънаха в голямата чанта и започнаха да търсят нещо.

— Ти май не си проститутка, а? — промърмори най-накрая Дзао.

— Аз съм лекар — отвърна Сейко и го възнагради с хладна усмивка.

— Лекар ли? — учуди се той, думата произнесе така, сякаш за пръв път я чуваше. — Не ми трябва никакъв лекар!

— Като привърша, положително няма да ти трябва.

— Какво означава това? — неспокойно попита той, очите му се заковаха върху чантата.

Лицето му представляваше интересна гледка, когато ръцете ѝ най-сетне се появиха над разтворения цип. В едната от тях имаше дълъг и тънък цилиндър.

— Спринцовка! — прегракнало изръмжа Дзао. — Какво си намислила?

— Не се безпокой, нищо няма да усетиш — усмихна му се Сейко. — Вовеки веков...

Дзао направи опит да се отдръпне, столът му почти се прекатури.

— Задръж краката си разтворени, скъпи...

— Не ме докосвай! — изрева Дзао и стисна коленете си.

Сейко спря със спринцовката в ръка, на лицето ѝ се появи израз на недоволна учителка.

— Какво ти става?

Част от куража на Дзао започна да се възвръща.

— Ако ме убиеш, моите хора непременно ще те открият — изръмжа той. — Както и приятелчетата ти, които сигурно чакат навън...

— Да те убия ли? — усмихна се Сейко. — Защо трябва да те убивам? Ти наруши дадената дума и вече не си мъж... — пристъпи крачка напред и насочи спринцовката: — Сега ще ти направя една инжекция на простатата, така че наистина няма да се чувстваш мъж...

— На простатата ли? — облеци се Дзао. — Но защо?

— Няма да е зле да си спомниш за последния път, когато си правил секс, скъпи — сладко му се усмихна Сейко. — Защото това ще ти остане, когато приключи с теб... Един спомен...

— Не! — изрева могъщо Дзао, дори лампионът над главата му се разклати. — Няма да направиш това!

— Не зная дали си готов, но аз идвам!

После, след като скованият от ужас бандит й разказа всичко за В. И. Павлов, тя бавно прибра металния цилиндър с чернилка за мигли в джобчето на голямата си чанта и я преметна през рамо.

[1] Игра на думи — в превод мейджър означава майор. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВИЕТНАМСКИТЕ ПЛАТА | ЛОНДОН

— Изгубих още едни...

— Няма значение — отвърна Рок, вперил поглед в камерата от отработен уран-238. — Там, откъдето идва, има още купища като него...

— Господи, станаха вече двадесет! — въздъхна Абраманов и мрачно го погледна. — Щитът-чудо на Павлов изобщо не действа! — Беше облечен в облекло с оловно покритие, на ръцете му имаше дебели гумени ръкавици.

— Не съм особено изненадан — изръмжа Рок. — Вече не помня кога за последен път вие, руснаците, сте направили нещо свястно!

Абраманов поклати глава.

— Не ме разбираш. Този елемент 114 е по-мръсен от всички изотопи, с които някога съм работил...

— Какво искаш да кажеш? Нали обеща, че реакцията по разпадането ще бъде абсолютно чиста?

— И наистина ще бъде. Но в състоянието, в което се намира, този изотоп е наистина смърт! За да бъде осъществена реакцията, той трябва да бъде вкарван и изкарван от камерата многократно. И именно по време на този процес се получава изтичането... — Абраманов притеснено се размърда и вдигна глава: — Какво... какво мислиш да правиш с онзи, облъчения?

Рок втренчено го изгледа, устните му подигравателно се присвиха. Постоя така достатъчно дълго, за да накара Абраманов да потръпне от притеснение, после пронизително изсвири няколко такта от „Изгаси този пожар“ на Би-Боп Дилакс.

— Каквото съм правил и с онези преди него — изръмжа най-сетне той. — Ще го обеса с главата надолу отатък оградата, за назидание на местните. Отпадъците трябва да се използват...

— А аз ще трябва да обучавам някой нов — поклати глава руснакът. — Времето няма да ми стигне...

— Ще работиш на две смени! — гневно проблеснаха светлите очи на Рок. — До петнадесети март имаме само десет дни! Дотогава

„Факел“ трябва да е готов!

— Не зная дали този срок е реален — промърмори Абраманов.
— Не знаех, че ще изгубя толкова много хора...

Рок го сграбчи за яката с такава сила, че зъбите му болезнено изтракаха.

— Докторе! — заплашително изръмжа той. — Не съм ти спасил живота, за да се подиграваш с мен! Извадих от морето скъпоценния ти товар, доставих ти всичко, което поиска! Сега е твой ред!

— Но аз нямах никаква представа за този противен елемент 114! Едва ли бих...

— Можеш да ми спестиш лицемерните си дрънканици, докторе! Наслушах се на глупостите, които може да роди дребнавото ти мозъче! Цял живот въртиш един и същ номер и той винаги е минавал... И знаеш ли защо? Защото тук, в тая научна гробница, на теб ти е хубаво... Дадох ти това, за което цял живот си мечтал! Нещо, което никога не си имал при някогашните си съветски господари. Те са ти натискали главата в калта, защото си евреин. Ако не беше си намокрил гащите край Виетнам и беше успял да се добереш до Щатите, тамошните управници щяха да ти промиват мозъка най-малко година и пак нямаше да ти имат доверие. А тук имаш всичко, добре ти е и ти прекрасно го знаеш! Защото аз пет пари не давам какво представляваш като човек. Знам само, че си едни шибан гений в своята област и това ми стига!

— Но аз имам и съвест! Не мога да спя от ужасните кошмари! Последиците от този проект могат да...

— Направи каквото трябва, докторе! — отсече Рок и се изправи.
— Кошмарите запази за себе си. В противен случай приказката ще свърши и всичко това ще изчезне. Искаш ли го?

— Аз... — Абраманов вдигна глава, после тежко въздъхна: — Не, не го искам...

Колко лесно се манипулират хората, доволно се усмихна в себе си Рок.

— След десет дни „Факел“ трябва да бъде взривен! — категорично приключи той. — Никога не съм просрочвал дата на уговорена доставка, нямам намерение да го правя и в бъдеще!

Остави Абраманов да работи върху финалната фаза на проекта „Факел“ и напусна двуетажната сграда на лабораторията. Пред очите

му се разкриха бараки, складове и помощни сгради, заобиколени от десетметрова стена от дебели дървени трупи, побити върху основа от бетон, висока още два метра... Над стената доминираха кулите на охраната, а въоръжените мъже в периметъра бяха толкова много, че създаваха впечатлението за военен лагер.

Рок спря до клетката. Беше висока около метър и осемдесет, ширината и дължината ѝ не надминаваха метър и двадесет, а изработката беше заимствана от бойците на Виетконг. Беше направена от втвърдени на огън бамбукови пръти, свързани с найлоново въже и здрави кабели. Затвореният вътре човек беше обречен на бавна и мъчителна смърт, лишен напълно от храна и вода. Провинението му беше, че се е опитал да измъкне около килограм полурафиниран опиум извън стените на Плаващия град, а липсата му прикрил с оправданието, че материалът е бил унищожен от прекомерно голямо количество сярна киселина.

Рок мрачно гледаше проснатото на спечената земя тяло. Човекът нямаше сили да стои изправен, вонята беше ужасна. Но задоволството на Рок беше предизвикано от безумния блясък в очите на нещастника. Тънкостите на мъченията беше усвоил от До Дук. Между двамата се беше установила рядко срещана близост, споделяха дълбоко интимни ритуали, насладата от убийството... Но До Дук вече го нямаше. Никълъс Линеър го уби... Този човек означаваше много за Рок, много повече от съпруга или приятел... Едва ли някой можеше да го проумее... Всеки път, когато мислеше за Никълъс Линеър, Рок имаше чувството, че е на прага на лудостта. В главата му се появяваха безумни идеи, смъртта размахваше черните си криле. Даваше си ясна сметка, че този човек е опасен, но това само стимулираше безумието му, караше го да мисли за най-изтънчените мъчения, на които беше присъствал редом с До Дук.

Приклепна до стената на клетката, пъкна ръка между бамбуковите пръти и стисна гърлото на изтощения човек. Опиваше се от лудостта в очите на умиращия, отново чувстваше присъствието на До Дук, внезапно оживял и приклепнал до него...

Най-накрая въздъхна и се изправи. Обърна гръб на осъдения и се насочи към една сграда на няколко метра от лабораторията. Влезе в офиса и се отпусна на кожения стол с подвижна седалка. Изпитваше истинско облекчение да бъде по-далеч от климатичните инсталации.

Близо двадесет години в джунглата бяха достатъчни, за да изтънеят кръвоносните му съдове. Протегна ръка и включи стереоуредбата, от мощните тонколони се разнесе оглушителният рок на Пинк Флойд... „Арнолд Лейн“, един от първите хитове на състава. Ранните неща винаги са най-добрите, помисли си Рок и започна да приглася на вокалиста.

— Май имаш неприятности с него — разнесе се един глас от противоположния край на помещението.

— С кого?

— С Абраманов.

Рок се завъртя заедно със стола си. Преди години в този стол беше седял генерал с четири звезди на пагоните и беше издавал безсмислени заповеди в една безумна война... Сега столът беше собственост на Рок, издаваните от него заповеди бяха далеч по-смислени...

— Абраманов ще се справи.

— Навреме?

— Да.

— Имаме клиенти, които не бих искал да разочаровам.

— Не е нужно да ти напомням, че *един-единствен* клиент ние нямаме право да разочароваме! — троснато отвърна Рок. — Не се безпокой, всички ще бъдат доволни...

Настъпи продължително мълчание. В кратките паузи между парчетата на рок групата се чуваше птича песен, ярката светлина на тропическото слънце се промъкваше през спуснатите бамбукови транспаранти на прозорците и превръщаше вътрешността на стаята в нещо подобно на тигрова кожа. Въздухът тежеше от миризмата на пот и машинно масло.

— Мисля, че започваш да омекваш — обади се мъжът, скрит в сянката до стената.

Рок присви очи и погледна неясната фигура. С течение на годините тя му беше станала близка, далеч по-близка от фигурите на момичетата, с които спеше.

— Говориш глупости — усмихна се той.

— Тъй ли? А защо пусна Нийгата?

— Не съм го пуснал, измъкна се сам... Но вече беше луд и умираше от лъчева болест. Защо да си губя времето в преследване? Не

е стигнал далеч, костите му отдавна трябва да са оглозгани някъде из джунглата...

— Не трябваше да се бъркаш в оная работа, която стана в тунелите на Ку Чи — размърда се фигурата.

— Господи, не ми напомняй за тази кучка! Знаеш ли какво означава *Бей*? Седмица. Била е седмото дете в семейството си — онова, което е обречено на нещастие. Чукаше се с гадното копеле Винсънт Тин и заслужаваше да умре!

— Но смъртта ѝ накара Линеър да се включи в играта — щракна с пръсти фигурата. — Той я възприе като лично предизвикателство — както те бях предупредил... А после допусна още една грешка. Не биваше да използваш Делакроа за отстраняването на Линеър. Той все пак ти беше *клиент*!

— Използвах го именно защото ми беше клиент — отвърна Рок и усили музиката. — Работеше за своя сметка, никой не би могъл да го свърже с нас... Не разбирам защо повдигаш този въпрос, нали и ти беше съгласен с операцията?

— Беше грешка.

Рок скочи на крака, лицето му потъмня от притока на кръв, белезите му станаха още по-отчетливи.

— Я стига глупости! — изрева той. — Грешка е, защото не се получи, нали? Престани да ми пробутваш ревизионистичните си номера, знаеш, че няма да минат!

— Но местните добре знаят как стоят нещата...

— Нищо не знаят тия тъпащи! — презрително изсумтя Рок. — Всеки може да им промива мозъците!

— Поуката от грешките едва ли може да се нарече промиване на мозъци — държеше на своето събеседникът му. — Тя по-скоро е възможност за свободно изразяване на личното мнение.

— Историята не е лично мнение, приятел — хладно процеди Рок. — Тя е спомен за определени факти.

— Така ли? Дали в такъв случай спомените на генерала, в чийто стол седиш, ще бъдат идентични с твоите, особено когато става въпрос за Виетнамската война?

— Нямам намерение да споря по този въпрос — размаха ръце Рок. — Той не е съществен и едва ли заслужава вниманието ни... — стана на крака и добави: — Трябва да вържем още един...

— Още един? Господи, май е време да си обличам оловната пижама!

Рок отпрати мрачен поглед към тъмния ъгъл на стаята.

— Не си прави майтап с неща, които наистина могат да се случат — предупреди той.

— Не ми харесва мисълта, че Тимъти Делаacroa се мотае някъде из Сайгон...

— Не се безпокой, той няма да говори с никого.

— Да не би да си му зашил устата? Това би било точно в твоя стил!

Рок нарами вечния си гранатомет, взе от масата навито на руло въже и пристъпи към вратата.

— Знаеш ли, напоследък просто не мога да те позная... Когато за пръв път те срещнах, бях убеден, че скоро ще се претопиш в местните... Но сега виждам, че съм сгрешил. Шибаните френски философи са ти размътили мозъка, крайно време е да престанеш да четеш глупавите им книги! — сви рамене, от устата му се откъсна лека въздишка: — Майната му! Много вода изтече, откакто се криехме из горите на Лаос, променили сме се и двамата...

— Ти не си — поклати глава фигурата и намали звука на стереоуредбата. — Проблемът ти е, че продължаваш да живееш извън времето... Все още си Рок Дивака, продължаваш да живееш така, както си живял през седемдесетте години... Време е да се събудиш, приятелче, сега сме в деветдесетте! И играта е съвсем друга!

Рок отвори вратата, на лицето му грейна широка усмивка. Започна да си подсвирква „Дай ми подслон“ на Ролинг стоунс, после, с изненадващо мелодичен глас, изпя припева:

*Войната, деца, е само
на изстрел разстояние от нас.
Само на изстрел...*

В късния нощен час площад „Ийтън“ беше тих и спокоен като гробница. Суграшицата покриваше тротоарите на Кингс роуд и

потропваше по покрива на колата, която Кроукър взе на заем от Мейджър. Последната пресечка измина със загасени светлини, мислите за Веспър изпълваха душата му с тревога. Ако тя действително управлява компанията „Моргана“, тесните ѝ връзки с „Годайшу“ не подлежат на съмнение. Както и фактът, че главен координатор на действията на „Годайшу“ в Америка е сенаторът Дидалъс.

Сгушил глава в раменете си, Кроукър свърна зад ъгъла и се насочи към внушителната пететажна сграда с колонада над входа. Поколеба се само миг, после изтича нагоре по стълбите и натисна звънеца.

От компютъра на Мейджър разбраха, че собственица на тази сграда е възрастна жена, която е болна от емфизем и отдавна живее в провинцията. С помощта на пейджъра си Мейджър откри свой познат — агент на недвижими имоти. От него научи, че къщата е обявена за продан и в момента е празна. Нямаше смисъл да го убеждават в обратното.

След доста дълго чакане вратата леко се откряна, в процепа се появи лицето на младо момиче с къса коса и ярки сини очи.

— С какво мога да ви помогна? — зад гърба ѝ се виждаше част от входното антре, покрито с мраморни плочи, на стената беше окачен кристален аплик.

— Май съм се изгубил — смутено промърмори Кроукър и забързано извади предварително подготвената улична карта на Лондон. — Търся едно място... момент... А, ето... Ийтън Теръс...

— Лошо са ви упътили — отвърна момичето. — Тук е площад „Ийтън“.

— О, по дяволите! — промърмори Кроукър и загрижено погледна часовника си. — Далеч ли е? Закъснявам за среща!

— Не. Имате ли превоз?

— Искате да кажете кола? Не, току-що освободих таксито... — очите му се вдигнаха към мрачното небе, от гърдите му се откърти тежка въздишка: — Дали ще е удобно ако използвам телефона ви да си поръчам друго?

Ярките очи го подложиха на бърза, но внимателна преценка.

— Почакайте тук — каза момичето и сложи веригата на вратата.

Кроукър изчака токчетата ѝ да заглъхнат по мраморния под, после извади ролка изолационна лента и бързо сложи една лепенка върху дупката, в която влизаше езичето на бравата.

Момичето се върна след броени секунди.

— След малко таксито ви ще бъде тук — сухо съобщи тя и затръшна вратата още преди да чуе смутените му благодарности.

Кроукър се спусна обратно по стълбите, сгуши се в яката на палтото си и зачака таксито. Не знаеше дали момичето с ярките очи го наблюдава, но не смееше да рискува. Когато колата се появи, той отвори вратичката и още преди да седне, нареди на висок глас да бъде откаран на Ийтън Теръс... След една пресечка спря колата, плати на шофьора и забърза обратно. Този път изкачи стъпалата отстрани, избягвайки осветеното пространство под колоните.

Затаи дъх и завъртя топката на входната врата. Плъзна се безшумно в антрето, после махна лепенката от ключалката и внимателно се ослуша. Момичето с ярките очи го нямаше никъде, вътрешността на сградата беше далеч от представата, която си беше изградил. Нямаше нито стари викториански мебели, нито камини с метални орнаменти. Всичко беше в модерен стил, доминираха черните и белите тонове, само тук-там се виждаше и сиво. Всичко беше с изчистени линии и прави ъгли, подчинено на законите на симетрията. Беше толкова антисептично и сухо, че на човек му се искаше да размести или открадне някаква вещ, само и само да възвърне част от безпорядъка на природата.

Пристъпи към извитата вътрешна стълба от ковано желязо. Слухът му долови приглушено тиктакане на стенен часовник, отгоре долитаха тихи гласове. Свали обувките си и предпазливо започна да се изкачва по металните стъпала, които с положителност биха закънтели при всяка по-груба интервенция.

Гласовете станаха по-ясни, принадлежаха на две жени. Кроукър спря на горния край на стълбището и се огледа. Коридорът се простираше в двете посоки, всяко крило съдържаше четири врати, идеално симетрични, разбира се... Под последната вдясно се виждаше светла черта. Внимателно се насочи натам, спря пред вратата вляво от себе си и внимателно я откряна. Стаята беше тъмна, трябваше му няколко секунди, за да свикнат очите му. Видя легло, гардероб и нощна масичка. На стената откъм осветената стая имаше затворена врата.

Отвори я и се озова в просторна баня, покрита с мрамор и кристални огледала. В дъното беше вратата, която очевидно водеше към последната стая на етаж. Придвижи се на пръсти към нея и долепи ухо до ключалката. Ръката му започна да завърта топката на бравата с безкрайно внимание, процепът между вратата и дървената рамка не беше по-голям от два-три милиметра.

Едра сянка прекоси пространството между него и лампата. Веспър? Не, тази жена не беше Веспър, но лицето ѝ беше познато на Кроукър.

Нямаше време за разсъждения. Сянката изчезна от насрещната стена, жената направи две големи крачки и рязко отвори вратата на банята. Беше Челесте, сестрата на Маргарет.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА ЙОШИНО

Йошино е свято място. Векове наред тук са се създавали и жертвали герои, тук са идвали на поклонение стотици и хиляди японци. Преодолявайки непристъпните планински склонове, те са се устремявали към храма Шугендо — дърен и величествен паметник, обединяващ духовната мощ на шинтоизма и будизма, жив и действащ, въпреки двестагодишните усилия на шогуната Токугава да го изтрие от лицето на земята. Токугава и неговите наследници, притежаващи абсолютна власт върху тези земи, но въпреки това обзети от манията за вражеско обкръжение, твърдо са поддържали каноните на будизма. Ако всички японци са будисти, те ще посещават храмовете по родните си места и лесно ще бъдат държани под око, разсъждавали шогуните. Докато шинтоизмът не изисква подобно поведение от своите последователи. Каноните му се подчиняват единствено на годишните сезони и на „ками“ — духа на местността, в която е построен храмът. За последователите на шинтоизма няма Бог, няма Буда. Те вярват единствено в духовете-пазителите, които обитават всяка частица от огромната вселена...

Твърди се, че склоновете на планината Йошино са покрити със сто хиляди вишневи дръвчета. А прекрасните им бледорозови цветове представляват най-величествената и най-вълнуващата гледка в цяла Япония, особено през три определени дни на пролетта. Японски императори от различни династии са идвали на поклонение тук в продължение на столетия, търсейки контакт с божествения „ками“ на величествената планина. А Никълъс и Таши се озоваха в пазвата и благодарение на информацията, която получиха от заместник-оябуна на Якудза Кине Ото, известен още и с прозвището Дзао...

— Дзао е довел В. И. Павлов тук, за да го срещне с човек на име Нийгата — поясни Никълъс, докато се придвижваха по тесния планински път. По това време на годината Йошино се криеше зад ниско надвиснали облаци, посетителят оставаше с чувството, че планината опира направо в небето.

— Според Дзао този човек е беглец отнякъде... Дошъл тук и станал монах в храма Шугендо.

— От това трябва да се разбира, че не е бил монах цял живот, нали? — попита Таши.

Никълъс кимна с глава, дал си сметка, че Таши има съвсем бегли спомени от необичайния разпит на бандита. Вероятно това се дължи на концентрацията за постигане на състоянието „шукен“.

— Точно така — каза на глас той. — Бил е специалист по ядрена физика, колкото и странно да ти звучи това. Години наред е живял във Виетнам, тук се е върнал преди около шест месеца.

Вратът на Таши изпука от рязкото му завъртане по посока на Никълъс. Колата се натъкна на някакви коренища и силно се разклати.

— Внимавай, Таши!

— Виетнам, значи — замислено промълви оябунът. — Дали не е бил свързан с Плаващия град?

— Дзао не знае това. Но в негово присъствие Нийгата и Павлов са разговаряли за Абраманов...

— Ето я връзката с Рок! — тържествуващо се усмихна Таши и ловко отби колата към тясната площадка пред хотела, в който възнамеряваха да прекарат нощта.

Синкавата мъгла се стелеше над планината. Беше толкова гъста, че гледана от прозорците на стаите им, тя приличаше на плътна стена. Хотелчето беше построено в псевдостаринен стил, дървото беше заменено, от пластмаса, вместо вази със свежи цветя, ритуалните олтари в стаите бяха превърнати в поставки за телевизори. Посетителят можеше да ги задейства, като пуска по една монета в специалния процеп, срещу това получаваше възможност да гледа половин час някоя от програмите. Стаите бяха облепени със зелени тапети, заели мястото на традиционната, ръчно положена боя, по коридорите бяха поставени автомати, от които човек можеше да си купи всичко — от горещо саке до италианско капучино с лед. Хотелчето нямаше нищо общо с древните крайпътни „ръокани“, предлагали уединено спокойствие и истински условия за почивка.

Сухата и добре премерена практичност на съвременна Япония беше нещо, с което не всеки можеше да се справи. Тя нямаше нищо общо с древните културни традиции на страната, превърнали в изкуство дори производството на обикновени предмети като например

гребенчета и фибри... Човек би трябвало предварително да си дава сметка, че Япония е страна на фасадите. Покритите с лак стени, подвижните хартиени транспаранти и обединените пространства в жилищата имаха една-единствена цел — да намекнат, че зад видимо то се крие нещо друго, нещо тайнствено и недоизказано... Човек трябва да остане с впечатлението, че зад това, което виждат очите му, се крие една илюзия. Само тогава умозрителната перспектива на японските културни традиции ще е изпълнила своето предназначение...

Според информацията на Дзао отшелникът на име Нийгата живееше в дълбока долина, сгушена между непристъпните върхове на Йошино. Двамата пътешественици хапнаха набързо, после излязоха от „ръокана“. Селцето беше съвсем малко, само с една улица, която водеше към храма на Шугендо. Според легендата в основите на този храм е погребан императорът бунтовник Го-Дайго, който в средата на XIV век посочил Йошино за постоянно седалище на Южния имперски съд.

Уличката свършваше пред стъпалата на храма, от двете му страни се виждаха тесни пътечки. Поеха по дясната, която се спускаше надолу. Зад гърба им останаха последните самотни къщи, няколко минути по-късно спряха в горния край на стръмна каменна стълба, която чезнеше в дълбокия дол. Над главите им се издигаше ритуална дървена портичка, известна под името „торни“.

Цял ден бяха пътували, чувстваха се уморени. Скоро щеше да се стъмни, мъглата вече придобиваше жълтеникави оттенъци. Започнаха да се спускат по стъпалата. Светлината стана разсеяна, сякаш идваща през дебел воден пласт, откъм вековната гора полъхваше хлад. Таши потръпна и вдигна яката на палтото си. Каменната стълба сякаш нямаше край.

— Тръпки ме побиват от това място — промърмори той.

Спряха едва когато високите дървета ги заобиколиха от всички страни. Във въздуха се разнесе странен, протяжен звук, ехото му бавно заглъхна. После звукът се повтори и Таши рязко вдигна глава:

— Какво е това?

— Монасите обявяват началото на вечерната служба — поясни Никълъс. — За целта надуват раковини с особена форма. Това е вековна традиция, особено в планинските манастири...

Продължиха спускането си през вековната гора, извънземните звуци продължаваха да ехтят във въздуха. Сякаш духът на Йошино се беше пробудил... Скоро стигнаха място, на което стълбите завиваха надясно под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Малко преди завоя се натъкнаха на скална ниша, в която беше поставена огромна сабя. Дръжката ѝ беше забита дълбоко в покрития с мъх камък, издълженото острие бе обвито от фино изковани метални пламъци. Мрачно напомняне за духовете на отдавна мъртви герои, бродещи над тези планини. Като този на останалия завинаги в японската история Минамото-но-Йошитцуне, осветил мечата си според шинтоистката традиция за пречистване чрез огъня...

За Никълъс това място беше свързано с древната легенда за любовта между средновековния герой и прочутата танцьорка Шизука — най-красивата жена в Япония по онова време. След неуспял атентат срещу Йошитцуне влюбените избягали тук, в Йошино. Шизука била истинска магьосница на танца. Според легендата тя била в състояние да докарва дъжд по време на суша, изяцните ѝ танци просълзявали дори възрастни мъже, очукани от суровия живот. Именно тук обаче съдбата разделила легендарните влюбени. Шизука била предадена и попаднала в плен при враговете на Йошитцуне.

При спомена за старата легенда сред здрача на бързо настъпващата планинска нощ, пред очите на Никълъс неволно се появи фигурата на Коей, някак странно превъплътена в представата за древната красавица. Докато потъваше все по-дълбоко в долината на Шинто, той постепенно се отърсваше от лепкавите пипала на телевизионно-пластмасовата цивилизация, духът му се устреми назад, към великата история на тази страна.

Най-сетне стъпалата свършиха, на стотина метра от тях се очертаха силуетите на манастира. Беше построен на брега на буен поток, който пресичаше долината по дължина. Стръмният, боядисан в червено покрив и масивните кедрови колони на входа бяха в пълна хармония с околната вековна гора, неразделна част от пейзажа.

Прекошиха дървеното мостче, под което се пенеха бистрите води на потока, пробивайки си път сред големи, заоблени от времето камъни. Край пътеката, веднага след мостчето, се издигаше еднометрова колона от дебело кедрово дърво. Върху нея беше поставена изящна бронзова скулптура, изобразяваща дракон със свито

на пръстени змийско тяло. Това беше Нотен Оками, покровителят на храма Йошино.

— Разкажи ми нещо за Сейко — обади се Никълъс малко след като отминаха мостчето.

Таши отмести поглед от фигурата на дракона.

— Това би било крайно опасно за нашето приятелство — поклати глава той. — Особено след като се има предвид фактът, че вие спите заедно... — извърна лице към Никълъс, по устните му пробяга едва доловима усмивка: — Забрави ли какво ни учи Тао-тао? Числото три е предвестник на конфликти...

— Тя казва, че ти не си като другите оябуни...

— Е, може би има известно право — вдигна вежди Таши. — Аз съм танжин и това е достатъчно да ме направи различен, нали? — Стройна горичка от японски кедри покриваше част от долината и отсрещните склонове. — Всъщност ти не искаш да ти говоря за Сейко... — продължи Таши. — Подозирам, че вече знаеш за нея повече, отколкото би желал.

— Какво искаш да кажеш? — спря се Никълъс.

— Достатъчно лошо е дори само да познаваш жена като Сейко — поклати глава Таши. — А да си влюбен в нея означава да бъдеш погълнат от подвижни пясъци... Тя е лишена от чувство за собствена идентификация, превръща се в това, за което я вземат мъжете... Ако в момента е силна, това се дължи на мъжките внушения, включително и на моите... Но душата ѝ е пуста, отдавна изгубила контакт с истинската си същност... С риск да бъде груб, ще ти кажа, че за мен тази жена никога не е имала душа...

— И това я прави опасна, така ли?

— О, да. Човек, лишен от чувството за преценка на собствените си качества, едва ли е способен да цени чуждия живот... Сейко без съмнение се вслушва в най-силния и най-убедителния от мъжките гласове, които чува край себе си, и това е всичко. Повечето хора действат, тласкани от жаждата за власт, пари или секс, но при нея нещата не стоят така... Тя може да бъде мотивирана от най-дребни жестове, дори от полъха на ветреца... И именно това я прави напълно непредсказуема...

— Дай да си изясним нещата — тръсна глава Никълъс и за миг се запита дали Таши знае за ужасния край на брат ѝ. — Искаш да

кажеш, че тя не е способна да обича, нито пък да изпитва други човешки чувства, така ли?

— Не. Искам да кажа, че нейната дефиниция за любовта и останалите емоции по всяка вероятност рязко се различава от нашите... И на практика именно това я прави опасна, защото лесно би могла да се окаже в плен на заблудата... Мога да те уверя, че в подобен миг ще бъдеш безкрайно шокиран... От силата на реакциите ѝ, от тяхната непредвидимост...

Вляво от тях се появи групичка монаси. Тикнали под мишница големите си извити раковини, те бавно се приближаваха към храма за вечерната молитва. Никълъс и Таши прекосиха откритото пространство пред колоните и поеха по тясна пътечка между сградите, водеща към дъното на долината.

— Защо преди малко каза, че не искам да говорим за Сейко? — попита Никълъс. — Напротив, искам го...

— Може би. Но и двамата знаем какво се крие в дълбините на душата ти...

Шукен.

Тази дума се издигаше между тях като призрака на див звяр по време на пир. Звяр, който превръща храната в пепел, а виното — в застояла вода... Шукен беше качеството, с което Таши превъзхождаше Никълъс, бъдещето — довчера изпълнено с многобройни възможности — днес вече предлагаше само две алтернативи... Защото шукен можеше да се появи всеки миг, при всяко противоречие или разногласие между двамата... То вече влияеше върху всяко общо решение, крайният резултат лесно можеше да се предвиди: или ще бъдат приятели, или смъртни врагове! Ето какво бъдеще им предлагаше шукен. В него нямаше място за колебания и компромиси.

— Да... — промълви с нежелание Никълъс. — Шукен...

— Разбира се, ти страстно искаш да разбереш дали ще проявя желание да те посветя в тайните на кристалната сфера...

Никълъс не отговори нищо, краката му механично следваха извивките на тясната пътечка. Сравнително цивилизованите околности на храма бързо останаха назад, сега навсякъде около тях се издигаше суровата и девствена планина. Сред клоните на дърветата мърдаха птички, готвещи се за сън.

— Мога да отгатна решението ти — вдигна глава Никълъс. — То прозира в думите, които току-що каза... Прав си, като казваш, че не обичам Якудза, това дори е меко казано... Но с теб бях готов да направя компромис, защото... — насочи очи към тъмнеещата в здрача гора, ноздрите му потрепнаха от острата миризма на бор: — ... Защото душите ни се докоснаха и имахме шанса да научим нещо един от друг... Нашите способности ни обричат на самота, Таши... Поради тази обреченост аз изгубих жена си, изгубих и един друг скъп човек... На млади години приемах самотата и изолацията като привилегия, като Божи дар... Но това беше отдавна, тогава бях съвсем друг човек... — въздъхна, поклати глава и продължи: — Прав си в предположението, че искам да овладеея шукен от момента, в който разбрах, че съм танжин... Зад това желание се крият и други, съвсем лични и съвсем убедителни причини, които ти едва ли ще разбереш... Но това не означава, че съм готов на всякакви комбинации — с теб или с някой друг, — за да притежавам и управлявам могъщата комбинация от Акшара и Кшира...

Таши остана на място, очите му дълго се взираха в лицето на Никълъс. Над главата им изпърха черна птичка и бързо изчезна сред стройните борове.

— Кой ти е казал, че шукен е комбинация между двете части на Тао-тао? — най-сетне попита той.

— Никой, аз просто го чувствам по интуиция...

— Теорията за подобна комбинация е мит, Линеър-сан. Съжалявам, че си бил в плен на заблудата. Шукен съществува самостоятелно, пътят към него се очертава единствено от „корьоку“. Целта му е да държи под контрол светлата и тъмната част на Тао-тао, да ги съхранява в съзнанието, но *поотделно*, независими една от друга! Съвършеното сливане е химера, подобно на всички останали мечти на хората за съвършенството... — Забеляза особеното изражение, появило се върху лицето на Никълъс, но не знаеше на какво се дължи то. Защото не можеше да знае за бомбата с часовников механизъм, която тиктакаше в съзнанието на Никълъс заедно с черните останки на Кшира. — С удоволствие ще те науча на всичко, което знам. Дал съм си клетва да го сторя с всеки танжин, който се изпречи на пътя ми. Но дори и без тази клетва щях да го сторя... Защото ние с теб сме приятели.

— Да — бавно кимна Никълъс, в главата му изплува предупреждението на Сейко за мечтата на Таши да проникне в Плаващия град. — Приятели сме...

После продължиха по пътя си. Нийгата живееше в малка хижа край гората, светлинките ѝ вече проблясваха през синкавите валма на мъглата. Къщичката беше изградена от дебели борови трупи, привързани с лико, покривът ѝ беше стръмен. Това беше традиционното планинско строителство в Япония — без пирони, без вар и хоросан...

Спряха пред входа и Таши вдигна глава:

— Остави нещата в мои ръце. Зная как да се оправям с хората на Рок...

— Откъде знаеш, че Нийгата е бил в Плаващия град? — учуди се Никълъс.

— Чувствам го *ей тук* — потупа корема си Таши, после се намръщи и решително почука на вратата.

Отвори им болезнено слаб мъж, очевидно надхвърлил шестдесетте. Лицето му беше толкова изпито, че напомняше снимка на някогашен концлагерист.

— Да?

Черепът му беше абсолютно гол. Оплешивяването на човек на неговата възраст беше често срещано явление, но Никълъс веднага забеляза, че миглите и веждите му също липсват.

— Нийгата-сан?

— Хай.

— Носим ви послание от ваш добър приятел — пристъпи през прага Таши. — Името му е Рок.

Никълъс се стрелна напред и успя да улови Нийгата миг преди кльощавата му фигура да се стовари на пода. После двамата с Таши свалиха обувките си и внимателно изправиха домакина на крака. Човекът тежеше по-малко от дете, кожата му беше червена и подута, лъскава като винил...

— Моля за извинение — промърмори Нийгата. — Но искрено се надявах, че никога вече няма да чуя това име...

— Този човек страда от тежка форма на лъчева болест — прошепна Никълъс с гръб към домакина, после бавно се извъртя: —

Лекувате ли се, Нийгата-сан? Състоянието ви изисква болнична обстановка...

— Едва ли тази обстановка ще е подходяща за моето заболяване — отвърна с крива усмивка Нийгата. — Предпочитам да си остана тук, вместо да се превърна в опитно зайче...

— Да разбирам ли, че сте се измъкнали от Плаващия град? — попита Таши и Никълъс ясно усети развълнуваното тупкане на сърцето му.

— Влезте — покани ги с уморен жест Нийгата. — Тъкмо се канех да вечерям... Ще се присъедините ли към мен? Отдавна не съм посрещал гости... Монасите понякога се отбиват, но винаги бързат. Ще ми бъде приятно с вас, дори да сте пратени от Рок...

Никълъс хвърли на Таши кратък предупредителен поглед, но оябунът предпочете да не го забележи.

— Много сте любезен — промърмори той, в гласа му все още се усещаше напрежението.

Последваха изтощения човек във вътрешността на хижата. Нийгата пристъпи към старата печка „хибаши“ в средата на помещението, а Никълъс попита:

— Бил сте в Плаващия град, а сега сте тук, така ли?

— Избягах — простичко отвърна Нийгата и се зае да разбърква зеленчуците, задушаваци се в окачения на желязна верига съд, напълнен със соево масло.

— Но въпреки това не се уплашихте от нашата поява...

— Аз вече съм мъртъв — вдигна глава да го погледне Нийгата. — Какво още може да ми стори Рок? — Свали от лавицата дървени купи и щедро ги напълни със задушено. Ръцете му трепереха толкова силно, че част от ястието се разпиля по пода. Никой от гостите не направи опит да му помогне.

— Сядайте — кратко ги покани той.

Започнаха да се хранят в мълчание. Известен апетит показаха само Никълъс и Таши, възрастният мъж едва докосваше димящото задушено в чинията си.

— Работехте по проекта на Абраманов, нали? — зададе първия си въпрос Таши.

Нийгата остави пръчиците за хранене, очевидно решил, че достатъчно се е преструвал.

— Вие не сте от Плаващия град! — обяви той.

— Не сме — кимна Таши. — Искаме да прекратим това, което става зад стените му.

— Значи нищо не знаете... — гласът на Нийгата стана глух и загрижен, Никълъс имаше чувството, че чува звуците, излитащи от устата на Метусалех...

— Дойдохме тук, за да получим повече информация.

— Информацията е важно нещо — кимна Нийгата, трескавите му очи бавно се местеха върху лицата им. — Най-важното на света...

— А ние ви казваме *истината* — натъртено каза Никълъс.

— Добре — кимна Нийгата, раменете му леко помръдваха: — Май нямам друг избор, освен да ви повярвам... Вярата е една от най-големите илюзии...

После им разказа всичко, което знаеше. Как през ноември 1991 година Рок спасил Абраманов от бурните води на Южнокитайско море, как следващата пролет Абраманов го убедил да се върнат на мястото на катастрофата и да извадят скъпоценния товар от дъното на морето... Как после Рок му построил специална лаборатория е камера за ядрен синтез и Абраманов започнал да експериментира с високотоксични и силно радиоактивни изотопи...

— Каква е приблизителната мощ на този елемент 114? — попита Таши.

— Как да ви отговоря? — изви гротескно тънкия си врат Нийгата — Никой не знае... Прототипът е изготвен по приблизителни оценки, дори Рок не смее да го изпробва на вьетнамска територия... С положителност мога да ви кажа само едно — този изотоп има такъв химически състав, който го прави няколко пъти по-токсичен от плутония... Истински кошмар. Дори кратък контакт с летливите му частици води до мигновена смърт. Оксидацията и изключително ниската стабилност на материала неизменно водят до отделяне на летливи частици, затова при работа с него трябва да се вземат изключително стриктни предпазни мерки. Поставен е в специална камера, изпълнена с аргон. Но материалът е толкова нестабилен, че отделя токсични отпадъци, въпреки липсата на кислород... В допълнение трябва да се държи сметка и за гама-лъчението. Елемент 114 е изключително мощен емитент на гама-лъчи. Пет минути,

прекарани на десет метра от него без защитно облекло, водят до сигурна смърт...

— Но защо се занимават с един толкова опасен изотоп? — попита Таши.

— По няколко причини. Елемент 114 предлага изключително благоприятна среда за свободното деление на термални неутрони, превръщайки ги в изключително мощен експлозив. Критичната му маса е далеч по-ниска от тази на урана и плутония, а периодът му на разпадане — твърде продължителен. Знаете ли какво означава всичко това?

— Мога само да предполагам — промълви Никълъс и неволно потръпна. — Изотопът на Абраманов е годен за създаването на оръжие с огромна разрушителна сила.

— Точно така — кимна Нийгата. — Абраманов твърди, че точката на разпадане при този изотоп е толкова висока, че всеки, имал глупостта да приближи две плочки от него на разстояние по-малко от метър, би предизвикал верижна реакция с невиждана досега сила...

— Верижна реакция? — дрезгаво промърмори Никълъс. — С каква мощ?

— При плочките от примера на Абраманов, които са с размери десет на двадесет сантиметра и с дебелина по-малко от един, експлозията би унищожила приблизително половината от голям град, с население над три милиона души.

— Пресвети Боже!

Известно време никой не проговори. Зад прозореца прозвуча птичи крясък, после отново се възцари тишина, нарушавана единствено от далечния ромон на поточето. Нийгата се размърда, по лицето му се изписа болка.

— Значи този изотоп се оказва прекалено горещ, дори за специалната камера — промълви Никълъс.

— Да. Наложил се да обучаваме местните хора, в голямата си част — от планинските племена. Работата е прецизна и изисква внимателна подготовка. Но времето ни беше малко и ставаха грешки. Дребни, дори незначителни... Но фатални. Докато аз бях там, петнадесет човека умряха от лъчева болест. За всеки стана ясно, че подобен изотоп не е подходящ за промишлени цели... — Нийгата бавно поклати глава: — Какъв срам! В противен случай откритието на Абраманов би

означавало сбъждане на една от най-старите човешки мечти: евтин, сигурен и неизтощим източник на енергия...

Таши се приведе напред, лицето му стана бронзово от отраженията на пламъците в огнището.

— Пленник ли е в Плаващия град Абраманов?

— И да, и не — отвърна Нийгата и разбърка цепениците с дълъг ръжен. Изпитваше очевидно затруднение да борави с тежкото желязо, но отново никой от гостите не пожела да го засрами, предлагайки му помощ. — Не вярвам Рок да го държи в плен, просто защото това не е необходимо... Абраманов си стои там доброволно и е напълно доволен от живота си...

На отблясъците на огъня Нийгата изглеждаше като оживял скелет, напълно лишен от плът и кръв. Жълтите му кости хладно проблясваха.

— Абраманов е дълбоко убеден, че работата в Плаващия град е венец на живота му, а проектът, наречен от Рок „Факел“ — достоен завършек на дългогодишния му труд. Изпълнява заповедите на Рок, без да се замисля, върши всичко, което му наредят. В резултат на бял свят ще се появи мощна и компактна атомна бомба, от която на човек му застива кръвта в жилите. Но не и кръвта на Абраманов. Той не мисли за нищо друго, освен за постигане на целта си. И за евентуалното признание, което ще му донесе този успех...

Ето към какво ме е тласкал през цялото време Оками, помисли си Никълъс. В Плаващия град се работи по създаването на атомна бомба, която ще експлодира на 15 март над собствената му глава... Но къде се крие Оками? Кой е купувачът на „Факел“?

— Нима този човек не вижда разрушителната мощ на бомбата, върху която работи? — попита Таши.

— Че кой учен се замисля върху подобен въпрос? — поклати глава Нийгата. — Нима екипите в Лос Аламос направиха нещо срещу проекта „Манхатън“? — очите на стареца бяха втренчени в саждите, полепнали по костеливите му пръсти. — Уверявам ви, че учените са особена порода... На моменти напълно изключват, в главите им няма нито една рационална мисъл...

— Знаете ли кой е купувачът на първия „Факел“? — намеси се Никълъс.

— Някакъв японец — отвърна без следа от колебание Нийгата.
— Чух го лично от устата на Рок... Оябун на Якудза...

— А името му чухте ли? — попита с потрепващ глас Никълъс, сърцето му сякаш щеше да се пръсне от напрежение.

— Не — поклати глава старецът. — Спомена за някакъв Кайшо...

Никълъс изведнъж пресипна от вълнение. Вече нямаше съмнение, че обект на нападението с „Факел“ ще бъде именно Оками. А това означава, че купувачът знае къде се крие той.

— Мисля, че зная кой е обект на планираното покушение — с усилие промълви той. — Но защо биха използвали огромната сила на „Факел“ за отстраняването на един човек?

— Мисля, че искат с един куршум да убият два заека — сви рамене Нийгата. — Според мен не знаят точното местонахождение на жертвата си, но знаят района... С оръжие като „Факел“ не е нужно да идентифицираш къщата, а дори и квартала, в който се крие набелязаният обект... Защото при експлозията целият град ще бъде изтрит от лицето на земята. От друга страна, се търси повишен интерес от евентуалните купувачи. Какво по-подходящо за привличане на вниманието им от унищожаването на някой гъсто населен район? Цената на „Факел“ ще стигне небесата. Можете да ми повярвате, че всеки диктатор, маниак и терорист на този свят ще пожелае да го притежава...

Никълъс потръпна от ужас. Даде си сметка, че час по-скоро трябва да открие скривалището на Оками, в противен случай последиците ще бъдат ужасни.

— Според информацията, с която разполагам, „Факел“ ще бъде задействан над голям град — вдигна глава той. — Случайно да имате представа кой точно ще е той?

Нийгата дишаше с видимо усилие.

— Мисля, че дори и Абраманов не знае това — промълви той. — Това е тайна между Рок и неговия партньор... Съветът ми е да се доберете до „Факел“ преди петнадесето число... Защото напусне ли Плаващия град, шансовете ви да го откриете стават нула. Особено в голямо населено място...

— Неговият партньор? — прошепна Таши, без да обръща внимание на страшната перспектива в думите на стареца. Гласът му

беше толкова напрегнат, че Никълъс неволно го погледна. — Жив ли е той?

— Разбира се, че е жив — кимна Нийгата. — Този мръсник може да умре само ако се окаже в непосредствена близост до експлозията на „Факел“!... Името му е Майк... Така поне го наричаше Рок...

— Точно така — Майк! — прошепна през стиснати зъби Таши. Тялото му трепереше с такава неудържима сила, че дори Нийгата му обърна внимание. — Най-сетне ще те пипна, мръснико! Най-сетне ще ми паднеш в ръчичките, господин Майкъл Леонфорте!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ЛОНДОН | ТОКИО | ЙОШИНО

Суграшицата беше престанала, иззад облаците надникна сребърният диск на луната. Лицето на Челесте се виждаше съвсем ясно. Приведе се напред да изтръска пепелника в тоалетната чиния, после пусна водата.

Застинал зад завесата на душа, Кроукър потръпна от хлад. Порцелановата вана беше леденостудена. Успя да забележи навреме сянката на Челесте върху стената и притича към ваната миг преди вратата да се отвори. Младата жена не си направи труда да запали лампата и не видя мокрите следи от обувките му.

Сега, пристъпващ бавно обратно към вратата, той се погрижи да ги изтрие с чорапите си. Размина се на косъм, сърцето лудо блъскаше в гърдите му. Челесте се беше доближила на такова разстояние, че той ясно усети парфюма ѝ. Би могъл да я докосне. А ако си беше направила труда да погледне към мокрите плочки...

Запозна се с нея миналата година в Токио, когато двамата с Никълъс преследваха До Дук — убиеца на брат и. Не се изненада, че Челесте е част от разузнавателната мрежа Нишики, тъй като Никълъс я беше срещнал във Венеция като помощничка на Оками. Но все повече се тревожеше от участието на Веспър в тази мрежа, което очевидно беше решаващо. По всичко личеше, че тази жена е отлично замаскиран и опитен шпионин с достъп до най-засекретените кръгове на нелегалната мрежа на Оками.

— За пръв път от началото на тази игра започвам да изпитвам съмнение — каза Челесте. — Противниците на Оками се оказаха извънредно силни и добре организирани — главата ѝ загрижено се поклати: — Видя какво стана, след като Леонфорте беше демаскиран и убит... Ръководството премина в ръцете на Дидалъс и всичко продължава както преди. „Годайшу“ е като хидра... Отсичаш една глава, на нейно място израстват нови две...

— Точно такъв е бил замисълът на Оками при създаването на организацията — отвърна Веспър. — Затова сега, когато е принуден да

се бори с нея, той има чувството, че се бие със собствения си образ в огледалото...

— Страхувам се, че защитата му ще се пропука и те ще го убият — вдигна глава Челесте. — Особено ако не успеем да му помогнем навреме.

— Мисля, че трябва да имаш по-голяма вяра в Оками — меко промълви Веспър.

— Но как? Не съм го виждала от месеци, а силата на „Годайшу“ нараства с всеки изминал ден!

Веспър не отговори, Кроукър се стресна от загриженото изражение на лицето ѝ. Отново беше свидетел на майсторската ѝ психологическа игра. Нима може да се преструва толкова добре? Да не би пък наистина да е загрижена за тези хора — за Челесте, Маргарет и Оками? Как може да проявява подобна загриженост, когато е на път да ги предаде? Колкото повече опознаваше тази жена, толкова по-малко разбираше психиката ѝ. Беше сигурен само в едно тя наистина е необикновена.

Челесте поклати глава и загрижено прехапа устните си.

— Имаме и друг проблем... Не получихме последната информация на Сърман относно „Факел“... Без нея сме като слепи кученца и цялата операция е заплашена от провал.

Каква операция? Кроукър се напрегна до крайност, готов да попие всяка дума, долитаща от топлата и добре осветена стая.

— Наистина — кимна Веспър. — По всичко личи, че проблемът е в АМОП... Не мога да си представя какво е намислил Сърман.

— Представяш ли си какво ще стане, ако е ударил на камък? — разтревожено я погледна Челесте. — Ами ако не успее да приключи навреме с анализите на елемент 114? Плаващият град ще създаде своето страшно оръжие и ще го пусне на пазара. Тогава вече ще бъде късно да предотвратим разпространението му!

— И в двата случая проблемът е сериозен. Времето ни изтича. Мисля да се срещна с него. Ще взема първия самолет утре сутринта...

— Не, ще трябва да вземеш вечерния — поклати глава Челесте. — Час преди да дойдеш получи последното съобщение. Утре по обед трябва да бъдеш на мястото на срещата, кодирано под номер 315.

— Това е Холанд парк, близко до Бърд Лоун... — прошепна Веспър и разтревожено се приведе напред. — Три и петнадесет.

Познаваш кода не по-зле от мен... Той ще иска новата информация от Сърман, а аз няма да мога да му я предложа...

— Ще бъде ужасно ядосан...

— Едва ли, особено на този късен етап. Никога в живота си не е губил...

— Но ние загубихме, нали? — прошепна Челесте.

Срещата между Ушиба и Танака Гин се проведе в подземните базари на „Митцукоши“ — една от най-известните вериги от магазини за хранителни стоки в Япония. Този клон се намираще на Гинза, но хиляди като него можеха да се срещнат във всеки град и село на страната. „Митцукоши“ се славеше с това, че на неговите щандове може да се открие буквално всичко, което става за ядене. Сергиите бяха отрупани с бамбукови връхчета, зеленчуци, билки, десетки видове хляб. А количеството на полуготовите храни беше направо смайващо.

Танака Гин обичаше да се разхожда покрай щандовете с готова храна и да опитва от предлаганите мостри, това беше най-добрият начин да концентрира мисълта си и да решава неотложните проблеми. Нещо, което беше немислимо в шумните и претъпкани с хора канцеларии на прокуратурата.

Ушиба никога не беше виждал този човек седнал да се храни на маса. Можеше да се предположи, че всеки върши това в определени часове на денонощието, но по отношение на градския прокурор едно таква предположение криеше доста опасности... Той беше в постоянно движение, като гладна акула. Дори когато почиваше, пак предпочиташе да се движи, инерцията и застоят му бяха напълно непознати. „Спреш ли дори само за миг, после вече ти е трудно да се раздвижиш“, казваше на Ушиба той. Вероятно имаше предвид не само физическото движение, а и бюрократичните формалности, с които беше принуден да се бори всеки ден. Ушиба беше убеден, че Танака Гин е от хората, които изпитват панически ужас от мисълта, че земята се върти и без тяхното пряко участие. В това отношение твърде много приличаше на дете, което отчаяно се бори със съня, докато в съседната стая родителите му посрещат гости... За него бездействието положително беше равнозначно на смърт...

— Как върви разследването на Йошинори? — попита той, изправил се до Танака Гни пред един щанд с тайландски деликатеси.

— Задоволително — промърмори Танака Гин, взе парченце плодов кейк, натопи го в гъстия портокалов сок и го хвърли в устата си. — Най-големият ми проблем ще бъде да го опазя жив до началото на процеса...

— Йошинори иска да умре?

— Животът му е свършен — отвърна Танака Гин, повтори операцията с кейка и се насочи към следващия щанд. Ароматът на горещо фъстъчено масло го привличаше така, както голото бедро на танцьорката привлича очите на сладострастниците. — Той го знае, ние също знаем, че той го знае... Сега вече става въпрос не толкова за него, колкото за останалите участници... И това му е известно... Трудно му е да приеме, че всичко, за което е живял и се е борил, изведнъж отива по дяволите...

— Не искам дори да си помисля за въпросите, на които ще трябва да отговаряме, ако този човек умре по време на следствието — въздъхна загрижено Ушиба. — Искаш ли да поговоря с него?

Танака Гин задържа препържената рибя перка на сантиметър от устата си. Огледа я със съсредоточено внимание, после я глътна и пое салфетката от восъчна хартия, която му подаваше жената зад щанда.

— Несъмнено си обмислил внимателно това, което предлагаш — отвърна той и спря очи върху красивото лице на Ушиба. — Едва ли ще си позволиш импулсивно решение...

— Просто не ми се иска да приключа живота си като Йошинори — тръсна глава дайжинът.

— Това, според мен, е напълно изключено, дайжин...

Танака Гин рядко се обръщаше към него с титлата „дайжин“. Прибавен към общия начин на изразяване, този факт недвусмислено показваше, че отношенията между двамата са претърпели промяна. Ушиба вече беше част от екипа на Танака Гин, независимо дали това му харесваше или не. Или ще играе по правилата на прокурора, или ще си понесе последствията, които несъмнено ще бъдат твърде болезнени... Бавно кимна с глава. Вече беше готов да посрещне ударите на съдбата. Предателството на Акира Шоза подпечата бъдещето им, сега тяхната карма се преплиташе с личността на Танака Гин. Само преди месец този факт би му се сторил невероятен, но той

имаше достатъчно разум, за да приеме неизбежното. Не беше станал дайжин единствено благодарение на своя брилянтен ум, важни връзки и благоприятно стечение на обстоятелствата. Беше доказал, че притежава и онова важно качество, което е задължително за всеки висш държавен служител в Япония — способността да се приспособява към всякакви ситуации и да издържа на натиск. И отново ще прояви това качество, особено след като обстоятелствата го налагат...

Продължиха бавната си обиколка, Танака Гин все така опитваше изложените деликатеси, Ушиба упорито отказваше да се докосне до каквото и да било... Напоследък почти не се хранеше. А когато все пак успяваше да погълне малко храна, тя неизбежно се връщаше обратно, час или два по-късно... Поразено от жестоката болест, тялото му започваше да се отказва от соковете на живота. Не можеше да направи нищо, единственото му желание беше да продължава играта... Испита топло чувство на благодарност към Танака Гин, който не коментираше нито явната му липса на апетит, нито все по-измършавяващата му фигура. Отдавна беше изхвърлил огледалата от дома си, не искаше да гледа как се топи... Това може би беше грешка, защото днес сутринта, без да иска улови отражението си в излъсканата мраморна стена на министерството и потръпна така, сякаш беше видял призрак... Наистина беше започнал да прилича на труп, току-що изровен от неизвестно гробище...

— Питам се дали ще приемеш една молба от моя страна — каза Танака Гин. — През следващите дни и седмици ще обсъждаме много въпроси, неминуемо ще се наложи да прекарваме по-голямата част от денонощието заедно... Живеем на противоположните краища на града, ще губим страшно много време... Затова ти предлагам да ми погостуваш. Къщата ми е голяма, с отделно крило за гости. Ще имаш всичко необходимо, най-вече спокойствие. А пък аз ще мога да отскачам при теб, когато ми трябват твоите показания или твоето мнение по показанията на други... Какво ще кажеш?

Ушиба неволно затвори очи. Зави му се свят, испита остра нужда да се хване за металната стойка на щанда, върху който се предлагаше невероятно разнообразие от „суши“ в пластмасови чинийки.

Беше му ясно защо Танака Гин прави това предложение. Искаше да помогне на него, а не на себе си. Отлично разбираше докъде е

стигнала болестта му, знаеше, че живее сам, допускаше, че не би желал сам да посрещне и края... Под стиснатите му клепачи набъбнаха сълзи, успя да ги задържи там с цената на върховно усилие. Странно, много странно, помисли си той. В края на своя кратък, но бурен живот по върховете на властта май ще се окаже, че единственият му истински приятел е Танака Гин — прокурорът, обявил се за отявлен противник на „Годайшу“...

— Никога не бих си позволил да те притеснявам — отвърна през зъби Ушиба, очите му се отвориха, и проследиха как Танака Гин невъзмутимо поглъща малка, добре сварена змиорка. — Присъствието ми в дома ти ще доведе до хаос.

— Трудно, дайжин, трудно... — поклати глава Танака Гин. — Живея сам, една жена идва да чисти два пъти в седмицата. Трудно ще ти бъде да внесеш хаос в къщата ми... Чистачката и без това се оплаква, че няма достатъчно работа за парите, които ѝ плащам, все ми се кара, че живея самотно и няма пред кого да покаже готварските си умения...

Ушиба изчака да се придвижат към следващия щанд и едва тогава кимна в знак на съгласие. Обзе го дълбоко чувство на благодарност към този човек. Естествено, дори не помисли да го покаже. Както Танака Гин за нищо на света не би разкрил истинските причини за своята покана. Това би означавало да покаже, че вижда безпомощното състояние на Ушиба — нещо, което би му донесло дълбоко унижение.

— Предстои ми огромна работа — продължи прокурорът. — Честно ще ти призная нещо, Ушиба-сан... Сътрудниците ми са претоварени и разчитам главно на теб... — избърса пръстите си и се обърна да го погледне: — Ще ти призная и още нещо... Капакът на гроба вече е вдигнат, скелетите ще се втурнат навън... Пипалата на октопода, създаден от Йошинори, се простират надалеч... В момента сме едва в началото. Събираме доказателства за участието на политици и финансови институции в незаконни сделки, най-вече спонсориране на политически личности срещу съответните услуги. Разполагаме с доста факти, доказващи по категоричен начин, че големи строителни компании са плащали на Йошинори огромни суми срещу правото да експлоатират държавни обекти. Американците ни обвиняват в протекционизъм и са прави, тъй като техни компании години наред са

участвали в търговете и винаги са губили. По всичко личи, че това е само връхът на айсберга. Несъмнено ще открием същата ситуация и в областта на търговията на едро и големите експортни контракти...

Танака Гин замълча и огледа оживения базар с онова преднамерено безразличие, което несъмнено доказваше загриженост за сигурността им. Може би предложението му да се срещнат тук няма да се окаже толкова невинно, помисли Ушиба.

— Фактически имам и лични причини, за да търся помощта ти, дайжин... При обиска в дома на Йошинори един от моите помощници откри доста интересен документ. Давам си сметка, че той е незначителна частица сред морето от документи, но съдържанието му е много особено... Лично писмо от Йошинори до един от локалните лидери на неговата партия. В него се споменава за организация на име „Годайшу“... Говори ли ти нещо това име?

— Не, нищо — отвърна Ушиба. Сърцето му блъскаше толкова силно, че за миг се уплаши да не го чуе Танака Гин.

— Не съм изненадан — кимна прокурорът. — На мен също не ми говори каквото и да било... Референциите в това отношение са оскъдни и неясни, но моят служител твърди, че го е чувал във връзка с Якудза... Сам разбираш какво означава това. Ако успеем да докажем връзката на Йошинори и ръководеното от него крило на Либерално-демократическата партия с мафията, това ще доведе до огромен пробив в позициите на Якудза сред деловите среди...

Ушиба не отговори нищо. Напуснаха базара и взеха безшумния ескалатор към улицата. Над Гинза грееше ярко слънце, конкурирано от крещящите неоновии реклами, по тротоарите се блъскаха туристи и забързани бизнесмени. Ушиба не забелязваше нито оживлението, нито веселите слънчеви лъчи. Светът на живите хора стремглаво се отдалечаваше от съзнанието му, на негово място идваше хладната тишина. Скоро щеше да заприлича на човек, който може да почувства нещо само ако някой забие остър нож в гърдите му. В устата му се появи сладникаво горчивият вкус на собствената му кръв.

Танака Гин беше наредил да го чака кола.

— Ще се качиш ли, дайжин? — попита той. — Шофьорът ми ще те откара където пожелаеш.

— Благодаря — кимна Ушиба и се наведе да влезе. — Бих искал да се върна в кабинета си.

Танака Гин се настани до него.

— Ще кажа на шофьора довечера да дойде у вас и да ти помогне да си събереш багажа — подхвърли той.

— Някъде около осем — кимна Ушиба и уморено затвори очи. От известно време насам имаше пристъпи на световъртеж и при най-малката промяна на гравитацията, особено болезнено му се отразяваше ускорението на автомобил. Изпитваше чувството, че пропада в бездънна пропаст, същото чувство изпитваше и в асансьор. Доста време му трябваше, за да разбере, че се налага адаптация на голяма част от вкоренените му навици.

Световъртежът бавно отшумя и той започна да идва на себе си. Направи опит да се концентрира върху причините, накарали го да поиска тази среща. Сега е моментът, беше сигурен в това. Сега е моментът да направи първата стъпка по предназначения път. Пак усети острата липса на Микио Оками. Ако Кайшо беше тук, нещата щяха да са съвсем други. Ушиба отново си даде сметка, че най-голямата грешка в живота му беше решението да подкрепи отстраняването на Оками. Никога не би постъпил по този начин, ако можеше да знае, че Шоза и Акинага са решили не само да отстранят своя Кайшо, но и да го убият. Сега нещата са извън контрол. Шоза и Акинага са се хванали за гушите. Вътрешният съвет вече не представлява нищо, жестоката междуособна война е неизбежна. В момента, в който Шоза превиши правата си и заповяда на третия член на Вътрешния съвет — оябун Таши Шидаре — да отстрани Никълъс Линеър, Ушиба автоматически застана на страната на Акинага. Борбата за власт трябваше да бъде прекратена на всяка цена. Микио Оками е знаел това, заемайки поста върховен оябун, сега вече го знаеше и Ушиба. Дано не е прекалено късно, въздъхна с отчаяние той, после бавно вдигна глава:

— Гин-сан, размишлявам върху това, което току-що ми каза... И стигам до заключението, че наистина зная някои неща за трайната връзка между Йошинори и Якудза...

Танака Гин бавно се обърна към него, лицето му беше мрачно и тържествено.

— В такъв случай ще ти бъда задължен до края на живота си, господин министър — прошепна той.

— Тук не става въпрос за задължения — махна с ръка Ушиба и изпита странното чувство, че светът около него се разпада. Не можеше

да предвиди последиците от този миг, но беше сигурен, че нещата ще претърпят коренна промяна. — Зная със сигурност, че Йошинори поддържа тесни делови контакти с Акира Шоза, оябун на клана Кокоро-гуруши.

От изражението, появило се върху лицето на Танака Гин, той разбра, че решителната крачка е направена. Оттук нататък съдбата му беше здраво свързана с този човек, предстоеше им дълъг и труден път, никой не можеше да каже докъде ще ги отведе той.

— Нещата са прости и ясни — каза Таши. — Майкъл Леонфорте е убиецът на баща ми!

Нийгата се беше насочил към тоалетната, пристъпвайки несигурно на разядените си от лъчевата болест крака.

— След тригодишни странствания аз се завърнах у дома в Кумамото. Искях да се сдобря с баща си, да му покажа какъв съм станал... И до днес не съм сигурен дали ме разбра. Може би така е по-добре — това му позволи да изживее живота си така, както го виждаше... Във всеки случай не беше забравил как се бях разбунтувал в училище. Нито веднъж не погледна изгорената ми ръка, но аз бях сигурен, че прекрасно знае за белезите по нея и се гордее с тях.

Таши замълча, лицето му беше обърнато по посока на задната врата. Вероятно иска да забележи завръщането на Нийгата, помисли си Никълъс.

— Баща ми имаше сериозни делови връзки във Виетнам. Много пъти ме вземаше със себе си и това предизвикваше протестите на мама. Според нея бях твърде малък за опасните пътувания. А татко отвръщаше: „Опасността е звяр, с който човек трябва да свиква от малък...“ И беше прав. От него се научих да се пазя, да се покривам при нужда и да изчаквам удобния момент за ответен удар. Усвоих изкуството на преговорите (а те са братовчеди на отмъщението), научих се да правя компромиси... Но най-ценното нещо, на което ме научи татко, беше да имам очи и на гърба...

Огънят пропукваше, алените пламъчета ближеха дъното на котлето, в което продължаваха да къкрят задушени зеленчуци. Парата съскаше като недоволен от палавото си дете родител и изчезваше по посока на комина.

— Баща ми постоянно разширяваше бизнеса си във Виетнам. Защото виждаше това, което беше тайна за мнозина, особено в онези години... Югоизточна Азия е мида, в която могат да се отглеждат прекрасни перли, при това сто пъти по-евтино, отколкото у дома... Купуваше като луд. Текстилни фабрики и електронни работилници, мелници и стари сайгонски хотели, считани от всички за пълен боклук... Купуваше и земя. Именно сделките със земя го сблъскаха с Майкъл Леонфорте...

Майкъл Леонфорте също купуваше недвижими имоти и изоставени терени. Използваше фирма фантом, собственост на него и Рок... Случи се така, че се спречкали за някакво нещастно парцелче. За пръв и последен път в живота си татко нарушил собствените си правила... Не отстъпил пред Леонфорте. Онзи го заплашил, но той пак не отстъпил. После Леонфорте тръгна да преследва мен, а баща ми — него. Като забрави да си пази гърба. С очите си видях как Леонфорте го застреля... На улицата, като куче... При това изпитваше огромно удоволствие. Нададе дивашки вик, дори започна да танцува около трупа му... А после го замъкна в джунглата...

Никълъс мълчеше и гледаше как болката разкривява чертите на младия мъж. Поне в това отношение Сейко се беше оказала права. Таши действително изгаряше от желание да проникне в Плаващия град.

Наведе се, напълни една чаша с чай и я тикна в ръцете на оябуна. Неволно докосна пръстите му и беше пронизан от тяхната студенина.

Таши потръпна от докосването, очите му се фокусираха върху лицето на Никълъс, после бавно се сведоха към чашата. Кимна в знак на благодарност и отпи, ръцете му видимо трепереха. Когато чашата беше опразнена, треперенето беше изчезнало.

— Нийгата не е забравил как се запарва истински чай — промълви тон.

Никълъс се усмихна в знак на съгласие, взе празната чаша от ръцете му и каза:

— Старецът е успял да избяга от Плаващия град, логично е да предполагаме, че ще знае и как да се проникне обратно в него... Според мен тук е големият ти шанс...

Таши само кимна с глава. Нийгата се беше появил на вратата и бавно креташе към тях.

След известно време си тръгнаха, домакинят ги изпрати така, както ги беше посрещнал — един слаб и прегърбен силует, облеган на рамката на вратата. Никълъс имаше чувството, че е отслабнал още повече, сякаш болестта се развиваше с чудовищна скорост... И не беше далеч от истината. Самият Нийгата призна, че отдавна би трябвало да е мъртъв. „Когато сутрин отворя очи, аз съм обзет от чувство на дълбока изненада — каза им той. — При това тя невинаги е приятна...“ Не беше нужно да навлиза в повече подробности, нещата бяха ясни за всички.

Японските кедри зад къщата се огъваха под напорите на вятъра. Беше студено, двамата забързаха по горската пътечка, отвъд която проблясваха светлинките на манастира. Нощта подчертаваше още повече ограниченото пространство на долината, стръмните планински склонове, черни и непристъпни като висока стена, надвисваха заплашително отвсякъде.

Може би наученото от Нийгата също допринасяше за хладните тръпки, които пробягваха по телата им. Във всеки случай и двамата мълчаха, изминавайки разстоянието до мостчето над буйния поток. Манастирът беше пуст, лакираните в червено носещи колони пред входа мрачно проблясваха на светлината на фенерите.

Луната беше изключително ярка, придвижването им не представляваше никаква трудност. Около небесното тяло имаше някакво странно сияние, живо и пулсиращо. Някъде в далечината се разнесоха странни звуци, ритъмът им беше нов и едновременно с това учудващо познат за Никълъс. Кръвта му кипна, той се обърна и срещна погледа на Таши. В същия миг усети могъщото пулсиране на „кокоро“ — древната и божествена същност на Тао-тао, която превръщаше мислите в действия...

После се появи „корьоку“ — Силата на Просветлението, единственият път към „шукен“...

— Отвори душата си, Никълъс — прошепна Таши. — Пред теб е това, за което си мечтал цял живот... „Корьоку“...

Озовал се внезапно на крачка от дългогодишната си мечта, Никълъс изведнъж усети колебание. Би ли могъл да се довери на Таши? Отвори ли съзнанието си пред него, ще бъде напълно беззащитен срещу евентуална психическа атака... Все пак Таши също е танжин... Но ако откаже да го стори, ако пропусне този шанс,

неминуемо ще бъде унищожен от черните сили на Кшира, които продължаваха да тиктакат в главата му като бомба със закъснител. Нямаше избор...

Насочи духовните си сили към космическата мембрана на „кокоро“, от устата му започнаха да излизат древните, монотонно напевни псалми на Тао-тао. Гората наоколо експлодира, луната изчезна зад гъсти облаци дим. Светът се разлюля, настоящето се разми и изчезна, внезапно освободило се от оковите на времето... Душата му бавно потъна в безбрежното небе. Тук нямаше хоризонти, законите на човешката логика изгубиха своята сила. Навсякъде около него се долавяше могъщото дихание на вечния Космос...

После, отгатък снопчето ослепителна светлина, се появи още едно психическо присъствие. Таши.

Между двамата се издигаше „корьоку“. Приличаше на омагьосан стълб за жертвоприношения и неотразимо ги привличаше. Опасността нарасна многократно, тъй като и двамата се приближаваха до колоната от ослепителна светлина. Духът на Никълъс беше разтворен докрай, почти физически усещаше дълбоката същност на Таши. Долавяше формата ѝ, но не разбираше съдържанието ѝ. Ако се окаже, че Таши е негов враг, моментът беше изключително подходящ за смъртоносно нападение. Никълъс беше потънал дълбоко в същината на „корьоку“, беше заслепен и безпомощен, всички защитни механизми в душата му бяха блокирани, за да позволят свободния достъп на великата Сила на Просветлението...

Усети някакво потрепване, освободено от оковите на времето и извън пространството, после в душата му нахлу „чишо“ — особенният сноп психическа енергия, трансформирана в мисъл. Това беше посланието на Таши.

Двамата вече бяха толкова близо до пулсиращата с ослепителна светлина колона, че Никълъс виждаше лицето на Таши през нея. Близко и едновременно с това непознато, странно разкривено от енергийните пулсации. Продължаваше да пристъпва напред, скоро усети потока йонизирани частици, който докосна съзнанието му.

И тук се случи нещо любопитно.

В главата му изведнъж прозвуча гласът на Таши.

— *Не мога* — каза той.

— *Какво не можеш?*

Образът отгатък колоната светлина примигна и се стопи. Никълъс остана сам сред мощните вълни на Тао-тао. След миг Таши отново се появи отгатък светлия стълб на „корьоку“...

— *Какво има, Таши?*

— *Нещо не е наред...* — на лицето му имаше особено изражение.
— *Кшира е прекалено силна...*

Моята Кшира, изтръпна Никълъс. *Моята Кшира е прекалено силна и ми пречи да се докосна до „Корьоку“!* Какво друго би могъл да има предвид Таши?

Образът на младия оябун отново примигна и изчезна, този път завинаги. Очите на Никълъс за последен път се спряха на колоната ослепителна светлина. Лишена от присъствието на Таши, тя вече беше започнала да се разпада... Бавно и постепенно Никълъс започна да се изтръгва от прегръдките на Тао-тао...

Тръсна глава и се огледа. Беше пред входа на манастира. Таши беше прекосил мостчето, но изглежда нямаше намерение да поеме по стръмните стъпала към селцето. Никълъс се втурна след него, в същия миг откъм помощните постройки вдясно се разнесе остър пукот.

Спря и насочи поглед нататък, но осветлението на фенерите беше съвсем недостатъчно.

Таши изведнъж смени посоката и влезе в храма.

— Таши!

— Тук има някой! — долетя сподавеният глас на оябуна.

— Сигурно е клисарят или пък някой монах...

— Не! — отвърна Таши. — Този човек е външен!

Вратата на храма беше широко отворена, в съответствие с обичаите. В средата му имаше фонтанче във формата на навита змия, като свещения дракон Нотен Оками. До него лежеше прост бамбуков черпак — чистотата и дълбокото спокойствие на тази гледка щяха да останат задълго запечатани в съзнанието на Никълъс.

— Таши! — отново извика той, после зърна фигурата на оябуна, насочила се към постройката в дъното на манастирския двор. Там се издигаха редица каменни статуи, които очевидно принадлежах на достопочтените монаси, основали манастира преди векове. Зад тях започваше стръмният планински склон, в който бяха изсечени каменни стъпала.

— Ей там! — извика Таши и посочи празното пространство между две от статуите. Втурна се по каменните стъпала, после изведнъж се закова на място. Тялото му се олюля и рухна на земята с широко разперени ръце.

Никълъс, успял да скъси дистанцията помежду им наполовина, хукна натам. Още отдалеч видя върха на стоманената стрела, забита дълбоко в сърцето на Таши. От задния ѝ край се проточваше черно въже, бавно попиващо кръвта, бликнала от гърдите на оябуна.

— Таши!

Отпусна се на колене до тялото и обхвана главата му с длани. Очите на Таши бяха широко отворени, в зениците им се беше запечатало изражение на изненада и гняв.

— Какво видя? — настоятелно прошепна Никълъс, но младият оябун вече не беше в състояние да чува каквото и да било. „Шичо“ — духовната връзка между двамата, беше безвъзвратно прекъсната. Никълъс почувства липсата ѝ с огромна сила, сякаш бяха отрязали едната му ръка...

Изправи се, прекрачи тялото на мъртвия младеж и се шмугна между статуите. Бързо навлезе в гората, сетивата му бяха нащрек. Освободила се от изпаренията на деня, луната обливаше всичко с ярките си, призрачни лъчи.

Ушите му успяха да уловят тихи, едва забележими звуци, умът му светкавично обработи получената информация. Обути в кожа крака потупваха по каменните стъпала. Никълъс вдигна глава, послуша се за частица от секундата, после се понесе с пълна скорост към стълбата, водеща нагоре, към селцето. Тичаше с широки и равномерни крачки, кръвта в жилите му се затопли. Обзе го чувство на доволна възбуда, особено след дългите часове принудително бездействие в схлупената колиба на Нийгата.

Пред очите му се появиха стълбите, призрачнобели под светлината на луната. Като костите на Нийгата...

Някой тичаше нагоре. Никълъс смени посоката и хукна направо през гората. Придвижването му беше трудно, дори опасно. Пространството между японските кедри беше тясно, почвата беше хлъзгава от коренища и мъхове.

Скъсил значително пътя си, той скоро се оказа в близост до мястото, където стълбите извиваха под ъгъл от четиридесет и пет

градуса, а край тях се издигаше нишата със свещената сабя на Йошитцуне. Напусна прикритието на дърветата и се втурна право към бягащата фигура. Онзи спря и рязко се обърна, към гърдите на Никълъс се насочи лек ловджийски лък от титанова сплав, зареден с нова стрела. После лъкът изтропа на камъните, фигурата пристъпи напред и лицето ѝ проблесна под лунните лъчи. Никълъс се закова на място, сърцето щеше да изхвъркне от гърдите му.

Пред него стоеше Сейко.

— Господи, знаеш ли какво направи? — задъхано извика той.

— Той беше опасен! — изръмжа през стиснати зъби Сейко, очите ѝ лудо проблеснаха. — Щеше да унищожи всичко!

— Грещиш, той...

— Щеше да те отведе! — изкрещя тя и вдигна лъка.

Той отскочи назад, сграбчи бронзовия меч и го изтръгна от каменния постамент. Мускулите му набъбнаха, металните пламъчета проблеснаха като живи на лунната светлина.

Сейко нададе нечовешки крясък и пусна стрелата.

Никълъс се олюля, но стрелата не беше насочена в него. Острието ѝ с трясък се заби в тънкия камък, върху който беше стъпил, тежестта на огромната бронзова сабя свърши останалото. Камъкът поддаде и той се затъркаля надолу по стръмния склон, сред буци пръст и изсъхнали корени.

Напразно се опитваше да намали скоростта на падането, храстите, които успяваше да сграбчи, бързо се изтръгваха от каменистата почва на склона. Пред очите му за миг се появи фигурата на Сейко, огряна от лунната светлина. После тя се обърна и продължи да тича нагоре по стълбите.

В един момент кракът му се закачи за някакъв корен, глезенът му моментално се изви. Коренът издържа тежестта на тялото му и той увисна с главата надолу. Изчака отзвучаването на неизбежния световъртеж, предизвикан от рязкото спиране, после внимателно заби бронзовата сабя в земята и бавно започна да освобождава крака си. Сабята издържа, тялото му зае нормално положение, десният му крак намери опора в стърчащ над склона камък. Възстановил равновесието си, той пусна сабята и започна да пълзи нагоре. Придържаше се в сянката на храсталаците, пълзеше на колене и лакти. Усещаше ясно

присъствието ѝ, знаеше точно кога ще се спре да погледне към долината... Мислите ѝ бяха заети единствено с него...

Това се оказа напълно достатъчно. След няколко минути вече я беше задминал и се приготви за нападение. Възнамеряваше да я обезоръжи и да я подложи на разпит, но появата му на няколко метра от нея беше толкова внезапна, че тя ахна от изненада и отново вдигна лъка.

— Хайде, какво чакаш! — раздразнено подвикна той. — Убий ме като Таши!

Тя прехапа устни, главата ѝ енергично се разтърси.

— Нищо не разбираш...

— Защо го уби?

— Защото той щеше да убие теб.

— Не ти вярвам. Просто изпитваше ревност от близостта, която се породила между нас. Чувстваше се пренебрегната.

— Няма смисъл да говорим повече — поклати глава тя, в гласа ѝ се появи горчивина. — Усещам лед в сърцето ти, доводите ми ще бъдат безсмислени...

Какво бих могъл да отвърна, запита се Никълъс. По-добре да замълча, отколкото да я лъжа...

— Вече зная, че съм била в плен на заблудата... Близостта помежду ни е била фалшива и едностранна, чиста илюзия...

— Така ли мислиш?

— Не мисля, а го *зная*! — ръката ѝ се повдигна да избърше една издайническа сълзица, плъзнала се изпод клепачите ѝ. — Всъщност какво значение има това? Ти не се интересуваеш от мен... — главата ѝ тъжно се поклати: — Проклетата психическа връзка те правеше слаб и уязвим. Отначало беше подозрителен, но после очевидно реши да му се довериш...

— Грещиш по отношение на Таши. Той беше приятел...

— Така ли? — иронично се усмихна тя. — Защо тогава ме потърси? Беше го пратил човек, който искаше да те види мъртъв! — забеляза изражението на лицето му и добави: — Май не ми вярваш, а? Таши беше безкрайно амбициозен, но позицията му не беше сигурна. Получи поста оябун на клана Ямаучи в резултат на компромис. Предшественикът му Томоо Козо е бил член на Вътрешния съвет на Кайшо заедно с Акира Шоза и Тетцуо Акинага. Те са имали решаващ

глас относно избора на трети член, Таши е бил единственият кандидат, за когото и двамата са гласували единодушно...

— Сега може би разбираш, че Таши не е разполагал с реална власт. Неговият настойник е имал влияние в Кумамото, но не и в Токио. Вече ти казах, че Таши беше изключително амбициозен, но това не означава, че е бил глупак. Предлагат му съюз с влиятелен оябун и той го приема, без да задава излишни въпроси. Направил го е с ясното съзнание, че вероятно ще се прости с автономията на своето управление, но си е давал сметка, че времето е пред него и на по-късен етап ще успее да възстанови всичко, което е изгубил. Основната му задача е била да унищожи теб.

Никълъс мълчаливо я гледаше. Беше се появила като проскубано пате от преждевременно счупено яйце, останките от личността ѝ се белеха пред очите му като глава лук, но разкритията ѝ го правеха несигурен... Имаше чувството, че пред очите си има някакъв чудовищен телескоп, наднича в него и се връща в миналото, към Джъстин, своята мъртва съпруга... Влюбиха се един в друг без никои от тях да направи опит да разбере душата на другия... Горедолу същото се получаваше и сега, със Сейко. Не би могъл да каже, че я обича в традиционния смисъл на думата. Но с нея беше преживял моменти на върховна интимност, малко бяха любовниците, изпитали това... Беше твърдо решен да не повтаря грешките, които беше допуснал с Джъстин. А прекалено прибързаните и повърхностни преценки неизбежно го тласкаха по стария и опасен път...

— Добре — бавно изрече той. — Да приемем, че казваш истината... Но защо го правиш едва сега, а не още при първата ни среща в Сайгон?

— Защото едва сега успях да преодоля моралните си скрупули — отвърна с въздишка Сейко. — Вече ти казах, че съм дълбоко задължена на Таши... Той ме спаси от самата мен. Аз бях на прага на саморазрухата, бях готова да се претопя в образа и душата на някой друг...

— На баща ти?

— Може би... А също на мама или на всеки от приятелите ми... — очите ѝ за миг надникнаха в неговите, после уплашено отскочиха встрани. — Твърде много са, за да ги изброявам поименно... Последният в списъка беше Таши, у него открих и някои добри

черти... По-скоро ги усетих... Защото ги беше погребал дълбоко в душата си и очевидно искаше да ги забрави. Но по онова време интуицията ми работеше доста по-добре от днес...

— И се привърза към Таши, така ли?

— Телом и духом — прошепна тя, правейки върховни усилия да сдържа сълзите си. — Но сърцето си опазих. Много ми струваше, но успях... Запазих го за теб!

Комбинацията от приповдигнатост на духа и изострена интуитивност я правеше твърде лесна плячка за всеки, който притежава минимални психологически умения. *У него открих и добри черти, аз ги усетих...* Именно това усещане я беше тласнало към нетрадиционните ѝ опити да спечели Никълъс.

Пристъпи напред с намерението да ѝ отнеме лъка.

— Сейко...

— Остави ме на мира! — изкрещя тя и бързо отскочи назад. — Познавам те добре! Никога няма да ми простиш, че съм те спасила от Таши! Продължаваш да мислиш, че съм била заслепена от ревност, убеден си, че рядката ви дарба щеше да е достатъчна, за да го откаже от намеренията му. Но дълбоко грешиш. Таши беше преди всичко прагматик и никога нямаше да се откаже от това, което е намислил. Рано или късно щеше да намери начин да те убие! — ръцете ѝ нервно опънаха тетивата на лъка: — Мразя те! Мразя те заради противната ти праволинейност, заради неспособността ти да видиш многобройните нюанси между бялото и черното!

Никълъс се стрелна напред и изби оръжието от ръцете ѝ. Лъкът влезе в съприкосновение с каменното стъпало с тетивата надолу, разнесе се остро бръмчене.

Стрелата прониза Сейко почти от упор. Тялото ѝ се повдигна във въздуха и се закова в дебелия ствол на вековния кедър зад гърба ѝ. Очите ѝ се разтвориха широко от силната болка, ръцете ѝ инстинктивно хванаха стърчащия от корема ѝ връх на стрелата.

Никълъс изскочи на стъпалата, един поглед му беше достатъчен да обхване ситуацията. Не можеше да извади стрелата, тъй като това би довело до масивен кръвоизлив и бърза смърт.

— Сейко!...

Главата ѝ бавно се поклати, очите ѝ плувнаха в сълзи. Гърдите ѝ с мъка се повдигаха и отпускаха, от устата ѝ протече кръв. Той не беше

в състояние да понася страданията ѝ. Протегна ръка и издърпа стрелата. Тя тихо простена и се свлече в корените на вековния кедър.

Той я взе в прегръдките си, тя не направи опит да го отблъсне. Притисна длан върху дълбоката ѝ рана, но танжинското му око ясно видя бързото приближаване на смъртта. Тя също я усети, вероятно благодарение на невероятната си интуиция...

— Дръж се! — прошепна той. — Ще те откарам в болница.

— Не. Не искам да ме лъжеш... Вече не... Никога...

— Не те лъжа — прошепна той и отстрани кичур коса от влажната ѝ буза. После се наведе и нежно я целуна по устните. Клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха, тялото ѝ започна да се отпуска.

После, съвсем внезапно, очите ѝ отново се оказаха впити в неговите. Бистри, ясни и спокойни.

— Никълъс — едва чуто пошепна тя. — Намери баща ми... От него ще научиш всичко, което ти трябва...

Съпротивляваше се на смъртта с всички сили. Главата ѝ беше отпусната на рамото му, сякаш двамата бяха щастливи влюбени, решили да се насладят на звездната нощ... После очите и започнаха да се замъгляват, дишането ѝ стана разпокъсано. Клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха, устните ѝ едва чуто промълвиха:

— Не ме забравяй, това е всичко, за което те моля...

НАДОЛУ КЪМ МЪРТВАТА ЗОНА

Човек трябва да седи твърде дълго с отворена уста, преди някоя печена патица да влети в нея.

Китайска пословица

Токио

Лятото на 1947 година

— Мисля, че открих нашия човек — каза Микио Оками.

— Наистина ли? — полковник Денис Линеър вдигна глава от купищата документи, които затрупваха бюрото му. Напоследък почти не спеше, у дома се прибираше съвсем епизодично, сякаш къщата му беше хотел на рядко посещаван курорт.

— Да — кимна Оками. — Напълно подходящ, направо съвършен.

— Никой не е съвършен. Най-малкото пък един потенциален убиец.

Полковникът се облегна назад и започна да пълни лулата си. Оками нервно крачеше напред-назад из тясната, отрупана с книги стая. Лятото току-що беше започнало, но въздухът вече беше душен и горещ. Какво ли ще бъде през август, потръпна вътрешно той.

— Хайде да се поразходим — предложи полковникът, запали лулата и се изправи.

Токио представляваше мрачна картина на разрушения и пожари. Цели квартали бяха унищожени и трябваше да бъдат построени отново, много хора бяха убедени, че миналото на страната е окончателно погребано под развалините. Икономиката беше в плачевно състояние, инфлацията правеше живота почти непоносим, комунистите надигаха глава. Япония беше на прага на хаоса и дестабилизацията.

Полковникът си даваше ясна сметка, че времето им изтича. Генерал-майор Чарлс Уилоубай и неговите сътрудници бяха заети с

разпитите на японските генерали, които спасиха от военен трибунал с единствената цел да ги превърнат в американски шпиони и да ги „обучават“ за ръководители на новосъздадената японска армия, която трябваше да играе ролята на щит срещу комунистическата зараза в района на Тихия океан.

Полковникът беше убеден, че този, в дълбоката си същност фашистки, план ще съсипе окончателно страната, бореца се за икономическа стабилност и достойно място в следвоенния свят. Кошмарът на ядрената заплаха беше единственият дипломатически лост в ръцете на американското правителство, доскорошният враг нямаше право на избор. Но една страна, която не може да предложи дори шепа ориз на своя народ, едва ли може да си позволи огромните разходи за превъоръжаване.

— Е, добре — промърмори най-сетне той. — Кое е гълъбчето?

— Токино Каеда. Заема ключов пост в клана Ямаучи, амбициозен и безскрупулен, любимец на Катцуодо Козо, който съвсем скоро го направи свой заместник — Оками спря пред една улична сергия и си купи пакетче бонбони. После тръгна напред, леко присви рамене и добави: — Амбициите му са огромни, това го прави достъпен и благонадежден... Жаждата за власт е по-силна от чувството за чест. Страхувам се, че това е същността на новия ред, който ни налагате...

— Да, светът окончателно се промени — продума замислено полковникът. — Жалко, че държава като вашата се оказа на страната на губещите... Но кой е виновен за това? — Завиха зад ъгъла и се насочиха към река Сумида. — Сега обаче не е време за обвинения. За да направим настоящето си сигурно, ние сме длъжни да гледаме в бъдещето. Аз съм убеден, че именно Тихоокеанският регион е бъдещият център на световната търговия. Тук, в пространството между Япония и Китай. Разполагаме с човешки потенциал и огромно желание — две неща, които могат да направят чудеса в областта на икономиката. Това е главната ни задача, Оками-сан. Да дадем шанс на Япония, да я възродим от пепелищата...

Стигнаха брега на реката, която се извиваше като огромна, ленива боа върху раменете на дръзка жена. Тази жена беше Токио — изнасилена, обезобразена, гладна... Но изправена и горда, бързо възстановяваща се от раните си.

— Най-сериозни затруднения ще имаме с Катцуодо — промълви Оками, облегна се на железния парапет и насочи поглед към мръснокафявите води. — Той е яростен противник на всякакви контакти на Якудза с американците. Дълбоко е убеден, че Окупационната армия ни използва за мръсната работа — онази, която американците не искат да вършат сами...

— И донякъде е прав. Но само донякъде. Защото Якудза се страхува от комунистическата зараза точно толкова, колкото и американците. Какво толкова ще стане, ако счупят няколко глави на обществено място от чуждо име? И тъй, и тъй го правят, само че сега ще получат и хонорар...

— Няма защо да се тревожиш от мнението на Катцуодо — изръмжа Оками. — Той е оябун на клана Ямаучи и се страхува от мен, защото именно аз го издигнах на този пост. Сега разбирам, че това е било грешка. Защото Катцуодо използва проблема, за да провери настроенятията в Якудза. Кой от оябуните ме подкрепя, кой би застанал на негова страна... В хода на този процес подклажда стари вражди между отделните кланове, крайната му цел е организацията да си остане в изолация. Подобно поведение повече не можем да търпим. Имам чувството, че сме в положението, в което е била страната в края на XVI век, непосредствено преди Йеасу Токугава да бъде обявен за шогун... Май и днес ни трябва един шогун с желязна воля, на когото всички да се подчинят...

— Интересна идея, приятелю — каза полковникът и дръпна от лулата си. — Не виждам обаче човек, който да е подходящ за тази роля... Поне засега... — издуха облаче дим и загледа как синкавите струи бавно се разтварят във въздуха. — Но в бъдеще, кой знае... — изглеждаше наистина заинтригуван: — Знаеш ли, дори слуховете за такъв човек ще обединят Якудза и ще повдигнат авторитета й... А това може да ни донесе огромна полза...

Оками отново се възхити от способността на полковника да вижда добрите и лошите страни на всяка, дори и най-простичката, идея. Сякаш беше древен магьосник, превръщащ сламата в жито само с едно махане на ръка.

Полковникът обърна лулата си с чашката надолу и я изчука на железния парапет.

— Това е храна за размисъл, но сега трябва да се обърнем към по-непосредствените задачи.

— Катцуодо трябва да бъде окончателно отстранен — заяви Оками. — И Токино Каеда ще направи точно това. Вече ме запозна с плана си, изглежда ми абсолютно сигурен... Оябунът не умее да плува... Това се пази в строга тайна, но като доверено лице Каеда, разбира се, я знае... Точно след една седмица трупът на Катцуодо ще изплува от водите на Сумида. Тогава вече можем да се заемем сериозно с Уилоубай и неговата шапка военнопръстъпници...

Полковникът мълчаливо кимна с глава, ръцете му бяха заети да пълнят лулата. Оками го наблюдаваше под око и напразно се питаше какви мисли се въртят в забележителния му мозък. Отдавна се беше отказал от опитите да бъде в крак с този мозък, беше абсолютно убеден, че ако Денис Линеър се беше посветил на шаха, днес положително би бил един от най-добрите гросмайстори в света. Мислите му тичаха стремително напред, очертаваха такива неочаквани перспективи, че Оками често имаше пристъпи на световъртеж. От Линеър той беше научил далеч повече, отколкото от всичките си учители, покровители и сенсеи, взети заедно. Полковникът притежаваше необикновената дарба да вижда живота като едно органично цяло, съдържащо в себе си огромното разнообразие на дребни и на пръв поглед дори незначителни случки и събития... И това негово качество го доближаваше до простата и вечна истина за живота, проповядвана от шинтоизма.

Беше пряк, на моменти дори груб човек. Но думите му винаги бяха точни и премерени, като хранителната дажба на затворник. Поемаше върху плещите си тежестта на новия свят, в душата му пламтеше желанието този свят да бъде по-добър и по-справедлив. Защото полковник Линеър беше човек, който умее да превръща мечтите в действителност. А мечтите му за бъдещето на Япония бяха прекрасни, в съзнанието на Оками се очертаваше една приказна картина, в която неговата организация играе важна роля и разширява влиянието си като вълните в океана, все по-надалеч и по-надалеч...

Оками хвърли няколко соеви бонбончета в устата си и бавно започна да ги смуче. По-добре да прекалява със захар вместо с алкохол, каза си той. Полковникът отдавна знаеше за страстта му към

чашката, единствената му забележка беше, че алкохолът бавно ще го убие...

— Довечера ще се срещна с Каеда — промълви той. — Да му дам ли зелена светлина?

— По-добре да изчакаш, докато разменя една-две думи с Катцуодо Козо — внезапно се изметна полковникът.

— Но защо?

— Искам да бъда сигурен, че нямаме друг начин, освен неговото премахване.

Оками налапа още няколко бонбончета и сви рамене.

— Може би така ще е още по-добре... Катцуодо мрази всички европейци и несъмнено ще потвърди присъдата със собствената си уста.

На другия ден следобед полковникът се появи лично в дома на Катцуодо Козо. Той представляваше внушително имение с високи стени в покрайнините на Токио. Във вътрешността му имаше четири сгради. Козо живееше в най-голямата от тях заедно със семейството си, останалите бяха за охраната, съветниците и двете му омъжени сестри.

Оябунът го остави да чака в преддверието почти цял час, не му предложи дори да седне. Това беше непростима проява на невъзпитание, но гостът беше чужденец и Козо очевидно държеше да му демонстрира своето презрение.

Линейр обаче запази пълно спокойствие. Беше свикнал на подобно отношение от японци, които или изобщо не го познаваха, или обратно — познаваха го прекалено добре. Прекара по-голямата част от времето си до прозореца, очите му внимателно оглеждаха имението, умът му се опитваше да прецени богатството на домакина, а оттам и влиянието му върху клана Ямаучи.

Вече от доста време насам този клан му създаваше проблеми. Подобно на големите фамилни концерни „дзайбацу“, действали в предвоенна Япония, кланът Ямаучи се стремеше към постоянна експанзия, шефовете му правеха всичко възможно, за да заграбят нови територии. Оябуните, оглавявали тази престъпна организация, се отличаваха с изключителна самоувереност и открита арогантност, алчността им беше направо пословична. В продължение на

десетилетия провеждаха политика на сепарационизъм, правеха всичко възможно да се оградят с непристъпни стени. Това водеше до опасното чувство за безнаказаност у по-голямата част от нейните членове.

— Търсите слабото ми място, нали?

Полковникът се обърна и се оказа лице в лице с Катцуодо Козо. Оябунът беше слаб мъж с дълбоки бръчки, очите му бяха неестествено блестящи, като на човек с пристъп на маларична треска.

— Говорите като истински феодал — усмихна се с лека изненада Линеър. Може би не трябваше да започва разговора по подобен начин, но всъщност беше убеден, че подходът няма да има никакво значение.

— Аз не съм древен феодал и нямам самурайска армия — отвърна с достойнство Козо и изпъна гръбнак. — Нямам благородническа кръв в жилите си, сам съм постигнал всичко в този живот. — Свали чехлите си и нахлузи подпетени обувки, които вероятно използваше в градината и преддверието на дома си. — Позициите ми нямат особено значение за широката публика, положението ми може да бъде сравнено с това на човек, който притежава краден шедьовър. Мога да му се наслаждавам само в тесен кръг от истински приятели...

— Нима очаквате нещо друго? — вдигна вежди полковникът. — Та вие сте престъпник!

Дълбоките бръчки по голия череп на Козо се смекчиха в нещо като усмивка.

— Поправете ме, ако греша — рече. — Но нима сред вашите най-близки приятели няма престъпници?

— Службата ми изисква да поддържам връзки с представители на всички слоеве от японското общество.

Катцуодо кимна в знак на съгласие.

— Все пак ми се струва, че храните доста топли чувства към представителите на престъпния свят — подхвърли той.

Вече беше ясно, че няма никакво намерение да го покани, разговорът очевидно щеше да се води тук, на ничията земя, отделяща непристъпните покои на оябуна от външния свят.

— Работата ми с Оками-сан едва ли ви засяга — тръсна глава полковникът.

— Така ли наричате интригите, които плетете с този тип? — оголи пожълтелите си зъби Козо. — Срам ме е, че представител на

Якудза поддържа контакти с Окупационните власти! Направо ми се повдига, като ви гледам, затова ще ви помоля незабавно да си тръгнете! Иначе не отговарям за последиците!

— Последици няма да има — хладно отвърна полковникът.

— Добре — сви рамене Козо и му обърна гръб. — Нямам какво повече да ви кажа.

Полковникът го изчака да дръпне подвижната фузума към вътрешността на къщата и едва тогава се обади:

— Моля ви да почакате за момент...

Оябунът бавно се обърна, лицето му беше абсолютно безизразно.

— Това, което вършим заедно с Оками, е от полза за всички — започна полковникът. — Включително и за вас. Дойдох тук да ви отправя една покана за сътрудничество. Бихме имали голяма полза от вашето прозрение и мъдрост... — Мълчание. Очите на Козо продължаваха да гледат безизразно. — Зная, че търсите начин да ни попречите, но усилията ви ще се окажат безплодни. Все едно, че се опитвате да преградите пълноводна река с бент от кибритени клечици... Напрасно. Моето дело ще надживее всички ни, никой не може да го спре!

Катцуодо се обърна и изчезна зад фузумата, без да каже нито дума. Останал сам сред хладните каменни плочи на преддверието, полковникът сведе очи към върховете на обувките си. Трябваша му няколко секунди, за да успокои кипналата си кръв. Този тип се оказва точно такъв, какъвто го беше описал Оками. Злобен и упорит, той без съмнение щеше да направи всичко възможно за разрушаването на съюза, който полковникът се опитваше да създаде с цената на всичко. Втренчил поглед в излъсканите бомбета на обувките си, полковник Линеър видя бъдещето на оябуна върху тях, сякаш гледаше във вълшебното огледало...

Най-после се раздвижи, вдигна глава и побърза да напусне този негостоприемен дом. В атмосферата му вече се усещаше миризмата на кръв.

Докато полковникът се опитваше да води мирни преговори, Оками се готвеше за война. Генерал-майор Уилоубай, известен сред подчинените си с прозвището „Малкият фашист“, беше обзет от

манията за надвисналата комунистическа заплаха над Япония. В резултат предложи да превърне своята „Банда на петнадесетте“ бивши военни в ядро на бъдещата японска армия, чиято основна задача трябваше да бъде отпор на комунистическата експанзия. Неговите хора вече подготвяха бившия началник на военното разузнаване на Япония генерал-лейтенант Арисуе за поста ръководител на специалния контингент от бивши имперски офицери, който трябваше да действа под егидата на Г-2, американското военно разузнаване. Тези офицери бяха настанени в секретна квартира и според сведенията на Оками вече следяха придвижването на съветските войски оттатък пролива. Хората на Уилоубай стигнаха в безумието си до там, че без колебание вкараха лисицата в курника — известният военнопръстъпник полковник Хатори беше назначен за началник-щаб на управлението по мобилизация и демобилизация на японската армия. Хатори побърза да върне жеста и отърва от военен трибунал стотици, а може би и хиляди прръстъпници. После вече беше готов да откликне на заповедта на Уилоубай за сформиране на новата марионетна армия.

Оками имаше няколко причини да се бори против създаването се положение. Освен че не беше склонен да приеме теорията на Уилоубай за комунист под всеки юрган, той нямаше никакво желание да види страната си в ролята на американска марионетка, което сигурно щеше да се случи, ако САЩ се заемат с възстановяването на японската армия. Не забравяше и предупреждението на полковника за непосилното бреме на новите военни разходи, които положително щяха да превърнат в илюзия мечтата му за икономическо възстановяване и обуздаване на инфлацията.

Но ако искаме да бъдем откровени докрай, Оками имаше и друга, съвсем лична причина да се обявява срещу плановете на Уилоубай. В душата му бушуваха неукротим гняв и жажда за мъст по отношение на няколко души от „Бандата на петнадесетте“, отличили се с особено безумни заповеди в последните дни на войната. В резултат мнозина близки на Оками хора изгубиха живота си, сред тях беше и брат му...

Оками предпочиташе да не мисли за брат си, настигнат от смъртта още в зората на живота. Някои хора бяха склонни да приписват смъртта му на нелепите, но за съжаление неизбежни случайности по време на война, но Оками не се остави да бъде заблуден. Той знаеше кои са хората, лично отговорни за смъртта на

брат му. Всички те бяха под закрилата на Уилоубай, но това нямаше да ги спаси.

С тази работа щеше да се справи сам, без подкрепата на полковника. Преди всичко, защото Денис Линеър проявяваше крайна предпазливост по отношение на всичко, което беше свързано с „Бандата на петнадесетте“, и отлагаше решителните мерки, въпреки ежедневните напомнялия на Оками. На един етап тези напомнялия се превърнаха в разгорещени спорове, след тях Оками се чувстваше измамен и почти предаден...

— Опитай се да се държиш като японец! — ядосано казваше полковникът. — Бъди търпелив! Историята тепърва ще се разнищва, трябва да изчакаме...

— Нямам време! — не по-малко троснато беше отвърнал Оками. — Това е *моята* родина! Нямах право да ми даваш съвети!

Макар да разбираше предпазливостта на полковника, който трябваше да се съобразява със службата си в Окупационното правителство, доминирано от хората на Уилоубай, Оками гореше от нетърпение да отмъсти. Затова реши да действа сам.

Използвайки факта, че вниманието на полковника беше отклонено към други задачи, той се насочи към единствената възможност, която му се предоставяше. Опасна и несигурна, защото изискваше контакт с комунистите.

Прекрасно знаеше какво ще стане, ако някой им подхвърли информация за петнадесетте военнопръстъпници, избегнали трибунала благодарение на Уилоубай и неговите хора. Руснаците са зверове и реагират жестоко на провокации от подобен характер. Сложните лабиринти на дипломацията ги затрудняват и те при първа възможност биха ги заобиколили.

Оками знаеше, че Токио гъмжи от съветски агенти. Някои от тях бяха внедрени на ниво, което щабът на Окупационната армия не можеше дори да сънува. Ако тези агенти получат необходимата информация, те несъмнено ще успеят да проникнат отвъд предохранителните мерки на американците, особено ако им бъде предложена и малко странична помощ...

Да, комунистите с желание ще приемат ролята на оръжие за моето отмъщение, помисли си той сутринта, в която полковникът отиде да преговаря с Катцуодо Козо. Ще им дам възможност да

ликвидират „Бандата на петнадесетте военнопръстѣпници“ и по този начин ще отмѣтѣ за смъртта на брат ми и приятелите ми...

Разбира се, въпросната информация трябваше да бъде предложена със съответната обосновка. Комунистите добре го познаваха, следователно идеологическите мотиви отпадаха. Но не и парите. Когато в Якудза изпитват недостиг на средства, те са готови на всякакви комбинации. Започна да се заседава в едно долнопробно заведение, където, според личните му осведомите ли, често се отбиваха комунистически агенти. Една вечер направи истинско представление. Престори се на пиан и започна да разказва на висок глас за тайния заговор на американците, възнамеряващи да спасят най-опасните военнопръстѣпници в страната. Успял да привлече вниманието на част от клиентите, той беше сигурен, че рано или късно някой ще направи опит за контакт.

Няколко вечери по-късно на бара до него се настани слаб японец с изправени рамене.

— Разбрах, че ние с вас имаме общи възгледи — приятелски се усмихна той.

— Така ли? — направи се на учуден Оками.

— Може и да греша — отвърна непознатият. — Но имам впечатлението, че вие притежавате информация, която ме интересува.

— Започвам да чувам шумоленето на банкноти.

— Не сте далеч от истината. Имам да урежда стари сметки с някои офицери от имперската армия и вашата помощ би могла да ми бъде от полза...

— Зависи дали шумоленето е близо, или просто съм си въобразявал — изръмжа Оками.

— Мога да ви уверя, че е съвсем близо — усмихна се непознатият. — Откъде разполагате с информация за американците, приятелю?

Оками глътна уискито си на един дъх и си поръча ново.

— Това не е твоя работа! — грубо отсече той.

— Как да не е, нали аз плащам?

Оками го възнагради с мѣтен поглед и неохотно промърмори:

— Поддържам близки отношения е Джак Донахю, адютант в щаба на Окупационната армия... — Това частично отговаряше на истината. — Е, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че не е много разумно да говориш на висок глас за това.

— На кого му пука? — изръмжа Оками, ливна питието в устата си и направи знак да напълнят чашата му.

— Например на мен...

— А ти кой си? — изви врат Оками и се втренчи с пиянско предизвикателство в слабичкия японец.

— Може би съм твой приятел...

— Добре, приятел — кимна Оками. — Пий едно от мен... — направи знак на бармана, непознатият взе чашата и двамата се отпавиха към едно от сепаретата в ъгъла. Нямаше никакво значение в кое точно — хората на Оками бяха заели стратегически места из целия бар.

Познаваше добре тактиката на комунистите и знаеше, че ще се опитат да му поставят капан. За тях не беше достатъчно да купят някакви сведения, винаги се стремяха да компрометират съответния информатор и да го държат в ръцете си, докогато намерят за добре. Опасен подход, призна в себе си Оками, докато се настаняваше на масичката срещу непознатия. По този начин комунистите действаха не само с противника, а и със своите привърженици. И именно това осигуряваше желязната непоклатимост на тяхната идеология.

Човекът се представи като Ивануши, фабричен работник и член на Шиней Кинро Тайшутто — една от най-радикалните фракции на прокомунистическите профсъюзи, изникнали като гъби след дъжд в следвоенна Япония. Причините за тяхната поява несъмнено бяха неконтролируемата инфлация и безработицата, корупцията в правителството на Йошида, нарастващото недоверие на народа към обещанията на Окупационните власти за бързо икономическо възстановяване чрез демократични реформи. Всичко това предлагаше изключително благоприятна среда за комунистическата агитация, особено сред работниците, които най-силно усещаха ударите на кризата. Съветските идеолози имаха голям опит в работата с профсъюзите и особено с техните екстремистки фракции — като тази, в която членуваше Ивануши. Подстрекателската си политика те гордо наричаха „създаване на революционна ситуация“.

Ивануши беше типичен представител на лумпенизираните революционери. Самоуверен, идеологически подкован фанатик,

изгарящ от нетърпение да приложи на практика светлите социалистически идеи. Които, разбира се, щяха да подпомогнат и собственото му благополучие. Но Оками инстинктивно усещаше, че такива като него никога няма да успеят да се доберат до реалната власт. Или ще станат жертва на политическите си противници, или господарите им ще ги задържат на ниво, от което лесно биха могли да ги манипулират... Причината за тяхната обреченост беше съвсем проста — хората от сорта на Ивануши нямат представа какво ще правят в случай, че наистина свалят системата, срещу която се борят... За разлика от своите съветски господари, които умишлено програмираат объркването в душите им и по този начин правят решителна стъпка към осъществяването на крайната си цел — установяване на комунистически режим в Япония.

Оками не мразеше Ивануши, по-скоро го съжаляваше... Все някой трябва да изпитва състрадание към такива хора. Защото нито комунистите, нито правителството на Йошида проявяват интерес към това, което става в душите им. Към истинските причини за тяхната бедност и сляп гняв.

— Ти си якудза — започна с категоричен тон Ивануши. — При това якудза предател, който сътрудничи на чужденците, управляващи тази страна! Ти си враг на своя народ и затова не очаквай симпатии от моя страна! Ще направим сделка и толкоз — твоята информация срещу моите пари!

Но Оками отлично знаеше, че нещата няма да бъдат толкова прости.

— Поздравявам те, другарю — усмихна се той. — Възхищавам се на желанието ти да си изцапаш ръчичките!

— Аз пък ти завиждам на лекомислието — мрачно го изгледа Ивануши. — Само едно ще те помоля — не се опитвай да ни съдиш, защото живееш като шогун и дори представа нямаш за нашата мизерия!

— Малко лекомислие няма да е излишно и за теб, приятел... С негова помощ вероятно ще направиш по-точна оценка на положението си...

— Една дума е достатъчна за оценка на моето положение! — гневно отвърна Ивануши. — И тя се нарича *храна*, или по-скоро липсата на храна! А също и работа! Докато ти дебелееш и богатееш от

машинации на черния пазар, моето семейство и още хиляди като него гладуват! Ето ти я моята оценка на положението! Нима е чудно, че мечтая за едно по-добро бъдеще?

— По-добро за кого? — подхвърли Оками. — За твоето семейство или за комунистите?

— Не виждам никаква разлика! — отсече Ивануши е такова дълбоко убеждение, че Оками вече беше сигурен в успеха на своята операция.

На другата вечер Оками се изтърси неканен в дома на Ивануши, натоварен с риба, зеленчуци и пресни плодове. Къщичката беше стара и паянтова, издигната само на няколко метра от железопътна линия. Тънките ѝ стени се разтърсваха от често преминаващите влакове.

Ивануши го посрещна мрачно, но все пак прояви любезността да го покани. Наближаваше часът за вечерята и всички си бяха у дома — слабичката, преждевременно състарена жена на домакина и трите им деца. Миришеше на сварен зеленчук.

Ивануши прие подаръците с мълчалив поклон и ги занесе в кухнята. Вратата остана откритата и Оками видя как жена му ги хвърля в боклука. Настана кратък спор, до ушите му достигнаха тихо просъсканите думички „срамота“ и „футей“ — презрителен епитет за профсъюзите, употребяван най-често от министър-председателя Йошида... В буквален превод „футей“ означаваше „подъл“ или „подмолен“...

После Ивануши се върна при госта си.

— Може би ще е по-добре да излезем — предложи той. — Децата трябва да бъдат нахранени, но мястото ни е малко...

— Разбира се — кимна Оками. — Беше глупаво от моя страна да идвам по това време...

— Няма нищо. Ние сме свикнали с неудобствата.

Оками откри, че е неподготвен за откритата неучтивост на Ивануши, но я прие като добър урок. Защото знаеше, че най-важното е да разбере какво кара подобни хора да вярват в химерите на социализма, които са обречени при всички обществени системи и във всички страни. Човешкото поведение се определя от седемте смъртни гряха, над тях могат да се издигнат единствено светците и аскетите. С

уговорката, че преобладаващата част от тях са си чисти измамници. Хората са дълбоко свързани с територията, на която живеят, тази връзка е вкоренена у тях толкова дълбоко, колкото нуждата от въздух и вода. Влияние, статус, могъщество — всичко това се корени в земята, на която расте и се развива човешкият индивид. А стремежът към разширяване на тази земя от страна на индивидите, които неизбежно придобиват власт над масата, е главната причина за войните, съпътстващи неизбежно историята на човечеството.

— Както сам виждаш, ние нямаме нищо — промърмори Ивануши. — И имаме нужда от всичко...

Ето това е простата дефиниция на хората, които живеят в лишения, помисли си Оками. Те превръщат своята бедност в щит и камшик, стремят се от нищо да направят нещо... Този стремеж съвсем не му беше чужд, просто защото като член на Якудза той отлично знаеше какво представлява липсата на статус в човешкото общество. Престижът, до който се беше добрал в своите кръгове, също беше създаден от нищо...

— Може би правителството няма представа за вашето състояние — рече на глас той.

— На правителството не му пука — отвърна Ивануши. — То е създадено да смуче от такива като нас и се справя отлично. Тази негова дейност би останала незабелязана по време на икономически растеж, защото тогава има храна за всички. Но днес, когато над страната е надвиснал Дамоклевият меч на глада и безработицата, всички виждат ненаситната алчност на хората по върховете.

— Говориш като католик.

— Чел съм някои католически книги, жена ми се увличаше по тях. Но какво от това? Няма Бог на този грешен свят. Огледай се и ми кажи къде го виждаш?

Говори като истински комунист, помисли си Оками. Удоволствието ще бъде пълно.

— Ясно е, че ние двамата с теб няма да станем близки приятели — промърмори той. — Затова предлагам да си сключим сделката и всеки да си върви по пътя.

— Съгласен съм. Какво ще кажеш за довечера?

— Не съм много сигурен, имам една среща...

Ивануши изглеждаше объркан и не знаеше какво да каже.

— Добре, довечера — великодушно се съгласи Оками, извади лист хартия и надраска някакъв адрес. — Ела на това място в полунощ.

Точно в дванадесет Ивануши се появи в игралната зала. Тя беше собственост на Якудза, а по-точно на самия Оками. Но хората на Ивануши не можеха да го знаят, тъй като тайната се пазеше добре. За нея знаеха само полковникът и няколко доверени лица от средите на Якудза. Оками играеше „карута“ на високи ставки и непрекъснато губеше. Само в присъствието на Ивануши загубите му надхвърлиха еквивалента на десет хиляди американски долара, после между него и собственика избухна спор относно начина и времето за връщане на дълга. Сърцето на Ивануши радостно потръпна, когато разбра, че Оками не е в състояние да плати. Точно такива хора му трябваха, примката вече беше нахлузена на шията на този бандит.

— Май на теб ти трябват повече пари, отколкото на мен — отбеляза той, когато двамата се озоваха на улицата.

— Ще се оправя! — троснато отвърна Оками. — Винаги съм намирал начин да си плащам борчовете!

— Защото си Якудза, нали? Защото разполагаш с власт?

— С власт разполага оябунът — изръмжа Оками. — Аз съм дребна риба...

— Ето това се нарича признание! — извика Ивануши. — Значи и престъпниците усещат несправедливостите на днешното общество!

Оками не му се изсмя в лицето само защото умееше да се владее добре.

Ивануши се замисли, после бавно вдигна глава:

— Какво ще кажеш, ако ти предложи погасяване на дълговете и известна сума в брой, за да можеш отново да играеш?

Оками го изгледа с открито недоверие.

— Какво приказваш? — направи се на учуден той. — С тези пари можеш цяла година да си храниш семейството!

— Парите са илюзия, също като властта — отвърна с чувство на превъзходство Ивануши. — Важно е бъдещето на човечеството! Ти си капиталист и това те прави обречен като всички останали. А моята съдба е друга — аз ще бъда един от тези, които ще помогнат за създаването на безкласово общество!

— Как? Като ми платиш дълговете?

— Срещу тази услуга ти ще ме информираш за всичко, което става в щаба на Окупационната армия, особено ако има връзка с генералите престъпници — погледнато в очите Ивануши. — За целта трябва да си в постоянен контакт с онзи адютант Донахю...

Оками разбра, че от времето на първата им среща в бара Ивануши е свършил каквото трябва и шефовете му очевидно са захапали въдицата.

— За каква сума говорим? — попита той.

— Десет хиляди долара месечно.

— Май по-честичко трябва да идваш с мен в казиното — изсмя се Оками. — Тези пари аз ги харча за една седмица!

Очевидно инструктиран и за вероятността да се стигне до пазарлък, Ивануши веднага смени тактиката:

— Предложението ми е само за начало — подхвърли той. — Ако информацията ти се окаже важна, сумата може и да нарасне...

Оками беше доволен. Вече беше абсолютно убеден, че зад Ивануши действително стоят комунистите. Само те имат достатъчно дълбоки джобове за месечни суми от такъв порядък.

— Разполагаш ли с някакви сведения за „Бандата на петнадесетте“? — попита Ивануши със зле прикрит интерес.

Край на утопияте, рече си Оками и сви рамене:

— У дома имам някои записки. След ден-два ще мога да ти ги предложа в синтезиран вид...

— А ще чака ли дотогава онзи, дето ти даде заем?

— Прав си — въздъхна Оками. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Носиш ли парите?

— Първо искам да видя информацията.

Оками го заведе в малък апартамент, разположен в един от богатите квартали на Токио. Ивануши почти припадна, като видя обстановката, в която някои хора живеят дори и сред опустошената от пожари столица. За втори път щеше да припадне, когато Оками му подхвърли две особено сочни информации, които беше получил от Донахю.

— Какъв срам! — избухна той, когато ги прочете. — Това доказва, че всички правителства действат по един и същ начин! Да спасиш истинските виновници за военната катастрофа, докато вестниците гърмят за процесите на трибуналите, е връх на

лицемерието! Ето какво ни предлага вашата прехвалена демокрация! Лъжа и измама!

Оками би искал да възрази, но дълбоко в себе си осъзна, че поне в този случай е напълно съгласен с опонента си. Светът е пълен с цинизъм, той самият едва ли би имал по-различно отношение към властта, ако не бяха далновидните и благородни цели на полковника, насочени единствено към по-доброто бъдеще на тази страна. Беше му любопитно да разбере какво точно от възгледите на Ивануши е толкова близко до сърцето му, но знаеше, че няма време за подобни психологически етюди.

— Дай да видя и другите неща — рече Ивануши.

— След като аз видя парите.

— Нямам право да ти платя преди проверка и оценка на това, което предлагаш.

— Уговорката ни беше друга — подозрително го изгледа Оками.

— Може да съм беден, но не съм глупак — сви рамене Ивануши.
— Какво ще стане, ако се окаже, че информацията ти е фалшива?

— Добре тогава — кимна Оками. — Ще ти дам половината материали, а ти ще ми платиш половината от сумата. После вече ще решим дали можем да си имаме доверие...

— Това е разумно — кимна Ивануши. — Не е нужно да те харесвам, за да спечелиш доверието ми...

Четиридесет и осем часа по-късно Ивануши отново го потърси. Господарите му бяха дали висока оценка на сведенията и искаха да платят за останалата част. Това беше моментът, който чакаше Оками. Между автентичните документи на Донахю пробута и една чиста фалшификация, в която умело се споменаваха адресът, на който се криеха висшите офицери от „Бандата на петнадесетте“. Подобна информация Донахю никога не би документирал върху хартия, още по-малко пък би я споделил с трето лице... Оками я получи от съвсем друг източник и тя му струваше твърде скъпо. Не толкова в пари или услуги, колкото като бремене върху собствената му съвест.

Преди време беше открил, че секретарят на Донахю е хомосексуалист. Това стана сравнително лесно, тъй като онзи се беше появил в едно от собствените му нощни заведения в компанията на любовника си — японец. Оками му показва няколко черно-бели снимки в доста деликатни пози и човекът рухна. Оками беше виждал много

японци, изплакващи мъката си в обятията на приятели, обикновено под влиянието на алкохола, но тук случаят се оказва доста по-различен. Един Бог знаеше защо, втренчил поглед в голия гръб на стройния мъж, той изведнъж видя майка си, извила гръб над неподвижното тяло на баща му. Ръцете ѝ бяха окървавени от опитите ѝ да спре кръвта от многобройните рани по тялото му.

Това неприятно видение не му попречи да притисне човека и да получи това, което иска. Неприятното беше, че то отказа да напусне съзнанието му и остана за дълго време загнездено там. Пред очите му бяха изпъкналите прешлени на гръбначния стълб, бледорозовата пигментация на кожата, малката бенка на лявата лопатка... В ноздрите му нахлуваше миризмата на кръв.

— Твоят кредитор остана ли доволен от половината на парите, които му дължиш? — попита Ивануши.

— Едва ли — поклати глава Оками. — Но той е реалист и знае, че трябва да почака... Бедата е там, че ако тази вечер не му занеса остатъка, наистина ще си имам сериозни неприятности!

— Няма от какво да се безпокоиш — отвърна Ивануши и му подаде обемист пакет от оризова хартия. — Ето, връщам ти живота! Не е зле да помниш този факт, в случай че ти хрумне да продаваш информацията си и другаде...

Оками така и не разбра импулса, който го накара да проследи Ивануши до паянтовата колиба край железопътната линия. Скрит в сянката на близките дървета, той гледаше как Ивануши отваря вратата, а слабичката му жена го посреща с дълбок поклон. Сякаш не се прибираще с празни ръце, а беше истински цар...

Остана в мрака дълго след като всичко наоколо утихна и лампите в колибата на Ивануши угаснаха. Вонята на урина и гниещи боклуци едва се издържаше. Излая куче, после по железопътната линия профуча влак, паянтовите къщички потръпнаха като живи...

Десет дни по-късно вестниците излязоха със сензационни заглавия — в тих токийски квартал е избухнала мощна бомба, сериозни щети са нанесени на сгради под контрола на Окупационната армия. Подробности липсваха, тъй като бяха засегнати американски военни специалисти, но от първите репортажи стана ясно, че са

загинали около двадесет души, предимно японци на работа в щаба на Окупационната армия. Все още не беше известно дали експлозията е саботаж или нещастно стечение на обстоятелствата.

Оками закусваше с варена риба и малки хлебчета, когато телефонът иззвъня.

— Чу ли новините по радиото? — попита полковникът.

— Не, но в момента чета вестника...

— Комунистите се добраха до „Бандата на петнадесетте“! И твоите проблеми изведнъж престанаха да съществуват...

Оками се направи, че не разбира особения тон на полковника.

— Прав си, ако жертвите наистина са те — отвърна той. — Това наистина би ме направило щастлив.

— Колко щастлив?

— Извинявай, Линеър-сан, но откъде знаеш, че това е дело на комунистите?

— Откъде научаваш, че те е ужил лил стършел? — ядосано изръмжа полковникът. — Вестниците пишат глупости. Бомбата е била поставена умишлено в основите на сградата, обитавана от „Бандата на петнадесетте“. Нашите хора още не са приключили с разследването, но вече са сигурни, че зарядът е съветско производство!

— И какъв е проблемът?

— Исусе Христе! — прогърмя в слушалката гласът на полковника. — Какво ти става тая сутрин? Комунисти проникват в обект на правителството на САЩ и убиват двадесет души, между които петима американци! Ето какъв ми е проблемът!

Оками благоразумно запази мълчание. След минута полковникът се овладя и вече със съвсем друг тон попита:

— Откъде са научили адреса?

— Мен ли питаш?

— Не, просто разсъждавам на глас...

Но Оками знаеше, че е попаднал в капан.

— Искам да се видя с теб, Оками-сан. В полунощ ще те чакам в кабинета си.

Връзката прекъсна. Оками не се обиди от начина, по който разговаряше полковникът. На съвестта му легна смъртта на пет абсолютно невинни човешки същества. Достатъчно добре запознат с похватите на комунистите, той беше сигурен, че петимата американци

са били убити напълно умишлено. Блъсна остатъците от закуската си и стана. Как можа да не помисли за подобно развитие на нещата? Самодоволството му от успешните маневри, превърнали комунистите в маша за личните му цели, беше толкова силно, че той напълно забрави за техните методи. Ако трябваше да бъде докрай честен пред себе си, беше длъжен да признае, че пет пари не даваше за методите им, интересуваше го единствено отмъщението. Но сега нещата се промениха. Никак не му беше приятно да бъде обременен от смъртта на невинни хора.

Тръгна към дома на Ивануши. Може би искаше да изрази протест, може би — да научи името на съветския му господар. Не беше сигурен, дори когато после имаше достатъчно време за размисъл.

Насочи се към порутената къщурка край железопътната линия надвечер, когато Ивануши с положителност трябваше да си бъде у дома. На стотина метра от нея до слуха му достигна тежко боботене. Обърна се и видя приближаването на конвой от два или три тежки американски военни автомобили. Притисна се до вратата на близката къщичка, камионите започнаха да се точат на сантиметри от лицето му.

Спряха пред къщата на Ивануши, от каросериите наскачаха военни полицаи с готови за стрелба автомати. Офицер в новичка униформа почука на вратата.

Ивануши отвори. Офицерът попита за името му, после изкреця някаква неразбираема заповед. Двама от полицаите свалиха оръжието, хванаха слабичкия японец и го помъкнаха към автомобилите.

Той се извиваше и съпротивляваше. На прага се появи жена му, изпищя и се опита да пробие кордона, но беше спряна от полицаите.

— Защо го отвеждате? — викаше жената. — Той нищо не е направил!

— Вашият съпруг е отговорен за смъртта на двадесет души, госпожо — обясни на приличен японски офицерът. — Сред тях имаше и петима американци. Сега ще трябва да си плати!

— Не може да бъде! — извика жената на Ивануши и по лицето ѝ потекоха сълзи. — Не може да бъде!

Офицерът не отговори нищо. Може би не я разбра. Кимна с глава и се качи в първия автомобил, конвойт бавно потегли и отнесе Ивануши към съдбата му.

Канцеларията на полковника тежеше от тютюнев дим и неясна заплаха. Оками я усети в мига, в който прекрачи прага. Полковникът прекрати нервната си разходка напред-назад, очите му на разгневен тигър се спряха върху лицето на Оками.

— Сядай! — изръмжа той и от тона му Оками разбра, че разговорът няма да е от леките.

Полковникът изчука пепелта от чашката на лулата си и бавно се зае да я пълни. През цялото време не погледна госта си нито веднъж. Запали, дръпна няколко пъти и започна:

— Ето какво е състоянието на нещата... В срок от три дни Донахю трябваше да предаде на Макартър подробен рапорт за дейността на Уилоубай като фюрер на „Бандата на петнадесетте“. Доказателствата в този рапорт са толкова многобройни и толкова убедителни, че Макартър волю-неволю щеше да предприеме необходимите стъпки. Той вече започваше да разбира, че е допуснал грешка със съхраняването на японските военнопръстъпници, а ние с Донахю щяхме да му предоставим необходимите факти, за да стовари цялата вина върху Уилоубай...

— Но какво ти пречи да го сториш и сега? — попита Оками. В следващата секунда осъзна колко тъп е въпросът му, но вече беше късно. Това беше втората му грешка, полковникът едва ли щеше да я пропусне.

— Идиот! — кресна извън себе си Линеър. — Нима не разбираш, че тази експлозия превръща Уилоубай едва ли не в герой?! — високата му фигура заплашително се надвеси над Оками: — Мак, разбира се, изпитва облекчение от факта, че на тази история с прикриването на прръстъпници е сложен край. Но въпросът със смъртта на петима военнослужещи от американската армия стои открит и няма как да се потули. Да не говорим за факта, че комунистите са изпитвали панически ужас от „Бандата на петнадесетте“ и без колебание са я ликвидирали... Нима не разбираш, че този атентат налива вода в мелницата на Уилоубай, който параноично крещи за комунистическата заплаха в тази страна? Сега консервативните му възгледи получиха потвърждение и позициите му пред Мак станаха непоклатими! Идеята за превъроръжаване на Япония получи силен тласък и пашите усилия може би ще се провалят!

— Но Макартър едва ли е позволил да бъде толкова лесно манипулиран от...

— Никой не знае какво е мнението му по въпроса за превъоръжаването на Япония — поклати глава полковникът. — Особено сега.

Сърцето на Оками се качи в гърлото му. Бавно започна да си дава сметка колко глупаво е постъпил, като се обърна пряко към комунистите. Още по-тежко му беше от факта, че беше загубил доверието на полковника. Мислено се закле никога повече да не допуска подобно нещо.

Изчака известно време и се обади едва когато реши, че гневът на полковника се е поуталожил.

— Американската военна полиция арестува един японец по обвинение за участие в атентата — съобщи той.

— Е, и? — блеснаха очите на полковника.

— Той не го е направил.

— Искаш да кажеш, че е невинен?

Господи, този човек винаги знае кога да зададе най-подходящия въпрос, въздъхна в себе си Оками.

— Той е социалист и сътрудничи на комунистите, но можеш да ми повярваш, като ти казвам, че няма нищо общо с атентата.

— Разполагаш ли с доказателства, които ще издържат пред съда?

— Не, но... — главата на Оками изведнъж клюмна: — Не разполагам с нищо...

Схлупените къщички бяха като черни петна в безлунната нощ. Тук всичко беше мъртво. Земята беше гола, дори влакове не спираха на това забравено от Бога място. Оками стоеше неподвижно и гледаше към тъмните прозорци на къщата на Ивануши, в краката му се мотаеше бездомно куче. Никога през живота си не се беше чувствал толкова безпомощен. Чуваше ударите на сърцето си, кучето пръхтеше около крачолите на панталона му и това беше всичко.

Най-накрая въздъхна и тръгна да прекосява улицата. Почука на вратата и вътре почти моментално се появи светлина. Ясно си представяше слабичката фигура на жената с отруденото лице, която

лежи будна в мрака на нощта, вслушва се в дишането на децата си и мисли за съдбата на своя мъж.

Вратата се отвори, очите и бяха пълни с надежда и страх.

— Вие? Носите новини от съпруга ми? Добре ли е той?

— Не мога да ви кажа нищо за Ивануши-сан — поклати глава Оками.

— О! — лицето ѝ изведнъж угасна.

— Дойдох да ви предложа помощта си — пристъпи крачка напред той. — Мога да...

— Махай се! — извика жената и се изплю в краката му. — Не искам да имам нищо общо с теб. Ти си като зъл дух! Ти си престъпник, появил се в живота на мъжа ми, за да го хвърлиш в лапите на американците! Предупредих го да стои по-далеч от теб, но той отвърна: „Ти си жена, не знаеш нищо за моите дела...“ — гледаше го с разширени от ужас очи, приличаше на демон от пиесите на театъра „Но“. После гласът ѝ изневери, едри сълзи се търкулнаха по бузите ѝ: — Знаех си аз... Никога вече няма да го видя! — в следващия миг вратата се затръшна под носа на Оками.

Той остана на прага. Светлината в къщата угасна, зад гърба му с грохот прелетя влак, паянтовите къщички се разтърсиха. Почука още веднъж, но никой не му отвори. Стори му се, че чува риданията на жената зад тънките стени. Огледа се. Беше сам, дори бездомното куче беше изчезнало някъде.

Дълго време остана неподвижен, главата му пламтеше. Най-накрая въздъхна и бавно започна да се отдалечава...

КНИГА ЧЕТВЪРТА МЕЧТИ И КОШМАРИ

Мечтите и кошмарите са двата ключа, с чиято помощ откриваме собствената си същност.

Ралф Валдо Емерсон

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ЛОНДОН | ТОКИО | САЙГОН | ТИЕН ГИАНГ

Утринната мъгла висеше на парцали над улиците на Лондон. Кроукър пристигна доста рано на мястото на срещата. Холанд парк се намираше в западната част на града, недалеч от Кенсингтън гардънс. Беше сравнително малък, но отлично подреден, с прави алеи и красиво оформени тревни площи.

Кроукър взе метрото и слезе на спирка Холанд парк, прекоси булеварда със същото име западно от Нотинг Хил Гейт, измина пеш около две пресечки и влезе в парка откъм малката уличка „Роузуок“.

За известно време се задържа в Японската градина, сърцето му потръпна от мъка по Никълъс. До съдбоносната дата оставаха четири дни, после „Факел“ щеше да бъде взривен: Времето беше малко, ужасно малко... Никълъс му съобщи за последния ход на събитията: унищожителното оръжие по всяка вероятност се произвежда в Плаващия град, обект на нападението ще бъде Оками; веднъж изнесен от Виетнам, експлозивът трудно може да бъде открит... Ако не успее да проникне в тайнствения град-крепост навреме, светът ще бъде свидетел на страшна трагедия. Затова на всяка цена трябваше да открият скривалището на Оками и да се опитат да го защитят. Враговете му имаха представа за приблизителното местоположение на това скривалище, но Кроукър и Никълъс все още действаха слепешком.

Избра си място, откъдето имаше отлична гледка към Бърд Лоун — мястото на срещата. Часът беше дванадесет без три минути.

Кой беше влязъл в контакт с Веспър? „*Ще иска последни сведения за Сърман, но аз няма да съм в състояние да му ги предложа*“, беше казала на Челесте тя. Вероятно този човек заема важно място в информационната мрежа Нишики, нищо чудно да има и пряка връзка с Оками... Веспър показа изненада от поканата за среща, очевидно тя е била организирана в последния момент. Тежката артилерия винаги влиза в действие по време на криза. *Може би днес ще имам късмет*, помисли си Кроукър. *Усещам, че съм близо до тайната на Мишики, много близо!*

Японската градина му напомняше не само за Никълъс. Мислите за Маргарет упорито отказваха да напуснат главата му. Нима ще се окаже, че си е изградил погрешна представа за нея? Предварително знаеше колко опасно е да си влюбен в жена, която съвсем съзнателно действа от другата страна на закона. Но кой може да държи обичта си под контрол? Той се оказа напълно неподготвен за събитията, последвали след полета ѝ до Вашингтон. Колко живота има тази жена? Скрита в сянката на Тони Д., тя водеше живот на примерна съпруга и майка, но едновременно с това дърпаше конците в тайната империя на своя покоен брат. А сега се оказва, че е тясно свързана с информационната мрежа Нишики, дълбоко компрометирана от Веспър...

Докато въображението му рисуваше ужасни картини, пряко свързани със заплахите на Гадняра по отношение на Маргарет, очите му уловиха фигурата на Веспър, която се появи откъм оранжерията и бавно се насочи към Бърд Лоун. Носеше дълго палто с вдигната нагоре кожена яка, на главата ѝ имаше модна руска шапчица, също подплатена с кожа. Походката ѝ беше грациозна, тялото ѝ беше изправено като на ученичка. Отдалеч личаха силата и женствеността, които се излъчваха от стройната ѝ фигура.

Яркосините очи опипаха околността с професионално умение; този прост и трудно забележим акт демонстрира още веднъж това, което Кроукър вече знаеше — тази жена не е аматьор, не си губи времето в дилетантските игри, които обикновено са запазен периметър за мъжете, огромният ѝ интелект е подчинен на съвсем конкретни задачи. Подхождаше сериозно и отговорно към всичко, с което се

залавяше, и Кроукър си даваше сметка, че трябва да бъде съвсем наясно с мотивите ѝ, ако се наложи да я неутрализира.

В следващата секунда тя вече беше с гръб към него и той внимателно напусна прикритието на гъстите храсталаци. Насреща ѝ, откъм Хоранд Хаус, се беше появила втора фигура.

Беше облечена в дебело зимно яке, над главата си държеше огромен чадър. Сравнително дребна, вероятно принадлежи на жена, съобрази Кроукър. След няколко крачки Веспър изведнъж се впусна в бяг с протегнати напред ръце. Фигурата насреща ѝ изпусна чадъра и Кроукър, вече почти прекосил Бърд Лоун, успя да зърне лицето и.

Закова се на място, но тялото му потръпваше от възбуда. Умът му бясно препускаше и се доближаваше до състоянието, в което човек очаква някакво страшно и неизбежно събитие и вените му се раздуват от притока на адреналин. Защото човекът, изпратил извънредното съобщение до Веспър, действително се оказва важно действащо лице в мрежата Нишики. Може би най-важното — онова, заради което събитията бяха поели към драматична развръзка. Микио Оками.

— Свидетели сме на чудо — каза доктор Бенва. — Вашият рак върви към подобрение!

Ушиба седна на масата за прегледи и отправи поглед в лицето на слабия мъж с восъчна кожа и бледозелена престилка. Самият доктор Бенва беше чудо. Дясната му ръка висеше безжизнена край тялото. При атомната бомбардировка над Хирошима той бил с родителите си само на няколко километра от епицентъра на взрива. Родителите му загинали, а той бил приет за лечение с тежки радиационни изгаряния. Лекарите не давали никаква надежда за живота му, но въпреки всичко момчето оцеляло. Дясната му ръка изсъхнала, но с това сякаш вдъхнала живот на останалата част от тялото му. Организмът му по чудотворен начин си изградил защита срещу тежката форма на лъчева болест, никой от медиците специалисти не бил в състояние да обясни този феномен. Но Бенва си беше жив и здрав и практикуваше в онкологичното отделение на болницата със значителен успех.

— Новината е много добра, но не искам да ви вдъхвам прекомерни надежди — каза мрачно той. — Човешкото тяло е най-голямото чудо на света, понякога е способно на истински героизъм.

Същевременно може да стане така, че състоянието ви отново рязко да се влоши... Вече имате необратими органични увреждания, злокачествените клетки продължават да живеят в тялото ви. Но за момента, по неизвестни на науката причини, те просто спят...

Ушиба мълчаливо се обличаше. Имаше чувството, че подобрението в състоянието му е пряко свързано с признанията, които беше направил пред Танака Гин. Дали пък наистина няма да се окаже, че разкритието на връзката между Акира Шоза и Йошинори ще бъде онзи катарзис, който ще обхване не само душата, но и тялото му? Ушиба не беше религиозен, но знаеше, че това съвсем не е невъзможно. Защото владееше медитацията „тайчи“ и многократно беше постигал състоянието на пълна хармония между тяло и дух.

На тръгване се отби в кабинета на Бенва. Докторът отмести формулярите пред себе си.

— Заповядайте, седнете, дайжин — покани го той и се облегна на твърдата облегалка на стола си. — Как се чувствате?

Ушиба не отговори.

— Знаете, че правим всичко, което е по силите на медицината — продължи след кратка пауза Бенва.

— Но това в много случаи се оказва недостатъчно... — сви рамене, очите му пробягаха по лицето на Ушиба: — Все още ли живеете сам, дайжин? Ще ви призная, че съм загрижен... Научните изследвания категорично доказват, че при тежка болест самотата е допълнителен фактор за фатално влошаване на състоянието...

— Но нали казахте, че имам подобрение?

— Така е. Просто искам да съм сигурен, че няма да пропуснем нито една от благоприятните възможности.

— Нямам никакви забележки относно вашето лечение, докторе.

Бенва сведе глава в знак на благодарност.

— Вие сте ценна придобивка за тази страна, дайжин — рече той. — Евентуалната ви смърт ще бъде тежка загуба за нея. Ето защо нямам желание да...

— Докторе!

— Да, да, зная, че прекалявам... — сухата му ръка се повдигна: — Но това ми дава известни привилегии и вие не би трябвало да се обиждате... — очите му се сведоха към бюрото. — Лекуваме ви с най-модерните методи, които са известни на медицината, дайжин... Моля

да ми простите за прямотата, но те са нищо в сравнение с това, от което имате нужда... А то е любов.

— Добре, докторе, нека бъдем откровени докрай. Ще ви призная, че не бих могъл да разбера това чувство, дори някой да ми го предложи... — Ушиба стана на крака: — Но за ваше успокоение ще добавя, че напоследък ми беше предложена известна любезност... И за своя голяма изненада аз я приех... — на тънките му устни се появи бледа усмивка: — Това ме кара да мисля, че в крайна сметка болестта ми не е чак толкова ужасна...

Навън се свечеряваше. Наоколо градът дишаше с пълни гърди, никой не се интересуваше от състоянието му. Напоследък започна да усеща все по-тежкото бреме на самотата, безразличието на околния свят го притискаше с огромна сила. В това отношение съветът на Бенва беше даден съвсем навреме — психическото му състояние действително имаше пряка връзка с болестта.

Каза на шофьора, че иска да се поразходи. Имаше нужда от пълноводния човешки поток, искаше да се влее в него, да прогони безнадеждното чувство за самота. От месеци живееше с усещането, че се движи в пълен вакуум. За това допринасяше не само министерският пост в „МИТИ“, но и тайната му обвързаност с „Годайшу“.

Новината, че смъртоносният нож е престанал да реже вътрешностите му, беше наистина изненадваща. Изпитваше леко смущение от този факт, както и от яснотата на положението, в което се намираше. Неволно се запита дали той самият, а и останалите членове на „Годайшу“ имат някаква представа за света, който толкова силно желаят да поставят под контрол. И какво ще стане, след като мечтата им се превърне в действителност и световната икономика легне в краката им? Ще получат повече пари? Повече власт и влияние? И какво от това? Ще могат ли да определят дали тези пари, власт и влияние са достатъчни?

Потънал в навалищата на градските улици, блъскан от хората, които всеки ден вървят по тези тротоари, борят се за прехраната си и плащат данъци на огромната пиявица, наречена държавен апарат, Ушиба усети как душата му се изпълва със страх. Не за тълпата, а за себе си и останалите членове на „Годайшу“. Защото вече знаеше какъв ще бъде отговорът на въпросите, които си зададе... Разглеждаше тези хора един по един, припомняше си чертите на характера им. И си

даваше сметка, че парите, властта и влиянието никога няма да им бъдат достатъчни... Дали и той е като тях? Да, разбира се... Поне до този момент... Но оттук нататък? Изпита остър пристъп на световъртеж, неволно затвори очи. Потръпна от студа в душата си.

Когато клепачите му се вдигнаха, пред него стоеше млада жена и любопитно го наблюдаваше. Държеше за ръка малко момиченце.

— Болен ли сте, господине?

— Не, чувствам се много добре.

Подмина я, но после се обърна. Жената пресичаше широкия булевард, стиснала здраво ръчичката на детето. Лицето ѝ остана дълбоко запечатано в съзнанието му. В него нямаше нищо особено, може би точно това го правеше привлекателно. Изведнъж си спомни за „Факел“ и това, което скоро щеше да се случи. Без „Годайшу“ това ужасно оръжие никога не би било създадено. Усетил с пълна сила ужасните последици от действията на заговорниците, Ушиба се приведе, стомахът му се сви и изстреля снап отвратителни киселини в гърлото му.

Ние сме луди! Всички ние сме отвратителни, ненормални типове!

Господи, какъв съм глупак, помисли си възбудено Кроукър. Нима изобщо не съм си възвърнал формата? Да го вземат мътните оня мръсник Гадняра!

Но вината си беше негова. Гадняра го беше предупредил.

Държа те под око, не си въобразявай, че като прелетиш гола, ще ми се покриеш!

Даде си сметка за присъствието на човека с вестника точно в момента, в който Веспър и Оками се прегърнаха. Несъмнено би го засякъл далеч по-рано, но цялото му внимание беше насочено към Оками, когото познаваше само от една малка снимка, която Никълъс му показва в Токио.

Броячът се появи откъм Японската градина, седна на една пейка и разтвори новия брой на „Лондон Таймс“. Нещо прещрака в главата на Кроукър и последното парче от мозайката легна на мястото си. Оками се намираще в Лондон, следователно „Факел“ ще бъде възпламенен именно над английската столица!

Кроукър беше изправен пред класическа дилема. Успя да проследи мрежата Нишики до нейния първоизточник и откри Оками. Но ето че в хода на този процес го разкри и пред враговете му. Сега трябваше да избира: или ще проследи Оками до тайната му квартира с риск да заведе там и човека на Гадняра, или трябва да се разправи с брояча още тук, на място, но с риска да изпусне Оками...

Въздъхна от притеснение, защото изборът се налагаше сам.

Веспър и Оками бавно започнаха да се отдалечават от Бърд Лоун, а той се приближи до човека с вестника, тръшна се на пейката до него и промърмори едно разсеяно „здрости“.

Вестникът прошумоля, но отговор нямаше. Кроукър протегна ръка и дръпна хартията. Пред очите му се разкри подпухналото лице на мъж с неестествено черна коса, започнала да оредява на темето. Очите му бяха пъргави като на невестулка и обхващаха околната среда като мощен телеобектив. Мъжът беше облечен в евтин кафяв костюм, на брадичката му имаше голяма бенка. Носът му беше обезформен, очевидно от многобройни счупвания, а дълбоките бръчки по лицето му спокойно биха могли да се окажат и белези. Типична мутра на закоравял разбойник.

— Какво обичате?

— Теб — изръмжа Кроукър.

— Познаваме ли се?

— Вече да — отвърна Кроукър и ловко измъкна пистолета му от кобура под разкопчаното сако. — Тук тези играчки са забранени...

— Не и за мен. Имам разрешително.

— Ще видим тая работа.

— Остави го на мястото му! — изръмжа Бенката и оголи два реда жълтеникави зъби. — Иначе ще те разкъсам с голи ръце!

Кроукър извади пълнителя и изтръска патроните на земята. После върна пистолета в кобура, но ръката му остана върху гърдите на брояча. Ноктите от неръждаема стомана на биомеханичната протеза изскочиха от пръстите и се забиха в ризата. Едно рязко движение надолу беше достатъчно, платът пропука и се разцепи, кожата отдолу — също.

— Господи!

Бенката направи опит да се освободи, но железните пръсти го приковаха към дървената облегалка.

— Никога не заплашвай хора, с които не можеш да се справиш за една десета от секундата! — изръмжа Кроукър.

Бенката целият настръхна, но очите му продължаваха да горят с опасен блясък. Тоя май се страхува повече от Гадняра, отколкото от мен, помисли си Кроукър.

— Искам да предадеш едно съобщение на шефа си...

— На кого му пука какво искаш? — изръмжа онзи. — Върви на майната си!

— На теб ще ти пука, приятел — отвърна Кроукър и усили натиска на протезата си.

— И какво ще ми направиш? — ухили се подигравателно онзи. — Ще ми видиш сметката тук, наред парка, пълен с деца и бавачки? Хайде, стига, слез на земята!

— До гуша ми дойде от теб! — изръмжа Кроукър и го изправи на крака. — Отиваме в Ню Скотланд Ярд. Там за такива като теб има специални апартаменти!

— В нищо не можеш да ме обвиниш! — запъна се яко Бенката. — Няма начин да ме заключиш просто ей така... — успя да се освободи от хватката и светкавично натисна верижката на часовника си. Скрытата пружина освободи миниатюрен пистолет, изстрелът тресна в мига, в който Кроукър се гмурна под дулото с рамото напред.

Титановите пръсти се склочиха около оръжието и го наведоха встрани, но това стана за сметка на два тежки удара в ребрата. Бенката очевидно владееше отлично правилата на уличния бой, след крошетата в ребрата юмрукът му светкавично се насочи към слабините на противника.

Кроукър присви очи от острата болка, беше сигурен, че чу изпукването на счупено ребро. Мъжът с бенката премина в атака, твърдо решен да затвърди временното си преимущество. Юмрукът му се стрелна към десния бъбрек на Кроукър, но той само това чакаше.

Биомеханичната протеза получи пространство за маневриране, силата и беше съкрушителна. Китката на Бенката пропука и увисна в момента, в който левият му юмрук потъваше в тялото на врага.

Пред очите на Кроукър заиграха разноцветни кръгове, лявата му ръка инстинктивно пушна счупената китка и замахна. Металните нокти раздраха бузата на бандита, носът му се оказа почти напълно прерязан и увисна на сухожилията си. Ноктите продължиха натиска си навътре,

нещо пропука. Мъжът се отпусна в ръцете му, главата му се удари в асфалта със смразяващ кръвта тътен. В същия миг загуби съзнание и Кроукър.

Дойде на себе си от звука на напрегнат глас. Отвори очи и видя над себе си разтревоженото лице на униформен полицай. Беше младо момче, уплашено почти до смърт. Зад него бързо се събираше тълпа от зяпачи. *Осрахме работата, както би казал Мейджър*, унило си помисли Кроукър.

— Не мърдайте! — предупредително извика младият полицай, адамовата му ябълка нервно подскачаше. — Ранен сте и сте изгубили много кръв. Линейката вече е на път.

Кроукър изпъшка и бавно се извъртя настрана, без да обръща внимание на предупреждението. Широко отворените, но напълно безизразни очи на брояча с бенката се оказаха на сантиметри от лицето му. Ушите му се изпълниха с пронизителния вой на приближаваща се сирена, но още по-силен беше гласът на Гадняра, внезапно оживял в съзнанието му:

Хич и не се опитвай да ми правиш номера в Лондон, или където, на майната си, отиваш! Ще те пипна и ще те газя с подкованите си ботуши, докато те направя на кайма!

— Таши е мъртъв.

Старши инспектор Ван Киет рязко вдигна глава.

— По дяволите! Какво стана?

— Сейко му продупчи сърцето с една стрела — отвърна Никълъс.

— Мръсна кучка! — изрева Ван Киет и дланите му изгърмяха върху бюрото. — Казах му на Таши да се държи по-далеч от нея! Къде е, искам да я разпитам!

— Тя също е мъртва — хладно му съобщи Никълъс. Поведението му нямаше нищо общо с чувствата, които го вълнуваха, но Ван Киет мразеше Сейко и едва ли би проявил някакво състрадание. А самият той предпочиташе да скърби сам, за него този акт беше дълбоко личен и не се нуждаеше от свидетели.

— Много смърт ни се събра — отбеляза Ван Киет. — И много писти останаха непроверени.

— Не разсъждаваш като ориенталец — погледна го Никълъс. — Нима не вярваш в кармата?

— Вече не — тежко въздъхна инспекторът. — Особено след като постоянно се разправям с разни американци... — вдигна глава и заби очи в лицето на Никълъс: — Но Таши е доказал своята невинност, нали? Той познаваше онзи якудза, който е дошъл да прибере тялото на Винсънт Тин... И сигурно ти е показал копията на снимките, които му дадох...

— Нищо не ми е показвал — промълви Никълъс и в душата му се промъкна хлад.

Канцеларията на Ван Киет беше толкова претрупана с книжа, че той не би могъл да затвори вратата дори и да искаше. Досиета, папки, хвърчащи листове с текуща информация, служебни бюлетини. Всичко това изпълваше всеки квадратен сантиметър от тясното помещение. Въздухът вонеше на пот и престояла храна.

Инспекторът се извъртя и започна да се рови във висока купчина документи, която стоеше изправена, сякаш подчинявайки се на извънземни закони. С ловкостта на магьосник измъкна от средата ѝ дебел кафяв плик, папките над него дори не се заклатиха. Отвори капачето и тикна в ръцете на Никълъс три големи черно-бели фотографии.

Върху тях беше запечатан образът на млад якудза. Първата го показваше как влиза в заведение за масаж, втората го беше хванала гол до кръста, в едър план. На третата беше проснат върху тънък матрак, а над него се беше навело голо момиче.

— Не сме чак толкова изостанали — промърмори с известна гордост Ван Киет.

Никълъс внимателно огледа татуировките „иризуми“ на младия бандит върху снимката.

— Без съмнение е член на клана Ямаучи — заключи тон и посочи сложните извивки. — Тези татуировки са неповторими като отпечатъци от пръсти...

— Но убийството стана миналата зима — погледна го с лека изненада Ван Киет. — Тогава Таши все още не беше оябун на този клан...

— Това е вярно, но според твърденията на Сейко той вече е бил в Токио и е работил за спечелване на доверието на Томоо Козо. Получил

го е и е станал пълномощник на клана за цяла Югоизточна Азия.

— С други думи, тоя тип спокойно би могъл да изпълнява поръчение на Таши — кимна с нещастен вид инспекторът.

— Така е — отвърна Никълъс. — В най-добрия случай Таши е знаел за задачата му. — Прибра снимките в плика и въздъхна. Това беше доказателство, че Сейко му е казала истината. От друга страна, все още не можеше да се отърве от влиянието на Тао-тао, дълбоко в душата си беше уверен, че на даден етап Таши щеше да му признае за участието си в заговора по неговото отстраняване. Предпочиташе да вярва, че породилото се между тях приятелство щеше да вземе връх над вродения му прагматизъм. Но това бяха само предположения, вече никой не би могъл да каже как щяха да се развият нещата в действителност.

— Готов ли си вече да ми съобщиш името на убиеца на Винсънт Тин? — погледна инспектора той.

— Разбира се — сви рамене Ван Киет. — Но ще те моля да бъдеш дискретен... Беше работа на Рок. Искаше да покаже на всички какво става с хората, които губят чувството си за мярка... Тин действително се беше самозабравил. Искаше не само да получи постоянен достъп до Плаващия град, но и да стане съдружник на Рок...

Зад прозорците властваше оглушителният и мръсен безпорядък на Сайгон, който можеше да бъде отстранен само от притока на много капитали, в продължение на десетки години. Какофонията от клаксони и оглушителна рок музика беше ужасна, крясъците на уличните търговци с мъка пробиваха въздуха, натезжал от дизелови изпарения и промишлен смог.

— Все същото, ден и нощ — отбеляза с въздишка Никълъс.

— Не — поклати глава Ван Киет. — Промяната се измерва с минути. Всеки ден в Сайгон пристигат японци и американци, корейци и тайландци... Всички бързат да открият свои представителства тук, за да могат да участват в преразпределението на богатата...

— Казваш го с горчивина...

— Така ли? — Ван Киет бавно отмести очи от мръсното стъкло на прозореца и се обърна с лице към Никълъс. — А питаш ли се защо? Досега трябваше да се борим с енцефалит, жълта треска и менингит, но благодарение на новите си гости вече имаме и нови епидемии...

Като например от СПИН и хепатит... Войните пощадиха незначителна част от нашата национална култура, но суперсилите отново са тук и отново се кълнат, че знаят кое е най-доброто за нашия просперитет. Няма я вече Партията закрилница, начело на държавата е банда корумпирани капиталисти. Разлика май не усещаме... Все пак извинявай, ако съм те обидил с тона си...

— Хайде, стига — тръсна глава Никълъс. — Ела да пийнем по нещо...

Ван Киет го заведе в „Ми Кан“ — един от няколкото плаващи ресторанта по река Сайгон. Изборът не беше подходящ, тъй като Никълъс си спомни за злополучното пътуване с лодка в компанията на Бей, която по-късно намери смъртта си в лабиринта Ку Чи.

Светлините на града подскачаха по калните води на реката като оживели призраци. После всички изведнъж изчезнаха — в града отново бяха спрели тока. Гледката стана още по-тъжна. Въпреки притока на капитали от чужбина, Сайгон продължаваше да бъде мизерна дупка. Задъханият му стремеж да се превърне в свободен пазар за евтина продукция беше обречен на провал поради неспособността на неговите управници да предложат дори най-елементарните удобства за едно населено място.

Никълъс си спомни за мъртвата девойка Бей и проституиращото дете, което им се беше предлагало край Храма на китовите. Тези две човешки същества сякаш символизираха всички пропаднали надежди на този народ, погубен от предателствата на историята и резките промени в политическото и икономическото му състояние. Сайгон също беше един „Плаващ град“, откъснат както от виетнамските традиции, така и от комунистическата идеология, безнадеждно болен от алчността и пороците на чужденците, които тровят и без това нестабилната му инфраструктура. Без съмнение бизнесът ще оцелее, а вероятно и ще просперира. Но хората? Как ще оцелеят те?

Намръщен и със зачервени очи, Ван Киет мълчаливо изпи три питиета подред. После се изплю през борда и промърмори:

— И тая нощ ще съм в движение... Ще гръмна още някой тип и хич няма да ми пука от окървавената му мутра в калта... Защото няма да го виждам... Пред очите ми все още е Таши, от гърдите му ще стърчи стрела...

Никълъс го остави да говори. Ван Киет беше човек на насилието, в душата му бушуваше гняв, след всяко натискане на спусъка му беше необходимо и разтоварване. Беше един полуцивилизован дивак в страна, която едва беше започнала да се докосва до цивилизацията. Виетнам все още беше в плен на бойците. Заченат в кръв, той се беше хранил с кръвта на съседите си от Камбоджа и Лаос. За мир никой не мислеше, такова понятие беше неизвестно за хората...

И днес Виетнам жънеше това, което беше посял вчера. Убедителен пример за онези, които вярват в тезата за престъплението и наказанието...

Никълъс търпеливо изчака затихването на потока от кръвожадни закани, после леко вдигна глава:

— Сейко беше убедена, че Таши е искал да ме убие...

— Какво? — стресна се Ван Киет и пиански се втренчи в лицето му. — Това са пълни глупости!

— Може би не съвсем — поклати глава Никълъс и му разказа историята за нестабилното положение на Таши в средите на Якудза. — Сейко беше права в едно — заключи тон. — В условията на война с полицията отделният оябун не представлява нищо. Задължително трябва да се обедини с някои от могъщите кланове, иначе не би могъл да оцелее...

— Невъзможно е да надничаш в сърцата на хората — промърмори Ван Киет и насочи мрачен поглед към полузатъмнения град.

— Трябва да говоря с баща й, ще ми помогнеш ли да го откроя?

На масата им се появи нова бутилка алкохол. Ван Киет опразни чашата си и я напълни догоре.

— Притежава тук един апартамент, но рядко може да бъде открит там, особено пък през нощта — промърмори той. — Използва го предимно за деловите си срещи, иначе живее в голямо имение на няколко километра от Ми То — столицата на провинция Тиен Гианг. Солидно и внушително... На по-малко от час с бърза кола, южно оттук...

— Ще ме закараш ли?

— Утре сутринта — кимна Ван Киет.

Имението на Хюн Ван Диш се издигаше на брега на река Тиен. Около него се простираха безкрайни бананови плантации, собственост на една от многобройните му компании. Кожата му имаше цвят на стар махагон, беше красив мъж въпреки своите седемдесет и три години. Косата му беше посребрена, очите му бяха остри като на ястреб. Винаги се беше държал настрана от политиката, силата му беше в икономиката и той в пълна степен се възползваше от нейната мощ. Носеше на страната си толкова много пари, че с него се съобразяваха всички — политици, идеолози, висши военни. Може би защото спазваше строг неутралитет, не си пъхаше носа в чужди работи, единственото му желание беше и другите да се държат по същия начин с него.

И негласното споразумение беше дало резултат. Превърнал се в едър капиталист, Ван Диш се държеше настрана от политиката, а сменящите се в бърза последователност властници в Ханой и Сайгон го оставяха на спокойствие.

Беше дребен и пъргав човек, постоянно приведен напред, сякаш не дочуваше. А всъщност просто бързаше. Нормалната му походка беше по-скоро тичане, а когато наистина тичаше — вършеше това с пъргавината на елен. Тежестта на седемдесетте години сякаш изобщо не съществуваше.

Не беше много ентузиазизиран от посещението на Ван Киет, но към спътника му прояви жив интерес. Покани ги на закуска, състояща се от пържени банани, варен ориз и рибен пастет. Настаниха се зад маса от солидно дърво, отвъд широката тераса се виждаха стройни кокосови палми, спускащи се плавно към брега на реката. Слънцето надникна иззад сивите облаци, водата се превърна в злато.

От новото му семейство нямаше никаква следа, всичко тънеше в сънлива тишина, нарушавана единствено от птичите крясъци и жуженето на насекомите. Може би обичаше да се храни сам...

По време на закуската предимно мълчаха. Ван Диш се обади едва когато посудата беше изнесена и пред всеки от тях се появи по чаша ароматно кафе.

— Какво ви води насам, старши инспекторе? — попита тон.

— Тъжна вест, господин Диш — отвърна Ван Киет. — Дъщеря ви е мъртва.

— Тялото? — невъзмутимо попита Ван Диш.

— Разпоредих се да бъде откарано в Сайгон.

— Искате ли да научите обстоятелствата, при които е починала?
— обади се Никълъс.

— Никога не съм знаел обстоятелствата, при които е живяла — поклати глава Ван Диш. — Затова едва ли ще разбере как и защо е умряла...

Ван Киет отправи поглед към мрежата от тесни напоителни канали. Приведена под тежестта на огромен вързоп, една слабичка фигура прекосяваше мостче от две успоредни дъски. Инспекторът се извини и излезе.

Никълъс помълча малко, после вдигна глава.

— Не зная дали думите ми ще бъдат някаква утеха за вас... Но аз бях близък с вашата дъщеря и ми е мъчно за нея.

Диш бавно извъртя глава.

— Означава ли това, че сте се грижил за нея, господин Линеър?
Че сте я закрилял?

— В крайна сметка се оказа, че тя е закриляла мен...

— Трябва да започна обиколката си — надигна се Диш. — Ще ми направите ли компания?

Прекосиха широко отворените френски прозорци и излязоха на покритата с теракота тераса. Въздухът тежеше от сладникавата миризма на плодните дръвчета. Диш се спусна по тухлените стъпала и пое през градината, отрупана с великолепни цветове.

Отвъд нея имаше още едно стълбище, земята под него беше суха и спечена. Въпреки ранния час слънцето безмилостно прежуряше.

Приблжиха се до дълга редица бамбукови клетки с най-различна форма и големина. Всички бяха пълни с влечуги.

— Фермата за змии е мое хоби — поясни Диш. — Тук най-добре си почивам от напрежението.

Шега ли беше това? Никълъс успя да различи няколко вида кобри и гърмящи змии, всичките изключително отровни. Но усойниците и пепелянките бяха толкова много и толкова разнообразни, че в душата му се настани трайно объркване. След клетките дойде ред на огромни аквариуми, запълнени с водорасли, скални отломъци и солена вода. Между тях се извиваха телата на опасни морски змии, някои от тях истински чудовища.

— Произвеждаме най-различни лекарства — поясни Ван Диш. — Срещу холера и тропическа треска, белодробни заболявания и кашлица, няколко вида упойки... Извличаме не само змийска отрова, а използваме и всичко останало... Например от кръвта, мозъка и пикочния мехур правим смес, която оказва силно влияние върху потентността... — Вървеше бавно, спираше се пред всяка клетка и всеки аквариум: — Змиите са като децата... Храниш ги, осигуряваш им подслон, грижиш се за тях. Но разсееш ли се дори за миг, те са готови да впият отровните си зъби в ръката ти...

— Сейко ме помоли да дойда при вас...

Диш вдигна глава и примижа срещу ослепителните лъчи на слънцето.

— Е, най-накрая ми се струва, че започвам да я разбирам...

— Знаете ли, че е била близка с Таши Шидаре, оябун на един от клановете на Якудза?

— Чувал съм за Шидаре — уклончиво отвърна домакинът.

— Според Сейко той е сключил сделка с друг, по-влиятелен оябун... Целта му е била да получи бързо признание в Токио...

— Да — кимна Диш. — Но за съжаление това е било пълна глупост от негова страна. — После поведе Никълъс към разкошните плодни дръвчета в дъното на градината.

Заобиколен от неземно красиви цветя, Никълъс усети как слабините му се стягат. Току-що беше получил още едно доказателство за искреността на Сейко. *Не можеш да ми простиш, че съм те спасила от Таши...* Душата му се изпълни със смущение и гняв. Много му се искаше да е жива, да бъде тук и да се помири с баща си. Едва сега разбра, че само по този начин би излекувала дълбоката рана в душата си, а и в неговата също...

— Кой е бил този оябун? — попита на глас той. — Шоза?

Приклепнал до гнездото на едри теменужки от особен вид, със златисти ръбчета на фините листенца, Диш леко поклати глава:

— По-възрастният, по-опитният и по-коварният от двамата... — пръстите му разровиха мазната пръст, устата му едва чуто добави: — Тетцуо Акинага...

Чул това име от устата на друг човек, Никълъс инстинктивно разбра, че именно Акинага е неговият враг. По-големият брат на приятелите му от детинство, синът на човека, когото беше считал за

втори баща; на човека, който го беше запознал с Коей... Акинага иска главата му. Ето я простата истина, върху която се градеше дълбоката му ненавист към Якудза. Именно това никога нямаше да разбере и никога нямаше да приеме. Как е възможно най-близките ти хора да бъдат твои смъртни врагове?

— Тетцуо винаги е бил гениален тактик — промълви той. — Когато стана оябун, кланът Шикей беше втори по влияние, но той бързо промени нещата...

Диш се изправи и изтупа ръцете си.

— Знаете ли защо иска смъртта ви?

— Обичах Тцунетомо, неговия баща. Чувствах го като свой собствен баща... Едновременно с това усещах, че Тетцуо завивда на положението му и копнее час по-скоро да сложи ръка на всичко. Иначе проявяваше почителност, както подобава на първороден син...

— Това ли е цялото обяснение? — вдигна глава Диш. — Само по тази причина ли желае смъртта ви?

Никълъс се замисли. Това, което току-що каза на глас, може би обясняваше защо покушението срещу него беше извършено по типичния за Тетцуо коварен и прикрит начин, но не даваше отговор на въпроса защо. Дали Тетцуо все още изпитва ревност заради близките отношения на Никълъс с баща му, или между Тцунетомо и полковник Линеър е имало и нещо друго? Даваше си ясна сметка, че далеч не знае всичко за живота и дейността на баща си в следвоенна Япония. Полковникът беше решил така. Но защо? Много бяха въпросите, на които нямаше отговор...

— Според мен този въпрос е от особено значение — подхвърли Диш, очевидно доловил объркването му. Махна с ръка и двамата поеха по тясната каменна пътечка сред цветята. — Защото тук става въпрос за вяност, нали разбирате? — Възрастният мъж пъргаво подтичваше по пътечката. — Някога нещата бяха по-прости. Влизаш в съюз с някого и оставаш верен на този съюз до края на дните си. Такива са били правилата на честта. Но днес думичката *чест* можеш да откриеш само в речника. Всеки се ръководи отличните си интереси и е готов да забие нож в гърба на онзи, който влиза в противоречие с тях. В резултат съюзите се разпадат още преди да са се оформили. Превръщат се в мъртви символи, в анахронизъм, в нечестна партия шах, в която всеки гледа да направи непозволен ход и да спечели предимство. А

такива играчи са обречени да изчезват бързо и на тяхно място се поставят нови...

Диш спря и предложи да се върнат на верандата за по едно питие. Настаниха се кран кръгла масичка от бамбук, пред тях се появиха две ледени бири.

— Жалко, че не сте тук по дела, господин Линеър — промърмори Диш. — След десетилетия на диктатура и опустошителни воени днес Виетнам най-сетне има шанса да се превърне в обетована земя за компании от всички посоки на света. Изпълнен съм с оптимизъм за бъдещето. Съжалявам, че малко хора споделят моя ентузиазъм...

— Не мислите ли, че комунистите ще направят нов опит да завладеят Юга? — попита Никълъс.

— Изключено! — отсече Диш. — Те са в отстъпление както в икономическо, така и в морално отношение. Вече нямат на какво да се опрат, липсва им великата цел... Хората отдавна разбраха до какво водят идеологическите им глупости — тръсна глава и добави: — Не, Виетнам вече може да забрави за старите си врагове... Мен лично обаче ме тревожат новите...

Докато Диш излагаше надълго и нашироко своите възгледи и описваше собствената си роля в бъдещето на нов Виетнам, Никълъс не можеше да се отърве от чувството, че именно този загадъчен човек, за когото нито Сейко, нито Таши проявяваха охота да разговарят, е свързващият елемент между отделните участници в драмата, липсващото късче от сложната мозайка, разпростряла се върху няколко континента... Знаеше отлично, че едва ли ще проникне в Плаващия град, преди да спечели доверието на този мъж, преди да получи и оцени съветите му.

Диш се наведе към коритото с лед и извади нови две бири.

— Предупредих Сейко да стои по-далеч от оябуна Таши Шидаре — рязко смени темата той. — Но както вече сам сте разбрал, тя беше своенравно дете и често не можеше да проумее кое е добро за нея и кое не...

Пресуши бирата си на един дъх, после вдигна глава:

— Аз зная кой сте, господин Линеър. Имам едно послание за вас. Изпраща го вашият приятел Микио Оками...

— Оками-сан е жив?

— Да — потвърди с лека усмивка Диш. — Но за момента трябва да остане в нелегалност, опасността все още не е преминала. В някои отношения дори е нараснала... — главата му леко се поклати, гласът му стана по-топъл и по-доверителен: — Това обаче може да почака. Слушайте ме внимателно. Преди да се завърне, ще станат някои събития... Те не биха станали, ако той отново заеме поста на Кайшо.

— Не разбирам.

— Според мен разбирате доста повече, отколкото показвате — наклони глава Диш. — Разбирате например начина, по който разсъждава Оками. И не може да бъде другояче, защото този начин той е усвоил от баща ви...

Никълъс не отвърна нищо, а Диш — доволен и радостно възбуден — очевидно възнамеряваше да изясни нещата, докато все още са сами.

— Подобно на Полковника, Оками също има способността да гледа далеч напред и да предвижда всеки ход на противника. Той е стратег от най-висша класа, никой не може да отрече това. Направил преценка на заговора срещу себе си и Доминик Голдони, той е изготвил план за неговото блокиране. За съжаление закъсня и не успя да спаси Голдони... Загубата му е тежка за всички нас...

Никълъс си отбеляза наум това „нас“, в съзнанието му бавно започна да се очертава огромната мрежа на заговора, преминал отвъд национални граници и различни култури, загърбил дори идеологическите различия. Нещо страшно, нещо необикновено се разгръщаше в мрака. — Испита чувството, че най-сетне ще получи достъп до него...

— Вие сте третият съдружник, нали? — вдигна глава той. — И заедно с Оками и Голдони сте обявили война на „Годайшу“...

— Разбира се — кимна с леко нетърпение Диш. — Познавам Оками от много години, но сега това е без значение. Оками видя промените, които започваха да се очертават в „Годайшу“. В крайна сметка той беше неговият създател, за него беше най-лесно да прозре пипалата на корупцията, плъзнали като остро заразен вирус в снагата на организацията... Властта на Кайшо беше подкопана отвътре, от собствения му Вътрешен съвет... Но врагът не можеше да бъде идентифициран без това да доведе до открита война сред различните

кланове на Якудза. Това беше проклятие за Оками и той предпочете да предаде властта в името на мира...

— После изчезна. С помощта на „корьоку“ лесно можеше да предвиди последиците от своето отсъствие, но беше убеден, че само от изгнание ще може да държи нещата в свои ръце... И това наистина се оказа вярно. Враговете му свалят маската един по един, заслепени от борбата за власт. Скоро Вътрешният съвет ще бъде изцяло подменен, а господството на Кайшо — възстановено.

— Откъде сте толкова сигурен?

Диш не обърна внимание на въпроса му.

— Зная къде отивате и искам да ви подготвя — добави той.

— Да ме подготвите? Не разбирам...

— Отивате там, където още никой не е успял да проникне, без да бъде убит. Затова първо трябва да бъдете излекуван...

Никълъс усети безшумните експлозии на статично електричество по ръцете и гърба си, космите на врата му настръхнаха. Защо не попита Диш за какво става въпрос? Нима вече знаеше отговора дълбоко в себе си?

Диш хвърли бегъл поглед на часовника си и стана.

— Налага се да отскоча до другия край на имението — промърмори той. — Видях, че харесахте моите деца... Идете във фермата за змии, вече знаете пътя... Имате нужда да задоволите любопитството си, нали?

— Като те гледам, имам чувството, че кавалерийският полк на Нейно величество се е разходил върху лицето ти — отбеляза Том Мейджър, изправен наред болничната стая с дългото си палто и смешна шапчица на главата. — Нали ти казах да внимаваш, синко? — Приличаше на бавачка, недоволна от палаво дете, изражението му беше странна комбинация от загриженост и облекчение.

— Каза ми, татенце — съгласи се Кроукър и отметна завивките. — Защо, вместо да ми се караш, не използваш репутацията си, за да ме измъкнеш оттук? — Болеше го навсякъде, имаше чувството, че са го хвърлили от влак. Но ребрата му бяха издържали, нямаше никакви счупвания и това беше най-важното...

— Вече е сторено, синко — отвърна Мейджър, извади дрехите му от шкафчето и ги хвърли на леглото. — Но не е зле да побързаш... Болничната управа получи няколко запитвания за скъпоценното ти здраве. При това от хора, които надали ще пожелаеш да видиш, поне за момента...

Кроукър спусна крака на пода, премести тежестта си върху ръба на високото легло и започна да навлича панталона си. Лицето му се разкриви от болка.

— Да ти помогна ли, приятелче? — жизнерадостно подхвърли Мейджър.

— Да не си посмял да ме докоснеш! — изръмжа Кроукър, нахлузи ризата си с цената на още няколко страшни гримаси, после се зае да закопчава колана си.

— За какви запитвания дрънкаш?

— За най-неприятните — въздъхна Мейджър и нетърпеливо пристъпи от крак на крак. — Люис, имам чувството, че поддържаш контакти с представители на подземния свят в Америка...

— Защо мислиш така?

— Защото ми се струва, че познавам поне една от мутрите, която проявява интерес към твоето здраве — промърмори Мейджър и му помогна да облече връхното си палто.

— Тая мутра си изкарва хляба при Чезаре Леонфорте, съвсем като оная, с която си се сблъскал в Холанд парк...

— Сблъскал ли съм се? — изви вежди Кроукър и изведнъж му се прииска да се разсмее от типично британския израз. — Не съм се сблъскал, татенце, а направо му видях сметката на онова мръсно копеле!

— Тъй, тъй — въздъхна Мейджър и отвори вратата. — Ама май си почнал да остаряваш, защото мръсното копеле замалко не те прати в гроба!

Прекосяха пустия коридор, наситен с миризмата на лекарства и болести, Мейджър натисна бутона на асансьора.

— Какво ми спестяваш, Люис? — попита той.

— Всичко, което би те компрометирало — отвърна Кроукър и влезе в широката кабина. Вътре имаше болен на количка с включена система за кръвопреливане, до него стоеше санитар в бяла престилка.

Тоя май току-що са го рязали горе в хирургията, помисли си Кроукър. Хич го няма, горкият...

— Край на приказките — предупреди го шепнешком Мейджър, докато автоматичните врати с тихо съскане се затваряха.

Асансьорът спря на етаж на реанимацията и санитарят изкара количката. Влязоха двама мъже, вратите се затвориха.

Мейджър стоеше с гръб към стената на кабината, двамата мъже останаха пред вратата. С ъгълчето на окото си Кроукър видя как ръката на приятеля му се плъзга към джоба, после насочи вниманието си към новодошлите. Бяха високи и широкоплещести, и двамата носеха подплатени шлифери „Бърбъри“ с кожени яки. Темето на единия беше леко оплешивяло, сякаш си беше сложил монашеско кепе... Мълчаха и гледаха пред себе си, ръцете им бяха дълбоко натикани в джобовете.

Кроукър ясно усети напрежението в кабината. То идваше от напрегнатото тяло на Мейджър, който беше забил очи в гърбовете на двамата и ги гледаше така, сякаш искаше да пробие дупки във вратовете им. Пръстите на биомеханичната протеза леко помръднаха, от върховете им се показаха острите нокти от никелирана стомана.

Асансьорът спря на партера, вратите се отвориха. Мъжете излязоха и тръгнаха към изхода, без дори да се озърнат. Кроукър и Мейджър предпазливо ги последваха.

— Познаваш ли ги? — попита шепнешком Кроукър.

— Не, но бях длъжен да внимавам — отвърна Мейджър с неприкрито облекчение в гласа. После направи знак на няколко души в цивилни дрехи, които се навъртаха около входа и очевидно поддържаха електронна връзка помежду си.

Времето беше отвратително. Духаше леден вятър, заглушаващ напълно звуците на оживения трафик.

В далечината се разнесе вой на сирена, Кроукър изведнъж си представи, че отново лежи наред алята в Холанд парк, а униформеното ченге го успокоява: „Линейката вече е на път...“

Две полицейски коли бяха оградили блестящ черен даймлер. Униформеният шофьор изскочи и отвори задната вратичка пред приближилите се Кроукър и Мейджър. Стъклата бяха покрити със ситни капчици, чистачките работеха.

— Искам да посетя „Малъри Ентърпрайзиз“ — каза Кроукър.

— Пистата вече е проучена, синко — дари го с крива усмивка Мейджър. — Не съм си губил времето, докато ти си почиваше в болницата... Страхувам се обаче, че около тази фирма няма нищо интересно. Занимава се със съвсем законен внос и износ, не успяхме да открием нищо нередно...

— Но нередното го има и аз възнамерявам да го...

Сирената заглуши думите му. Влязоха в отопленото купе на даймлера, шофьорът се настани зад волана, полицейският ескорт се раздвижи.

— Тук се намираш в опасност, синко — промърмори Мейджър и се настани удобно на плюшената седалка. — Не знам в какво си се забъркал и нещо ми нашепва, че хич и не искам да знам. Мога да ти дам само един съвет — вземай първия самолет и се прибирай у дома!

Кроукър отново попадна в плен на раздвоението. Беше видял Оками със собствените си очи, беше на крачка от него... А това означаваше, че „Факел“ ще бъде възпламенен именно над Лондон! Естествено, ако Никълъс не успее да попречи на транспортирането му от Плаващия град...

Същевременно Оками отново изчезна и Кроукър си даваше ясна сметка, че не е достатъчно само да знае за пребиваването му в Лондон. Трябва да открие и точния адрес на скривалището му. А този адрес знае единствено Веспър. Отново се опита да вникне в мислите ѝ. Загадъчността на тази жена неотразимо го привличаше.

Както случайни свидетели на тежка железопътна катастрофа се привличат от смачканите вагони, но едновременно с това потръпват от страх... Без всякакво съмнение Веспър беше жестока и безсърдечна жена, но едновременно с това проявяваше странна топлина по отношение на Маргарет и Челесте, които очевидно манипулираше. Над всичко това доминираха близките ѝ отношения с Оками. За него ли работеше? Или беше агент на Дидалъс, успял да проникне в мрежата Нишики? Сега, след като разбра, че Веспър има пряк контакт с Кайшо, той трябваше на всяка цена да се добере до нея.

Но в този момент тя вероятно вече летеше обратно за Вашингтон, твърдо решена да получи последните изследвания на

Сърман от АМОП...

— Лю... — докосна го по ръката Мейджър. — На врата ти висят доста опасни типове, а аз нямам нито времето, нито необходимите средства, за да те пазя от тях.

Какво ли ще каже, ако знае за заплахите на Гадняра към Маргарет, помисли си Кроукър. Запита се дали да каже на Мейджър за „Факел“, но какво ще постигне с това? Дори да успее да убеди началниците си в реалността на заплахата и да мобилизира всички полицейски сили, той пак не би могъл да предотврати експлозията. Медните неминуемо ще се докопат до информацията и в резултат ще настъпи всеобща паника. Освен това, каже ли на Мейджър за какво става въпрос, той ще трябва да остане тук. А това означава да изпусне Веспър. Затова реши да си мълчи, прочисти гърлото си и каза:

— Може би имаш право...

— Така те искам, момче — зарадва се Мейджър. — Давай да потегляме направо за Хийтроу!

Дъждът беше ситен и примесен с мъгла. Зад запотеното стъкло се появи линейката, която огласяше квартала с пронизителния вой на сирената си. Полицейските коли спряха, за да й осигурят достъп до входа към спешното отделение. Шофьорът на даймлера натисна спирачките, за да не бъде блъснат.

Може би пронизителното свирене на гумите заглуши първия залп. Кроукър видя алените пламъчета, които започнаха да излитат от широко разтворената задна врата на линейката.

В момента, в който се хвърли по очи на седалката, зърна кървавите пръски по тавана на лимузината, излетели от пробитата глава на шофьора. Напипа ръчката за отваряне, тласна с рамо вратата и се претърколи на асфалта. Застана на колене и издърпа Мейджър миг преди колата да се стрелне напред, с освободена от крака на мъртвия шофьор спирачка... Механичната протеза почти изскочи от леглото си, но той все пак не изпусна реверите на англичанина. Ако ръката му беше истинска, несъмнено би била премазана. Но титанът и поликарбонатите бяха достатъчно здрави и гъвкави и свършиха работата си. Мейджър се стовари до него, а даймлерът прекоси улицата и се заби в паркираните насреща коли.

Линейката не спря нито за миг и вече изчезваше зад ъгъла с пронизително свирене на гумите. Стрелбата замря. Едната от колите на

охраната тръгна да я преследва, втората се оказа безнадеждно блокирана от смачканото туловище на даймлера.

Кроукър чуваше виковете на полицаите и тропота на тежките им подметки върху уличното платно. Студените дъждовни капки бързо проникваха във врата му, мокреха яката на ризата му и го караха да потръпва. Обърна тялото на Мейджър, видя кръвта и отчаяно простена:

— Господи, Боже мой! — после вдигна глава и изкрещя: — Доктор! Веднага доведете доктор!

През гърдите и дясното рамо на Мейджър се проточваше алена лента. Кръвта шуртеше отвсякъде, пръски имаше дори в косата му.

Очите на Мейджър се проясниха, устните му леко се раздвижиха.

— Нали ти казах, синко?...

— Не говори! — притисна го Кроукър. — Изглеждаш така, сякаш целият кавалерийски полк на Нейно величество се е разходил върху лицето ти...

— Така и се чувствам — направи опит да се усмихне Мейджър. — Направи каквото ти казах, синко... Измитай се от Англия, преди да е станало късно...

— Казах ти да мълчиш! — скара му се Кроукър и притисна още по-здраво потръпващото тяло на приятеля си. Къде, по дяволите, се бави тоя лекар? Нали сме само на няколко метра от проклетата болница?!

Мейджър започна да се тресе.

— Дръж се, дявол да те вземе! — изкрещя Кроукър. — Иначе не знам какво ще...

Клепачите на Мейджър се затвориха, от гърдите му се откърти тежка въздишка.

— Том! Том!

Мъглата скриваше покривите на близките сгради, от голите клони на дърветата капеше вода, във въздуха се усещаше миризмата на изгоряла гума, кордит и смърт... Завиха сирени, пропукаха преносими радиостанции, асфалтът ехтеше от забързани стъпки.

— Добре, всичко е наред — обади се някакъв глас над Кроукър, облечени в ръкавици ръце внимателно издърпваха безжизненото тяло на Мейджър от прегръдката му. — А сега го дай на нас.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ТИЕН ГИАНГ | ТОКИО

Денят беше горещ. *Лодки* пореха кафявите води на реката, работниците се бяха привели над банановите дръвчета и майсторски късаха гроздове узрели плодове. Някъде в далечината се разнесоха крясъци на маймуна, змиите в клетките започнаха да се увиват една в друга.

Дълбоко замислен, Никълъс изведнъж вдигна глава. Стори му се, че някой се приближава към змиарника. Обитателите на клетките очевидно бяха на същото мнение — няколко гърмящи змии нервно започнаха да пълзят по мрежестата вратичка, после паднаха на пода и гневно се свиха на кълбо.

Ти трябва да бъдеш излекуван.

В известен смисъл знаеше коя е жената, очакваща го тук.

Защото и той я очакваше.

Ти трябва да бъдеш излекуван. Подозираше, че Диш беше казал тези думи и на нея. Но сега, изправен на ръба на пропастта, той се поколеба. Не знаеше дали е готов за тази среща. И как, по дяволите, този богат виетнамец е знаел, че той ще се появи именно тук? Нима и това ще се окаже част от сложния план на Кайшо? Нима конците, които дърпа от изгнание (по думите на Диш) се простират чак дотук?

— Защо се колебаеш? — попита го гласът от миналото. — Нима е толкова страшно да ме видиш пак?

Изведнъж разбра, че начинът на появата му тук няма никакво значение. Както няма значение дали всичко е резултат от предварителните планове на Кайшо, или просто случайност. Той е тук, а гласът ѝ звучи в съзнанието му и събужда спомените. Отново се озова в мрака на есенната нощ, в ушите му прозвуча призивният глас на бухала, вселената се превърна в място, запазено само за тях двамата...

— Коей.

Тя се появи иззад един аквариум с морски змии. Не изглеждаше остаряла дори с ден, сякаш беше живяла в независим от законите на времето свят. Едновременно с това обаче девойката беше отстъпила

място на красивата млада жена. Характерните черти на лицето ѝ моментално се набиваха в очи, но вече бяха някак смекчени, някак по-красиви и по-благородни... Блясъкът на огромните ѝ очи беше станал още по-ярък.

На устните и играеше срамежлива усмивка.

— Виждам изражението на лицето ти и ужасът напуска сърцето ми... Ти не ме мразиш...

— Мразех те — развълнувано преглътна той. — А след теб започнах да мразя и света, който олицетворяваш! — спря за миг, погълнат изцяло от напора на чувствата.

Тя мъдро мълчеше. Дълго време се беше учила на търпение, за нея то беше далече по-ценно от рубините и перлите...

— Нека те погледам — прошепна той. — Имам чувството, че времето е спряло своя ход...

— Не е — промълви тя и пристъпи напред със загрижено изражение на лицето. — По очите ти познавам... Жена ти...

— Мъртва е. Загина при автомобилна катастрофа, докато аз се опитвах да закрилям Оками.

— И ти не можеш да си го простиш, нали?

— Не мога да си простя слепотата. Така и не успях да видя, че живеем различен живот!

— Всеки живее свой собствен живот, Никълъс. Поне това успях да науча от времето, през което бяхме заедно. За момент двамата сте избрали нещо общо, какво престъпно има в това?

Беше права, разбира се. След смъртта на Джъстин десетки пъти си беше мислил същото, но сега, чул го от устата на друг човек — особено от устата на *този* човек — той усети как от плещите му пада непоносимо бреме.

Мълчаливо кимна с глава.

— И ето те тук... — ръката ѝ се протегна напред, пръстите ѝ докоснаха неговите. Обля го топла вълна, годините изведнъж се превърнаха в прозрачна завеса. Той видя настоящето през тях и изведнъж разбра всичко. Всичко, което беше погребал в най-черните дълбини на душата си.

Ти трябва да бъдеш излекуван, беше казал Диш. И Никълъс наистина се зае с този процес.

— Дълги години обръщах гръб на Якудза. От гняв и мъка, заради смъртта на невинен човек... — изтънял от вълнение, гласът му наподобяваше далечния шепот на вятъра. — Най-накрая разбрах какво е станало в действителност... Бях гневен не на теб или на света на Якудза, а на себе си! Фактът, който упорито отказвах да призная, беше съвсем прост — аз се бях влюбил не само в теб, но и в този свят. Точно като баща ми. Яростно отказвах да призная това, съпротивлявах му се с всички сили. Защото то влизаше в противоречие с чувството ми за чест и с бойните изкуства, които владеех...

— Знаеш ли, това положение така и не успях да разбера — обади се Коей. — Ти беше нинджа и това автоматическите изключваше от обществото... Нямахме начин да не бъдеш привлечен от Якудза — една отречена от обществото организация. Но въпреки това...

— При нинджуцу има само два цвята — бял и черен. Добро и лошо, без никакви нюанси. Така ме учеха, така виждах живота... Така и не разбрах как е възможно баща ми да бъде близък приятел с оябун от Якудза. Знаех, че службата му изисква контакти с Якудза, но не и приятелство. Сърдех му се за това, но не го показвах. Обичах баща си и се прекланях пред него, но никога не му простих за приятелството с Микио Оками...

— Горедолу такива бяха чувствата ти и когато пожела аз да ти стана приятелка, нали?

Сейко не излизаше от ума му. Без нея едва ли би стигнал до това душевно разголване. *Мразя твоята праволинейност, мразя отказа ти да признаеш, че между черното и бялото има още стотици нюанси...* Тя го беше познавала по-добре от всички, включително и от него самия. Сърцето му се свиваше от болка по нея. Нима е възможно човек сам за себе си да е загадка?

Стояха близо един до друг, той чувстваше как времето пропада, а годините отлитат като изсъхнали листа.

— Защо? — прошепна Коей.

В този кратък въпрос се съдържаше цялата мъка на техния осакатен живот, на раните, които отказваха да зараснат...

— Колко си приличаме — продължи тя. — Това би трябвало да ни направи близки, но стана обратното — ние се наранихме взаимно... — вдигна глава, огромните ѝ очи потънаха в неговите. — Не исках да те лъжа, но как бих могла да ти разкажа за своя позор?

— Наистина не би могла — кимна Никълъс. — Това е нашата карма, всеки си я изстрада...

Тя хвана ръцете му.

— Дълго чаках този миг... Чаках го цял живот...

Устните му бяха близо до нейните. С крайчеца на окото си виждаше как се гърчат пепелянките. Усети бедрата ѝ върху своите, розовото връхче на езика и пробяга по устните му.

Телата им пламнаха, влечугите моментално усетиха това. Вцепенението ги напусна, плоските им глави се надигнаха, раздвоените им езичета започнаха да опипват въздуха.

Свитите на кълбо гърмящи змии сякаш най-добре реагираха на вибрациите, които се излъчваха от стройната фигура на Коей. Блестящите им тела се замяха, бамбуковите клетки затрецяха. Острите като игли отровни зъби, които нормално се криеха под устната кухня, изведнъж щръкнаха навън, готови за действие.

Той разкопча блузката от фина материя, ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Пръстите погалиха зърната, от устата ѝ се изтръгна тих стон, главата ѝ се сведе към шията му. Кръвта им кипна, танжинското му око широко се разтвори, обливайки ги в ослепителна светлина.

Ръцете ѝ несръчно започнаха да разкопчават колана му, панталонът се плъзна надолу. В същото време той вдигна полата ѝ, усетил голото тяло отдолу. Залепи гърба ѝ за стената на навеса, единият ѝ крак се повдигна и остана увит около кръста му. Ръката ѝ го насочи към пламналата женственост, той проникна в нея в мига, в който устните им се сляха.

Стенанието ѝ заглъхна в устата му, ехото накара змиите да се замаят в клетките си. Гръбнакът ѝ се изви, тазът ѝ се притисна в него и трескаво потърси синхрон с мощните му тласъци. Телата им се сляха.

Дишаше учестено, в съзнанието ѝ нямаше нито мисъл, нито болка. Нещо дълбоко в нея щракна и се освободи, насладата разля сладката си нега в гърдите и слабините ѝ... Това беше духът на свободата, оцелял след години на непоносими страдания. *Аз съществувам, замаяно помисли тя. О, Господи, аз съм жива!*

Отдавна беше на „ти“ със сексуалната техника, но това, което ставаше в момента, беше нещо съвсем различно. Времето потрепна и престана да съществува, миналото изгуби власт над волята и

съзнанието ѝ, самотният затвор на настоящето изчезна. Сякаш се беше събудила от вековен сън и се понасяше към сияйната зора на хоризонта върху крилето на тържествуващия си дух...

Заляха я горещите вълни на възбудата, тялото ѝ се разтърси от могъща конвулсия и лудо се притисна в неговото, лицето и гърдите ѝ се покриха с капчици пот. В момента, в който бедрата му потръпнаха и се залепиха за нейните с дива мъжка необузданост, тя усети как нещо ново и непознато се влива в изстрадалата ѝ душа. Вкопчи се в него, твърдо решена да го задържи.

— Господи, колко далеч съм била от истината — прошепна тя в душния въздух на змийския навес.

Замаян от бурния развой на събитията, Никълъс мълчаливо я стискаше в прегръдките си. Дишането ѝ беше все така учестено, пулсът ѝ барабанеше под пръстите му като нов, неизвестен на науката източник на енергия.

Змиите около тях полудяха, раздвоените им езичета светкавично опипваха въздуха, сякаш искаха да получат част от любовния екстаз, гъвкавите им тела шумно се блъскаха в бамбуковите прегради.

Небето над навеса неусетно се беше изпълнило с черни, буреносни облаци.

— Какво правиш тук? — най-сетне наруши мълчанието Никълъс.

— Знаеш какво. Чаках те...

— Какво стана, след като аз... След като се разделихме?

Изглеждаше загадъчна и едновременно с това прекрасна. Вероятно точно такава е била Шизука в очите на древния герой Минамото-но-Йошитцуне по време на краткия им роман в пазвите на свещената планина Йошино.

— Скъсах с всякакви мъже — отвърна тя, очите и бяха насочени към настъпващата дъждовна пелена. — След като ти си отиде, имах чувството, че не бих могла да понеса мъжко докосване... Призляваше ми само при мисълта за секс... Престанах да се смея, единственото ми желание беше да умра.

— Коей...

— Недей!... — прошепна тя и бавно се извърна към него. Емоциите, изписани върху лицето ѝ, бяха толкова дълбоки, че той объркано замълча. — Всъщност аз вече бяха мъртва... Не можех да

обвинявам никого, освен себе си... Защото рискувах да те излъжа, въпреки че знаех какво значи честта за теб...

Очите ѝ пробягаха по неподвижната му фигура.

— Отначало мислех да ида в манастир, струваше ми се, че само там ще намеря спокойствие... Колко съм била наивна, Господи!... — от устата и се откъсна горчив смях. — Не си давах сметка, че ми липсва най-важното — вярата... В крайна сметка се оттеглих в Йошино и станах „мико“ — изпълнителка на ритуални танци, в свещения храм Шугендо...

Не мога да кажа, че бях разочарована... Постепенно попаднах в плен на шинтоисткия натурализъм, това ми помогна да се отърва от постоянните кошмари на миналото...

После Томоо Козо дойде да ме вземе. Каза, че се е уговорил с баща ми и аз трябва да се омъжа. Бракът ми бил от решаващо значение за бъдещето. Неговото, на баща ми, на целия клан Ямаучи...

Какво толкова, рекох си аз. Нали и без това съм мъртва? Но само след шест месеца разбрах колко дълбоко съм се заблуждавала. Оказа се, че все пак не съм мъртва и това променяше всичко. Не бях в състояние да се омъжа за този човек, не можех да се върна нито при родителите си, нито в Йошино. Направих единственото възможно нещо — избягах при Кайшо... — очите ѝ се заковаха върху лицето на Никълъс: — А Микио Оками ме изпрати тук...

— Оками е знаел за нас?

— О, да. Разказах му всичко, защото бремето на спомените заплашваше да ме унищожи... Но се оказа, че Кайшо е бил в течение на по-голямата част от тази история...

— Как така?

— Мислех, че знаеш — изненадано го погледна тя. — Той се интересуваше от всичко, което имаше някакво отношение към теб... И точно по тази причина ми предложи своята закрила...

В далечината забоботи гръмотевица, полъхна хладен ветрец, слънцето потъна зад тъмните облаци.

— Трябва да ти кажа и още нещо — промълви тя след проточилото се мълчание. — Мъжът, за когото трябваше да се омъжа и при когото прекарах шест месеца, се наричаше Майкъл Леонфорте...

Сякаш някой стовари тежък юмрук в корема на, Никълъс.

— Същият онзи Леонфорте, който е бил партньор на Рок в Плаващия град? — тихо, но напрегнато попита той.

— Да. Двамата с Рок ме срещнаха в Лаос. Майкъл беше вълк единак, нает от американска шпионска централа, която действала под прикритието на Пентагона. Задачата му била да осигури основния поток наркотици, идващ от платото Шан в тайландските планини. Но американците не попаднали на когото трябва. Вместо да изпълни поставената задача, Леонфорте дезертирал, завзел наркотичния канал и започнал да го експлоатира за своя сметка. През 1971 година Пентагонът изпратил срещу него наказателна експедиция, задачата ѝ била да върне Майкъл, жив или мъртъв... Начело на експедицията бил Рок. Той и един виетнамец на име До Дук също дезертирали и се присъединили към Леонфорте...

До Дук, Рок и Майкъл Леонфорте са били съдружници? *Пресвети Боже, ето защо Рок иска живота ми, помисли Никълъс. Та нали аз убих До Дук?!*

Ван Киет мислеше, че Рок го преследва заради невронните платки от второ поколение за суперкомпютъра „Чи“, но на практика нещата бяха много по-сложни. Един Леонфорте издига непристъпна крепост във виетнамската джунгла и търгува с наркотици и оръжие от американски произход, друг Леонфорте оглавява „Огледалото“ — най-могъщата шпионска организация в историята на Съединените щати. Дали агенти на тази организация не са същите хора, които са искали да сложат ръка върху търговията с наркотици по време на Виетнамската война? Ако са същите, значи са постигнали целта си. А това означава, че една официална институция в рамките на правителството на САЩ се занимава с контрабанда на наркотици!

— Защо Козо е искал да свърже Ямаучи с човек като Майк Леонфорте? — попита на глас той.

— Ямаучи няма нищо общо, нито пък който и да било друг клан на Якудза — отвърна Коей. — Тук става въпрос за „Годайшу“. По онова време не знаех нищо за тази организация, за нея са знаели само двама-трима на най-високо равнище. Но тя решила да свали Оками от поста върховен оябун. В заговора били трима — Шоза, Акинага и министърът на „МИТИ“ Ушиба. Отначало те наистина желали само отстраняването му, но после плановете им претърпели промяна и Оками бил осъден на смърт. Козо изпълнил заповедта на Акинага и

наел До Дук. Той трябвало да убие Оками и новите му съдружници — Доминик Голдони и господин Диш... Но благодарение на твоята намеса е бил убит само Голдони...

— Постепенно Плаващият град заема първостепенно място в плановете на новото „Годайшу“ — вече без присъствието на Оками. На практика организацията се разцепва именно след като Рок и Майкъл излизат на сцената. Акинага и останалите членове на Вътрешния съвет настояват за трайно сътрудничество с Плаващия град, Оками е на противоположно становище. Той добре е познавал Майкъл и Рок, затова е искал да се държи по-настрана от тях. Защото те са били чудовища дори според критериите на престъпния свят. Считали са се за крале, равни на Бога. Раздавали са правосъдие, без да се съобразяват с мнението на когото и да било...

Тежки дъждовни капки започнаха да барабанят по ламаринения покрив на навеса, змиите засъскаха и започнаха да се свиват на кълбо. Малки гейзери прах задимяха по пътечката. После небето окончателно се склочи над главите им и пороят връхлетя с пълна сила.

— Козо и Акинага били впечатлени от репутацията на тези мъже и искали да се сблизат с тях. Вярвали, че моят брак с Майкъл Леонфорте ще ги приближи до нивото на съдружници.

— Значи е трябвало да се превърнеш в жертвено агне — отбеляза Никълъс.

— Те не мислеха така...

— А Леонфорте? Откъде са били сигурни, че той ще иска да се ожени?

— И през ум не им е минавало да го питат. За тях това е било бартерна сделка и нищо повече. В нея няма място за любов, а дори и за секс... Всичко се подчинява на условията на бизнеса...

Звучеше ужасно, но Никълъс си даваше ясна сметка, че в Азия подобни бракове се сключват от векове.

— Все още не виждам изгодата от гледна точка на Майк — поклати глава той.

— Няма и да я видиш — тъжно поклати глава Коей. — Това за сетен път ще ти докаже, че, независимо от натрупания опит, никой не може да предвиди неочакваните превратности на съдбата... Защото, напук на логиката и здравия разум, Майкъл се влюби в мен...

Когато Танака Гин се появи пред вратата на Акира Шоза, насреща му изскочиха тримата лични телохранители на оябуна и заплашително го наобиколиха.

— На какво дължа тази чест, господин прокурор? — изправи се на прага самият домакин. — Работното време отдавна свърши, предполагам, че сте се отбили да си побъбрим...

Танака Гни извади служебната си карта и се легитимира в строго съответствие с изискванията на закона.

— Посещението ми е служебно — сухо съобщи той.

— Но вече приближава полунощ — отбеляза Шоза и многозначително огледа лекото си домашно кимоно от тънка коприна.

— Допреди малко бяхте в бара „Инк Стик“, не исках да ви развалям удоволствието.

Шоза сви рамене и се дръпна да му направи път.

— В спалнята ми има две момичета, едва ли ще бъдат очаровани, ако останете повечко... — промърмори той.

— Няма — успокои го Танака Гин и прекрачи прага. — А и вие също.

— Моля?

Танака Гин огледа восъчната фигура на Мерилин Монро, после бавно се извърна с лице към оябуна. За нищо на света не би се лишил от удоволствието да го гледа в очите, докато му чете заповедта за арест. Направи опит да не мисли за двете момичета, които бяха в спалнята на гангстера, вероятно съвсем голи. Не беше се оженил умишлено, след жесток урок по време на безгрижната младост. Тогава разбра, че в душата му съществува склонност към разгулен живот и трябва да избира между него и професията на прокурор и съдия, изискваща абсолютно непоклатими морални добродетели.

Лицето на Шоза запази каменното си изражение, докато Гин бавно му четеше заповедта за арест. Но когато му подаде списъка с обвиненията, оябунът рязко преbledня.

— Това са лъжи! — извика той. — Кой е авторът на тези отвратителни клевети?

— Моля ви, ние разполагаме с неопровержими доказателства за връзката ви с Йошинори-сан — доволно се усмихна Танака Гин. — Имаме свидетели, чиито показания ще чуете в съда... Сега вие сте

нашият ключ към висшите ешелони на Якудза, Шоза-сан. С ваша помощ ще изтръгнем корупцията като развален зъб, веднъж завинаги!

— След като сте толкова загрижен за корупцията, няма да е зле да огледате и собствената си служба, господин прокурор — процеди Шоза. — Бих могъл да ви изредя толкова случаи на корупция между вашите служители, че лошо ще ви стане!

— Нима сте готов да предадете приятелите си? — изгледа го с любопитство Гин. — Нима ще станете свидетел на обвинението?

— Не съм глупак — поклати глава Шоза и внимателно сгъна заповедта за арест. — Отлично зная откъде идват вашите обвинения. От този момент нататък можете да считате, че аз нямам приятели.

— Значи ще приемете да работим заедно — отвърна Танака Гин и кимна по посока на вратата: — Моля да ме последвате.

По лицето на Шоза се изписа престорена изненада, очите му скачаха от вратата към лицето на Гин и обратно.

— Трябва ли да разбирам, че сте дошъл сам в момента на своя триумф? — попита той. — Процесът срещу мен ще ви донесе огромна популярност, господин прокурор...

— Дойдох сам, защото мога да си изпълня дълга и без да ви причинявам излишно унижение — отвърна Гин и леко кимна в отговор на краткия поклон на оябуна.

— След малко ще прозвучат камбаните на шинтоисткия храм отгатък улицата — промълви Шоза. — Ще ви бъда задължен, ако ми позволите да ги чуя за последен път.

— Нямам нищо против.

— Благодаря — кимна Шоза. — В такъв случай ще ида да се облека.

Танака Гин го изчака да се скрие зад вратата на спалнята и пристъпи към остъкления шкаф с восъчната фигура на Мерилин Монро. Наведе се, любопитен да разбере какво кара късата ѝ поличка да се вее на вятъра.

Навън се разнесе величественият звън на камбаните. Танака Гин се доближи до открития прозорец на хола и надникна по посока на улицата, мътно проблясваща с асфалта си двадесет стажа по-долу. Хвърли, поглед на часовника си и пристъпи към затворената врата на спалнята.

В момента, в който се готвеше да почука, отвътре се разнесе трясъкът на пистолетен изстрел. Ритна вратата и се втурна напред. Двете момичета, голи до кръста, бяха на леглото и уплашено пищяха. Върху рамото на едното имаше кървави пръски.

Акира Шоза лежеше на пода. Очевидно беше налапал дулото на пистолета, куршумът калибър 357 беше отнесъл цялата задна част на главата му. Очите му бяха насочени към широко отворения прозорец, в хладния въздух се чувстваше сладникавата миризма на смъртта. Оябунът се беше погрижил да умре достойно, облечен във великолепен официален костюм, снежнобяла риза и копринена вратовръзка.

До слуха на Танака Гин долетяха забързани стъпки, миг по-късно телохранителите на Шоза връхлетяха в стаята. Заковаха се на място, очите им се облешиха по посока на мъртвия господар.

Танака Гин помогна на момичетата да напуснат стаята, внимавайки да не пипат нищо. Нареди им да се измият и облекат, а после да го чакат за показания. Върна се в спалнята и спря поглед на тялото на Шоза, замръзнало в неестествена поза кран окървавеното легло. Пръстите на лявата му ръка стискаха нещо. Танака Гин се наведе и ги разтвори с помощта на писалката си. Предметът се оказа блестяща цветна реклама на американския филм „Неудачниците“, в кадъра бяха запечатани Кларк Генбъл и Мерилин Монро. Генбъл беше облечен с джинси и широкопола каубойска шапка, лицето му беше широко усмихнато. Вероятно беше казал нещо много смешно, защото Мерилин, блестяща както винаги, се смееше от сърце, елегантно прикрила устни с разтворена длан.

Камбанният звън продължаваше да ехти, сякаш в памет на един човек, избрал чуждоземен начин за раздяла с живота. Танака Гин се изправи и напусна жилището. Беше проявил глупостта да повярва, че човек като Акира Шоза ще разкрие тайните на престъпния си живот пред някого, особено пък пред представител на властта. *Високомерието е нещо ужасно*, помисли си той, пред очите му отново изплува сгърченото тяло на Шоза.

У дома се прибра чак след три сутринта. Насилствената смърт е свързана с изключително много бумащина, дори когато става въпрос за ясен случай като този на Шоза.

Ушиба все още беше буден. Настанил се в старо кресло до настолната лампа, той четеше някаква книга. Вдигна глава и проследи

Танака Гин, който прекоси хола и се отправи към кухнята. Там си сипа три пръста неразредено уиски, глътна го наведнъж и отново напълни чашата си.

Ушиба остави книгата и тихо влезе в кухнята.

— Какво се е случило?

— Шоза е мъртъв — лаконично поясни Гин. — Налапа един пистолет и дръпна спусъка. Предпочете смъртта пред позорния процес...

— Мога да го разбера — промълви Ушиба и извърна очи към мрачната вътрешност на просторния хол. Такъв финал ли виждаше в онзи момент, когато реши да приеме внушението на Кен? Нима синът на Кисоко е успял да предвиди подобен изход, подхвърляйки му идеята да накаже Шоза чрез Танака Гин? Самият Ушиба не искаше да бъде толкова жесток, едва ли би си позволил да подпише с лека ръка смъртната присъда на човек, който му е бил приятел...

Но все пак го беше сторил. „Мога да го разбера“... Тези думи бяха достатъчни, издаваха го. Познаваше Шоза прекалено добре, беше сигурен, че духовен човек като него не би позволил да стане играчка в устата на вестникарите, да се унижава пред съда и да изтърпява наказанието си в затвор. Ако самият Ушиба трябваше да решава подобна дилема, тон положително би избрал сепуку — ритуалното самоубийство със сабя. Да избереш времето и начина на собствената си смърт означава да докажеш, че си достоен човек. За него беше немислимо да се остави на милостта на врага или пък да прекара живота си зад решетките.

Аз го убих! Тази мисъл прониза гърдите му като остър кинжал. Шоза беше предател, действията му поставиха на изпитание не само Вътрешния съвет, но и „Годайшу“ като цяло. Стремехът му да отмъсти на Никълъс Линеър носеше заплаха за най-съкровениите им мечти. Но... Нима всичко това е достатъчно, за да осъдиш един човек на смърт? Би трябвало. Да, би трябвало... Вече беше прекалено късно за съмнения.

— Ушиба-сан?

Дайжинът с усилие отмести поглед от мрака, очите му бавно се нагодиха към ярката светлина в кухнята.

— Вече е прекалено късно, денят ми беше дълъг и тежък...

Ушиба кимна с глава. Прекрасно разбираше, че Танака Гин му предлага деликатен начин за измъкване. Никога не би го унижил с въпроса „Добре ли си?“, съвсем естествен за всеки европейец.

— Аз също съм уморен, но напоследък не мога да заспя. Сякаш съм забравил как става това...

Танака Гин наля още малко уиски в чашата си и кимна с глава:

— Понякога има периоди, в които почивката ми изглежда толкова далечна, колкото една ваканция в Париж... — поклати глава и засрамено добави: — Господи, що за домакин съм и аз! Искаш ли нещо за пиене?

— Страхувам се, че трябва да ти откажа.

Преместиха се в хола, Танака Гин палеше всички лампи по пътя си. В къщата липсваха полилеи, защото, според дълбокото му убеждение, в тях нямало топлина. Настаниха се един срещу друг в дълбоки кресла от западен тип.

Ушиба не пропусна да отбележи бледото и уморено лице на Танака Гин.

— Мислиш, че си се провалил, нали? — попита той. — Наистина би трябвало да бъдеш нащрек, но как би могъл да знаеш какво става в главата на човека срещу теб?

— Да, разбира се — кимна Танака Гин и отпи глътка уиски. Раменете му леко потръпнаха. — Забравя, забвение... Когато някой умре пред теб, ти неволно виждаш и собствения си край...

Какъв чудесен човек, помисли си Ушиба и поклати глава:

— Само когато изпитваш дълбок страх...

— Може би. Но понякога не знаеш дали имаш правото на избор...

От тези думи разбра какво е накарало Танака Гин да избере професията на прокурор. Беше онзи ужас, скрит дълбоко в душите на хората, който кара някои от тях да стават например моряци, именно защото искат да преодолеят ужаса си от водата... А други, като този отличен прокурор и достоен човек, изпитват ужас от смъртта и затова искат да бъдат в постоянен контакт с нея...

— Много лошо ли беше? — попита след известно време той.

— Смъртта винаги е лоша. Независимо от обстоятелствата и личността на умрелия...

Това беше доста интересен отговор за високопоставен столичен прокурор, особено за такъв като Танака Гин, който беше изпратил немалко злодеи на ешафода.

— Може би в случая става въпрос за изключение от общото правило...

— Как така? — вдигна глава над ръба на чашата си Танака Гин.

— Отдавна подозирам, че Шоза попада под все по-силното влияние на американската етика, на американските добродетели. Без съмнение си видял восъчното копие на Мерилин Монро в апартамента му. Роклята е автентична, шита специално за нея. Шоза я купи срещу сума, която значително надвишава твоята годишна заплата. Страхувам се, че отношението му към нова Япония ставаше все по-цинично и по-цинично... „Земята на кухите символи“ — така я наричаше... Мисля, че беше изгубил вяра в родината си.

— Разбирам. И с избора на начина, по който умря, той отново потвърди този факт...

— Да. Решил е да умре като модерен гладиатор. Смъртта изпреварва безчестието...

— И какво от това? Нима смъртта му стана по-поносима или по-разбираема?

Ушиба ясно виждаше как Танака Гин се бори с философската преценка на смъртта на Шоза, а заедно с нея и със смъртта въобще... И разбра, че отговорът му може да се окаже от решаващо значение за този човек.

— Нито едното, нито другото — простичко отвърна той. — Но по този начин смъртта му придобива форма и съдържание. Което я прави различна от „кухите символи“.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВИРДЖИНИЯ | ТОКИО | ВИЕТНАМСКИТЕ ПЛАТА

Лабораторията по експериментална нуклеоника на АМОП, в която работеше Дъглас Сърман, беше разположена в най-затънтената част на Вирджиния. Заемаше петдесет акра държавна земя и беше почти напълно лишена от любопитни съседи. А търсачите на приключения по магистралата се възпираха от дискретна табела на разклона, която гласеше:

Школа по езда „Найф Ривър“ — само с предварителна заявка.

Естествено, половин Вашингтон знаеше, че в този район има обект на АМОП, но малцина задаваха въпроси.

През седемдесетте години, в разгара на Виетнамската война, тук са били разположени лабораториите на специален научен екип, чиято дейност е била строго секретна и известна само на определени хора във Федералното правителство. Тя е била свързана с експериментално химическо оръжие, изпитвано върху животни, предимно плъхове. Но според някои слухове — и върху отделни, особено непокорни индивиди с военна униформа... От онова време бяха останали телените огради на шест нива, между които са патрулирали въоръжени пазачи с кучета, опитите за проникване в обекта дори и днес несъмнено биха били обречени на провал. На практика нито в мрачните периоди на Студената война, нито в разгара на терористичните акции по света някой беше обръщал сериозно внимание на дълбоко секретните съоръжения от двете страни на Желязната завеса. Защото привържениците на първата концепция се занимаваха предимно с проблеми от глобално естество, а на втората — с нападения срещу обществени сгради или произведения на изкуството. И това даваше възможност на секретните обекти да харчат

на спокойствие държавни средства както за охрана, така и за своите тайнствени експерименти.

Кроукър слезе от самолета с единственото желание да легне и да се събуди след една седмица. Но до фаталната дата 15 март оставаха само тридесет и шест часа, освен това трябваше да държи сметка и за хората на Гадняра, които несъмнено щяха да го засекат в случай, че се задържи по-дълго на едно място.

Беше се разбрал с един от колегите на Мейджър да му изпрати радиограма в момента, в който Том излезе от операционната и състоянието му се стабилизира. Получи я от ръцете на стюардеса със свежо и красиво лице час преди самолетът да се приземи във Вашингтон, в момента, в който пред тоалетната вече имаше опашка от уморени пътници. Том беше издържал операцията, но за стабилизиране все още беше рано да се говори...

Кроукър се скри под огромния, приличащ на октопод чадър на терминала на летище „Дълес“ — и потърси телефон.

— Лю! — възкликна Маргарет. — Какво става с теб, къде...

— Нямам време, скъпа — прекъсна я Кроукър, изведнъж останал без дъх. — Искам да вземеш Франси и веднага да тръгнеш!

— Но аз...

— Прави каквото ти казвам! — с усилие се въздържа да не изкрещи той, сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите. След като Гадняра направи опит да го ликвидира в центъра на Лондон, заплахите му по отношение на Маргарет вероятно всеки миг щяха да се превърнат в действителност. Не беше сигурен в това, но не можеше да рискува. — Вземи си и двама здравеняци за компания!

— Лю, ти трябва да ми кажеш *нещо*!

— Маргарет...

— Лю, за Бога! Кажи ми поне добре ли си?

— За момента да, но бих казал, че твоят враг стана и мой...

— Чезаре?

— Позна. Моля те, Маргарет, направи това, което ти казвам!

— Разбира се, Лю. Но...

— Кажи на Франси, че я обичам — забързано каза той, докато очите му внимателно изследваха оживената зала. — Когато се установиш някъде, независимо къде, ще ми оставиш съобщение на този телефон... — продиктува й номера на „Огледалото“ и добави: —

В никакъв случай не си давай адреса! Намери някоя подходяща кабина, предай номера ѝ и времето, в което можеш да бъдеш намерена там. Окей?

— Да, добре... Лю, моля те не затваряй! Лю...

Долови ускореното ѝ дишане и разбра, че беше успял да я изплаши. Това е добре. Сега ще вземе необходимите предпазни мерки.

— Обичам те! И ще те обичам каквото и да се случи!...

— Аз също те обичам!... — затвори очи и любимото лице изплува в съзнанието му. Беше готов да даде живота си, за да бъде до нея в този миг, да я вземе в прегръдките си, да я закриля... Вместо това въздъхна и бавно остави слушалката върху хромираната вилка.

Даде си половин минута за успокоение, след което набра номера на сенатора Дидалъс.

— Искам достъп до обектите на АМОП.

— Къде изчезнахте, по дяволите?

— В Лондон — отвърна Кроукър с ясното съзнание, че трябва да отклони мислите на сенатора от странното си желание да посети АМОП.

— Открихте ли това, което търсехте?

— И да, и не...

— Какво означава това?

— Първо ме вкарайте в АМОП, после ще ви кажа.

— По дяволите, човече! АМОП има поне дузина различни обекти! В кой по-точно искате да влезете?

В момента сенаторът Дидалъс беше начело в списъка на заподозрените в предателство на една строго секретна правителствена агенция. Защото някой предаваше секретните разработки на АМОП директно на Рок и Майк, скрити зад високите стени на Плаващия град. При това разработки на оръжие от съвършено нов тип... Този някой не би могъл да бъде бащата на Майк — Джони Леонфорте (познат също и като Леон Уоксман), по простата причина, че той вече е мъртъв. Не би могъл да бъде и Дъглас Сърман, макар че Кроукър все още не беше го проверил. Защото той нямаше достъп до цялостната научна програма...

В случая беше замесена Веспър, а тя работеше за Дидалъс. В случая е бил замесен покойният Доминик Голдони, който е бил приятел на Дидалъс. В случая е замесена и Маргарет, която също е

била представена на Дидалъс, при това от собствения си брат... Името на сенатора просто се набиваше в очи.

Нямаше намерение да разкрива личността на Сърман пред сенатора, но сега разбра, че друг изход просто няма. Отчаяно искаше да се добере до Веспър и да изтръгне от нея лондонския адрес на Микио Оками.

Факел...

Представата за унищожителната експлозия над Лондон висеше над главата му като гилотина, косъмчетата по врата му неволно настръхваха. Вече чуваше свистенето на ножа. До окончателното му падане оставаха някакви си нищожни тридесет и шест часа...

— В Лондон научих името на един човек, който по всяка вероятност има връзка със случая — проговори в слушалката той. — Казва се Сърман... Може би ще се окаже чист, но не мога да си позволя лукса да го отмина...

— Сигурен ли сте, че е бил Сърман? Доктор Дъглас Сърман?

— Да.

— Добре — изръмжа Дидалъс. — Ще ви пратя необходимата информация по мои хора, те ще ви придружат...

— Ако направите това, дори очите ми няма да видите! — троснато отвърна Кроукър. — Ще изчезна по най-краткия път, без да се обръщам! А ако федералните ченгета наклеят в храстите около лабораторията му, бъдете сигурен, че този човек ще си глътне езика от страх!

Дидалъс се замисли, в слушалката се възцари тишина. После неохотно обясни на Кроукър как да стигне до Лабораторията по експериментална нуклеоника на АМОП и прекъсна разговора.

Кроукър си даваше сметка за огромния риск, който поема, информирайки Дидалъс за включването на АМОП в своите издирвания. Но нима имаше друг избор? Без сенатора не можеше да влезе във връзка със Сърман, нямаше как да открие местоположението на неговата лаборатория. Но ако Дидалъс действително е в дъното на целия заговор, интересът на Кроукър към Сърман ще го направи нервен... А Кроукър от опит знаеше, че нервните хора са склонни да рискуват и да допускат грешки... Разговорът със сенатора го наведе и на някои други любопитни мисли... Защо нито веднъж не спомена, че АМОП е дълбоко засекретена от правителството агенция и изпълнява

специални програми? Защо не отвори дума за провалената среща между Кроукър и Веспър? Кроукър имаше чувството, че сенаторът не знае за пребиваването на своята сътрудничка в Лондон, при това едновременно с него...

Шофирането да Вирджиния оказа благотворно влияние върху обтегнатите му нерви. В самолета успя да подремне, но сънят му беше изпълнен с кошмари. Пред очите му постоянно се появяваше кръвта на „майор“ Том, който знае защо приела формата на красиви розови облачета... Събуждаше се облян в пот, приглушеният грохот на реактивните двигатели изведнъж се превръщаше в тревожно бръмчене на животоспасяващата апаратура, на която окачиха Том, докато го придвижваха към хирургията...

На регистратурата на конната база „Найф Ривър“ го очакваше блондинка с каменни очи и порядъчно износен костюм за езда. Гърбът ѝ беше толкова изправен, че навяваше мисълта за скрит под късия жакет стоманен прът... Тя мълчаливо му подаде пропуск, после го прехвърли в ръцете на двама здравеняци, които му взеха отпечатъци от пръстите и сканираха ретината на очите му. Приличаха си като братя, но най-вероятно бяха от един и същ випуск на Военната академия.

Кроукър се извърна към блондинката и я попита дали през последните четиридесет и осем часа някой е искал среща с доктор Сърман. Никой, лаконично му съобщи тя, после посочи джипа, който чакаше пред входа. Зад волана седеше мъжага с ръце на борец. Тръгнаха по тесен асфалтов път, който обикаляше плац за езда с разнообразни препятствия, в дъното се виждаха конюшните. Дълги и ниски постройките, наподобяващи казармени помещения. Асфалтът свърши, джипът започна да се спуска надолу и скоро стигна малко мостче над застояла вода, по всяка вероятност самата река Найф. Иззад близките дървета се появи мъже с ловни кучета и небрежно праметнати през раменете пушки. Прегледаха внимателно пропуска на Кроукър, после магнаха по посока на гъстата гора.

Пътуваха сред дърветата три-четири минути, после излязоха на широка поляна, която през пролетта сигурно би била много красива. Сега обаче беше гола и мрачна, навяваща меланхолия.

Сградата на лабораторията се намираше в подножието на първия от поредица ниски, обрасли с буйна растителност хълмове. Чува се кучешки лай, Кроукър неволно се запита колко ли са електронните

устройства, които ги държат на фокус. Джипът го стовари пред входа на нисък правоъгълник от стоманобетон с черни огледални стъкла на прозорците. Архитектите му без съмнение са търсили футуристичен ефект, но вместо него бяха получили само един хладен и противен куб, в който подслон можеше да намери само държавно учреждение.

Кроукър се представи на Дъглас Сърман, подреждайки в съзнанието си оскъдните данни за този обект, които беше успял да получи от няколко източника. Човекът насреща му имаше пестеливите и точни движения на влечуго, очите му бяха ярки, умни и внимателни.

— Можем ли да поговорим някъде на спокойствие? — попита с неутрален тон Кроукър.

Сърман, който очевидно имаше навика да избягва очите на събеседниците си, отвърна с контравъпрос:

— Официален разговор ли ще водим? Трябва ли да си взема работните материали?

— Засега не е необходимо — поклати глава Кроукър. — Нямате ли тук нещо като кафене или трапезария, докторе?

— О, да, разбира се — отвърна Сърман, потърка ръце и го поведе по дълъг коридор, който вонеше на вишнева есенция — от онези, които се използват в обществените тоалетни.

Бутна с рамо една врата в дъното и Кроукър изведнъж се оказа в приятно обзаведена стая с весели тапети и тънки пердета. Обстановката беше по-подходяща за школата по езда в предната част на имението, отколкото за научна лаборатория.

Сърман застана в средата, сякаш несигурен какво трябва да прави.

— Вие сте от хората на сенатора, нали? — попита. Очевидно имаше предвид Дидалъс.

— Да, току-що пристигам от Лондон...

Сърман му отвърна с любезна полуусмивка, ръцете му продължаваха да се мият и чупят с енергията на лейди Макбет.

— Никога не съм бил там — промърмори накрая той, от устата му излетя тих, разпокъсан смях. — Всъщност вече от доста години не съм бил никъде... Не ме пускат извън страната, знаете... Страхуват се от отвличане. — Нов пристъп на сух, подобен на кашлица смях: — Аз съм национално богатство!

— В Лондон се видях с една ваша позната. Казва се Веспър Аркам.

Сърман се размърда и някак изведнъж заприлича на опитна мишка.

— Веспър коя?... — проточи той, но веднага си пролича, че не го бива в тая игра.

— Аркам, докторе... Веспър Аркам.

— Не съм сигурен, че...

— Тя е вашата свръзка! — остро реагира Кроукър, решил да забрави за любезностите. Сърман можеше да бъде оприличен на езеро в ранна пролет, покрито с тънък пласт лед. — Много е разтревожена от факта, че сте престанали да й изпращате информация!

— Каква информация? — примигна Сърман. Кроукър прецени, че е дошло времето да използва интуицията си и да рискува.

— Информация за проекта, който сте разработвали съвместно с Абраманов, докторе! Как му беше името?... — Лицето на Сърман се сгърчи и пребледня, в гърдите на Кроукър потрепна чувството на триумф: — А, да — „Факел“...

Краката на Сърман изведнъж омекнаха, Кроукър скочи да го подкрепи и внимателно го поведе към тапицирания с весела дамска диван.

— Добре ли сте, докторе?

Посинелите устни на Сърман с мъка се раздвижиха:

— Веспър обеща да не казва на никого за моите сведения — прошепна той.

Кроукър беше на крачка от успеха, напрежението просто се усещаше във въздуха.

— Какви по-точно бяха отношенията ви с Веспър? — попита той.

— Вижте какво! — скочи Сърман. — Благодарение на Веспър успях да запазя радиовръзката си с Абраманов. Ако не беше тя, нашите контакти щяха да потънат безвъзвратно в разни машини за кодиране и контрол на комуникациите. В замяна искаше да знае всичко, свързано с проекта за наситените неутронни полета, върху които работим... — натика ръце в джобовете си и пристъпи към един от прозорците: — Тук искам да изясня един важен въпрос... Аз не съм предател! Цял живот работя върху секретни правителствени проекти и винаги съм

давал всичко от себе си. Бих казал, че съм един наистина всеотдаен учен. Но всеотдайността... — рязко се извъртя, този път очите му бяха насочени директно в лицето на Кроукър: — Всеотдайността изисква и някаква награда, дявол да го вземе! А мен ме погребяха тук! Не мога да излизам, не мога да се срещам с хора, не мога да правя нищо, без да се попълнят куп формуляри и да се отговаря на тъпи, изпълнени с подозрение въпроси! За света извън тези стени аз съм мъртъв вече пета година! Но ще ви призная нещо — бих предпочел да умра хиляди пъти в действителност, вместо да водя този живот!

— Защо не напуснете?

Сърман замръзна на място, очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си. После избухна в смях, тялото му се разтърси от конвулсии.

— Господи, човече! — изхълца той. — Нима не виждате къде сте? От обект като този никой не може да напусне просто ей така! Главата ми е пълна с уравнения, които имат пряка връзка с националната сигурност! — попи бликналите сълзи с ръкава си и добави: — Тази работа е доживотна... Съвсем отделен е въпросът, че когато постъпвах, никой не си направи труда да ме уведоми за това!...

Кроукър не изпита никакво съчувствие към проблемите на човека срещу себе си.

— Значи престоят ви тук няма нищо общо с проекта за наситените неутронни полета, така ли? — попита той.

— Напротив, има — отвърна Сърман с желязната логика на учен, отдавна откъснат от реалния живот. — Той каза, че ще направи своето откритие благодарение на мен... Успял е да създаде стабилен трансуранов изотоп. Знаете ли какво е трансуранов изотоп?

— Радиоактивно вещество с по-голям брой свободни атоми от тези на урана — кимна Кроукър. — И това го прави смъртоносно за хората. Зная и друго — с помощта на този изотоп той е създал страшно оръжие!

— Да, „Факел“ — кимна Сърман и рязко се отпусна на мястото си. — Мисля, че зная пътя, по който Абраманов е успял да създаде своя елемент 114, но все още не съм успял да го дублирам... — замълча, главата му уморено се отпусна между дланите. — Какви надежди имахме! Един почти неограничен източник на енергия, евтин и лесен за масово производство, край на цикличните енергийни

кризи... Прекрасна мечта, нали? — главата му бавно се повдигна: — Но си остана само мечта. Абраманов създаде ужасното си оръжие и я превърна в кошмар... Най-лошото е, че материалът е високо избухлив и компактен. А това предполага създаването на ръчни атомни бомби, които могат да се пренасят едва ли не в джоб! В днешната политическа обстановка на локални етнически конфликти и терористични акции „Факел“ е съвършеното оръжие: компактно, чисто, с огромна унищожителна мощ...

Нещо прещрака в главата на Кроукър.

— Можете ли да влезете във връзка с него? — попита той.

— Не — поклати глава Сърман. — Радиосеансите прекъснаха преди пет дни, никой не отговаря на позивните ми...

— Каква връзка имате с оръжията, които се крадат от АМОП?

— Моля?

От обърканото изражение на Сърман беше съвсем ясно, че той няма никаква представа за дейността на Веспър в други обекти на АМОП. Беше решил да го накара да си събере багажа и да го остави под надзора на охраната при входа на обекта. Но сега му хрумна друго. Трябваше да открие начин да го измъкне навън, а веднага след това да влезе във връзка с Никълъс. Детонацията на „Факел-315“ трябваше да бъде предотвратена на всяка цена.

Поиска бяла престилка, после седна срещу Сърман и изсмука от него цялата налична информация за разположението на обекта и обичайните му маршрути.

Отидоха в лабораторията. Кроукър седна зад покрития с цинк рафт, а Сърман клекна зад него. Далеч по-лесно би било да вземе учения и да направи опит за измъкване веднага, но нещо му нашепваше, че трябва да остане и да изчака появата на Веспър. Не биваше да оставя на свобода един шпионин, промъкнал се толкова дълбоко в мрежата Нишики, че знае дори точното местоположение на скривалището на Оками. Беше длъжен да я отстрани, и то веднага, докато все още имаше относителен контрол върху бойното поле... Едновременно с това не можеше да се освободи от чувството, че пропуска нещо важно... Нещо, свързано с думите на Сърман...

На прага безшумно се появи неясна сянка.

— Значи вече сте тук...

Гласът на Веспър, гласът на агентката на Дидалъс. Той не помръдна, имаше чувството, че между очите му е насочен лазерен лъч.

— Елате с мен, трябва да обсъдим много неща...

Кроукър изпитателно я гледаше. Приема събитията спокойно, прецени той. Без каквато и да било изненада. Значи Дидалъс е предал необходимата информация, значи тя *наистина* е негов агент! Но едновременно с това има достъп и до Оками. Това пък обясняваше как неговите врагове са разбрали, че се укрива в Лондон. Тя го беше предала.

— Изглеждате страхотно — призна Кроукър, неотразимо привлечен от поредното превъплъщение на Веспър Аркам. Беше облечена в черен ластичен клин, черна копринена блузка и кожено сако от черен лак. Естествено русата ѝ коса беше скрита под тънък шал. Беше невероятно красива. И невероятно опасна... — Наистина имаме много неща за обсъждане — кимна той и бавно вдигна биомеханичната си протеза: — Но този път съм готов да ви посрещна!

— Глупак! — просъска тя и Кроукър замръзна от изненада. — Къде, по дяволите, е Сърман? Трябва да ви измъкна оттук веднага, иначе ще ви направят на решето!

— Таши Шидаре е убит, Шоза сам отне живота си — промълви Тетцуо Акинага. — Това означава, че Вътрешният съвет вече не съществува.

Ушиба не отговори. Когато получи поканата за тази среща, първата му реакция беше да я отложи. Чувстваше се смъртно уморен. Чувството за вина, породило се в душата му след самоубийството на Шоза, започна бавно да се разсейва. Направи това, което беше длъжен да направи, и толкоз. Сигурността на „Годайшу“ трябваше да бъде съхранена на всяка цена. *Трябва да се махнеш преди да си направил някоя фатална грешка и да бъдеш смазан от последиците на собствената си политика*, беше казал Кен. А той го разбра много добре, това пролича и от отговора му: *Когато играта се превръща в бреме, правилата се променят. И ловецът се превръща в дивеч...* Спомни си как в душата му се промъкнаха нови сили, когато каза: *Човек се ражда с вкус към кръвта...*

Изпълнено с младежка арогантност, това изявление просто не отговаряше на истината. Кръвта беше онзи фактор, който му даваше увереност, че вижданията на Шоза и Акинага по отношение на „Годайшу“ са верни, че бунтът им срещу господството на Кайшо е основателен. Едва сега виждаше колко заслепени са били те от кръвожадния си стремеж към властта.

Шоза и Шидаре вече бяха въвн от играта. Но Ушиба продължаваше да мисли, че и двамата щяха да са живи, ако не беше решението им да се опълчат срещу Кайшо. Твърдата ръка на Микио Оками несъмнено щеше да ги насочи по съвсем различен път. Сега единствено той можеше да върне вярната посока както за „Годайшу“, така и за Вътрешния съвет, който несъмнено щеше да бъде създаден отново.

— Какво е станало с младия оябун? — попита.

— Нямам връзка със смъртта му — сви рамене Акинага. — Станал е жертва на някакъв убиец в Йошино.

— Йошино? Какво е търсел там?

Намираха се в просторния, пестеливо обзаведен хол на Томи — бетонната, подобна на обелиск сграда в центъра на Токио, която Акинага беше построил като крепост. Както личеше от името ѝ, това беше нещо като наблюдателна кула — едно от многобройните укрепени убежища на оябуна, разпръснати из целия град. Акинага мислеше и действаше като военачалник в бойна обстановка и винаги се грижеше да има поне няколко пътя за отстъпление. Пред входа имаше малък паркинг, няколко стръмни каменни стъпала водеха до масивна метална врата. Освен помещението, в което се намираха, горе имаше само една малка кухня. Тясна вита стълба водеше до следващото ниво, където имаше баня и спални. За Ушиба подобно разположение криеше редица неудобства, но то очевидно задоволяваше напълно спартанските нужди на Акинага.

Ниската масичка, край която бяха коленичили, беше покрита с изящно резбовани плочки от дървото киаки и това беше единствената дървена мебел в помещението. Върху масичката имаше поднос с чай и сладкиши. Те едва ли бяха приготвени от Акинага, по този начин оябунът му даваше да разбере, че в къщата има и други хора, винаги на разположение.

— Подозирам, че Шидаре е бил в Йошино по работа — подхвърли Акинага. — Имаше задачата да открие Никълъс Линеър и да го отстрани. Но май и той се е провалил, също като Томоо Козо...

— Което прави положението ни изключително деликатно въздъхна Ушиба. — Ако Линеър е научил, че Шидаре е якудза, при това член на Вътрешния съвет, той несъмнено ще знае и в каква посока да нанесе следващия си удар...

— А не мислите ли, че присъствието на Линеър в Йошино е доста странно? — ловко смени темата Акинага. — Защо е бил там? Възможно ли е Кайшо да се крие някъде из планината?

— Сега трябва да мислим преди всичко за Линеър — тръсна глава Ушиба. — Заради глупостта на Шоза трябва да очакваме появата му в Токио, където несъмнено ще се опита да ви открие. Аз бих могъл да помогна за...

— Според мен вие вече направихте достатъчно, дайжин — прекъсна го Акинага.

Ушиба объркано го погледна.

— Шоза и Шидаре си заминаха, останах само аз — облегна се на масичката Акинага. — А вие никога не сте били нещо повече от консултант във Вътрешния съвет, макар отдавна да забелязвам опитите ви да налагате своето мнение... Този процес започна още преди да отстраним Оками и продължава без прекъсване... — на лицето му се появи иронична гримаса: — А малкото ни упражнение го доказва по съвсем категоричен начин...

— Какво упражнение? — попита Ушиба, чувствайки как в гърдите му се промъква хлад.

— Поднесох ви Шоза на тепсия и с удоволствие установих, че го глътнахте без остатък! — изсмя се Акинага. — А той ви беше приятел! Забележително, нали?

Лицето на Ушиба придоби пепеляв цвят.

— Моля да разясните думите си. — Гласът му издайнически потрепна.

— Аз бях този, който организира заговора за убийството на Кайшо, а онзи слабак Шоза се опита да открадне оръжието ми!

— Но заговорът се провали...

— Той принуди Кайшо да премине в нелегалност — процеди Акинага. — Той го лиши от цялата му власт и влияние. Все едно, че

Оками е мъртъв... — извади цигара и бавно я запали: — После се заех с обработката на Шидаре. Убедих го, че няма да има реална власт, ако не влезе в съюз с някой от членовете на Вътрешния съвет. Той беше прагматичен младеж и веднага ме разбра. Прие задачата да открие и ликвидира Линеър...

— Значи вие!... — думите заседнаха в гърлото на Ушиба.

— Разбира се, че аз! Знаех, че само танжин може да победи Линеър, а Шидаре беше такъв. За съжаление недооцених младостта му и той се провали...

— Но Шоза...

— О, Шоза... — проточи Акинага и блажено издуха облаче дим. — Рано или късно ние с него щяхме да влезем в открит конфликт. Той имаше амбицията да заеме мястото на Кайшо, аз също... Вътрешният съвет беше тесен за двама ни.

— Но той притежаваше прекалено много власт, за да се опълчите срещу него...

— Точно така. Затова го оставих на вас.

— Но Йошинори ми каза, че...

— Йошинори ви е казал това, което аз му наредих да ви каже! С него сме приятели от години, винаги сме си помагали.

— А аз му повярвах...

— Нямали сте причина да се съмнявате, на ваше място и аз бих сторил същото... — върху лицето на Акинага се появи снизходителна усмивка за голямо неудоволствие на Ушиба. — Той е прекрасен актьор, дайжин, театърът е голямата страст на живота му.

Акинага се изправи и пристъпи към малкото прозорче, наподобяващо отворстие на бункер. Очите му се насочиха към оживената уличка, задръстена от коли.

— Сега имам всичко, което ми е необходимо. Шоза и Шидаре са отстранени, нищо не ми пречи да заема мястото на Оками.

— Но Оками все още е жив и здрав...

— Така е — прошепна Акинага, интонацията в гласа му накара Ушиба да потръпне от ужас. — Но аз зная района, в който се намира скривалището му. И когато от Плаващия град ми доставят „Факел“, Оками ще се превърне в облак сажди... Рок пък ще има преки резултати от ефективността на своето оръжие и това ще му помогне да определи цената... Съдружието ни ще стане още по-здраво...

— Ето защо сте настоявал за тесни връзки с Плаващия град — смаяно промърмори Ушиба. — Сключил сте таен договор за „Факел“ с Рок и Майк Леонфорте...

Върху лицето на Акинага се мерна призрачна усмивка, Ушиба с мъка се изправи на крака. Предсказанията на Оками се сбъдваха — „Годайшу“ попадаше под едноличната власт на човек, който беше готов на всичко.

— Ще направя всичко възможно да ви спра! — категорично заяви той.

Акинага бавно се обърна.

— Мисля, че се надценявате, дайжин — процеди той. — Вие вече *нямате* власт!

— А вие имате прекалено високо самочувствие!

— Имам и други неща, дайжин — усмихна се зловещо Акинага. — Между тях е и нещо като съжаление към вас... Видите ли, ние сме от едно поколение, имахме едни и същи ценности, подчинявахме се на едни и същи морални догми. Но с течение на времето вие изостанахте, дайжин... Особено силно се променихте след изчезването на Оками. Понякога имах чувството, че сте негов двойник — толкова много си приличате...

— И какво лошо има в това?

— Нищо — въздъхна Акинага и загаси фаса си в пепелник от зеленикав метал. — Искам само да ви напомня, че всички козове са в мои ръце.

Пристъпи към метална етажерка, запълнена с книги по архитектура и история, издърпа измежду тях купчина листове от оризова хартия.

— Знаете какво е това, нали? — попита той със заплашителна усмивка.

— Торинава — кимна Ушиба и усети как коремът му отново се стяга.

— Точно така — изръмжа Акинага и размаха листовите над главата си. В буквален превод „торинава“ означаваше специално въже, използвано от самураите при залавянето на престъпници. Но в речника на Якудза думата имаше доста по-различно значение — означаваше молба за покровителство от клан, останал без свой оябун. — Тези торинава са от клановете Кокоро-гуруши и Ямаучи. Те вече са на мое

разположение. Аз съм единствен член на Вътрешния съвет и това автоматически ме издига до поста на нов Кайшо!

Тишината в железобетонната клетка беше оглушителна. Ушиба искаше да избяга и да се скрие вдън земя, но самурайското чувство за чест го възпираше. Трябва да остане и да получи своето наказание. Дойде време да плати за грешката, която беше допуснал, подкрепяйки плановите за свалянето на Оками. Беше приел становището на оябуните, охарактеризирали Оками като жаден за неограничена власт деспот, но на практика се получи точно обратното: Козо мислеше само как да отмъсти на Никълъс Линеър, докато Шоза и Акинага са мечтаели да заемат мястото на Кайшо. Макар единодушно да твърдяха, че Кайшо вече не трябва да има...

— Вярвам, вече разбирате каква е ситуацията — продължи Акинага. — Вие сте моя собственост, дайжин. Можете да бъдете сигурен, че ще направя всичко възможно да се възползвам от вашите връзки и влияние. След тридесет часа Оками ще е мъртъв, а моят триумф — пълен. Вие ще бъдете моята вярна дясна ръка. Аз ще издавам заповеди, а вие ще ги изпълнявате. Ще действате както и досега — в областта на международните отношения, чрез „МИТИ“ и „Годайшу“ — пристъпи напред и повелително попита: — Ясно ли ви е това, дайжин?

Ушиба напълни дробовете си с въздух и бавно го изпусна обратно.

— Да.

В тази проста думичка се събра цялата безнадеждност на положението, в което беше изпаднал.

— С вас никъде не отивам! — отсече Кроукър. — Всеки път, когато ви срещна, вие сте друг човек!

— Така и трябва да бъде — обади се от полумрака Веспър. — Нов човек, нова самоличност — според мястото и обстоятелствата... Но сега елате, в името на Бога!

Кроукър не се помръдна. Пред него тихо съскаше спиртна горелка, бледата и светлина хвърляше отблясъци върху неясния силует на Веспър. Каква ли е ролята и този път? Приличаше му на човек,

чието отражение се появява в криво огледало, смесва се с други и накрая действителният образ изчезва напълно.

— Чувам стъпките му! — надигна глава тя. — Идва насам!

— Я стига! Не съм в настроение да...

— По дяволите, детективе! — смени тона Веспър. — Вече издаде Сърман пред сенатора Дидалъс, сега май искаш да се самоубиеш, а?

Честно казано, и Кроукър чуваше някакви звуци откъм дългия коридор. И те наистина се приближаваха. Дали този път казва истината? Дали човекът, който се приближава, действително ще се окаже Дидалъс?

— Хайде, сваляй маската! — изръмжа той. — Знам всичко, свързано с „Факел“! Знам, че Оками е в Лондон и бомбата ще гръмне над града именно заради него. Знам, че си го предала на враговете му!

— Другаде трябва да адресираш обвиненията си! — сопна се Веспър. — А сега си размърдай задника, иначе и двамата ще попаднем в капан! После ще ти обясня как стоят нещата...

— Господи, как умееш да лъжеш! Но за мое дълбоко удовлетворение имам сигурни доказателства, че си агент на Дидалъс, успял да проникне в мрежата Нишики! Как искаш да ти повярвам?

В гласа ѝ се долови дълбока тревога:

— Повярвай ми само сега, за момента! Трябва да се махнем оттук, при това бързо!

Нещо не беше наред. Ако е враг, защо не го задържи до пристигането на Дидалъс? Какво би изгубил, ако ѝ се довери? В главата му звънна предупредителна камбанка.

— Господи! — промърмори той, издърпа Сърман иззад табуретката и кимна с глава: — Добре, да вървим!

Веспър се обърна и изскочи в коридора. Шумът откъм дъното се беше превърнал в отчетливи стъпки.

Те наистина се приближаваха.

Тя отвори вратата на съседното помещение, което се оказа склад за химикали с климатична инсталация и уред за контрол на влажността. Пристъпи към един от големите хладилни шкафове и го отмести. Кроукър надникна зад него и видя нещо като стар прожекционен екран, опрян на стената. Веспър го дръпна и под него се разкри правоъгълен отвор, плътно запушен с дървен панел.

— Ще ни трябва специалната ти ръка — обърна се тя.

Той напъха стоманените си нокти в процепа и започна да вади панела, а тя поясни:

— Преди години, когато тук са се провеждали експерименти върху хора, част от обречените открили начин за измъкване...

Панелът отскочи, Веспър върна хладилния шкаф на мястото му и пропъзля в дупката. Сърман я последва, последен влезе Кроукър. Обърна се и придърпа импровизираната вратичка с помощта на нескопосано прикрепената ръчка от вътрешната ѝ страна.

Понечи да пропъзли по-навътре, но гласът на Веспър го спря.

— Ще останем тук — рече. — Онези нещастници така и не са успели да се доберат до свободата... Ще стоим тук и ще се спотайваме.

Обзе го странно усещане. Чуваше равномерното ѝ дишане, долавяше миризмата на фин парфюм, но не я виждаше. Представи си я такава, каквато я видя при първата им среща във фоайето на Вашингтонския „Холидей Ин“, после като градинар в имението на Дидалъс... Последваха и останалите ѝ превъплъщения — видя я такава, каквато беше по време на подслушания разговор с Маргарет, след това в ролята на привлекателна гръндж мацка на лондонското летище Хийтроу, накрая — като строга делова жена, разговаряла с Челесте и Оками... Мракът в скривалището допринасяше за чудодейното размесване на тези образи. Кроукър изпита чувството, че разговаря с филмова звезда, решила да напусне екрана и да му обърне внимание.

— Коя си ти? — прошепна той.

— Има ли значение? Стига ти да знаеш, че работя за Микио Оками.

Усети, че вече е склонен да ѝ повярва. Преди всичко, защото Сърман беше сключил споразумение с нея, а не с Дидалъс, Ако Веспър беше агент на Дидалъс, ученият не би се страхувал, че изпратеният от сенатора Кроукър ще научи нещо за „Факел“... На практика излизаше, че Веспър знае за новото оръжие, а сенаторът — не... Тайният диалог между Сърман и Абраманов беше станал възможен благодарение на Веспър, а тя периодично докладваше на Оками...

Предпазливостта все пак взе връх и той поклати глава:

— Трябва да знам повече, за да бъда сигурен, че мога да ти се доверя.

Усети погледа на блестящите ѝ очи в мрака.

— Маргарет твърди, че мога да ти имам доверие, но аз не съм толкова сигурна... — после, сякаш не Кроукър, а тя трябваше да направи решаваща преценка на ситуацията, забързано добави: — Според мен ти си дяволски опасен и аз ѝ го казах... Мисля, че тя трябва да се държи максимално далеч от теб... Но и в това вече не съм напълно убедена...

— А защо трябва да ти вярвам? — въздъхна Кроукър. — Появи се в ролята на Домино и ме засипа с купища лъжи... А в ролята на Веспър прибегваш до толкова много превъплъщения, че започвам да те мисля за оракул... Освен това успях да отворя касата ти в „Моникърс“, прегледах счетоводните документи и разбрах с какво се занимава компанията „Моргана“, която ти управляваш от името на Дидалъс... Незаконна търговия с оръжие!

— Признавам, че „Моргана“ наистина принадлежи на Дидалъс — отвърна тя. — Но това, което си видял в папката, бяха фотокопия от документи, които възнамерявах да изпратя на Оками.

Кроукър замълча. Думите ѝ бяха убедителни, имаха всички шансове да се окажат и верни.

— Ти също не си чужд на лъжите — отбеляза Веспър. — Освен това успя да ме изплашиш до смърт! Защото следеше Маргарет, а покрай нея и мен...

— Вярно е, и двамата се надлъгвахме... Но ти пропусна да споменеш, че сенаторът Дидалъс ръководи и АМОП...

— Ти пък забрави да си спомниш за срещата си с Чезаре Леонфорте в една кръчма, нали? — язвително подхвърли тя.

Кроукър изведнъж разбра по какъв начин са възприемали нещата Веспър и Маргарет. Двамата с Гадняра седят в кръчмата и плюскат като крадци след успешен удар и вероятно замислят нови операции... Пресвети Боже, нима Маргарет допуска, че е преминал на страната на противника? А всъщност защо не? Беше на крачка от това, на опасно близка крачка... Какво ще каже на мафиотския главатар, когато дойде време да докладва за мрежата Нишики? Все още не беше мислил по този въпрос, надяваше се на моментното вдъхновение...

— Значи сте решили, че работя за Гадняра, така ли? — попита горчиво той. — Но какво ви накара да промените...

Ръката ѝ покри устата му, той напрегна слух в опит да разбере какво става отвъд тънката преграда. Успя да различи леко стържене, сякаш някой местеше стол по теракотените плочки. Това означаваше само едно — вече го търсят. Свит в дъното на дупката, Сърман потръпна толкова силно, че и двамата го усетиха. Целият се беше превърнал в слух, не се интересуваше нито от Кроукър, нито от Веспър...

Хората на Дидалъс.

Звуците постепенно заглъхнаха, но от тялото на Веспър продължаваше да се излъчва напрежение. Измина сякаш цяла вечност. Най-после тя свали ръката си и прошепна:

— Разбрах, че съм сбъркала в момента, в който ти се нахвърли върху човека на Чезаре в Холанд парк...

— Значи си знаела, че съм те проследил и в Лондон?

— Преди да отлетя от Вашингтон, аз се отбих в „Моникърс“. Не беше Бог знае колко трудно да разбере, че някой е ровил в сейфа, не е нужно да съм гений, за да открия точно кой...

— Защо не направи опит да ме спреш, след като си знаела, че съм по петите ти?

— Направих такъв опит — отвърна тя. — Ако си спомняш, пробутах ти няколко фалшиви сведения... Но ти не се хвана. Би трябвало да преценя това...

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не знаеш? Маргарет те обича...

Обзе го огромно чувство на облекчение, изведнъж му се прииска да се наведе в мрака и да я целуне.

— Не виждам смисъла — промърмори.

— Какъв смисъл търсиш, когато става въпрос за любов?

— Искях да кажа, че звучи абсурдно...

— Само в случай, че твоите чувства са други...

— Но ние с нея сме от двете страни на закона!

— Сигурен ли си? По тази логика това важи и за нас с теб! Но ти знаеш, че не е така...

Даде му възможност да възприеме думите ѝ, после добави:

— Споделяйки всичко това с теб, аз поемам огромен риск. Но искам да знаеш, че за Маргарет бих дала и живота си!

Работата започва да прилича на китайска главоблъсканица, рече си Кроукър. Трябва да отвориш едно квадратче, за да получиш достъп до останалите...

— Мисля, че те разбирам — промърмори той и усети как напрежението ѝ започва да спада. Заприлича му на невидима змия, стояла прекалено дълго в позиция за атака. — Но как ще се измъкнем оттук, без да ни спипа многоуважаемият Дидалъс?

— Пътят е само едни. Ще трябва да вървим по стъпките на обречените...

— Но нали каза, че те не са успели да се доберат до свободата?

— Точно така. Сега ще разберем какво им е попречило.

С очите си видях как Леонфорте застреля баща ми, беше казал Таши. Като куче, направо на улицата... Но най-лошото беше, че това му достави удоволствие. Облиза си устните и нададе тържествуващ вик, после направи няколко танцови стъпки около трупа и едва след това го замъкна в джунглата.

Ето какъв е човекът, с когото Коей беше живяла цели шест месеца. Човекът, който се е влюбил в нея и за когото тя е трябвало да се омъжи. По всяка вероятност Никълъс щеше да се изправи очи в очи с него, разбира се, ако успее да проникне в Плаващия град.

Все още беше в плен на радостната възбуда от срещата с Коей. Отново трябваше да се разделят, но това вече беше без значение — тя обеща да замине за Токио и да чака завръщането му при Танцан Нанги, неговия приятел и съдружник.

— Вече е време да сложа край на изгнанието си тук — каза тя малко преди Никълъс и Ван Киет да си тръгнат. — Ужасно се страхувам, особено след като напуснах Майкъл. Не мога да забравя как ме гледаше... — потръпна и се притисна в прегръдките му.

— Майк Леонфорте вече и с пръст не може да те докосне — промълви той.

Коей се вкопчи в него.

— Не го познаваш — прошепна тя. — Умен и безскрупулен, той винаги постига това, което си е намислил.

Никълъс повдигна брадичката ѝ.

— Чуй ме — рече. — Ще заминеш за Токио и ще разкажеш на Нанги абсолютно всичко. Той знае какво да направи — пламенно я целуна и добави: — Ще се видим много по-скоро, отколкото предполагаш.

Тръсна глава и се върна в настоящето. Джипът се носеше по напуканата настилка на магистралата, която се беше опънала право на север. Сайгон беше останал на половин ден път зад тях. Ван Киет беше в мрачно настроение. След срещата между Никълъс и Хюн Ван Диш нещата вече не бяха под негов контрол и това го дразнеше. Таши е мъртъв, а Никълъс знае пътя към Плаващия град...

— Като влезем вътре, Рок ще го оставиш на мен — изръмжа той. — Знам как да се оправям с типове като него!

Никълъс запази съмненията за себе си. Ван Киет кипеше от ярост, а това чувство пречи на разсъдка. Освен това беше готов да вдигне във въздуха не само Рок, но и всеки, който се изпречи на пътя му. Сега най-важното за Никълъс беше да получи отговор на един въпрос от изключително значение: защо Плаващият град е толкова важен за Акинага и Шоза, а и за Микио Оками? И в тази връзка съвсем не му беше безразлично дали Рок и Майк Леонфорте ще бъдат убити наред крепостта си, или ще бъдат живи и готови да му предоставят този отговор...

— Трябва да обсъдим начина, по който ще подходим към Рок и Леонфорте — поклати глава той.

— Ето го — изръмжа Ван Киет и потупа приклада на сгъваемия си автомат МАК-10. — Всички останали ще ни превърнат в покойници...

— Не може да няма и друг — възрази Никълъс.

— Не познаваш тези копелета — въздъхна Ван Киет и увеличи скоростта. — Двамата с Таши ги дебнем вече втора година. — Майсторски задмина два раздрънкани камиона, които хвърляха облаци дизелов пушек в здрача на настъпващата нощ. — Само по един начин можем да се разправим с тях. Да се опитваме да разговаряме, означава да си губим времето... О, Буда!...

Пътната настилка пред джипа изведнъж се превърна в гейзер от асфалт, камъни и свистящи във въздуха остри късове бетон. Взривната вълна отнесе челното стъкло като перце, Ван Киет изкрещя, пусна волана и посегна към лицето си, улучено от метална частица.

Никълъс се хвърли отгоре му, успя да стигне спирачния педал, ръцете му рязко завъртяха волана наляво. Отгоре му връхлетя гъст облак задушлив дим. Въпреки това съумя да избута Ван Киет от шофьорското място, миг преди джипът да се разклати на ръба на дупката, зейнала в резултат на експлозията. Очите му направиха светкавична преценка на положението. Инерцията несъмнено щеше да ги вкара в дупката, последиците от това бяха непредвидими. Изблъска Ван Киет към задната седалка, стисна волана с две ръце и използвайки инерцията на тежкото возило, рязко го изправи. Джипът политна наляво и застана на две колела. Десните гуми прелетяха на сантиметри над дълбокия кратер, но левите продължаваха да държат пътя. Ръцете му внимателно балансираха, започна да убива скоростта с помощта на предавките, без да докосва спирачния педал. След няколко десетки метра колата тежко падна на четири колела, изскърца и започна да спира.

— Какво, по дяволите...

В същия момент тресна втора експлозия, муцуната на джипа подскочи нагоре.

Никълъс разтвори танжинското си око и се остави на инстинктите. Ръцете му пуснаха волана, мускулите му се разхлабиха. Тялото му се претърколи встрани и падна в полегатата канавка. В същия миг се разнесе трети взрив, склонът се разтърси на сантиметри от него. Отлетя назад, главата му влезе в болезнен контакт с дънера на близкото дърво. За миг беше зашеметен, очите му напразно се опитваха да се фокусират.

На стотина метра от себе си видя да се полюшва окървавената фигура на Ван Киет, успял да изпълзи от купчината ламарини, преобърната на една страна. Автоматът му беше насочен към храсталаците отатък пътя. Никълъс напрегна взор и видя огромен мъж с военна униформа, който бавно се надигаше от прикритието си. През рамото му беше праметнат гранатомет LAW-M 72 — оръжие, което по време на Виетнамската война се използваше за борба с танкове. Трябва да е як като бик, за да го носи по този начин, помисли Никълъс. Лицето беше грубо и обветрено, с невероятни сини очи, хладни и жестоки. Русата му коса беше подстригана късо, но това с нищо не допринасяше за някаква прилика с американските войници, които беше виждал Никълъс. Придвижваше се по-скоро като азиатец

— пъргаво и сигурно, центърът на тежестта му беше в долната част на корема. От цялата му фигура лъхаше самоувереност. Както физическа, така и психическа... Изражението на лицето му ясно доказваше, че войната отдавна е изтръгнала всичко човешко от него... В момента, в който страховитото оръжие се насочваше към Ван Киет, Никълъс разбра, че вижда пред себе си самия Рок — императора.

— Махай се оттук! — изкрещя Ван Киет. — Луд ли си? В тази страна има закони!

— Тъпо, мазно ченге! — изръмжа Рок, без да прекъсва движението си напред. — Аз командвам тук, а не ти!

Никълъс нададе предупредителен вик, но Ван Киет не го чу, заслепен от омраза. Пръстът му натисна спусъка, разнесе се дълъг автоматен ред. Но тялото му беше изгубило прекалено много кръв, ръцете му трепереха, куршумите изсвириха високо над главата на Рок.

— Тъпак! — изръмжа онзи и Никълъс светкавично смени посоката на движението си. — Смотан кретен! Щях да се погрижа за теб, ако беше приел офертата ми!

— Аз не се продавам! — изкрещя Ван Киет.

— Тогава ще умреш! — нито едно мускулче върху лицето на Рок не помръдна, докато пръстът му натискаше спусъка на гранатомета. Никълъс се просна по очи.

От широкото дуло със свистене излетя ослепителна светкавица, зарядът експлодира на сантиметри от Ван Киет. Тялото на инспектора литна нагоре, най-малко на петнадесет метра от настилката на пътя. Рок го улучи с такава лекота, сякаш стреляше с помощта на оптически мерник. Останките на нещастника, превърнали се в кървави парцали, започнаха да се сипят на шосето със смразяващ кръвта тътен.

Рок не забави движението си нито за миг. Без да обръща внимание на кървавия дъжд, той заобиколи кратера от новата експлозия, зареди гранатомета и се насочи към Никълъс.

— Отдавна чакам тая среща, копеле! — изръмжа той.

Никълъс беше прибягнал до Тао-тао, за да си прочисти главата и да възстанови нормалните си реакции.

— Рано или късно щях да те пипна! — извика той.

— Ще видим кой кого ще пипне! — зловещо се ухили Рок и насочи смъртоносното оръжие в гърдите му. — Хайде, мърдай! Ще ми погостуваш ден-два в Плаващия град, пък тогава ще говорим! И гледай

да не правиш излишни движения, щото малко ми трябва! — усмивката му се разшири: — Кой знае, когато се озовеш в шибаната клетка, може пък и да съжаляваш, че не си мръднал!

Ушиба мислеше за Акира Шоза. Седнал в просторния министерски кабинет, той не обръщаше внимание на телефонния звън, потракването на факс машините и тихото съскане на лазерните принтери, които размножаваха решенията му и ги правеха достояние на останалите министерства и средствата за масова информация. Току-що беше приключил едно спешно заседание с министър-председателя и министъра на строителството, но в главата му не остана никакъв спомен от него. След двадесет минути трябваше да започне брифинг с представителите на печата, който се провеждаше всяка седмица с участието на Танака Гин. Знаеше това благодарение на електронния календар върху бюрото си, три пъти дневно захранван с текуща информация. Но днес думите бяха лишени от смисъл.

Цял живот се беше борил да върши онова, което е добро за Япония. От годините на най-ранно детство беше започнал да се подготвя за тази задача, усвоявайки сложните правила на „канрьодо“ — законите на самурая бюрократ. В името на тази кариера се беше отказал от личен живот, така и трябваше да бъде — изискванията към самурая бюрократ са свързани с дисциплина и всеотдайност и по нищо не се различават от изискванията към самурая боец... До този момент не му беше хрумвало да се запита защо е така.

Стана и замаяно пристъпи към етажерката от солидно дърво в ъгъла на кабинета. Напълни чашата си с ледена вода, изпи я до дъно и насочи поглед към прозореца, зад който сияеха разноцветните реклами на Токио. Но очите му не виждаха нищо, мислите му бяха насочени навътре, към собствената му душа.

Каква беше първата му мисъл, когато разбра, че Шоза се е самоубил?

Благородно е да умреш по собствено желание, сам да избереш времето и начина за раздяла с живота. Защото е немислимо да бъдеш зависим от милостта на врага, още по-трудно е да водиш жалък живот зад решетките...

Вече можеше да понася мисълта, че живее под вдигнатата гилотина на рака, примири се с факта, че ще диша с тази мисъл, че буден или заспал ще носи смъртоносната заплаха до края на дните си. Започна да приема болестта като близък приятел, като гост от друга планета, друга форма на живот. Разбра, че няма смисъл да се бори със състояние, което не може да промени.

Но сега нещата вземаха друга насока. Ставаше въпрос за Тетцуо Акинага — някогашния приятел, превърнал се в смъртен враг, протягащ ръце към господството над душата му. Не, това е немислимо. Напълно изключено!

Примигна, очите му бавно се фокусираха върху контурите на града, в който беше прекарал живота си. Токио е Япония. Или поне душата на нова Япония... Със закъснение осъзна правотата в думите на Шоза. Те бяха верни не само по отношение на Япония, но и по отношение на американците. Двете страни се оказаха тясно свързани, особено днес, в условията на новите процеси в света. Връзката им носеше както изгода, така и значителна опасност. И на моменти тази опасност беше толкова голяма, че заплашваше самото им съществуване.

Шоза беше прав да поддържа контактите си с Америка. Те щяха да оцелеят, въпреки интригите и опитите за чужда намеса. Японците имат нужда от дипломатическия опит и новаторството на Америка, американците пък се нуждаят от етиката, невероятната трудоспособност и уменията да се усъвършенства един вече готов продукт, които са главни съставки на японския потенциал.

Самият Ушиба цял живот се беше борил срещу американското влияние в родината си, това почти го уби. Но трябваше ли Шоза да умре, за да прозре истината? Това беше само един от многобройните въпроси, на които не можеше да даде отговор. Такава е човешката природа, тежко въздъхна той. Задаваш въпроси, на които не можеш да отговориш, но това не те отчайва и ги задаваш пак...

Обърна се към бюрото, включи интеркома и нареди да повикат Юкио Хажи — младежа, на когото преди време беше услужил с пари. Шестдесет секунди по-късно той вече беше на прага, свел глава в почтителен поклон.

— Влезте и затворете вратата, Хажи-сан.

— Хай.

Младият служител пристъпи и се настани в същия стол с метална рамка, в който беше седял, когато сподели с Ушиба временните си финансови затруднения. Ушиба отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и отправи поглед към вградената в него стоманена каса. В деня, в който разбра точната диагноза на своето заболяване, той заключи тук някои предмети с важно значение. Тогава не беше сигурен дали ще ги използва, дори не знаеше дали ще се наложи да отключва касата. Но самото им присъствие там го караше да се чувства по-спокоен.

— Как вървят вашите работи, Хажи-сан? — приятелски попита той. — Страхувам се, че напоследък съм твърде зает, за да бъда в течение...

— Справям се, нямам особени проблеми... — отвърна с известна нервност Хажи. Все пак не всеки ден го канеха на разговор в кабинета на министъра. — Въпросът с отпускането на държавна земя скоро ще бъде решен, чакам потвърждение от Бюрото за контрол над електронната промишленост. Нещата малко се усложняват, защото съгласие трябва да се вземе и от Дирекцията по международна търговия...

— Да, разбирам — кимна с глава Ушиба и на устните му се появи тъжна усмивка. Преди години тази тема несъмнено щеше да го развълнува не по-малко от Хажи, но сега мислите му бяха другаде, далеч по-важни въпроси чакаха своето решение. — Радвам се, че се справяте с трудностите.

— Няма проблеми, дайжин.

— Много добре — кимна Ушиба и потъна в дълбоко мълчание. Така изтекоха няколко безкрайно дълги секунди, после в ръката му се появи, малко бронзово ключе и вратичката на касата се отвори. Вътре имаше акуратно сгънато лилаво-черно кимоно от фина коприна, а под него — дълъг и остър нож „вакизаши“ в кожен калъф.

— Моля да ме извините за момент, Хажи-сан — каза той, стана и се оттегли в стаята за почивка зад кабинета. Върна се облечен в кимоното.

Хажи скочи на крака и извика:

— Дайжин, не!

— Ваш дълг е да ми помогнете — погледна го в очите Ушиба. — Така повелява „канрьодо“.

Мъка пробяга по лицето на Хажи, но главата му покорно се сведе надолу:

— Да, дайжин...

Ушиба пристъпи бос до средата на стаята. Там коленичи и внимателно разпъна полите на кимоното. В ръката му се появи „вакизаши“.

— Това е последният урок, който ще получите от мен — топло, прошепна той. — Приемете го с цялата си душа.

— Да, дайжин — отвърна Хажи и коленичи до него.

— Трябва да го разберете и да му повярвате.

— Да, дайжин.

Ушиба затвори очи и се приготви. По ирония на съдбата щеше да отнеме собствения си живот не за да се спаси от последната фаза на рака, а за да се освободи от затвора, издигнат от човешки ръце. Защото си даваше сметка, че болестта може да приеме далеч по-лесно, почти с радостна готовност... Помисли си за Микио Оками и душата му се сви на топка. Защото съвсем съзнателно беше помогнал да бъде убит единственият човек, който би могъл да ги освободи от зловещите пипала на Акинага, свил се като змия в пазвата на организацията.

— Готов ли сте?

— Да, дайжин.

Последният човек, за когото си спомни, беше Танака Гин. Сърцето му се сви от мъка. Двамата с него бяха като самотни пътешественици, срещнали се сред непристъпни планински пуциналици и решили да си помагат по силата на простото човешко състрадание. После в съзнанието му се появиха стихове и всичко останало изчезна. Душата му потръпна от възторг пред гениалната простота на „хайку“, ножът бавно потъна в корема му. Странно, но не изпита почти никаква болка... Ръцете му започнаха да треперят, Хажи се приведе и ги покри със своите. Устните му мърдаха в беззвучна молитва. На кого се моли, замаяно се запита Ушиба.

После, преплели воля и дух, те заедно направиха втория, фатален прорез...

Ушиба имаше чувството, че се разтваря във вода. До ушите му достигна тих плясък, в съзнанието му изплуваха стиховете на хайко, което снощи беше прочел в къщата на Танака Гин. Водата се превърна в пара и той усети как се отделя от пода на кабинета си. Погледна

надолу и видя преbledнялото лице на Хажи, който продължаваше да притиска ръцете му върху дръжката на „вакизаши“. Кой е този човек? Какво прави тук?

После пред очите му се разстла непрогледен мрак, бързо прогонил светлината на първия есенен ден... А сред него блеснаха вишневи цветове, прекрасни и свежи... Накрая всичко изчезна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ПЛАВАЩИЯТ ГРАД | ТОКИО | ВИРДЖИНИЯ

Клетката се намираше върху спечената земя на нещо като площад, около който се издигаха основните сгради на Плаващия град. Вдясно от нея беше къщата на Рок и Майк Леонфорте, а вляво — солидната бетонна сграда на лабораторията на Абраманов, в която се помещаваха ускорителят на неутрони, депото за съхранение на елемент 114 и складът, където „Факел“ дремеше като опасен звяр.

Клетката нетърпимо вонеше. Подът ѝ беше покрит с фекалии и кървави петна, в единия от ъглите — сякаш нарочно оставена там от аранжор със зловещо чувство за хумор — проблясваше кървавочервена човешка бедрена кост, наскоро очистена от месо и сухожилия.

Рок се наведе да я вдигне, после, пристъпвайки на крачка зад Никълъс, започна да пляска с нея по дланта на ръката си. Половин дузина от хората му бяха наобиколили клетката, в ръцете си стискаха автомати АК-47, готови за стрелба. Рок едва ли имаше нужда от подобна охрана, но такива бяха правилата на шоуто — трябваше да демонстрира неограничената си мощ. Никълъс беше претърсен основно и грубо, но въпреки това Рок пожела да покаже храброст пред своите подчинени и влезе в клетката с голи ръце.

По време на пътуването до Плаващия град Никълъс не получи нито вода, нито храна. Завързаха му очите още преди да го натикат в джипа на Рок, веднага след това усети остро убождане малко над лакътя. Както и в случая с руснака В. И. Павлов, той беше принуден да прибегне до Тао-тао и благодарение на чудотворните му способности организъмът му започна да разгражда химическия състав на приспивателното още преди то да прояви своето въздействие.

— Виждам, че си се събудил, главата ти сигурно е замаяна — приятелски подхвърли Рок, очите му изследваха лицето на Никълъс с вниманието, с което пластичен хирург се готви за операция. — Не се безпокой, скоро ще те излекуваме... Може би ще ти е интересно да научиш, че *много* известни хора са изкарали последните дни от живота си тук. И реакцията им на нашето лечение винаги е била различна... Ако бях учен, положително щях да напиша труд върху реакциите на

човешкия мозък при екстремални обстоятелства. — Кокалът плесна върху месестата му длан. — Партньорът ми До Дук беше такъв човек...

— До Дук беше убиец!

— Всички сме убийци, Линеър — усмихна се Рок. — Включително и ние с теб. Не се опитвай да се разграничаваш от нас.

— Но До Дук *наистина* беше по-различен! Зная как са го подготвяли виетнамските нунги, зная, че е избрал бялата сврака за свой талисман и е поел проклятието на Божи пратеник... Но действията му са били ръководени от друго чувство — от любовта към една жена, която е била по-силна от болката... Познавам приятеля ти До Дук далеч по-добре, отколкото си мислиш... И това ме кара да ти се чудя...

Рок не каза нищо, чертите на лицето му бяха непроницаеми.

— Можеш да се чудиш колкото си искаш — изръмжа накрая той. — Хич не ми пука!

Протегна ръка между решетките и един от пазачите тикна спринцовка в дланта му. Пристъпи към Никълъс, автоматите като един се насочиха в гърдите на затворника.

— Майната им на разсъжденията, майната им на всички интелектуални напъни!

Заковал светлите си очи в лицето на Никълъс, той заби спринцовката в ръката му и натисна буталцето.

— Майната ти и на теб, Линеър!

Обърна се и излезе, вратичката се захлопна. Вдигна гранатомета си и го насочи в гърдите на Никълъс. Той ясно усещаше раздвоението му, обзе го странното чувство, че войната никога не е свършвала... Всъщност това чувство беше далеч по-живо в душата на Рок, който отказваше да признае дори пред себе си, че бойните действия отдавна са приключили. За него войната беше живот, беше най-основателната причина за оставането му в Югоизточна Азия. Тук можеше да поддържа жива илюзията си, докато в Щатите това беше немислимо — там има закони, които трябва да бъдат спазвани.

У него отдавна не съществуваше връзка с цивилизования свят, тя беше окончателно прекъсната от химикалите за обезлистяване на джунглата, бомбените килими и самотните изстрели на снайперистите в четири часа сутринта. Вонята на изгоряла човешка плът беше попила

дълбоко в порите му, като парфюм в бельото на субретка. Никога нямаше да се отърве от нея, тя отдавна се беше превърнала в част от съществуването му. А вероятно и не би могъл да живее без нея... Беше изградил своя свят тук, в сърцето на вьетнамската джунгла, можеше да бъде победен само ако някой успее да го откъсне от тази среда, от тайнствения Плаващ град...

Силните наркотици отново се нахвърлиха върху нервната система на Никълъс, той се принуди да повтори процеса на хиперметаболизация, който вече беше приложил по пътя към Плаващия град. Напрежението беше огромно, но друг начин просто нямаше. Тропическата нощ се спусна внезапно, без прелюдията на по-умерените географски райони. Във въздуха жужаха насекоми, в клоните на дърветата чуруликаха птици, далечен рев на хищник изпълваше мрака, сред който безпомощно примигваха слабите крушки на града, захранвани от генератор. Лумнаха огньовете, в ноздрите на Никълъс се блъсна апетитната миризма на печено. Несъмнено това също беше част от мъченията на Рок.

Проснат по гръб на мръсните дъски, Никълъс наблюдаваше пазачите си през полуспуснати клепащи. Бяха четирима, въоръжени с калашници. Започна да изчислява шансовете си за измъкване, да чертае траекторията на евентуалните си ходове. Едновременно с това напругаше душевните си сили, за да достигне до „кокоро“ — дълбоката същност на Тао-тао.

— Чуваш ли ме? — прошепна някакъв глас на сантиметри от главата му. — Не, не мърдай, всичко е наред... Зная, че би трябвало да си в безсъзнание, така поне си мисли Рок... Но той е малко по-самоуверен от мен и се мисли за истински Супермен, особено след като До Дук му разкри част от тайните на месулетите... Ние с теб обаче знаем, че не е никакъв Супермен. Просто защото не притежава уникалната самодисциплина на До Дук... А ти си човекът, който успя да го убие, и това също те прави уникален...

Никълъс долови шумоленето на дрехи, собственикът им очевидно се настаняваше до клетката.

— Много исках да те срещна, чувал съм интересни неща за теб... Зная за Тао-тао доста повече от Рок, защото не съм толкова праволинеен... Сигурен съм, че наркотикът изобщо няма да ти подейства. Дори цианид да ти беше инжектирал, ти пак щеше да си

жив и здрав, в пълно съзнание. Нали така? Защото владееш техниката на хиперметаболизацията. Една наистина чудотворна техника, която би побъркала всеки западен лекар... — Тих смях, после: — О, много бих искал да присъствам на подобен сеанс...

Настъпи тишина, нарушавана от далечните крясъци на птици и маймуни.

— Защо не... А, ето — знаех си, че ще поискаш да ме погледнеш...

Никълъс видя красиво мъжко лице с внушителен нос и сиви, печални очи. Прошарената му коса беше дълга, имаше малка, добре поддържана брада. Беше лице на властен човек с радикални възгледи за света; на човек, който рядко променя веднъж взетото решение. Никълъс веднага усети, че обича словото и вероятно е отличен оратор. Личаха му годините, прекарани в планините на Виетнам, по всяка вероятност именно те бяха направили възгледите му толкова радикални. Това можеше да бъде само един човек — Майкъл Леонфорте.

— Оценяваш в проценти заплахата, нали? Май усещам как действа Тао-тао, кожата ми чувства докосването на твоето „ки“... Но може би си въобразявам и всичко се дължи на някаква автохипноза...

Майк извади пура, отхапа крайчето ѝ и я запали. Известно време гледаше колелцата синкав дим, които бавно се разтваряха в нощния мрак.

— Зная това-онова за хипнозата — продължи той. — Особено за масовата хипноза... Всички философи се стремят да овладеят това сложно изкуство. И знаеш ли защо? Защото без последователи философът е нула. Колкото повече са те, толкова по-добре... Също като в религията. Философията е революция. И аз съм точно такъв — революционер — издуха облак дим над главата си и добави: — Би трябвало да познаваш тази философия, защото баща ти беше революционер...

Усмихна се лукаво, като вуйчо, решил да разкрие пороците на нощта пред младия си племенник!

— Прочил съм баща ти из основи... Не беше лесно, особено тук, сред пущинаците. А и Полковника се оказа един от най-потайните хора, на които съм се натъквал... По-потаен дори от моя баща, който

толкова често сменяше самоличността си, че накрая положително беше забравил своето истинско име.

Сви рамене:

— Разбира се, потайността е единствената обща черта между Джони Леонфорте и полковник Линеър. На практика те бяха коренно различни хора...

Може и да не вярваш, но аз дълбоко се възхищавах от баща ти. Горещо желяех да е *мой* баща, завиждах на забележителния му ум. Сам, със собствените си ръце той успя да създаде „МИТИ“ — най-мощната административна институция на съвременна Япония. Виждам, че този факт не ти е известен... Но баща ти дълбоко ненавиждаше старото МТИ — Министерството на търговията и индустрията, защото то даваше подслон на куп военнопръстъпници и упражняваше пълен контрол върху японската икономика по време на войната. На даден етап му идва великолепно хрумване да слее МТИ с Търговската палата, която той познава отлично, благодарение на тесните и контакти с командването на Окупационната армия. На практика Търговската палата е била създадена да координира търговията с Окупационните власти — тоест с Америка. А баща ти открива, че тя контролира и Фонда за международна търговия, чрез който се разпределят американските помощи.

Изключително умен и прозорлив, той още през 1948 година разбира, че външната търговия е единственото спасение за Япония. И се заема, с помощта на неколцина висши японски функционери, да въздаде Министерството за международна търговия и индустрия, получило наименованието „МИТИ“. С това успява да реализира двете си главни цели — да посочи верния път за икономическо развитие на Япония и едновременно с това да отстрани противниците на демократичните промени. Този гениален акт поставя началото на процес, който продължава и до наши дни...

Майк пое дим от пурата и го задържа в гърдите си необичайно дълго време.

— Но синовете на двама забележителни мъже се срещат при обстоятелства, които не могат да бъдат наречени особено благоприятни... За мен това е без значение, защото усилията ми са насочени към грубо реконструиране на миналото и враждането му в настоящето и бъдещето. Разбираш ли ме? Съмнявам се... Рок не ме

разбира, а той съвсем не е глупак. Дойде тук преди десетилетия, направих го свой партньор и мисля, че постъпих умно... — очите му замислено се спряха върху горящия връх на пурата: — Но браковете се разпадат, империите рухват... Остава само бъдещето... Подобно на повечето хора и Рок живее единствено с настоящето. Чувства се поудобно така, макар настоящето често да се оказва блед спомен от златното минало... Е, много ми беше приятно да си побъбрим — рязко се изправи Майк. — Някой ден отново ще го направим... — тръсна пепелта от пурата си, изсмя се и изчезна в мрака на нощта.

Никълъс проследи силуета му, насочил се към вратата на отсрещната сграда. Лежеше, без да се помръдва, и концентрираше мисълта си върху няколко основни въпроса. Защо се появи Майк? За да злорадства?

Едва ли. Това повече би подходило на Рок. Може би каза истината — довело го е любопитството. Но имаше и друго. Сред философските му изблици, желанието за реконструкция на миналото и наистина смайващите разкрития за ролята на Полковника при създаването на „МИТИ“ прозираше и един твърде любопитен факт — между него и Рок съществуваха дълбоки различия. Майк беше готов да продължи пътя си сам. *Империите рухват...*

На плаца с ръмжене изскочиха тежки камиони, фаровете им прорязаха мрака. Никълъс внимателно извърна глава. Край каросериите се появило множество мъже и започнаха да товарят продълговати сандъци.

„Факел“ беше готов за транспортиране. Майк Леонфорте — също.

Този гениален акт поставя началото на процес, който продължава и до наши дни... Какво искаше да каже с тези думи Майк? Изглежда искаше да му внуши, че някаква огромна конспирация от следвоенните години продължава да се развива и разширява. Възможно ли е това, или Майк просто е превъртял? Търговията с наркотици и оръжие беше донесла огромно състояние и на двамата. Бяха пълни монополисти, отдавна отстранили най-сериозните си конкуренти в световен мащаб. С търговски методи или просто чрез гранатомета на Рок. Поддържаха тесни връзки с американското правителство чрез сенатора Дидалъс, бяха на „ти“ с висши японски представители благодарение на „Годайшу“. Но Майк каза, че смята да

продължи сам. Накъде? Кой бизнес би го съблазнил след всичко, което бяха постигнали с Рок? Никълъс разбра, че трябва да открие това и едва после да мисли за бягство от Плаващия град.

Отново провери позициите на охраната. После затвори очи и бавно потъна в бездънната пропаст на „кокоро“. Леко докосна мембраната, чийто ек щеше да вдъхне живот на Тао-тао.

За пръв път усети разделението в душата си. Акшара и Кшира течаха като пълноводни реки, преплитаха се една в друга, могъщи потоци от светлина и мрак.

Теорията за съединението между двете е мит, беше казал Таши в последната нощ на своя живот. Там, сред непристъпните върхове на Йошино. Не се оставяй да бъдеш заблуден. „Корьоку“ е единственият път към „шукен“, а главната роля на това изключително състояние на духа е да разделя потоците на светлината и мрака в съзнанието...

Никълъс се опита да направи точно това. Но без „корьоку“ можеше да ги задържи разделени само за секунда. Това му отнемаше толкова много психически сили, че скоро беше принуден да се откаже. Но в този кратък миг успя да зърне божествения „шукен“ отблизо, някак изведнъж му се изясниха много неща. Увери се, че душата му продължава да е наранена от погрешното, нарочно погрешното танжинско обучение, което беше получил преди години... Достигнал на крачка от „шукен“ благодарение на Таши, той вече знаеше, че двете части на Тао-тао трябва да бъдат разделени в съзнанието му. Без помощта на „шукен“ Кшира несъмнено щеше да вземе връх над Акшара и той щеше да се превърне във вечен пленник на злото, като Канзацу — някогашния му учител танжин...

Свит на топка, той ясно усещаше точното местоположение на четиримата пазачи. Ароматът от пурата на Майк продължаваше да дразни обонянието му. Богат и силен, прекалено близък и жив...

Внимателно извърна глава и я видя. Пурата беше забита в пръстта на сантиметри от клетката, огънчето и примамливо проблясваше в мрака.

... Истинското състояние на нещата... Вие сте моя собственост, дайжин, и бъдете сигурен, че ще се възползвам в пълна степен от вашето влияние и връзки. След тридесет часа Микио

Оками ще бъде мъртъв и триумфът ми ще е пълен... Вие ще бъдете моята вярна дясна ръка. Аз ще издавам заповедите, а вие ще ги изпълнявате. Главно в областта на международните отношения, чрез „МИТИ“ и „Годайшу“... Ясно ли ви е това, дайжин?

— Да...

Танака Гин гледаше как младият мъж на име Юкио Хажи протяга ръка и натиска бутончето на портативния магнетофон. Дълго време не каза нищо, в съзнанието му се завърна ужасният миг, в който го извикаха по спешност да се качи в ъгловия кабинет на Ушиба. Работата в министерството замря, хората стояха на крака край работните си места, времето сякаш спря. Имаше чувството, че единствен той притежава дарбата да се движи. Отново видя тялото на Ушиба, сгърчено върху килима. Юкио Хажи се беше надвесил над него. „Седни!“, заповяда му с остър глас Танака Гин, сякаш се обръщаше към куче. После вдигна телефона и се свърза със службата си. След броени минути тук щеше да е пълно с полиция, последният покой на Ушиба щеше да е безвъзвратно нарушен.

— Какво се случи тук? — меко попита той и се отпусна на един стол.

Изслуша разказа на Хажи, пристъпи към прозореца и замислено, сякаш на себе си, промълви:

— Защо трябваше да отнеме живота си?

— Мисля, че имам отговор на този въпрос — отвърна младежът и пусна записа.

— Как се добрахте до тази лента? — попита Танака Гин. — Може би дайжинът ви е помолил да ми я предадете след смъртта му?

— Не. Дайжинът не подозираше за съществуването ѝ. Аз...

Танака Гин вдигна ръка да го спре.

— Това, което се готвите да кажете, може да се превърне в обвинение срещу вас — предупреди го той. — Тогава ще изгубите всичко — работа, кариера, дори свободата си...

— Дайжинът беше мой покровител, господин прокурор — тръсна глава Хажи. — От него научих, че „канрьодо“ трябва да бъде над всичко!

Танака Гин изгледа младежа с нов интерес, после кратко кимна:

— Много добре, продължавайте.

— Преди няколко месеца с мен се свърза един от хората на Тетцуо Акинага. Имах известни проблеми с хазарта, господин прокурор... Играех на борсата, регистрирах няколко доста неприятни загуби. Трябваше да задържа известно количество акции, които обещавах сигурна печалба след време. Знаете как става това, нали?

— Трябвали са ви суми, които не можете да спечелите като чиновник в „МИТИ“.

Хажи кимна с глава. Седеше изправен, с високо вдигната глава. И Танака Гни го разбра. При други обстоятелства признанието щеше да му донесе унижение и срам, но сега душевната болка беше толкова силна, че се превръщаше в желание за саможертва. Танака Гни изпита неволно уважение към чувството за чест, което притежаваше този младеж.

— Не зная как Тетцуо Акинага е научил за затрудненията ми — продължи Хажи. — Но кредиторите ме притискаха и аз взех парите му. После реших да си намеря нощна работа, за да се издължа. И едва тогава разбрах колко наивна е била постъпката ми. Акинага се появи лично. Каза, че не иска парите си, достатъчно е да му съобщавам за действията на дайжина... Искаше да ме направи шпионин.

— Споменахте, че Ушиба е бил ваш покровител — вдигна глава Танака Гин. — Означава ли това, че без него нямаше да бъдете в „МИТИ“?

— Да.

— Значи Акинага ви е поставил в изключително неблагоприятно положение...

— Отначало и аз помислих така. Цяла нощ не мигнах, търсейки изход от ситуацията... После нещо изведнъж прещрака в главата ми. Защо Акинага иска информация за всяка стъпка на дайжина, запитах се аз. Не би го направил, ако между двамата не съществува някаква тайна връзка... А ако такава връзка *наистина* съществува, Акинага безспорно ще иска да стори зло на Ушиба-сан... Реших да сключа съюз с дявола и в подходящ момент да предупредя дайжина...

На вратата остро се почука. Танака Гин извика едно дрезгаво „влез“ и в кабинета се появиха двама цивилни полицаи. Танака Гин им се легитимира, описа им нещастиято с няколко сбити изречения, после побутна Хажи по посока на изхода. Каза, че той е основен свидетел по делото му срещу Йошинори и трябва да вземе показанията му.

Портативният касетофон със записа между Ушиба и Акинага незабелязано потъна в джоба на палтото му.

Излязоха на тротоара и Танака Гин попита:

— Знаете ли нещо за Плаващия град и „Факел“?

— Не. Тази част от разговора беше пълна загадка за мен.

— Акинага споменава за убийството на Микио Оками. Да знаете нещо по този въпрос?

— Не, сър.

Беше ясно, че младежът казва истината.

— Защо приехте предложението на Акинага?

— Нали ви казах — за да помогна на дайжина. Прецених, че на даден етап ще разгадая намеренията на Акинага и тогава ще мога да действам...

Танака Гин извади касетката от магнетофона.

— Присъствали ли сте и на други разговори между двамата?

— Не, сър. Този беше единственият. Изглежда Акинага изпитваше някакво перверзно удоволствие от него. Разбрах какво точно е то едва когато чух как е успял да хвърли мрежата си върху Ушиба-сан...

Ето причината, довела до самоубийството на Ушиба, въздъхна в себе си Танака Гин. Ракът му нямаше нищо общо, още повече че болестта беше спряла да се развива... Ушиба сам му беше казал това. От разговорите помежду им Танака Гин знаеше, че дайжинът не е от хората, които биха позволили други да решават съдбата им, особено когато ставаше въпрос за живота. Ушиба никога не би приел капана, в който го беше тикнал Акинага.

— Последен въпрос — каза на глас той. — Имате ли представа какво означава думата „Годайшу“?

— Не, сър.

Танака Гин кимна с глава.

— Постъпили сте правилно, Хажи-сан. Вашият дайжин би имал всички основания да се гордее с вас. Но ако се наложи да арестувам Акинага, няма да мога да ви прикрия. Ще трябва да се явите в съда и да разкажете всичко. А това означава край на кариерата ви в „МИТИ“.

Хажи леко се поклони.

— Благодаря за хубавите думи, господин прокурор. Никога няма да ги забравя.

— Ти си агент на Микио Оками, проникнал дълбоко в системата на Дидалъс! — възкликна Кроукър и въпреки мрака усети усмивката на Веспър.

— Детективът работи! — прошепна тя.

— Значи всичко излезе наопаки! — продължаваше да се учудва той.

— Само печелиш, че си сбъркал. Дидалъс ме изпрати тук, в Найф Ривър, за да открия какво си надушил. Но пропусна да каже, че и сам ще се появи...

— Следователно се намиращ в опасност! Ако Дидалъс разбере, че ми помагаш — край на легендата ти.

— Първо трябва да се измъкнем оттук — въздъхна Веспър. — Но ако искаме да сме точни, трябва да си признаем, че съдбата ни е била решена в момента, в който си поискал среща със Сърман в секретен обект на АМОП. Дидалъс е решил да ти постави капан именно тук, а пък за мен е безкрайно важно да те измъкна, също и Сърман... Легендата ми отива по дяволите, дори ако сенаторът успее да се докопа до нашия доктор...

Все още бяха в тъмната дупка, пробита в стената на лабораторията по експериментална нуклеоника.

Оттатък, в склада, цареше тишина. Сърман започна да трепери. Нещата се развиваха по страховит начин, човек като него не беше свикнал на подобно напрежение.

Кроукър леко се отдръпна от него и пропълзя към далечния край на скривалището, Веспър усети намеренията му и го последва.

— Оками се намира в голяма опасност! — прошепна той. — Според мен Чезаре Леонфорте знае, че е в Лондон. Един от неговите броячи ме засече, докато вървах подире ти... Погрижих се за него, но после за малко не станах жертва на атентат, несъмнено организиран от Гадняра...

— Господи! — възкликна Веспър и в гласа ѝ за пръв път се долови колебание. — Това означава, че ще бъде убит не само Оками, но и хиляди невинни жители на Лондон! Сега единствената ни надежда е твоят партньор Никълъс Линеър! Дано попречи на транспортирането на „Факел“ от Плаващия град.

— Трябва да се измъкнем оттук и веднага да отлетим за Лондон!

— Дидалъс няма да ни позволи!

— Майната му на Дидалъс! — изръмжа Кроукър и насочи вниманието си към Сърман, който ставаше все по-нервен. — Трябва да окажем подкрепа на Никълъс, независимо колко ще ни струва това. Ако не успее да блокира „Факел“ във Виетнам, това ще трябва да направим ние в Лондон!

— Съгласна съм, но трябва да действаме безкрайно предпазливо. Не забравяй, че хората, прокопали този тунел, така и не са успели да се измъкнат.

— Какво сте се раздрънкали, по дяволите? — нервно се обади Сърман. — Ясно е, че и ние няма да се измъкнем!

— Дръж си езика зад зъбите, докторе! — изръмжа Кроукър и се извърна към Веспър: — Какво искаше да кажеш преди малко, споменавайки, че Дидалъс няма да ни позволи да отлетим за Лондон?

— Дидалъс иска смъртта на Оками не по-малко от Чезаре Леонфорте и Тетцуо Акинага — оябун на един от най-могъщите кланове на Якудза. Всеки от тях има основателни причини за това. Вече знаем, че Акинага иска да стане Кайшо, докато Чезаре вярва, че с убийството на Оками ще пресъхне информацията от мрежата Нишики и фамилията Голдони ще изгуби главното си предимство пред неговата. Без съмнение и в гардероба на сенатора Дидалъс има няколко скелета...

— Искаш да кажеш, че са свързани с Плаващия град и „Факел“, защото са част от „Годайшу“, така ли?

— Точно така — кимна Веспър. — Това е обединяващият фактор.

— Значи Оками цели да измъкне враговете си на светло, така ли?

— Да. Той знаеше, че Плаващият град и неговото ужасно оръжие ще се окажат прекалено апетитен залък. Че тези тримата са алчни и наистина ще се разкрият.

Кроукър не можеше да не се възхити от безупречния план на японския мафиотски бос.

— Но той все пак рискува много, предлагайки се за примамка...

— Това е единственият начин да ги измъкне на светло.

— Голдони обаче изгуби живота си... Кайшо се изложи на огромен риск.

— Мисля, че по-точното определение е *пресметнат* риск — поклати глава Веспър. — Ние на всяка цена трябваше да разберем кой член на Вътрешния съвет иска да подрони авторитета на Кайшо. Залогът беше висок до небето и Доминик Голдони прекрасно е знаел това...

Кроукър нямаше какво да възрази. Обърна се и пропълзя до Сърман, размени няколко думи с него и отново се приближи до Веспър.

— Наред ли е всичко? — попита тя. — Изглежда ми подплашен като заек!

— Горедолу е така — въздъхна Кроукър. — Но се надявам да се справи — после понижи глас и се върна на предишния им разговор: — Все още ме тревожи един въпрос... Как е възможно един японец като Оками да е в течение на секретните сведения, разпространявани чрез мрежата Нишики...

— Добър въпрос. Очевидно има някой, който му доставя цялата тази мръсотия.

— Значи не Оками е източник на тези сведения? — смаяно вдигна глава Кроукър.

— Не е той, независимо че Чезаре и други хора мислят обратното... Но той очевидно разполага с отлично информиран източник сред висшите кръгове на Вашингтон...

Обърнаха се и поеха на четири крака към вътрешността на тунела. Кроукър не сваляше очи от Сърман, който все още беше парализиран от ужас. Какво ли ще си помисли след този разговор, запита се той. Може би нищо, може би дори не ги е слушал...

Въздухът беше чист, някъде далеч бучаха турбините на пречиствателна станция. Веспър ги водеше в тази посока и Кроукър разбираше какво иска да направи. Турбините изсмукват замърсения въздух от лабораториите и го изхвърлят извън сградата, следователно някъде трябва да има и външен отвор. Дали и бегълците преди години не са мислели същото? Какво тогава им е попречило да стигнат до този отвор?

— А ти защо си тук? — обърна се той към Веспър.

— Случайно подслушах един от радиосеансите между Сърман и Абраманов. Подложих го на задълбочен анализ и в общи линии успях да разбера над какво работят двамата учени. Докладвах на Оками. Той

вече знаеше за присъствието на Абраманов в Плаващия град и прояви огромен интерес към разработения от него трансуранов изотоп. Но за съжаление откритието беше попаднало в ръцете на хора като Рок и Майк Леонфорте, а от тях можеше да се очаква всичко. Затова Оками реши да направи всичко възможно да им попречи. Изотопът не трябваше да се превръща в оръжие. Започнахме да подслушваме всички разговори между двамата...

— Докато накрая Сърман се провали и не даде окончателните си заключения... — извърна глава към учения и попита: — Защо стана така?

— Разбрах две неща — отвърна Сърман. — Първо — че не съм в състояние да изолирам елемент 114, и второ, че отсрочката ще бъде кратка. Знаех, че вашите хора следят моите рапорти и скоро ще поискат да създам този изотоп. След като не мога да възпроизведа „114-М“, трябваше да продължавам нататък... 115,116 и нагоре. Докато открия друг стабилен елемент в таблицата... Не исках да се заемам с подобна задача, тъй като огромната разрушителна сила на тези елементи несъмнено би изкусила много хора с власт и влияние.

Кроукър видя как очите на Веспър проблясват в здрача. Нямахше какво да се възрази на аргументите на Сърман, скоро тримата отново поеха по посока на нарастващия шум. След няколко метра тунелът се раздели на две.

— Сега накъде? — попита Кроукър.

Веспър се ослуша, после бавно поклати глава:

— Не знам...

— Наляво — отсече неочаквано Сърман.

— Сигурен ли сте, докторе? — изненадано го погледна Веспър.

— Познавам тази сграда доста по-добре от вас, драга.

Поеха по лявото разклонение. Тунелът стана тесен, температурата видимо се покачваше. Скоро се принуди да се извият ребром.

— Ако проклетата дупка продължава да се стеснява, ще се наложи да се връщаме — изръмжа Кроукър.

— Няма да можем — отвърна Сърман и леко потръпна. — Това е единственият път...

Веспър, която се придвижваше най-отпред, изведнъж се закова на място.

— Вижте!

Кроукър надигна глава над рамото ѝ. Ослепителен лъч светлина пронизваше тесния тунел отдолу — нагоре, сякаш от някаква вертикална дупка. Отвъд него проходът беше тъмен.

— Май няма да можем да се прехвърлим оттатък — прошепна Веспър.

— Ще опитам да се просна през нея — тръсна глава Кроукър.

— Няма нужда — обади се Сърман. — Пътят ни е надолу.

— Какво? — изви врат Кроукър.

— Но шумът на турбините идва точно срещу нас — възрази Веспър.

Докторът кимна с глава.

— Вярно е. Те задвижват вентилаторите, които проветряват камерата с ускорителя на електроните. Въздухът е наситен с летливи частици от плутоний и различните трансуранови изотопи, с които работим... Вентилаторите го насочват към специалните водни филтри. Ако поемем в дробовете си дори минимални количества от него, ще ни стане толкова зле, че едва ли ще можем да продължим. А няколко часа по-късно вече ще сме мъртви...

Веспър и Кроукър си размениха напрегнати погледи. После тя надникна в дупката и поклати глава:

— Струва ми се ужасно дълбока... Не виждам дъното... — извърна се към Сърман и попита: — Сигурен ли сте в това, което казахте, докторе?

— Сигурен съм само в едно — трябва да вървим надолу — Сърман се приближи до ръба, на лицето му се изписа съмнение. — Може би онези нещастници са сбъркали именно тук...

— Няма значение къде са сбъркали — тръсна глава Кроукър. — Ние нямаме избор и трябва да се спускаме.

Веспър мълчаливо кимна в знак на съгласие.

Влагата представляваше сериозен проблем. Намираше се в тропиците, където дрехите подгизват от нея дори посред зима.

Огън едва ли ще се получи, а това налагаше основно преразглеждане на ситуацията. Възнамеряваше да запали дрехите си с

пурата, оставена от Майк Леонфорте. Това щеше да принуди пазачите да го измъкнат от клетката, повече не му трябваше...

Естествено знаеше какво трябва да стори, но част от съзнанието му продължаваше да се бунтува. Никак не беше щастлив от това, което рисуваше въображението му, налагаше се просто да го заключи дълбоко в душата си и да го забрави. Пулсациите на „кокоро“ продължаваха да ехтят в съзнанието му, надяваше се това да бъде достатъчно. Тялото му трябваше да изключи всички рецептори на болката, на страха също... Чувстваше как черните талази на Кшира — тъмната страна на Тао-тао, попиват все по-дълбоко и по-дълбоко в душата му и изместват всичко, което беше научил благодарение на Акшара.

В ъгъла на клетката, непосредствено до купчината човешки кости, имаше полуизсъхнали изпражнения. Той приклепна над тях и започна да уринира, шепите му се напълниха с вонящи фекалии, които започна да маже по ръцете и гърдите си. После се изправи и опря горящия край на пурата в китката си. Изсъхналите изпражнения се запалиха с пукот и задушлив дим, огънчето бавно запълзя нагоре към рамото му.

Тялото му пламна.

Захвърли фасата и нададе пронизителен вик. Видели какво става, пазачите вече тичаха към вратата на клетката. Един от тях отключи катинара, втори пристъпи крачка напред и започна да го дърпа навън.

Потънал дълбоко във вибрациите на Тао-тао, той усещаше топлината, но не и болката. Отначало горяха само фекалните, после пламна косата му, кожата на главата започна да се къдри на розови лентички.

Заби лакът в слънчевия сплит на пазача, който го дърпаше навън, после пламтящата му ръка нанесе страхотен удар в лицето на онзи, който беше отключил вратата. Първият бързо се съвзе и го нападна отзад. Никълъс се извърна, сграбчи дясната му китка и рязко я дръпна напред, използвайки инерцията на тялото му. Човекът прелетя над главата му, китката остро изпука и увисна.

Вторият пазач изтупа искрите от дрехите си и започна да разкопчава кобура си. Никълъс му нанесе светкавичен удар с ръба на дланта си — там, където се събират нервните възли на китката. Онзи изпусна пистолета, в същия миг мазолестата длан на Никълъс се

стовари върху врата му, точно над леко изпъкналата сънна артерия. Пазачът се свлече на колене, устата му напразно се опитваше да поеме въздух...

Всичко това се случи за частица от секундата. Другите двама пазачи още не бяха стигнали клетката, очите им бяха облепени от изненада. Единият насочи автомата си в гърдите на Никълъс, но пръстът му замръзна върху спусъка. Учудването му беше огромно, тъй като жертвата не направи опит да избяга, а се хвърли право насреща му. Кракът на Никълъс се стрелна нагоре, ребрата на войника пропукаха и тялото му се свлече на земята.

Четвъртият пазач изпадна в паника, от автомата му започнаха да излитат дълги откоси. Никълъс грабна онзи със счупените ребра, вдигна го пред себе си като щит и започна да се търкаля.

Стрелбата престана в мига, в който пазачът осъзна, че стреля в тялото на колегата си. Дулото на автомата се вдигна нагоре, в същия миг кракът на Никълъс се стрелна напред и улучи пазача в коляното. Капачката остро пропука, тялото започна да се свлича към земята. Никълъс го довърши със саблен удар в гърлото, грабна автомата и се понесе през площада. Пръстите му забързано отлепваха димящите фекалии от кожата. Търкалянето беше спомогнало да се самоугаси, но волята му все още не включваше рецепторите на болката, а ноздрите му се затвориха пред вонята на собствената му изпепелена плът.

Тичайки на зигзаг през площада, той се опита да разбере защо Майк Леонфорте му беше оставил запалената си пура. Силно се съмняваше, че го е направил случайно, следователно оставаше другата възможност — Майк иска да му помогне да избяга. Но защо? Нещо прещрака в главата му, но време за размисъл нямаше. Пред него настъпи раздвижване. Автоматичните откоси не останаха незабелязани, към него тичаха мъжете, които допреди малко товареха камионите. Никълъс се прикри зад ъгъла на паянтова барака, внимателно се прицели и натисна спусъка. Резервоарът на последния от камионите експлодира с оглушителен трясък, земята под краката му помръдна като жива. Онези от мъжете, които не загинаха на място от взрива, изпопадаха върху спечената кал. Никълъс се възползва от суматохата. Напусна прикритието си и се втурна към вратата, зад която беше изчезнал Майк. Стигна до нея в момента, в който се взриви и

вторият камион, облаци задушлив дим изпълниха въздуха над площада.

Очакваше да се озове в канцеларии или помещения за спане, но картината беше доста по-различна. Зад дебело стъкло се виждаха няколко херметически изолирани камери с контрол на температурата, очевидно лаборатории. Вдясно имаше стъпала от груб бетон, които чезнеха под земята. Без да се колебае нито за миг, той се спусна по тях и отвори двойната стоманена врата в дъното. Атмосферата рязко се промени, въздухът беше сух и студен, очевидно преминал през няколко фази на рециклиране.

Все още под влиянието на Тао-тао, той си спомни дума по дума описанието наデザートора Нийгата. Разположението на стаите изплува в съзнанието му с кристална яснота и той бързо се насочи към лабораторията на Абраманов.

Изад ъгъла изскочиха двама мъже с автоматични пистолети в ръце. Но Никълъс беше усетил потрепването на психиката им няколко мига по-рано и вече връхлиташе срещу тях. Ритникът му улучи първия в слабините, ръцете му светкавично докопаха другия. Миг преди изстрела дулото на пистолета му се вдигна нагоре, от тавана се посипа хоросан. Осветлението угасна. Мъжът вдигна приклада нагоре, с очевидното намерение да го стовари върху главата на противника. Дясната ръка на Никълъс се стрелна и стисна дулото, после го насочи надолу, в посоката, в която искаше да нанесе удар и мъжът. Без никакво видимо усилие тялото му отскочи настрана и когато пистолетът се озова на равнището на бедрото му, той рязко заби юмрук под левия лакът на противника си, движението му беше насочено нагоре. Човекът изгуби равновесие и политна назад, ударът хвърчило на Никълъс го улучи точно в гърлото.

Не се спря нито за миг, защото знаеше колко близко е лабораторията на Абраманов. В следващата секунда рамото му се стовари върху стоманената врата и тя отлетя от пантите си.

Абраманов беше вътре, отпуснат на колене. Никълъс насочи могъщия сноп на психическата си енергия в негова посока и моментално разбра, че е закъснял. Клекна до руснака и разгледа раната му. Рок нарочно го беше прострелял в корема, очевидно е искал смъртта му да бъде мъчителна.

— Абраманов!

Премина на руски, психическата му енергия обви ранения като топъл пашкул. Едва ли щеше да го спаси, но можеше поне да облекчи последните му минути.

Руснакът простена, вероятно усетил как болката се стопява и изчезва. Воднистосините му очи бавно се отвориха.

— Кой...

— Къде е „Факел“?

— Рок... Рок го взе...

От огромната загуба на кръв лицето му беше станало бяло като вар. Никълъс усети, че животът ще го напусне всеки миг, натискът на психическата му енергия доведе до пълно изключване на рецепторите на болката. Не можеше да проникне напълно в съзнанието на Абраманов, но беше достатъчно близо, за да усети прокрадващите се стъпки на смъртта. Дори Тао-тао имаше своите граници...

— Къде е Рок?

— Навън... Извън града... — от очите на Абраманов бликнаха сълзи, ноздрите му потръпнаха. Дробовете му бързо се запълваха с течност. — Опасността... Вие не знаете... Тя е огромна...

В главата на Никълъс се появи странен плясък, сякаш невидима птица размахваше криле... После Абраманов политна и се отпусна в ръцете му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО | ВИРДЖИНИЯ | ПЛАВАЩИЯТ ГРАД

Всеки петък, точно в шест следобед, Тетцуо Акинага отиваше в обществената баня „офуро“, построена преди десетилетия от баща му. Придружаваха го поне дузина въоръжени мъже, които безцеремонно обръщаха всичко наопаки, още преди оябунът им да беше стъпил на прага.

Акинага се гордееше с построеното от баща си, при това напълно основателно. Същевременно той самият не обичаше общественополезните начинания, беше лишен от дълбокия стремеж на баща си да бъде обичан, да му се възхищават... Предпочиташе уединението, рядко се смесваше с хората. А седмичните посещения в „офуро“ бяха израз на уважение към паметта на баща му, за когото членовете на клана продължаваха да разказват легенди.

Смъквайки кимоното си в съблекалнята, облицована в кедрова ламперия и изпълнена с пара, Акинага мислеше за иронията на съдбата. Приживе Тцунетомо беше показал пълна некомпетентност при управлението на клана, но смъртта го беше превърнала едва ли не в император и Божи избраник. В това нямаше нищо чудно, особено тук, в Япония... Обожествяването беше характерна черта на японците, които винаги са се считали за различни от останалите народи. Издигането на Тцунетомо в култ сред членовете на Шикей беше идея на самия Акинага. То помагаше за затвърждаване на авторитета му, позволяваше му по-лесно да упражнява властта си. Акинага винаги се беше възхищавал на владетелите от шогуната Токугава, държали властта в страната повече от двеста години. Мечтаеше неговата фамилия да бъде начело на клана Шикей поне толкова, като едновременно с това непрекъснато разширява влиянието си. Беше готов на всичко, за да не допусне повторение на преврата в клана Ямаучи, организиран от Микио Оками. Старецът хитро успя да отстрани от властта Сейзо и Митцуба Ямаучи, издигайки на тяхно място Томоо Козо — един човек, който нямаше нищо общо с наследствената приемственост на властта.

Влезе в помещението с душовете, облицовано с керамични плочки. Седна на ниска дървена пейка, един от хората му започна да го полива с гореща вода от дървена урна. Беше насапунисан и измит, водата се стичаше през приятно миришещите дъски от кедрово дърво. В помещението бяха само неговите хора.

Стана и се насочи към съседното помещение, придружаван от шестима телохранители. Там имаше шест облицовани с плочки басейна, чиято вода беше ароматизирана с различни билки и всяка от тях имаше определени лечебни свойства.

По стар навик Акинага се насочи към басейнчето с аромат на смърч, предварително опразнено от други посетители. В съседните водни площи имаше хора с памучни кърпи на главите, предназначени да попиват потта и да не ѝ позволяват да капе в кристалночистата вода. Всички гледаха как оябунът с въздишка на задоволство се отпуска в горещата вана. Той протегна крака, облегна глава на плочките и затвори очи. В съзнанието му се появиха стиховете на свещено хайку, а заедно с тях и образът на Ушиба. Срамуваше се от разочарованието, което му донесе дайжинът. Имаше намерение да използва авторитета му като министър на „МИТИ“ за разширяване на влиянието си сред икономическите среди и особено сред тъй наречените реформатори в Либерално-демократическата партия. Защото дълбоко в себе си признаваше, че Япония се променя бавно и мъчително и все повече се „американизира“, както би се изразил Акира Шоза...

Прагматичен по характер, Акинага страдаше както за Ушиба, така и за Шоза. Колегата му във Вътрешния съвет познаваше американците като никой друг, опитът му щеше да бъде от огромна полза в днешните времена на промяна. Но Шоза се беше опълчил срещу Акинага и това предопредели съдбата му.

Може би всичко това щеше да се окаже без значение. Парите все още имаха по-голяма тежест от голата риторика. Каквото и да говореха тъй наречените реформатори, политическата сцена щеше да си остане същата — все така запълнена е тайни споразумения, размяна на услуги под масата и подкупи на четири очи. Високите постове вероятно щяха да се разпределят по-справедливо и по-открито — така, както го искаха американците и широката публика. Но Акинага вече задвижи новата си система за оказване на скрит натиск, чието действие малко или много щеше да върне нещата в старото им състояние. Япония

беше уникална в умението си да издига нови символи, докато зад тях всичко си течеше постарому.

Откъм вратата долетя някакъв шум и Акинага отвори очи. В банята се бяха появили двама мъже, облечени в костюми. Единият от тях хукна към басейна със смърчов аромат, изправеният до вратата телохранител на Акинага се опита да го спре. Разнесе се изстрел, хората в басейните наскачаха, водата се разплиска.

Човекът на Акинага се просна по очи, главата му потъна в ароматизираната вода на сантиметри от господаря му. Пистолетът му изтропа на плочките и се плъзна към Акинага. Помещението изведнъж се изпълни от цивилни полицаи. Водата около Акинага започна да порозовява, пръстите му леко помръднаха. Телохранителите му бяха готови за стрелба.

— Хайде, опитайте се да го вземете — пристъпи напред Танака Гин. Очите му не се отделяха от изпуснатия пистолет.

— Какво означава това нахлуване, господин прокурор? — гневно изръмжа Акинага.

Танака Гин се наведе и прибра пистолета с помощта на носната си кърпичка. Подаде го зад себе си, без да се обръща, изправеният на крачка зад него детектив в цивилен костюм внимателно го пое. Помещението на „офуру“ гъмжеше от полицаи, част от тях енергично подканяха страничните хора да напуснат.

— Представителите на пресата са отвън и чакат интервю — промърмори Танака Гин и пристъпи до ръба на басейнчето. — Сам ще решите дали ще им се явите облечен или увит с пешкири. И в двата случая възнамерявам да ви изведа на улицата и да направя истински спектакъл.

— За това ли ви плащат? — позволи си язвителна усмивка Акинага. — Да унижавате почтените граждани?

— Вие не сте почтен гражданин.

— Това изявление ще бъде истинска изненада за адвокатите ми — изви вежди Акинага. — Не съм сторил нищо, с което да наруша законите. Можете да попитате Йошинори, вашата марионетка...

— Йошинори не е казал нито дума срещу вас или Шоза.

— Тогава се махайте! И без това замърсихте водата ми!

— Нито пък за Ушиба... — довърши изречението си Танака Гин.

За пръв път в очите на Акинага се мерна тревога.

— Дайжинът? — попита той. — Не ви разбирам...

Танака Гин мълчаливо се огледа. Униформените полицаи бяха изправили хората на Акинага до стената и ги обискираха за оръжие.

Водата в басейна порозовяваше от кръвта, Акинага неволно потръпна. Много му се искаше да се измъкне навън, но не искаше да се унижава пред прокурора.

— Затова ли сте тук? — попита той. — Да ме блъфирате?

— Не ви блъфирам — отвърна Танака Гин и направи знак с ръка. — Станете!

— Вие не можете да...

— Правете каквото ви казвам! — гласът на прокурора проехтя с такава сила, че най-близките якудза уплашено потръпнаха. Акинага се изправи, розови капки се стичаха по тялото му. Усети погледите на полицаите и собствените си хора, душата му се сви от гняв:

Ще си плати този нахален прокурор, ох, как ще си плати! Арестува Йошинори, а сега си позволява и това! Акинага започна да обмисля начините, по които ще постави на мястото му този...

Видя предмета в ръцете на Танака Гин и всички мисли за отмъщение се изпариха от съзнанието му. Тънкото въженце леко докосна гърдите му и започна да се овлажнява от капчиците пот.

— С тази „торинава“ ще ви вържа — промълви Танака Гин. — Нека всички разберат, че сте престъпник.

Акинага мълчаливо го гледаше, очите му блестяха от гняв.

— Какво целите с този цирк? — дрезгаво попита тон, докато прокурорът завързваше ръцете му зад гърба. — В какво ме обвинявате?

— Обвинявам ви за смъртта на министъра на „МИТИ“ Наохиро Ушиба, както и за смъртта на Акира Шоза!

— Глупости! Те се самоубиха...

— Обърнете се и излезте от басейна!

Акинага се изправи на крачка от Танака Гин и заби очи в неговите.

— Не знам какво си намислил, Гин, но мога да те уверя, че до довечера ще си бъда у дома, освободен от адвокатите си!

— Този път няма да стане.

— Нямах никакви улики срещу мен, опитваш се да ме шантажираш! Моите адвокати...

— Сам си предоставил уликите срещу себе си — поклати глава Танака Гин. — Със собствения си глас... Хайде, тръгвай!

Настъпи напрегната тишина, после Акинага се приведе напред и прошепна:

— Давам ти последен шанс. Мога да ти простя унижението, на което ме подлагаш тук, но ако си решил да правиш циркове и пред представителите на печата, жестоко ще си изпатиш! Предупреждавам те. Имам хора в отдела ти, мога да те смачкам когато пожелае! Предлагам ти да махнеш тази „торинава“ от ръцете ми и да си вървиш. Ако го сториш, ще бъда готов да забравя обидата!

Танака Гин неволно потръпна, в главата му прозвучаха думите на Шоза: *Ако наистина се борите срещу корупцията, би трябвало да надникнете в собствения си отдел, господин прокурор...* Представи си тялото на Ушиба, сгърчено сред локва кръв на пода на кабинета му, освободил се завинаги от затвора, в който го беше тикнал този тип тук. И разбра, че нищо не може да го отклони от поставената цел.

— Излизай от басейна! — заповяда с решителен глас той. — Отдавна трябваше да получиш това, което си заслужил!

Дупката беше почти отвесна, стълбичка липсваше. Кроукър, Веспър и Сърман бяха принудени да се спускат надолу, разчитайки единствено на коленете и лактите си.

Задачата им беше трудна, особено след като започнаха да се доближават до изпускателните тръби, които ги заливаха с горещ въздух.

На Сърман му беше най-трудно. На два пъти се подхлъзна и тялото му политна надолу, Кроукър трябваше да напруга мускулите си до крайност, за да го удържи.

Никой не говореше, цялата им енергия беше насочена към трудното спускане. Не знаеха нито докъде са стигнали, нито колко още им остава. Сърман не беше сигурен за дълбочината на вентилационните шахти.

Най-накрая Веспър се спря и до ушите на Кроукър достигна дрезгавият ѝ шепот:

— Виждам дъното!

В същия момент Сърман отново се подхлъзна. Кроукър се запъна с крака в стените на шахтата и протегна ръце да го посрещне. Но Веспър обърка всичко. Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре, очевидно с желанието да помогне на Кроукър, пръстите ѝ неволно уловиха лявата му китка и я свалиха надолу.

Той се стовари върху нея с цялата тежест на тялото си, вцепененият от ужас Сърман се отлепи от рамото му и полетя надолу.

— Господи! — изкрещя Кроукър и протегна стоманените си нокти към дрехата на учения. Не успя да го задържи, просто защото трябваше да мисли и за собствената си стабилност. Ноктите задраскаха по железната облицовка на шахтата, в същия миг Веспър успя да възстанови равновесието си.

— Сърман? — задъхано попита Кроукър и с ужас видя как главата ѝ бавно се поклаща.

— Май си е счупил врата — промълви Веспър и предпазливо продължи да се спуска надолу. След минута-две бяха на дъното. Сърман лежеше неподвижно, с неестествено извит врат. Беше мъртъв.

Постояха надвесени над него, после бавно се огледаха. Намираха се на пода на хоризонтална шахта, вдясно се виждаше широкият отвор за всмукване на чист въздух. Бяха успели, от свободата ги делеяха броени метри.

— Имаме още малко път — промълви Кроукър и затвори очите на Сърман.

— Да вървим — кимна Веспър.

Насочиха се към вентилационния отвор. Сърцето на Кроукър се свиваше от нетърпение, но Веспър очевидно не бързаше.

— Почакай малко — прошепна тя и легна по очи на пода. — Я погледни това!

Кроукър легна до нея. Отначало не видя нищо, но после очите му започнаха да свикват с мрака и пред тях се появиха едва забележими синкави искри, подскачащи на сантиметри от бетонния под на тунела. Приличаха на светулки.

— Какво е това? — попита той и очите му пробягаха по страничните стени. — Някаква система за наблюдение?

— По-лошо — поклати глава Веспър, обърна се по гръб и проследи посоката, в която изчезваха искрите. — Според мен това е някакво електрическо поле, вероятно за защита срещу незаконно

проникване... Имам чувството обаче, че именно то е попречило на онези нещастници да се измъкнат оттук преди години...

— Откъде знаеш всичко това, по дяволите? — раздразнено попита Кроукър.

Тя се дръпна обратно и го погледна, без да отговори.

— Знаеш ли... — замислено промълви Кроукър. — Имам чувството, че не само аз нямам представа за твоята самоличност... Готов съм да се обзаложа, че тя е загадка както за Маргарет, така и за Оками...

На лицето ѝ се появи загадъчна усмивка.

— Знаеш ли какво кара актьорите да играят, Лю? — попита. — Безспорно любовта към изкуството, но и нещо друго... Онова, което ги кара да изпитват чувството, че нямат самоличност, че единственото им умение е да влизат в чужда кожа...

— И ти ли го изпитваш?

— Аз съм продукт на света, в който живея — сви рамене тя. — Можех да бъда каквато пожелаая, но избрах това... Да бъда никой, а едновременно с това и всеки... Разбираш ли ме?

— Опитвам се, но всичко това ми звучи прекалено химерично...

— Точно така! — изведнъж се оживи тя. — Това е дефиницията! И в нея се крие моята сила... Силата, която притежаваме всички — мъже и жени... Тя е могъща и неприятна, повечето хора предпочитат да я крият дълбоко в душата си. Но аз съм тренирана да я откривам и използвам.

— Тренирана? — учудено я погледна Кроукър. — От кого?

На лицето ѝ отново се появи тайнствената усмивка.

— По-добре да помислим как да се справим с това електрическо поле — тръсна глава тя. — Иначе никога няма да се измъкнем оттук...

Кроукър въздъхна и с нежелание прекрати разговора. Имаше чувството, че Веспър е готова да разкрие част от миналото си, но очевидно сега не беше нито времето, нито мястото за подобен разговор.

Ръката ѝ махна по посока на три тъмни успоредни черти, очертаващи се на стената вляво от тях.

— Сензори, вероятно на термичен принцип...

— Искаш да кажеш, че регистрират топлината на тялото, затварят електрическия кръг и нещастникът, появил се тук, се опича

жив?

— В общи линии е така — кимна Веспър.

— И как мислиш да се справим?

— Мога да ги обезвредя — отвърна Веспър. — Проблемът е да стигна до тях... Опасявам се, че ще регистрират дори топлината на ръката ми...

— Но не и на моята — ухили се Кроукър и протегна механичната си протеза.

— Вярно! — възкликна Веспър. — Няма ли плът и кръв, няма и топлина! — очите ѝ измериха разстоянието. — Да се надяваме, че няма да се включат от топлината на китката ти...

— Ами да опитаме — рече Кроукър и се претърколи до стената. Протегна ръка, титановите пръсти проникнаха между синкавите искри.

— Внимавай! — напрегнато прошепна Веспър. — Не забравяй китката си! — после очите ѝ потъмняха от разочарование: — Не, няма да стане... Сензорите са твърде далеч и няма да...

Стоманените нокти изскочиха от върховете на пръстите, тя ахна и забрави да довърши изречението си.

— Дотук добре — промърмори Кроукър. — А сега?

Веспър бързо възвърна самообладанието си и започна да ръководи действията му. Първо трябваше да свали прозрачното пластмасово капаче на кутията, а после да вкара един от ноктите си в малкия процеп в средата. Завъртя го като отвертка наляво, после надясно. Кутията отскочи от стената, отдолу се появиха три дебели кабела в различен цвят.

— Шансът ни е тридесет процента и нямаме право на грешка — въздъхна Веспър. — Червено, жълто и бяло... Трябва да прекъснем масата, само тогава ще успеем да изключим захранването, без да активизираме системата.

Кроукър не можеше дори да извърне глава.

— Кой кабел според теб е масата? — попита той.

— Отрежи червения...

— Той ли е масата?

— Отрежи го!

Кроукър се подчини.

Танцуващите искрици изчезнаха, главата му безсилно се отпусна на рамото.

— Господ да ги благослови военните! — изсмя се победоносно Веспър. — Спомних си, че във всички обекти, в които съм влизала, масата им винаги е била маркирана с червено... И реших да рискувам...

— Реши да *рискуваш*?! — изгледа я с недоумение и гняв Кроукър.

— Ако имаше по-добро хрумване, сигурно щеше да го кажеш на глас, нали? — попита тя и започна да се изправя.

— Но аз ти доверих *живота си*!

— И добре си направил — загадъчно се усмихна тя. — Както виждаш, пътят ни вече е свободен.

Кроукър сви рамене и трогна пръв към големите решетки, които препречваха дъното на вентилационната шахта. Веспър го последва.

Не бяха изминали и половината от разстоянието, когато решетките изведнъж се отместиха и в отвора се появи побелялата глава на сенатора Дидалъс. В ръцете му зловещо проблясваше 9-милиметрова „Берета“.

— Забавленията за днес приключиха, мистър Кроукър! — мрачно процеди той. — Излизайте, и без номера! Много хора знаят, че умея да боравя с оръжие!

Веспър се скри зад фигурата на Кроукър и напрегнато прошепна:

— Дай да се връщаме! Тоя тип действително знае как се стреля!

— Къде по-точно? — изръмжа Кроукър. — В склада или в камерата за пречистване на радиоактивни отпадъци? Забрави ли какво каза Сърман? — главата му бавно се поклати: — Не става, момичето ми. Ще пробвам нещо друго... — сърцето му потръпна от напрежение. Даваше си сметка, че предприема огромен риск, но друг изход просто нямаше.

— Виж какво, не познаваш тоя...

— Или — или! — изръмжа той. — Или ще пипна Дидалъс преди той да ни закове, или отиваме по дяволите!

— Невъзможно! Властта му е...

— В момента властта му не струва и петак! Знаем за какво мечтае и възнамерявам да му го предоставя!

— Какво си намислил? — загрижено попита Веспър, в следващия миг гениалното и мозъче намери отговора: — Не, не можеш да направиш това!

— Мога и ще го направя. Съветвам те да ми се довериш, друг избор нямаме. Ще му съобщим мястото, на което се крие Оками...

— Но ако усети, че кроим някакви планове, живи ще ни изяде! — предупреди го Веспър и отчаяно поклати глава: — Откажи се, познавам тоя тип!

— А аз знам за него точно толкова, колкото ми трябва. Знам за какво е мечтал цял живот...

Кроукър беше прав и тя го знаеше. Може би за пръв път в съзнателния си живот прие преценката на друг човек, но тази преценка беше плод на един ум, който по нищо не отстъпваше на нейния... Вероятно дотолкова беше свикнала с превъзходството на своята интелигентност, че вече беше забравила да поставя вярна диагноза на чуждите умствени способности.

Ръката ѝ докосна рамото му, това беше сигнал, че приема разсъжденията му.

— Господи, сигурно съм луда, след като се съгласявам с безумните ти планове!...

— Мисля, че вече ви демонстрирах достатъчно търпение, мистър Кроукър — обади се Дидалъс. — Приближете се и обяснете какво направихте с моя специалист по ядрена физика!

— Страхувам се, че доктор Сърман е мъртъв — подвикна в отговор Кроукър, протезата му се плъзна към неподвижното тяло на учения, ноктите прерязаха вените на лявата му китка. — Намацай лицето си е кръв! — просъска на Веспър той, после продължи: — За нещастие се подхлъзна и падна в шахтата... Сега ще се опитам да извадя тялото му...

— Забравете за него! — нетърпеливо подвикна Дидалъс. — Трябват ми вие!

— Страхувам се, че нещата са малко по-сложни — отвърна Кроукър, сграбчи китката на Веспър и рязко я извъртя. От устата ѝ се изтръгна вик на болка и изненада — точно това целеше той. — Тук, при мен, е и вашата агентка Веспър, сенаторе! Предполагам, че не бихте желали да я видите мъртва!

Дидалъс се наведе напред, беретата се насочи в гърдите на Кроукър.

— Честно казано, пет пари не давам за нея! — просъска той. — Моите агенти не са незаменими и това им го пише в трудовия договор!

— Старото момче е истинско чудо, играта започва да ми харесва!
— промърмори под нос Кроукър, после, вече с пълни гърди, извика:

— Очаквах подобен ход на събитията и ви предлагам сделка...

— Никакви шибани сделки, мистър Кроукър! Измъквайте се оттам веднага! С Веспър или без нея, за мен това няма значение!

— Ето каква е сделката — продължи Кроукър, без да му обръща внимание: — Вие се оттегляте и ми давате възможност да се измъкна...

Дидалъс избухна в саркастичен смях.

— ... срещу което ще ви кажа къде се крие Микио Оками!

Смехът на сенатора стана още по-силен.

— Закъсняхте, мистър Кроукър! — извика той. — Вече зная, че Оками е в Лондон. След двадесет и четири часа мозъкът му ще се пръсне на хиляди късчета и въпросът ще приключи веднъж завинаги! Хайде, мистър Кроукър, излезте оттам и престанете да се правите на Джеймс Бонд!

Сега е моментът, въздъхна Кроукър и усети как тялото му се стяга.

— Оками знае всичко за вас, Леонфорте и Акинага, сенаторе — извика той. — Отдавна вече не е в Лондон, само аз мога да ви кажа къде се намира! — лъжата беше прекалено откровена и груба, в душата му се таеше смътна надежда, че ще успее да я пробута на изпечен лъжец като Дидалъс.

— Моята информация...

— Вашата информация е остаряла, сенаторе! — не изпускаше инициативата Кроукър. Сега най-важното беше да не дава време за размисъл на противника си. — Срегнах се с Оками в Холанд парк, ако искате, ще ви кажа точно къде... В близост до Бърд Лоун, на няколко метра от...

— Не ви вярвам!

Кроукър почувства как тялото му се облива в студена пот. Испитваше ужас при мисълта, че номерът няма да мине, но не помалък беше ужасът и от обратната възможност — да мине... Господи, какъв план! Нищо чудно, че Веспър го беше нарекла налудничав... Но все пак го подкрепи и това му даваше надежда... В главата му кой знае защо се появи един цитат от Бенджамин Франклин: *Онзи, който крепи живота си на надеждата, най-бързо умира...*

— Защо според вас отлетях за Лондон? — извика извън себе си той. — Вече бях напипал следата!

— Към Оками? Доколкото си спомням, вие имахте задачата да разследвате убийството на Доминик Голдони...

— Окей, сенаторе, нека свалим картите на масата! И двамата знаем, че Голдони беше убит от До Дук, и двамата знаем кой го нае — вашият човек Леон Уоксман, когото бяхте поставил за шеф на „Огледалото“. Но тук сте допуснал неппростима грешка, сенаторе. Защото не сте си свършил домашната работа както трябва и не сте разбрал, че Уоксман и Джони Леонфорте са едно и също лице. По време на своето разследване открих, че Голдони и Оками са били делови партньори, а бизнесът им се е простирал над петте континента... До Дук е бил нает да убие и Оками, но се провали. След което Оками изчезна. Нима не мислите, че вече говорим на един и същ език?

— Може би.

— Оттогава насам вие не сте престанал да търсите Оками, сенаторе. По тази причина не ме изхвърлихте в момента, в който ви се представих. Веднага съобразихте, че след като разследването продължава и след смъртта на убиеца на Голдони, аз по всяка вероятност търся Оками, също като вас. И бяхте прав. Но за разлика от вас, аз не изпуснах следите му и зная къде се намира в момента.

— Къде?

— Нима не знаете? — престорено се учуди Кроукър. — Нали Джони Леонфорте е работил за вас, какво би попречило и на сина му да стори същото? В Лондон ме следеше човек на Чезаре. Погрижих се да го отстраня, но едва сега си давам сметка, че вероятно и други са видели Оками по време на срещата ни в Холанд парк... И Чезаре се е погрижил веднага да ви съобщи новината... Нали така, сенаторе?

— Къде е Оками, мистър Кроукър?

— Приемате ли сделката?

— Господи, Кроукър! — прошепна зад гърба му Веспър, в гласа ѝ се долавяше неподправен ужас. — Какво ще му кажеш, ако наистина се съгласи да ни пусне?

— Мълчи и остави всичко на мен! — изръмжа в отговор той.

— Отново ви питам, мистър Кроукър...

— Ще сключим ли сделка, сенаторе?

Мълчание. Дидалъс изчезна от отвора, Кроукър моментално се възползва от този факт за скъсяване на дистанцията.

След малко Дидалъс отново се появи:

— Отпратих ги, вече можете да излезете от бърлогата си, мистър Кроукър... Може би наистина ще се окаже, че имаме какво да си кажем...

— Ще ме извините за недоверието, но искам лично да се уверя — промърмори Кроукър и запълзя по посока на отвора. — Междувременно махнете тази берета, присъствието ѝ едва ли ще спомогне за спечелване на доверието ми...

Дидалъс пусна оръжието и Кроукър побърза да изтика Веспър през отвора. Озоваха се на малка полянка, няколко крачки по-нататък започваше гъста гора. Други хора действително не се виждаха, но Кроукър не се остави да бъде заблуден. Сенаторът Дидалъс боравеше с лъжата и измамата с онази лекота, с която други хора продават хляб и сирене. Кроукър познаваше психиката на хора като него, с лекота откриваше слабото им място, винаги едно и също: жаждата за власт. За Дидалъс тази жажда можеше да бъде утолена по един-единствен начин — като открие и елиминира Микио Оками.

— Доволен ли сте? — попита сенаторът с неутрален тон.

— Трудно е да се каже подобно нещо — изръмжа Кроукър и изправи на крака окървавената Веспър. Тя изглеждаше точно така, както го искаше той — сенаторът очевидно се обезпокои. Защото, в крайна сметка, лесно щеше да се разбере, че лично той я беше пратил в обекта на АМОП и трябваше да понесе съответната отговорност.

— Прекрасно си се подредила, скъпа — промърмори Дидалъс. — Нима ти е счупил носа?

— Май е така — промърмори гърлено тя. — Обонянието ми е изчезнало...

— Млък! — изръмжа Кроукър.

— Сега я пуснете да си върви — рече с бащинска загриженост Дидалъс.

— Първо трябва да бъда сигурен, че спазвате условията — възпротиви се Кроукър.

— Направих всичко, което поискахте. Какво повече?

— Гаранции, сенаторе. Кажа ли ви къде е Оками, ще имам нужда от вашата помощ и закрила. Знаете какво се случи с До Дук...

— Ако информацията ви е автентична, можете да разчитате на закрилата ми.

— За автентичността не берете грижа — промърмори Кроукър и напрегнато се огледа. — Имате ли някакво превозно средство наблизко? Тръпки ме побиват от тая гора!

— Оттатък хълма — отвърна Дидалъс и се наведе да вземе беретата.

— Извадете патроните, сенаторе.

Дидалъс мълчаливо се подчини.

Веспър, отправила поглед към короните на дърветата, изведнъж се обади:

— Той лъже, сенаторе!

— Какво? — вдигна глава Дидалъс.

— Казах ти да мълчиш! — изръмжа Кроукър и грубо я разтърси.

— Доктор Сърман е още жив. Кроукър ме удари точно когато се готвех да му окажа помощ... Пратете хората си да го измъкнат оттам...

— Но аз вече ги...

— Сенаторе! Ако не предприемете нещо, той ще умре!

Дидалъс въздъхна и се предаде. Ръката му се вдигна, от близките храсталаци изскочи мъж с пистолет в ръка. От начина, по който го държеше, веднага си личеше, че е професионалист.

— Значи така, а? — подозрително изръмжа Кроукър.

— Нима си въобразявате, че ще остана напълно незащитен в компания на човек като вас? — вдигна вежди Дидалъс. — Малко ме познавате! — махна с ръка по посока на шахтата и заповяда: — Иди вътре и измъкни доктор Сърман. Внимавай, защото е ранен...

— Почакайте! — извика Веспър и мъжът спря на метър от вентилационния отвор. — Трябва да вляза с него, иначе не може да мине през охранителната система...

— Върви — кимна Дидалъс, моментално разбрал, че по този начин тя иска да се измъкне от Кроукър.

— Няма да мърдаш отук — поклати глава Кроукър също проумял тайните й намерения, които, за разлика от представите на сенатора, за него се развиваха в доста по-различен план. Не смееше да й се довери чак дотам, с жена като Веспър никой никога не би могъл да бъде сигурен.

— Защо? — усмихна се Дидалъс. — Изпразних оръжието си, разкрих присъствието на телохранителя. Мисля, че е крайно време да проявите някакви признаци на доверие...

— Мръсна кучка! — изрева Кроукър и заплашително пристъпи към Веспър. — Ако не му беше казала за оня тип...

— Вече ми каза, мистър Кроукър — прекъсна го със спокоен тон сенаторът. — Това беше неин дълг. Хайде, време е за жест и от ваша страна...

Кроукър изръмжа и с нежелание пусна ръката на Веспър. Тя залитна и тръгна към дупката, бодигардът на Дидалъс ѝ помогна да се покатери на бетонния постамент.

— Вече сме сами, мистър Кроукър — рече Дидалъс. — Очаквам да ми кажете къде се намира скривалището на Микио Оками. Ще останете на наше разположение до залавянето му, веднага след това ще ви пуснем...

— Значи така си представяте нашата сделка, а? — изгледа го мрачно Кроукър. — Можете да забравите за нея!

— За съжаление не съм в състояние да я забравя — поклати глава Дидалъс и в ръката му изведнъж се появи малък пистолет с никелирано покритие. Беше от онези, които се използват от инструкторите по стрелба за начално обучение на жени, главно благодарение на слабия му откат. Но от близко разстояние беше толкова смъртоносен, колкото и мощната берета. — Искам да докопам Оками и вие ще ми помогнете. Вече не разполагате с нищо, което бихте могли да използвате като разменна монета. Кажете къде се крие Оками, в противен случай ще получите един куршум в дясното коляно. След като изтекат пет минути, същото ще се случи и с лявото, нататък сценарият ви е известен... Мога да ви обещаая, че ще изтръгна от вас всичко, което ми е необходимо.

— Сенаторе! — долетя гласът на Веспър откъм шахтата.

— Какво има? — отвърна с раздразнен глас Дидалъс. — Измъкнахте ли Сърман?

— Сърман е мъртъв — съобщи тя и надникна от отвора. В ръката си стискаше пистолета на телохранителя.

— Къде е Андрю?

— Страхувам се, че той...

Очевидно сенаторът Дидалъс беше вземал уроци по стрелба от отличен инструктор. Прицели се и стреля почти без подготовка, но малокалибреното оръжие му изигра лоша шега. То просто не беше създадено за точна стрелба на средно и далечно разстояние. Куршумът звънна в стоманената тръба в момента, в който Веспър натисна спусъка.

Нейният изстрел беше образцов. Между очите на Дидалъс се появи малка дупка, тялото му отхвъркна и се просна на земята с широко разперени ръце. На лицето му беше застинало смаяно изражение.

— Сбъркал си си професията, Лю — промърмори Веспър, докато се измъкваше от шахтата. — Би трябвало да станеш актьор...

Изправи се, почисти дрехите си с длан и леко се усмихна:

— Както виждаш, понякога си струва да проявиш и известно доверие...

Изскачайки от сградата на лабораторията, Никълъс откри, че Плаващият град гори. Улученият от него камион изпускаше гъсти облаци дим, останалите два щяха да пламнат всеки миг.

... Опасността... Вие не знаете... Тя е по-голяма от... От какво? Абраманов искаше да го предупреди за нещо, но за какво?

Никълъс се впусна в бяг, зад тъгла се натъкна на няколко овъглени трупа, които започна да прескача. После сред черните облаци дим се появи внушителната фигура на Рок, крачеща към първата машина от конвоя. Гранатометът беше праметнал през рамо, а в ръцете си стискаше малък автомат „Кобра М-11“ с дълъг, извит като сърп пълнител. Лично го беше модернизирал, превръщайки го в точно и изключително опасно оръжие.

— Марш оттам, плъх такъв! — изрева той на шофьора, който объркано се въртеше около камиона. Вероятно щеше да го застреля, но в същия миг зърна фигурата на Никълъс. Спря се на място, на лицето му изплува широка усмивка.

— Значи успя да се измъкнеш, а? Майк ме предупреди, че много те бива, но аз не му повярвах... Сега това вече няма значение... — ръката му погали приклада на гранатомета: — Знаем к'во си мислиш...

Все същото старо оръдие, нали? Да, ама сега то е заредено с едно факелче!

Никълъс усети потрепването на волята му миг преди от дулото на кобрата да изскочи късо, алено пламъче. Куршумите свирнаха към него, по той вече се беше прикрил зад най-близкия труп. Рок стреляше на къси и точни редове, кръв и дребни костици обсипаха лицето на Никълъс.

Атаката на едрият мъж продължаваше, ръката му светкавично смени дългия пълнител. Още няколко крачки и вече нищо не можеше да му попречи. Никълъс се огледа, на метър от себе си видя захвърлен „АК-47“. Грабна го, но оръжието се оказа китайско производство и затворът му беше блокирал...

Усмивката на Рок беше по-широка от всякога.

— Хайде, лошо момче, действай! — изрева той. — Успял си да убиеш До Дук, сега ще трябва и с мен да се справиш!

Никълъс светкавично разглоби магазина на автомата, сякаш имаше намерение да го почисти. Нищо не се получи. Повреда нямаше, просто механизмите бяха заяли. Стисна дулото, дланта на другата му ръка залепна за магазина. После събра психическата си енергия в ослепителен сноп и я насочи към хладната стомана. Светът се сви, светлината се втурна към него, сякаш се намираще в железопътен експрес. Всички звуци заглъхнаха, в главата му забуча далечно ехо. Дулото изпука и се пречупи, оръжието му беше готово...

Рок натисна спусъка и той се претърколи встрани. Ситни камъчета парнаха глезените му. Стисна приклада и скочи на крака. Врълхлетя върху врага си в момента, в който той се готвеше да натисне спусъка за втори път, стоманеното дуло бръмна във въздуха. Енергията на Тао-тао се превърна в ослепителна линия и очерта траекторията на малката ракета, Никълъс ясно усещаше както земното притегляне, така и съпротивлението на въздуха срещу металния къс. Усети и реакцията на Рок, който се готвеше да отскочи встрани, инстинктивно знаеше, че няма да успее...

Със смразяващ кръвта тътен дулото се заби в гърдите на Рок, тялото му политна назад и се просна по гръб на спечената земя. От дълбоката рана в слънчевия сплит бликна фонтан алена кръв.

Но къде е Майк?

Двигателят на първия камион изръмжа, Никълъс се обърна и хукна към него. Спря за миг до тялото на Рок, чиито очи вече бяха започнали да се изцъклят. Гранатометът лежеше на земята. Издърпа ядрения заряд, нямаше смисъл да взема цялото оръжие, което беше прекалено обемисто и тежко... После продължи да тича по посока на камиона.

За съжаление, синовете се срещат при неблагоприятни обстоятелства... Така беше казал Майк.

Беше зад волана на камиона, ръката му включи на първа, тежката машина изръмжа и бавно се насочи към портала. Никълъс увеличи скоростта, разстоянието започна да намалява. „Факел“ тежеше ужасно, но той беше твърдо решен да не го оставя на произвола на съдбата.

Майк вероятно го забеляза в огледалцето, защото рискува да превключи предавките, без да е набрал необходимите обороти. Премина на втора, след това на трета, камионът се разтърси, но все пак увеличи скоростта си.

Дробовете на Никълъс сякаш всеки момент щяха да експлодират. Краката му увеличиха скоростта още повече, ръцете му се протегнаха към въжетата, които придържаха задния капак на каросерията. Обзе го чувство на отчаяние. Едва ли щеше да успее да поддържа това бясно темпо повече от секунда-две, а камионът всеки момент щеше да набере преднина. В същия миг машината се разклати и почти спря, дясното ѝ колело се беше натъкнало на някакво препятствие, най-вероятно труп... Това беше достатъчно. Пръстите на Никълъс се вкопчиха във въжето, камионът дръпна напред, но с това само му помогна да се прехвърли в каросерията.

Обърна се назад, гърдите му бурно се надигаха и отпусаха. Зърна Рок, който се надигаше от земята, бавно и мъчително... Господи! Как е възможно все още да е жив? Та в гърдите му беше забита двадесетсантиметрова стоманена тръба! Но фактът не подлежеше на съмнение. Тялото му успя да се обърне на една страна, ръцете му се протегнаха към гранатомета и го стиснаха в положение за стрелба.

В същия момент камионът зави и гледката изчезна. Никълъс потъна дълбоко във вибрациите на Тао-тао, светлината стана водниста и неясна, сякаш се намираще на дъното на планинско езеро. Времето се подчини на волята му, дори друсането на камиона престана да

съществува. В съзнанието му се появи образът на Рок, сгърчен от разочарование поради липсата на заряда...

След още един завой на пътя пред очите му отново се разкри порталът. Рок отново беше паднал на земята, а може би се беше навел над нещо... В ръката му се появи някакъв предмет. Никълъс насочи енергията на Тао-тао и веднага го позна.

Това беше още един „Факел“!

Рок вкара заряда в широкото дуло на гранатомета, а Никълъс едва сега разбра какво е искал да му каже Абраманов — в лабораторията е бил създаден и втори ядрен заряд!

Буда да ме закриля, изпищя вцепененото му от ужас съзнание. Тоя луд се готви да изстреля „Факел“!

Усещаше намеренията на Рок, въпреки разстоянието. Бандитът затвори цевта на гранатомета и го подготви за стрелба, макар и с цената на върховни усилия. Срещу Никълъс зейна широкото смъртоносно дуло.

Пръстът на Рок се уви около спусъка и Никълъс направи това, което беше възможно: превърна психическата си енергия в плътен сноп и го изстреля по посока на врага си. Не беше в състояние да засегне неодушевен предмет, какъвто е гранатометът, но енергията експлодира с огромна сила в съзнанието на Рок. За съжаление закъсна. Пръстът на Рок конвулсивно натисна спусъка, разнесе се силен трясък и „Факел“ излетя.

Усилията на Никълъс все пак дадоха известен резултат. Камионът беше на доста голямо разстояние от портала на Плаващия град, за да попадне в полезрението на Рок. Зарядът изсвистя през надвисналите клони на дърветата и се издигна нагоре в почти вертикална посока. Психическият удар беше принудил Рок да падне по гръб, дулото на гранатомета се насочи към небето.

Поклащайки се в каросерията на раздрънкания камион, Никълъс си спомни какво беше казал Нийгата — само две малки плочки от елемент „114-М“ са достатъчни за унищожаването на поне четири квартала от голям град. *Четири!*

Пресвета майко!

Зае се със светкавични изчисления — скоростта на камиона, ъгъла на изстрелването, траекторията на заряда, очертана от законите на гравитацията.

Майк отпред очевидно бързаше. Камионът се люшкеше и подскачаше по разбития черен път, който водеше надолу към равнината. Подобно на всички планински пътища, и този правеше многобройни завои, Плаващият град отдавна се стопа в далечината. Придвижваха се бързо, но Никълъс знаеше, че няма да успеят да се отдалечат на безопасно разстояние.

Надникна зад капака на каросерията. От едната страна на тесния път се издигаха назъбени канари, от другата зееше дълбока пропаст. Камионът изскърца със спирачките си на остър завой, в ушите му се появи оглушителен грохот. Кръвта му замръзна в жилите, за момент му се стори, че „Факел“ вече е взривен. После видя водопада, който се спускаше от почти отвесната скала сред облаци от пръски, а долу, от другата страна на пътя, тъмнееше пълноводна река.

Решението светкавично се оформи в главата му и се сля с изпълнението. В този миг „Факел“ положително приближаваше земята, след секунди щеше да последва ужасна експлозия. И тогава ще бъде късно за каквото и да било. И той, и Майк, и всичко живо в района ще бъдат изпепелени... Ръцете му пуснаха въжето на капака, тялото му се сви на топка и полетя към водопада. Плъзна се по повърхността на кипящата вода и се стрелна надолу, енергията на Тао-тао го тласкаше напред със скоростта на куршум. Заби се с главата надолу в дълбокия вир под водопада, могъщото течение го понесе на вълните си с главомайваща скорост. Много по-бързо от камиона, много по-бързо от скоростта на краката му... Ядреният заряд се изплъзна от ръцете му и потъна в синкавите дълбини.

Миг по-късно над планините блесна зеленикаво-златно сияние, беззвучно и почти красиво. Изстреляният от Рок „Факел“ се възпламени на някакви си стотина метра от централния площад на Плаващия град. Земята потръпна като жива.

За хилядна от секундата от Плаващия град не остана дори следа, сякаш опитен хирург го беше изрязал от снагата на джунглата. Взривната вълна настигна камиона, вдигна го във въздуха и го захвърли отвъд банката на тесния път, който миг по-късно престана да съществува. Тежката каросерия се разцепи още по време на стремителния си полет в пропастта, върху назъбените скали в дъното се стовари само купчина разкривени жезла...

ЕПИЛОГ

В нощ като тази, с ярка луна, дори и най-потайните мисли могат да бъдат разбрани...

Изуми Шикибу

*Токио | Венеция | Вашингтон
Пролет в наши дни*

Никълъс бе спасен от Тао-тао и дълбоките води. Усети експлозията не физически, а по-скоро с душата си, която спазматично регистрира полъха на смъртта. Беше достатъчно далеч от епицентъра и когато се измъкна от водата на километър-два надолу по течението, не мислеше толкова за радиацията, колкото за крайното изтощение на тялото си.

Когато се прибра в Токио, там вече го чакаха Кроукър и Веспър. Останаха в дома му цял следобед и дори част от вечерта, разменяйки информация за събитията от последните три дни.

— Господи! — въздъхна Кроукър. — След всичко, което ни разказа Сърман, аз просто не мога да си представя последиците от експлозията на „Факел“!

— За щастие Плаващият град беше построен на много отдалечено място и загинаха единствено неговите обитатели — отвърна Никълъс. — Въпреки това районът трябва да бъде проверен от експерти по ядрено замърсяване, на които ще се наложи да претърсят и речното дъно за втория „Факел“...

— Ужасен урок за всички, които имат желание да си играят с ядрено оръжие! — потръпна Веспър. За разлика от мъжете тя беше права и крачеше напред-назад из дневната. Никълъс забеляза нервността, която я обзе след вечерята. Беше отскочил до банята да смени бинтовете на изгорената си дясна ръка и случайно я чу да разговаря по телефона.

Легнаха си рано, но той не успя да заспи, пред очите му продължаваше да бъде ужасната картина на експлозията. Виждаше собственото си тяло, потънало дълбоко във водите на бистрия планински поток, виждаше и Майк Леонфорте зад волана на камиона, натиснал до дъно педала за газта. Изпитваше мъчително желание да усети последните мигове от живота му — беше съвсем ясно, че именно той — Майк Леонфорте, беше го спасил. Може би го беше направил, за да прекъсне връзката си с Рок, който, според собствените му думи, вече беше станал излишен... А по странна ирония на съдбата Никълъс беше направил всичко възможно да го спаси от смъртта в онзи ужасен миг, в който Рок беше насочил гранатомета си към камиона...

На стената помръдна сянка и той извърна глава.

— Никълъс? — долетя гласът на Веспър. — Мога ли да вляза?

Той се надигна от футона и включи нощната лампа с абажур от оризова хартия. Тя пристъпи в стаята и коленичи до него.

— Зная, че искаш да прекараш известно време с приятеля си...

— Честно казано, наистина е така.

Тя помълча малко, после тръсна глава:

— Имам заповед да те отведа във Венеция.

— Във Венеция ли? Защо?

— Знаеш защо.

— Оками?

— Иска да те види — кимна тя.

Изведнъж го напуши смях. Месеци наред отчаяно се беше опитвал да открие този човек, двамата с Кроукър се бяха подлагали на какви ли не опасности, за да го спасят... И сега — хоп! Ела, че те викам! После си даде сметка, че Оками все още трябва да се крие. Не бяха открили онзи, който желаше смъртта му. Вътрешният съвет отпаднаше, просто защото престана да съществува. Дидалъс също беше мъртъв. Кой остана?

Потъна в блясъка на яркосините ѝ очи и се приготви да откаже. Даде си сметка, че във Венеция ще трябва да се срещне с Челесте, а не беше сигурен, че сега, след появата на Коей, все още иска това...

После, тласкан от неизвестен импулс, кратко кимна с глава:

— Можем да заминем утре сутринта.

— Приех да ви закрилям, но това е всичко! — отсече той тридесет часа по-късно. — Нито Лю Кроукър, нито аз сме склонни да ставаме съучастници на вашите планове!

Микио Оками посрещна думите му спокойно. Изглеждаше в отлична форма, едва ли някой страничен наблюдател би допуснал, че на гърба му тежат повече от деветдесет години. Намираха се в приятен ресторант на две преки от Риалто, любимо място на рибарите и местните жители. Веспър остана в града само докато заведе Никълъс при Оками, после взе самолета за Вашингтон.

— Свободен си да постъпиш както решиш — отвърна Оками и отпи глътка еспreso. — Но просто ми е любопитно защо се обявяваш против моите планове без дори да знаеш какви са те?

— Вие сте якудза — тръсна глава Никълъс. — Ваш партньор беше Доминик Голдони, един от най-известните мафиотски босове на Америка. Това ми е достатъчно!

— Така ли? А защо не се опиташ да разместиш пионките в тази игра и да разгледаш нещата от по-друг ъгъл? Две жени на този свят са близки на сърцето ти... Едната е от семейство на Якудза, а другата е сестра на Дом и работи за мен. Ако и това не е достатъчно, можеш да помислиш за баща си, който ми беше най-добрият приятел и делови партньор...

Настъпилата тишина се стовари като гръмотевица върху съзнанието на Никълъс. Но навън грееше ярко слънце, Венеция блестеше с цялото си великолепие. А той бавно осъзна, че тътенът в ушите му не е гръмотевица, а просто чува ударите на собственото си сърце.

— *Партньор* ли казахте? — с несигурен глас попита той. Тук не ставаше въпрос за разместване на пионките, а за цялостна преоценка на играта.

— Кой според теб измисли цялата схема с „Годайшу“? — сви рамене Оками. — Полковник Денис Линеър!

— Но защо, Господи?

— Той беше гений, беше нещо като ясновидец и пророк... А аз — негов предан ученик... След смъртта му продължих започнатото — създаването на мрежа за глобален контрол в един свят, населяван единствено от престъпници... Той работеше с Якудза по силата на

служебните си задължения, но това съвсем не му попречи да открие у нас онези качества, които дори ние невинаги осъзнаваме... Верността и храбростта... И това му помогна да очертае схемата на бъдещото сътрудничество между икономическите групировки, правителствата и Якудза. Всички подчинени на една цел.

— Която така и не беше реализирана...

— Напротив. Свидетелство за това е икономическото чудо, постигнато от Япония. В рамките на три десетилетия ние се превърнахме в икономически колос, а започнахме от нищо — бяхме просто един победен народ, беден и разкъсан от безработица, инфлация и неефективно ръководство. Един народ с тежко чувство за вина...

Нима Майк Леонфорте беше казал истината, запита се Никълъс, после погледна гладкото лице на стария Кайшо:

— Наистина ли баща ми е създал Министерството за международна търговия и индустрия, сливайки старото МТИ и Търговската палата?

— Кой ти каза това?

— Майк Леонфорте. Дълго време проучвал дейността на баща ми...

— Значи трябва да се радваме, че е бил изпепелен от „Факел“ — изръмжа Оками, отпи нова глътка еспreso и се замисли. — Механизмите на този процес трябваше да бъдат осъществени от японци. Нямаше друг начин. За целта полковник Линеър прибягна до услугите на Йошида и Ширасу. А когато последните им противници в МТИ изпратиха да ги шпионира един младеж на име Нагаяма, именно баща ти го привлече на страната на Йошида. Една година по-късно Нагаяма стана главен секретар на „МИТИ“ и „Годайшу“ започна да действа...

— Но как е било възможно довчерашни смъртни врагове да работят заедно?

— Казах ти, че Полковника беше ясновидец. Успя да види онова, което ги обединяваше — жаждата за богатство. Всички бяха нетърпеливи да натрупат пари, това беше главната цел в живота им. И баща ти, който познаваше историята на Япония като никой друг, им предложи „Годайшу“ като средство за постигане на тази цел. Защото си даваше ясна сметка, че страната е на ръба на хаоса, че има нужда от

здрава ръка на кормилото, която да я ръководи най-малко едно-две десетилетия... И тази ръка беше Либерално-демократическата партия. На практика това, което стори полковник Линеър, беше един исторически акт, променил из основи съдбата на Япония.

— В началото на XVII век на власт идва Йеасу Токугава — един от най-великите шогунци в японската история. Заварва страната разпокъсана от феодални междуособици, люшкаща се на ръба на анархията. И започва да я управлява с желязна ръка. Законите му наистина са били жестоки, но историята доказва, че само по този начин е можел да обедини нацията...

— В подобна насока бяха и съветите на полковник Линеър към политици, бюрократи и ръководители на Якудза. ЛДП и „Годайшу“ бяха съвременният еквивалент на двестагодишното управление на Токугава. Тяхната цел беше да обединят народа около главната задача — възстановяването на страната. А също така да го предпазят от заразата на социалистическите и комунистическите идеи.

Оками млъкна, повика келнера и си поръча второ еспресо. Никълъс получи паузата, която му беше необходима да осъзнае чутото. Все още не можеше да възприеме фактите, трудно му беше да повярва, че малко или повече баща му е архитектът на съвременна Япония. Как е успял да го постигне? Докъде се е простирала гениалната му прозорливост? В гърдите му потрепна нетърпение. Да, непременно ще трябва да открие това...

Сякаш прочел мислите му, Оками вдигна глава и продължи своя разказ:

— Но времето работи за истинската човешка същност и това никога не е в състояние да промени. Годишните течаха, заедно с тях се раждаше и корупцията. Баща ти притежаваше изключителни качества, но най-силното от тях вероятно беше умението му да се справя с властта. По деликатен, бих казал дори елегантен начин...

— Моето задължение беше да привличам все повече оябуни в системата на „Годайшу“. Но заедно с тях в нея проникваше и корупцията. В един момент разбрах, че скоро възможностите й ще бъдат изчерпани, а аз самият вече няма да съм в състояние да я контролирам. Могъществото й ставаше прекалено голямо и затова тя трябваше да бъде ликвидирана. Подобно на избягал от клетката си хищник, нашата организация се обърна срещу своите създатели,

родиха се уродливите ѝ отрочета, като Плаващия град например... В момента, в който Рок и Майк Леонфорте станаха съдружници, „Годайшу“ се превърна в заплаха от световен мащаб. Хора като Шоза, Козо и Акинага неминуемо щяха да я подчинят на своите цели и да я превърнат в инструмент за икономически натиск по всички точки на света. Нормалните пазарни отношения щяха да отстъпят място на сделки от рода на тези, които се сключваха в Плаващия град, търговията с наркотици и оръжие щеше да се разрасне като чумна епидемия... Това не исках и не можех да позволя!

Времето за обяд отмина, посетителите на ресторанта оредяха. Келнерите в бели ливреи безгрижно си бърбеха, никой не обръщаше внимание на двамата мъже в ъгъла. Един от помощниците на готвача се зае да сменя леда в подносите с прясна риба, изложени пред входа.

— Можеш да си представиш как съм се чувствал, когато разбрах, че имам нужда от помощта ти — продължи Оками. — Знаех, че ненавиждаш Якудза, но ще изпълниш дадената на баща си дума. Дори и да разбереш, че той е бил мой учител и партньор... Но знаех и нещо друго — любовта между теб и Коей все още е жива, въпреки превратностите на съдбата...

Трябва да бъдеш излекуван, каза му Диш там, в далечния Виетнам. Едва сега Никълъс разбра какво е имал предвид.

— Миналата година, когато се отзова на молбата ми и пристигна тук, аз веднага видях, че омразата ти към Якудза е все така силна — продължи Оками. — Това ми попречи да ти разкрия цялата истина. Бях сигурен, че всичко ще отиде по дяволите. Вероятно щеше да ме наречеш лъжец и да се откажеш от клетвата, дадена на баща ти... Защото всъщност не те бях извикал да ме закриляш — ти веднага видя, че спокойно мога да се справям и сам... Това беше само претекст, първата крачка към истината, добре прикритата истина... Нея ти трябваше не само да научиш, но и да разбереш. Защото дойде време именно ти да продължиш делото, започнато от баща ти.

— Ти дойде при мен с много отрова в душата си... Беше огорчен от младежката си любов, станала жертва на сили, които вие с Коей не сте били в състояние да разберете... В нощта, в която Челесте те доведе в дома ми, аз веднага осъзнах, че си наранен много по-дълбоко, отколкото баща ти си беше представял... В подобно състояние беше безполезен както за мен, така и за себе си.

— Признавам, че част от отговорността за това състояние е моя. Трябваше да поправа допуснатата преди много години грешка. Тогава не оцених какви поражения може да ти нанесе светът на Якудза. Реших отново да те срещна с Коей, но за тази цел трябваше да премълча истината. За себе си, за Челесте, Маргарет и Веспър... Но най-вече за баща ти.

— Преди години баща ти настояваше да се срещна с теб, да направя опит за сближаване. Но аз отказах. Времената бяха лоши, бях се предал в плен на пиянството и отчаянието. Не можех да контролирам себе си, да не говорим за чувствата на младеж като теб... Тогава той, за добро или лошо, избра Тцунетомо Акинага. И ти се запозна с Коей... Карма, Ник-сан.

Платиха сметката си и излязоха. Венеция грееше под топлите лъчи на следобедното слънце, фреските на старите дворци изглеждаха свежи и ярки, сякаш току-що изрисувани. По водите на Канале Гранде цареше оживление, кафенетата от двете му страни вече бяха извадили масички и чадъри на открито. Един гондолиер пееше с пълно гърло, игрищата ария звънтеше в чистия въздух.

Никълъс искаше да получи отговор на хиляди въпроси, да разбере истинското състояние на нещата. Но в главата му непрекъснато се завръщаха думите на Майк Леонфорте, казани в онази ужасна виетнамска нощ: *Геният на баща ти задвижи един огромен по мащабни план, чиито последици се чувстват и до днес...* Едва сега Никълъс започна да осъзнава истинските параметри на този гений. Дишаше с пълни гърди, гледаше Венеция и се радваше, че е жив. Довечера му предстоеше среща с Челесте, сърцето му потръпна от нетърпение.

В душата му бавно се промъкваше възторг. Кайшо искаше именно той да продължи „гениалното дело“ на баща си, а това означаваше, че двамата ще работят в тясно сътрудничество и той най-сетне ще овладее тайната на „корьоку“. Защото и той, подобно на Таши, беше неин пълновластен господар... Пред Никълъс се разкриваше уникалният шанс да навлезе в един нов свят — тайния и внимателно съграждан свят на Денис Линеър, който нямаше нищо общо нито с Якудза, нито с други престъпни организации. Как би могъл да устои на подобно изкушение? Естествено ще поиска известни гаранции от Оками, не трябва да забравя и задълженията си към „Сато-

Томкин“ и верния приятел Танцан Нанги. Това бяха подробности. В гърдите му се оформи усещането, че баща му е искал именно това, че е предвидил развоя на събитията и мъдро го е накарал да обещае, че ще се отзове на молбата на Оками...

Подаръкът, който получи, наистина беше безценен. Защото разбра, че миналото е нещо живо и оказва влияние върху настоящето. Всеки миг, всеки час... А бъдещето е съвсем друго нещо — в него всеки получава това, което му е предназначила съдбата. Включително и той, Никълъс Линеър...

Седмиците след завръщането на Веспър от Токио бяха изпълнени с напрежение. Преди всичко, защото беше включена в разследването на Пентагона по отношение на сенатора Дидалъс и неговата роля в обектите на АМОП. Друго, секретно разследване трябваше да открие причините, довели до назначаването на Джони Леонфорте за директор на „Огледалото“ — тайната разузнавателна организация на американското правителство. А вместо да спи, свободното си време прекарваше над кодираната информация, която беше преснимала от офисите на „Моргана“...

Не беше имала време да се занимава с нейното дешифриране, но Кроукър беше свършил добра работа и ѝ предаде всички данни на токийското летище, малко преди двамата с Никълъс да отлетят за Венеция.

След точно четиридесет часа без сън вече беше убедена, че нещо в секретната информация не е наред. Загадката се съдържаше в думичката „ларва“. Първата ѝ работа беше да провери дали няма грешка в дешифрирането. Към нея нямаше нито номер, нито цена и срок на доставка и това я наведе на мисълта, че тук не става въпрос за оръжие или някоя друга стока от номенклатурата на „Моргана“... Едновременно с това обаче думата „ларва“ се появяваше там, където цифрите завършваха с много нули и където очевидно ставаше въпрос за стотици милиони долари. Дидалъс се беше погрижил да прехвърли върху нея всички постъпления на „Моргана“ — суми, които рядко слизаха под границата на милион...

Челесте беше тази, която я насочи по вярната следа. Това стана по време на една от редовните им срещи за размяна на информация по канала Нишики.

— Странно — рече тя. — „Ларва“ е името на една от традиционните венециански маски. Обикновено е бяла, много рядко може да се срещне и черна... В превод от латински думата означава спектър или призрак... А самата маска има и друго име — наричат я „волто“...

Втората следа получи в самия Вашингтон.

— За какво са похарчени тези триста хиляди долара? — попита тя един от следователите на Пентагона, които проверяваха архивите на „Огледалото“.

— По всичко личи, че Дидалъс е наел частна фирма за проучване на персонала — отвърна човекът. — Действала е горе-долу година и половина...

— Това не е ли странно?

— Не особено. Ограниченията на бюджета често налагат отстраняване на хората, които за момента не са ангажирани с конкретни задачи. В посочения период Дидалъс е съкращавал предимно секретарки и помощен персонал...

— Как се казва тази фирма?

— Сега ще видим — промърмори следователят и започна да прелиства дебелия том пред себе си. — Ето... Компанията носи името „Национална служба за сигурност“.

Веспър пристъпи към компютъра и поиска наличните данни за НСС. На пръв поглед всичко беше наред, но тя изведнъж забеляза, че компанията е собственост на конгломерат, обозначен със съкращението ВО. Набра името и поиска пълна информация.

Екранът остана празен в продължение на няколко секунди, после компютърът изстреля съхранените в паметта му данни. Веспър затаи дъх. Пълното име на конгломерата беше „Волто Ентърпрайзиз“! „Волто“ означава и „Ларва“! Бялата маска на призрака! Която понякога може да бъде и черна...

Мозайката започна да се подрежда в главата ѝ със забележителна бързина. Но картината, която се очерта, беше толкова ужасна, че тя за миг затвори очи и отпусна ръце до клавиатурата. Хидрата наистина има стотици глави! Отсечеш една, на нейно място поникват две! Нима всичките им усилия са били напразни? Нима ще се окаже, че Дидалъс не е бил главният ръководител на „Годайшу“ в Америка, а просто обикновен изпълнител?

Адресната регистрация на ВО сочеше Уест Палм Бийч, Флорида, но в компютъра нямаше данни за нито един от нейните служители. В душата ѝ се промъкна ужас, ръцете ѝ механично подадоха нова команда. Пръстите ѝ бяха студени като лед, клавишите глухо потракваха... И изведнъж...

Опасенията ѝ се превърнаха в действителност. Адресът на ВО беше идентичен с този, който подозираше... Огромна каменна къща на брега на океана, собственост на някаква чуждестранна компания без никаква дейност на територията на САЩ, без приходи, подлежащи на данъчно облагане. Седалището ѝ беше на Бахамските острови, а фактът, че данните ѝ бяха вкарани в компютрите на ФБР и Пентагона, се дължеше на една съвсем прозаична причина — през банковата сметка на тази компания ежегодно преминаваха стотици милиони долари!

А човекът, който използваше тази къща през зимните месеци на годината и който по всяка вероятност беше собственик на компанията, се наричаше Чезаре Леонфорте.

Веспър се облегна назад, по челото ѝ избиха ситни капчици пот. Ако разсъжденията ѝ са верни, именно Гадняра е извършил проучването на Леон Уоксман и по този начин е вкарал в „Огледалото“ собствения си баща! Дидалъс го е назначил за директор без никакви по-нататъшни проверки и това означаваше само едно: Гадняра го е държал в свои ръце, именно той е собственик на „Моргана“, „Малъри Ентърпрайзиз“ и „Авалон ЛТД“. Той е „ларва“ — призракът с черна маска, която добре е прикривала истинската му самоличност. Той е хидрата със стоте глави, с която се бяха борили всички.

Значи нищо не е приключило, помисли си Веспър. Напротив, то едва започва...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.